

- Thời Nhĩ -

SẮC ĐẸP *thay* CƠM

Ăn nè...

Sắc Đẹp Thay Cơm

Tác giả: Thời Nhĩ

Chuyển ngữ: Tặc Gia, Cá mắt rừng, Cá Voi, Diệp Thần

Làm ebook: Rytá

Nguồn truyện: Thư viện ngôn tình

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới Thiệu

Một ngày nọ, đồng nghiệp đứng bên cạnh Lục Phồn khoe khoang, mình đã mời được một minh tinh hạng hai tới làm khách quý cho chương trình, Lục Phồn im lặng.

Rồi không biết vì sao người nào đó lại nghe được chuyện này. Người ấy khịt mũi coi thường, ôm Lục Phồn không buông, còn bày tỏ sự khinh thường với cái kiêu nâng cao giảm thấp của người đồng nghiệp đó, làm như chẳng buồn để ý.

Nhưng mà nửa tháng sau, ảnh đế “debut” đã mười năm nhận được vô số các giải thưởng lớn lại xuất hiện trong trường quay của một chương trình âm thực hết sức bình thường. Sau đó lén lút nói với Lục Phồn rằng, nếu sau này không mời được khách, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo anh tới để bù cho đủ số.

Lục Phồn: ... Ai đã nói không thềm đầu với tên đồng nghiệp kia nữa nhỉ?

Mục Lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)
[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)
[Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)
[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)
[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)
[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#)
[Chương 19](#) [Chương 20](#) [Chương 21](#)
[Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)
[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#)
[Chương 28](#) [Chương 29](#) [Chương 30](#)
[Chương 31](#) [Chương 32](#) [Chương 33](#)
[Chương 34](#) [Chương 35](#) [Chương 36](#)
[Chương 37](#) [Chương 38](#) [Chương 39](#)
[Chương 40](#) [Chương 41](#) [Chương 42](#)
[Chương 43](#) [Chương 44](#) [Chương 45](#)
[Chương 46](#) [Chương 47](#) [Chương 48](#)
[Chương 49](#) [Chương 50](#)

Chương 1

“Sắp chín giờ rồi”. Lục Phồn đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn và gia vị ngày hôm nay đầu vào đây, nhìn lướt qua màn hình máy tính, đường biểu diễn số người trực tuyến tăng theo cấp số nhân, khoe miệng cô khẽ cong lên: “Mọi người đúng giờ thật đấy, lần nào cũng ủa vào cùng lúc, đúng là chim con chờ môi mà”.

“Cô nên thay từ đi, chim non ấy, chứ không mọi người lại nói tôi ngang nhiên nói bậy trong khung giờ trực tiếp, tuần trước quản lý có mời tôi tới phòng làm việc uống trà rồi, chỉ vì một câu món mì phở này như hoa cúc nở hoa, nhìn ngon quá, thế mà bị tố cáo đấy”.

Lục Phồn thở dài: “Người nổi tiếng thì thị phi nhiều, ngày nào anh cũng phải vào chăm chăm bắt lỗi cho tôi như vậy, cực khổ cho anh rồi, còn phải ngồi nghe tôi lảm tảm suốt cả tiếng đồng hồ nữa chứ. Để cho sự vất vả của anh không lãng phí, hôm nay tôi định tặng cho anh một cơ hội tố cáo này, món ăn hôm nay tôi định làm là – tôm bọc hoa cúc”.

Chỉ nháy mắt sau đó, từng hàng ‘hahaha’ ‘233333’ được đăng lên.

Tôi là Lục Phiền Phiền mập mập: 23333333 hoa cúc nở bông đúng là đẹp thật!! Phiền Phiền đừng có ngừng nhé!! Mấy tháng thịnh yên hoa cúc luôn đi ha ha ha ha ha ha đau mắt đỏ luôn mất rồi.

Hôm nay Lục Phiền Phiền không mặc áo bra: Tôi thích nghe cô lảm bảm lảm đây!! Lảm bảm cả đêm cũng chẳng sao!!

Lục Phiền Phiền đến trước tôi: Nội tâm của Phiền Phiền os – tôi chỉ thích cô như vậy thôi, chứ đến tôi còn không ưa mình nữa mà.

Từng tin nhắn ồ ạt được đăng lên, chưa đến một giây sau, tin nhắn này đã bị tin nhắn khác chong chóng.

Lục Phồn là người chịu trách nhiệm cho chương trình ẩm thực được đăng tải trực tiếp trên trang web LX video, cô làm công việc này đã được hơn một năm, tháng trước vừa lấy được giấy chứng nhận là người chịu trách nhiệm cao cấp, cũng là một trong chương trình có lượng người xem cao nhất của LX.

Mỗi tuần cô chỉ có một buổi trực tiếp vào chín giờ tối thứ sáu, bình

thường đều là những video đã được thu trước và cắt nối biên tập rồi phát lên, cho nên mỗi khi đến lượt quay trực tiếp, số người ùn ùn kéo vào xem có khi lên đến cả vạn người.

Qua chín giờ, chương trình trực tiếp vừa bắt đầu đã có không ít người bắt đầu ném hoa tươi, tiền xu và quà tặng.

Lục Phồn rửa sạch tay, sau đó đeo khẩu trang vào, bắt đầu cắt rau, giọng nói từ tốn giải thích: “Món tôm bọc hoa cúc này là món ăn truyền thống của Giang Tô, thành phẩm cuối cùng rất đẹp mắt, ngoài ra kĩ năng không hề khó, bình thường ở nhà các bạn cũng có thể làm thử xem. Nhưng mà tôi chưa nếm thử đâu, vẫn quy tắc cũ thôi, món ăn sẽ được đưa cho anh A Tam của chúng ta, nghe nói vì món ăn tôi làm mà thứ sáu mỗi tuần anh ấy đều để đói bụng suốt một ngày.”

Trước màn hình máy tính, các anh chị em cười đến mức sắp ngất đi, nhao nhao ồn ào muốn ôm ấp anh A Tam.

Một phần anh A Tam tỏ cao ba thước: Phiền Phiền hiểu sai ý rồi!! Anh A Tam sợ vì ăn đồ cô nấu, ối hết thức ăn cả ngày cho nên mới nhịn đói đó!!!

Anh A Tam muốn tìm đường chết: Vừa mới sang Baidu tìm cách làm món tôm bọc hoa cúc, thấy cũng không khó lắm, không lẽ Phiền Phiền định lên làm gì đó đầu độc anh A Tam, trời ơi trời ơi đau lòng anh A Tam của tôi quá.

A Tam là tình yêu đích thực của Phiền Phiền: Có một chuyện tôi đã nghi ngờ từ lâu, sao A Tam còn chưa từ chức nhỉ, sao anh ấy chịu được Phiền Phiền chứ.

Lục Phồn hợp tác với Trần Dịch – cũng chính là anh A Tam được ông kính máy quay lướt qua kia, anh đưa lưng về phía Lục Phồn, khuôn mặt làm ra vẻ vô cùng khổ sở, miệng còn mấp máy rồi đưa tay ra dấu: “Mau gọi 110”. Thương thì thương đấy, nhưng chẳng ai bảo vệ anh ấy làm gì, dù sao tất cả mọi người đều thích xem Trần Dịch chịu ngược đãi, khoái cảm lạ thường.

Lục Phồn cầm muôi lên, vờ như muốn đánh: “Quay ống kính đến chỗ khác đi, để gần thế làm gì, muốn người ta xem trên mặt anh có bao nhiêu nếp nhăn đấy hả?”

Thấy anh A Tam uất ức tủi thân y như cô dâu nhỏ ngồi lại chiếc ghế ở

một bên, trên trang web lại đầy rẫy yêu thương đau lòng.

Lục Phồn nhanh chóng cắt hết mấy nguyên liệu nấu ăn, sau đó trình bày: “Muốn nấu món ăn này, chúng ta cần hai trăm gram tôm bóc vỏ, năm trăm gram mỡ lợn, ba quả trứng gà, mười gram hải sâm ngâm nước, mười gram nấm hương, ba cái rễ cây mã thầy, một cái chân giò hun khói, chúng ta có thể thay đổi tùy theo khẩu vị của mỗi người, ở đây tôi làm theo tiêu chuẩn. Giờ hải sâm, mã thầy, nấm hương, chân giò hun khói sẽ được cắt nhỏ ra, sau khi luộc sơ và chắt nước thì để sang bên bàn lát nữa dùng.”

Cô sắp xếp nguyên liệu nấu ăn ngăn nắp trên bàn, sau đó lấy một cái bát đã chuẩn bị sẵn ra: “Tiếp theo là làm đồ chấm, tôi định nêm thử bằng nước dấm chua mà người Ôn Châu hay dùng, thử xem có gia vị gì nào, tỏi này, rau thơm này, đường trắng, muối, dùng để ướp thì đúng là tuyệt rồi.”

Vừa nói vừa làm, Lục Phồn cho hết lần lượt các gia vị trên bàn vào, sau đó lấy bát thức ăn đã cắt nhỏ cho vào: “Lúc ướp muối có thể làm thêm một ít nhân bánh và lớp vỏ bọc.”

Trên trang web lại bùng nổ thêm lần nữa, Lục Phồn xem xong mới kịp phản ứng, mặt không đổi sắc nói luôn: “Tôi không hiểu mọi người vui về cái gì đâu, tôi định lấy da heo cắt lát để sau này làm vỏ bọc gói bánh, có nói sai gì à?”

Phiền Phiền đẹp nhất: Đúng đúng đúng, cô nói gì cũng đúng hết tron.

Hôm nay mong rạng sáng luôn đi: Bọn tôi có hiểu sai gì đâu, mọi người đều là những đứa bé ba tuổi thôi mà.

A sóng X con trai bệnh viện: Chúng lý tầm tha thiên bách độ, cát hoàn một sự tâu lưỡng bộ (Nhiều người tìm cô trăm ngàn bận(*), cắt xong không có việc gì cũng đi vòng hai bước)

(*) Chế theo tập thơ của Tân Khí Tật: 众里寻他千百度 Chúng lý tầm tha thiên bách độ.

A sóng X con trai bệnh viện: Tiểu tiểu ly gia lão đại hồi, cát liễu bao bì nhĩ bất bồi (Thiếu tiểu li gia lão đại hồi, cắt bao bì cô không hề bù lại)

A sóng X con trai bệnh viện: Nghi thị ngân hà lạc cửu thiên, bất thị hoàn thiết bất yếu tiền (Ngõ là ngân hà rơi từ chín tầng mây, chứ không phải vòng cắt hình tiền)

A sóng X con trai bệnh viện: Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ, nhị nhân đoàn cầu bát chiết khởi (Không còn sầu con đường phía trước không tri kỷ, hai đoàn người mua giảm 8 phần trăm)

A sóng X con trai bệnh viện: Lạc hồng bất thị vô tĩnh vật, y viện ngũ bách bảo tụ phúc cầu (Máu đỏ không phải thứ vô tình, bệnh viện năm trăm bảo đảm chữa trị)

Xin ném đá quảng cáo: Fuck, có cắt □□ quảng cáo bậy vào! Còn spam nữa chứ!! Cái quỷ gì thế!!

Giữa lúc trên trang web đang rộn ràng, Lục Phồn đã gói xong nhân bánh, sau khi nôi nóng lên thì cho hết từng cái bánh bọc tôm vào: “Giờ thì không có gì khó nữa, hương vị hẳn là không tệ.”

Trần Dịch không nhịn được hộc máu: “Lần nào cô cũng nói thế mà, kết quả thì sao chứ?”

“Kết quả là anh ăn hết sạch đó thôi, còn chưa thỏa mãn hả.”

“Tôi phải hy sinh bản thân thôi mà!! Cô có biết muốn làm ra cái dáng vẻ hưởng thụ đó khó khăn cỡ nào không hả!!”

“Anh có thể nôn ra mà, sau đó tiền lương cũng không mua nổi quần lót đâu.”

Trần Dịch: ('□') ㄟ———

Hai người vẫn cãi nhau như trước, các bạn bè trên trang web lại gào khóc tàn bạo.

Vài phút sau, tôm bọc đã chín vàng óng ánh, Lục Phồn tắt lửa rồi vớt ra, lót tờ giấy thấm dầu trong đĩa, cho thêm hai lá rau xà lách và một bông hoa cà rốt làm trang trí.

Nhìn dáng vẻ Trần Dịch không còn cách nào khác phải bung chiếc đĩa lên, bình luận lại làm nghẽn video thêm lần nữa.

Anh A Tam đi mạnh khỏe: Ha ha ha mỗi lần xem trực tiếp tôi thích nhất là xem anh A Tam không còn cách nào khác, thỏa mãn lòng ham muốn ngược đãi của tôi kinh khủng luôn 2333

ABC: Cao trào mỗi lần luôn là lúc Phiền Phiền làm xong món ăn, tháo khẩu trang ra, sau đó là dáng vẻ anh A Tam vừa khóc nghẹn ăn đến miếng

cuối cùng.

23: Fuck bình luận toàn bị xóa hết!! Đừng có ngăn ta nữa!! Phiền Phiền sắp tháo khẩu trang rồi gào khóc gào khóc!!!

Phiền Phiền gả cho tôi: Đẹp ngất.

Anh A Tam đau nhưng hạnh phúc: Phiền Phiền có thể giữ được các giá trị nhan sắc trong giới internet đây, khuôn mặt trắng mịn đẹp đến mức nỡ màn hình mắt thôi gào khóc, ta muốn bị vỡ đi.

=w=: Rõ ràng cô ấy có thể dựa vào nhan sắc, nhưng lại muốn dựa vào tài nấu nướng như đồ bỏ, trở thành người phụ nữ gieo họa cho đàn ông đấy.

Trần Dịch gian nan nuốt hết năm con tôm bọc, Lục Phồn thì chia sẻ với bạn bè trên mạng món ăn gần đây mà mình vừa ăn, ngoại trừ tài nấu nướng hơi thiếu một chút xíu, kiến thức về các món ăn ngon của cô có thể nói là thông kim bác cổ, hơn nữa cách trình bày lôi cuốn đến mức khiến người ta thèm chảy cả nước miếng, muốn ngừng mà không ngừng được. đây là nguyên nhân chủ yếu, vì sao rõ ràng tay nghề của cô chẳng có gì đặc sắc, nhưng lại đứng vững trên trang web LX như thế.

Một giờ trực tiếp nhanh chóng qua đi, đám bạn trên mạng lưu luyến tung quà tặng, Lục Phồn cảm ơn vài tiếng, sau đó chúc mọi người ngủ ngon rồi đóng cửa kênh trực tiếp.

Trần Dịch ở phía sau nôn ọe một tiếng: “Fuck đồng chí nhỏ Lục Phiền Phiền à, món ăn đơn giản vậy mà cô có thể làm ra thứ hương vị kinh dị như vậy, tôi phục cô thật đấy! Hợp tác với cô tôi sắp giảm thọ mười năm mất thôi! Tôi muốn phản ánh với quản lý! Tôi không nhận trọng trách này nữa!”

“Đã hợp tác hơn nửa năm rồi mà, tuần nào cũng phải nghe anh nói một lần như vậy, mà có thấy anh làm chuyện gì đâu.” Lục Phồn tắt máy tính: “Nhận mệnh đi đồng chí già Trần Dịch.”

Trần Dịch liếc mắt: “Cưới một cô gái như cô về nhà đúng là chịu tội.”

“Gieo họa ở đâu cũng có lên đầu anh đâu.” Lục Phồn cảm di động nhìn nhìn: “Anh tắt điện thoại à, bạn gái anh gọi điện thoại cho tôi này.”

“Đừng để ý tới cô ấy.”

“Cãi nhau à?”

“Ừ... Cô ấy đi chơi với tên đàn ông khác, bị tôi bắt gặp.”

Lục Phồn nhìn anh đầy trù mến: “Cô ấy giải thích với anh sao?”

“Nói muốn mua quà cho tôi, nên tham khảo ý kiến của một người đàn ông khác, nhưng có ai mua quà lại cần phải nắm tay đi ra từ rạp chiếu phim không?”

“À, cô ấy định mua cho anh một cái mũ màu xanh đấy(*).”

(*) Mũ xanh: đàn ông bị cấm sùng.

“...” Trần Dịch nắm tóc: “Được rồi, không nói chuyện này nữa, sắp mười giờ rồi, tôi lái xe đưa cô về nhé?”

“Không làm phiền anh đâu, tôi kịp chuyển xe cuối mà. Đi nhé, bye bye.”

Đi ra cửa chính công ty, gió ngoài thổi lạnh, cả người Lục Phồn như muốn rụng hết cả lông tơ. Cô kéo cao cổ áo, bước chân nhanh nhẹn tiến tới trạm xe buýt.

Giờ đã là mười giờ rưỡi đêm, trạm xe buýt chỉ còn một mình Lục Phồn, ánh đèn mờ trên tấm biển quảng cáo kéo dài bóng cô thành vệt bóng vừa dài vừa nhỏ. Lục Phồn đeo tai nghe lên, mở nhạc, sau đó vào blog.

Blog của cô tên là “Lục Phiền Phiền LX”, blog có hai mươi vạn người hâm mộ, bình thường vẫn hay đăng vài video được thu hình và biên tập, nhưng tần suất tương tác lại cực thấp, cô cũng không hiểu vì sao. Đương nhiên, một thiếu nữ nghiện internet như Lục Phồn, sao có thể thoả mãn với tình hình vậy được!

Cô đổi tài khoản, là tài khoản cá nhân, vừa mở ra đã vang lên tiếng thông báo không ngừng nghỉ.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da(*): @ Xuyên Xuyên tôi yêu moa~, Bắc Tị, hôm nay tôi đón máy bay tới Hàng Châu đã thấy Xuyên Xuyên đó!!!! Người ngoài cực kì đẹp trai!!! Trời ạ nước miếng cũng muốn chảy luôn rồi! Hơn nữa lại vô cùng hiền lành với fans.

(*) Meme da: biểu cảm hôn.

Lục Phồn chính là “Xuyên Xuyên tôi yêu moa~”, còn “Xuyên Xuyên Xuyên meme da” là bạn tốt trên mạng của cô, hai người có chung một người hâm mộ – Thẩm Uẩn Xuyên, tên thân mật mà fans đặt cho anh là Xuyên

Xuyên.

Ngón tay Lục Phồn run rẩy mở hình ảnh chụp ở sân bay, dáng người cao ráo phong độ, người đàn ông tuấn tú mặc chiếc áo gió màu xanh sẫm, bị vây trong đám người, lại rõ ràng dễ thấy hết như hạc giữa bầy gà. Ảnh chụp có hơi mờ mờ, nhưng cô có thể nhận ra Thẩm Uẩn Xuyên với chiếc kính râm bên sống mũi cao thẳng và khóe miệng đang cười nhẹ, giữa đám đông ồn ào náo nhiệt, anh vẫn tĩnh lặng trang nhã như thế, khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt thôi cũng khó lòng dời đi.

Ngón tay Lục Phồn run rẩy càng nhiều hơn, run rẩy lưu hình lại, sau đó mới trả lời Sao sao đang gào khóc.

Xuyên Xuyên tôi yêu moa~: A a a a a mình muốn tới Hàng Châu, nếu không phải là tối nay có việc mình cũng muốn đón máy bay, a a a Xuyên Xuyên của em riu rít riu rít.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Ha ha ha cậu cứ liêm bình đi 233

Lục Phồn cảm thấy không chịu nổi, tháng ngày liêm bình mới đau khổ làm sao, khó có khi mới được ở cùng một thành phố với thần tượng như thế, nhưng lại không cảm giác được gì... thật là nghệt thờ _ (:3 \ \ /) _

Chương 2

Thẩm Uẩn Xuyên – một trong những nam tài tử điển hình mới xuất hiện, debut(*) từ năm năm trước, nhưng sau khi nhận vai chính trong một bộ phim viễn tưởng, với vẻ ngoài hơn người và kỹ năng diễn xuất tuyệt vời, chỉ một lần đã nổi.

(*) Debut: ra mắt

Nhưng mà vốn lúc đầu, Lục Phồn cũng chưa từng chú ý tới anh.

Hai năm đầu, bộ phim điện ảnh trong nước “Đỉnh Mây” mà anh đóng nhanh chóng dấy lên một làn sóng ngút trời, rất nhiều người hâm mộ cuồng nhiệt, khi đó Lục Phồn cũng bị thu hút bởi sắc thái và khí chất khi diễn xuất của Thẩm Uẩn Xuyên, từ đó về sau cô đã trở thành một fan trung thành không ngăn được.

Hai năm nay, Thẩm Uẩn Xuyên không đóng nhiều tác phẩm, cũng không khiến cho người ta rung động và kính nể như bộ phim “Đỉnh Mây” thời trước, nhưng mà dù có thế, Lục Phồn vẫn là một fan cuồng suốt cả đời này của anh.

Meme cũng nhận ra tình trạng sa sút của Lục Phồn, cô bắt đầu an ủi.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: chao ôi cậu đừng đau lòng mà, theo nguồn tin đáng tin cậy, lần này Xuyên Xuyên và Giản Ngộ Châu tới Hàng Châu chọn cảnh quay phim, ngay sau đó, khoảng hơn một tháng nữa sẽ đi sang vài nơi khác, đến lúc đó cậu cũng có thể đến tiễn ở sân bay kia mà!

Lục Phồn bị cái tên kia hấp dẫn.

Xuyên Xuyên tôi yêu moa~: Gì chứ? Giản Ngộ Châu?

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Đúng đó, cậu không biết hả, lần này họ hợp tác trong cùng một bộ phim, Giản Ngộ Châu là nam chính, wuli Xuyên Xuyên là nam phụ.

Xuyên Xuyên tôi yêu moa~: [mỉm cười] tại sao Xuyên Xuyên lại là nam phụ.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Lần này quay phim toàn mời mấy nhân vật tầm cỡ, từ hãng phim đến tổ kịch bản, đều là người tốt nhất cả, dẫn sao

khả năng diễn xuất của Xuyên Xuyên cũng kém hơn Giản Ngộ Châu, giải thưởng cũng không nhiều bằng Giản Ngộ Châu.

Lục Phồn không hề thắc mắc tại sao Meme chỉ lớn vồn một lúc trong đám người kia một lúc thôi cũng đã thám thính được không ít tin tức hot. Cô chỉ cảm thấy hơi kì lạ. Sao Thẩm Uẩn Xuyên lại có thể hợp tác cùng với Giản Ngộ Châu, hai năm nay truyền thông vẫn khẳng khẳng cho rằng, quan hệ giữa hai người này không hòa hợp, fan hâm mộ của hai người cũng không hề thích nhau, lúc nào cũng đầy mùi thuốc súng, xảy ra tranh chấp cũng không phải một hai lần.

Giản Ngộ Châu debut từ mười năm trước đó, ban đầu chỉ được đóng vai phụ, bây giờ giá trị của anh đã trở thành minh tinh vượt qua hơn trăm triệu, không chỉ nhờ vào khuôn mặt và khí chất đường nét hơn người, nguyên nhân chủ yếu là do kĩ năng diễn xuất lắng đọng qua từng năm tháng, càng lúc càng tinh túy đậm sâu, sự tinh tế dày dặn đó như đá tảng được cuộc đời chuốt chải, tích lũy từng trải nghiệm mà thành.

Lục Phồn đã từng là fan qua đường của Giản Ngộ Châu, mặc dù không tính là điên cuồng ái mộ, nhưng mỗi bộ phim có sự xuất hiện của anh ta, cô đều đi xem hết, thậm chí là xem lui xem lại hai ba lần. Chỉ đó điều sau khi trở thành fan của Thẩm Uẩn Xuyên, cô tình cờ biết được những bất hòa giữa hai người từ nhiều nguồn tin tức, nào là Giản Ngộ Châu ra vẻ ngôi sao không coi Thẩm Uẩn Xuyên ra gì, nào là Giản Ngộ Châu cướp mất vai nam chính của Thẩm Uẩn Xuyên, nói tóm lại, những xung đột vụn vặt xảy ra không ngừng không nghỉ, cũng có lúc xuất hiện những lời bàn quá khích, chỉ trích Giản Ngộ Châu ức hiếp diễn viên mới, Lục Phồn bị tẩy não nên chuyển hướng hoàn toàn, trở thành antifan của Giản Ngộ Châu. Fan cuồng là như vậy, không lý trí chẳng tam quan(*), chứ đừng nói là làm fan không thay đổi_(: 3 ∩ ∟)_

(*) Tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

Tóm lại, chuyện bất hòa giữa hai người ai ai cũng biết, hai phe hâm mộ cũng cãi vã ồn ào, còn cả một nhóm tác giả chuyên viết truyện đồng nhân(*) vung cao ngọn cờ đứng lên.

(*) Truyện viết dựa trên những nhân vật có thực.

Gì mà tuổi tác bề trên, gì mà yêu nhau lắm cắn nhau đau, rồi cả bá đạo công X dụ dàng thụ nữa chứ, mẹ nó!!! Văn đồng nhân đang thịnh hành quá nhỉ, Meme từng tiết lộ cho Lục Phồn biết là, Giản Ngộ Châu có một biệt

đanh là Giản Vũ Trục, duyên thân ý vi vũ, trụ đệ nhất trọc nam(*).

Mái hiên cứ kéo dài như thế, là trai thẳng đệ nhất từ trước tới nay.

(*) Trai thẳng: ý là chuẩn man.

Bây giờ vòng giải trí vàng son lẫn lộn, rồi rầm mịt mù, rất nhiều nam diễn viên hoặc ít hoặc nhiều cũng dính vài scandal đồng tính, nhưng mọi người đều biết Giản Ngô Châu là một trai thẳng đến không thể thẳng được hơn.

Lục Phồn bày tỏ, cái này có xiu xiu quan hệ gì với cô à, cô chỉ quan tâm tình yêu của mình có phải là trai thẳng không thôi _(: 3 ∩ ∠)_

Xuyên Xuyên tôi yêu moa~: Nhất định tớ sẽ ra sân bay để tiễn! Có thể được nhìn thấy Xuyên Xuyên tận mắt, dù có chết cũng không còn hối tiếc! Nhớ báo sớm cho mình nhé, kính nhờ cậu, yêu cậu.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Ha ha ha tốt, trễ rồi tớ đi ngủ trước.

Xuyên Xuyên tôi yêu moa~: Ừ, ngủ ngon.

Đúng lúc này một chuyến xe buýt tới, Lục Phồn nhét điện thoại di động vào trong túi, sau đó lên xe, cà thẻ xong thì tìm một chỗ trống ngồi luôn.

Trên xe không có nhiều người, phần lớn đều đang mơ màng buồn ngủ, Lục Phồn cúi đầu nhìn điện thoại, tinh thần phấn khởi vào dạo blog của Giản Ngô Châu. Bốn ngàn vạn fan, đông hơn nhiều lần so với một tháng trước, phần bình luận toàn là tiếng gào khóc thảm thiết cầu xin ảnh selfie của người hâm mộ.

... Tính ra, một tuần trên blog sẽ đăng một bức hình selfie với đủ cung bậc cảm xúc của Thẩm Uẩn Xuyên, dễ thương không chịu nổi.

May mà cô không phải là fan của Giản Vũ Trục, mỗi tháng một lần, nếu không phải là tin tuyên truyền thì là tin phim mới, chắc buồn chết người luôn mất.

Quay về khu nhà “Chủ động xin chào”, Lục Phồn vừa đi vào cửa, cúi đầu xuống đã thấy một đôi giày của nam vắt lung tung trên sàn. Cô đá đôi giày kia sang một bên, sau đó cởi giày ra, đi thẳng về phòng ngủ.

“Rầm” một tiếng, ánh đèn sáng choang, vật thể đang chui rúc dưới chăn hơi nhúc nhích một chút, rì rầm rên rĩ: “Mở đèn làm gì thế...”

Lục Phồn giật chăn lên, người kia chỉ mặc một cái quần bốn góc, nắm đấm càng siết chặt lại gần, cô gần từng chữ một: “Lục Thời! Ai cho em ngủ trần truồng trên giường của chị hả? Không phải phòng khách còn có một giường à!”

Lục Thời kéo chăn giật lại, chỉ lộ ra đôi mắt, làm bộ tội nghiệp nhìn Lục Phồn: “Chị, em lại bị bạn gái bỏ rơi rồi.”

Lục Phồn khoanh tay trước ngực, lạnh lùng ồ một tiếng: “Tiền bị lừa sạch hết rồi?”

Lục Thời bi thương: “Ngay cả xe cũng bị lừa luôn ...”

Lục Phồn: “...”

“Chị, chờ em ngủ dậy rồi nói tiếp, em mệt quá...” Lục Thời ngáp một cái, nhìn như muốn ngủ, Lục Phồn thấy cậu em nhất quyết không chịu bò xuống giường, đành phải bỏ qua thôi. Cô khom người dịch chăn cho Lục Thời, vô tình chạm vào da cậu, nóng quá, cô đặt tay lên trên trán, sau đó nhú chặt cả mày: “Sốt rồi... Lục Thời, dậy nào, chị đưa em tới bệnh viện.”

“Không muốn đi, buồn ngủ...”

“Tùy em, sốt tới ngu người luôn đi, rồi lại bị lừa gạt bị bỏ rơi nữa nhé”.

“...” Lục Thời ngoan ngoãn thức dậy, mặc quần áo.

Ngồi ở ghế sau taxi, Lục Thời xiêu vẹo dựa vào vai chị cậu, thê thảm kể lại chuyện tình rối rắm của chính mình.

Lục Phồn vẫn giữ nguyên nét mặt vô cảm suốt đường đi. Cha mẹ hai người qua đời sớm, Lục Phồn không muốn dựa dẫm vào người nhà ở quê, cho nên mang theo em trai mình Lục Thời khi đó còn đang học cấp hai, hai chị em cùng nhau tới Hàng Châu. Thời điểm đó cô cũng mới tốt nghiệp đại học, ở nơi đất khách quê người không họ hàng không thân thích, muôn trùng khó khăn, may là Lục Thời cũng không chịu thua kém, cậu thi đậu đại học Z tốt nhất ở Hàng Châu, nhờ học bổng và trợ cấp sinh viên, gánh nặng trên vai Lục Phồn cũng giảm đi không ít.

Sau đó Lục Phồn dần dần có danh tiếng trong giới giải trí truyền thông, cuộc sống không còn quá nghèo nàn túng thiếu, Lục Thời cũng vừa học vừa nghiên cứu khoa học, được một sở nghiên cứu trọng điểm nào đó nhận làm đối tượng bồi dưỡng. Cũng kể từ khi ấy, Lục Phồn mới bắt đầu nhận ra, chỉ

số thông minh của em trai nhà mình cực cao, nhưng trong chuyện tình cảm thì vô cùng ngu ngốc, làm người ta tức lộn ruột luôn mà.

Lục Thời bắt đầu yêu đương vào năm thứ ba đại học, cậu toàn tâm toàn ý đối xử tốt với một người bạn gái, sinh nhật bạn gái thì xài hết tiền lương mấy tháng làm thêm, mua cho người yêu một chiếc iphoneX, kết quả lại là, vào ngày hôm đó, cậu phát hiện bạn gái chân đạp ba thuyền, đưa điện thoại cho người kia làm quà tặng chia tay, sau đó lại hu hu bỏ chạy về nhà.

Thảm họa trần gian!

Chuyện tình yêu thứ hai là khi cậu đi làm ở khoa nghiên cứu, đối tượng là một cô nàng giả vờ trong sáng khiến tim cậu rung rinh, lại một lần nữa, Lục Thời nhẹ dạ cả tin vào lời ngon tiếng ngọt của đối phương, đợi đến khi cậu nhận ra thì thẻ ngân hàng cũng không còn xu bạc.

Thiên lý bất dung!

Lần yêu đương thứ ba, Lục Thời vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn không chống nổi võ thuật cao cường của người ta, giờ không chỉ mất tiền mà cả xe cũng bị lái đi luôn.

Than trời trách đất! Lục Phồn nhìn cậu uất ức như sắp tắc nghẽn cơ tim, cho nên vỗ vỗ cái đầu xù an ủi thêm lần nữa: “Em còn trẻ quá, yêu đương mấy lần nữa sẽ có kinh nghiệm thôi”.

Mặc dù rất đau lòng, nhưng cứ nghĩ tới chuyện đã xảy ra cô lại thấy buồn cười o(͡ ▯ ͜)o ai mà ngờ một sinh viên tài giỏi đại học Z – nhân tài sở nghiên cứu khoa học trọng điểm sẽ thảm hại đến mức này kia chứ, thâm hiểm đến ngay cả quần lót cũng còn không giữ được ...

Lục Thời rung rung: “Còn phải trải qua mấy lần bi kịch ạ?”

Lục Phồn: “... Bị lừa thành quen, may mà em mua một chiếc xe dùng rồi, không đáng bao nhiêu tiền”.

Trong lòng Lục Thời âm thầm phun nước bọt: Cái gì mà bị lừa thành quen, có người dạy em trai mình như chị hả?

Phòng cấp cứu nằm ngay đại sảnh bệnh viện, người đến người đi rất vội vàng.

Một người đàn ông mặc áo khoác sẫm màu, khẩu trang lớn, mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp, đang ngồi đợi ở hàng ghế thứ hai, hai chân dài quá nên

chỉ có thể gập lại, tránh đụng đến hàng người trước mặt.

Đêm khuya ở lầu cấp cứu, người đông hỗn loạn, người đàn ông kia lại bình thản như thể không ở đó, chỉ cúi đầu nhìn màn hình điện thoại sáng lên, ngón tay nhanh nhẹn chấm chấm trên màn hình.

Mặc dù im lặng không nói một lời nào, cũng không ai thấy rõ được mặt mũi, nhưng như thể có một sức mạnh vô hình, khiến người ta không dám tiến lại gần.

Biên tập xong một đoạn hội thoại dài, người đàn ông kiểm tra lại lần nữa, chắc chắn không còn sai sót gì thì gửi đi, bình luận xuất hiện trên bài đăng của LX Lục Phiền Phiền.

Gửi xong tất cả, anh thả điện thoại vào trong túi, sau đó thở dài một hơi.

Dạ dày vẫn hơi đau. Có lẽ là do di chứng ngày hôm nay để lại. Giản Ngô Châu nghĩ vậy.

Đang lúc đó, chỗ ghé bên cạnh anh có một cậu thanh niên trẻ tuổi cùng ngồi xuống, một giọng nữ trầm tĩnh cũng đồng thời vang lên: "Em ngồi đây chờ chị, bây giờ chị đi lấy số".

Không biết tại sao, hình như giọng nói có vẻ khá quen tai. Giản Ngô Châu bất giác muốn ngẩng đầu nhìn thử, cuối cùng lại không động đậy gì, dấu sao ở đây rất phức tạp, khó bảo đảm không bị người khác nhận ra.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, khu vực lấy số lại vang lên tiếng xôn xao không to không nhỏ.

Lục Phồn đỡ một người đứng ngay trước mặt mình, là một cụ bà bị người đàn ông kia đẩy ngã, cô lạnh lùng nói: "Ở đây toàn phải xếp hàng, mọi người đều gấp hết, phiền ông đừng chen ngang, được không?"

Người đàn ông tỏ vẻ không chịu thương lượng gì, cố gắng chen lấn ngay trước mặt bà lão. Phía sau, một bác gái thấy vậy thì không nhịn được lên tiếng: "Này, anh là đàn ông đàn ông, có tư chất không đấy hả."

Người đàn ông trung niên quay đầu lại, khinh khỉnh nói: "Tôi không có tư chất đấy, thì sao?" Bác gái nghẹn lời, không lên tiếng nữa.

Đột nhiên Lục Phồn dứt khoát đẩy người đàn ông kia, ông ta bất ngờ nên bị hất ra khỏi hàng, người đàn ông trợn mắt nhìn lên: "Cô làm gì đấy!"

Lục Phồn liếc ông ta một cái: “Xin lỗi, tôi có bệnh, nếu không thì đâu đến đây xem bệnh”.

Người đàn ông vừa tức vừa giận cuối cũng bị lôi xuống cuối hàng.

Nghe được đoạn đối thoại kia, khóe miệng Giản Ngộ Châu hơi nhếch lên, nhưng mà giờ anh đang đeo khẩu trang, nên cũng chẳng ai nhìn thấy.

“Vũ Trục, lấy được số rồi, chúng ta lên lầu thôi”.

Người đại diện đứng đợi phía trước gọi một tiếng, Giản Ngộ Châu đứng lên rời khỏi khu chờ, bất giác anh quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy bóng lưng một cô gái đang buộc tóc đuôi ngựa khá thấp, mặc một bộ đồ sợi bông. Vóc người cao gầy đầy đặn, chiếc gáy nhỏ nhắn trắng nõn phía sau lưng.

Đoạn kịch nhỏ Phiên Phiên:

Thức đêm đi xem bộ phim điện ảnh đầu tay của Xuyên Xuyên!! Hai cọt!
Ba cọt!! N cọt!! Em yêu anh ấy!!!

Vũ Trục: Hả có đẹp hơn anh không?

Phiên Phiên: À, anh không đi xem với em, em tìm người đàn ông khác.

Vũ Trục: ... Anh đi cùng.

trên đời này còn có chuyện khổ ép nửa đêm đi xem phim điện ảnh của đối thủ một mất một còn với mình sao

Chương 3

Ra khỏi phòng khám, Lục Phồn dìu Lục Thời đang nóng sốt mê man vào phòng truyền dịch: “Em ngồi đây trước đi, chị mang đơn thuốc qua gặp y tá.”

Lục Thời ngoẹo đầu tựa vào lưng ghế, uể oải nói: “Em thấy mình sắp chết rồi...” Lục Phồn trợn trắng mắt: “Yên tâm, cái đũa hơi cảm lạnh chút là phát sốt như em, truyền dịch xong ngủ một giấc ngày mai lại khỏe như vâm thôi.”

Lục Thời nhìn cô đầy ai oán: “Một kẻ độc thân như chị làm sao hiểu được nỗi đau của em.”

Lục Phồn búng búng trán cậu: “Chị mày đúng là không hiểu nỗi cảm giác bị lừa tới tấp gia bại sản những ba lần, ngồi đợi đàng hoàng đi.”

Lục Thời dựa lưng vào ghế, mặc dù sốt đến hoa mắt chóng mặt nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo, do vậy, một phút sau cậu vẫn cảm nhận được rõ ràng rằng có người ngồi xuống bên cạnh mình. Theo bản năng, cậu liếc mắt nhìn qua một chút, thấy bên cạnh có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai NEWERA đeo kính mát, thâm nghĩ, góm, làm như mình là người nổi tiếng không bằng, đến bệnh viện truyền dịch mà còn võ trang đầy đủ hơn cả chuẩn bị tham gia đấu tranh giai cấp. Ngay sau đó, qua ánh sáng nhè nhẹ, cậu vô cùng hứng thú khẽ nghiêng người qua, giấu giếm quan sát người đàn ông kia.

Mấy năm nay, thân là em trai kiêu mẫu, cậu vẫn luôn rất ưu sầu vì chuyện tình cảm của bà chị nhà mình, gặp được người đàn ông nào điều kiện tốt một chút, cậu đều sẽ để ý, không cần biết thế nào, trước tiên là cứ lấy được phương thức liên lạc của đối phương đã, còn vấn đề nhân phẩm tính cách, cậu có thể từ từ điều tra, tranh thủ kiểm một người đàn ông tốt công lên cho bà chị gái mắt cao hơn đầu nhà mình. Khà khà, rõ ràng, nhìn khí thế và phong cách mà nói, người đàn ông này trong nháy mắt đã giết chết hết mấy từ “đồng tính”: “ẻo lả” trong từ điển của Lục Thời, một kẻ nam tính như thế, nhất định phải kiểm được phương thức liên lạc, không thương lượng.

Mặc dù cả khuôn mặt bị bịt kín mít, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vài phần đường cong gò má sắc bén lạnh lùng, đem đến cho người ta cảm giác lạnh lẽo, khó gần. Lục Thời suy tính chốc lát, quyết định cứ thử bắt chuyện xem sao, bèn hơi nghiêng người qua bên cạnh: “Này, người anh em, mũ của anh

nhìn được đây, anh mua ở đâu vậy?”

Giản Ngô Châu quay sang, Lục Thời có thể cảm giác được ánh mắt dò xét dưới lớp kính râm kia, cậu không chút hoang mang tiếp tục trưng ra một nụ cười toe toét: “Tôi là người đam mê mũ, quả thật rất muốn biết, làm phiền anh rồi.”

Giản Ngô Châu nhỏ giọng, nghe có chút lơ mơ khàn khàn: “Mua ở Mỹ”. Giọng nói rất dễ nghe, Lục Thời lặng lẽ cộng thêm cho anh ta một điểm, sau đó tiếp tục mặt dày hỏi: “Có thể mua hàng chính hãng ở chỗ nào trong nước vậy?”

“Trung tâm thương mại lớn”

“Hey, chúng ta rất ăn ý đây, đều là fan cứng của thương hiệu NEWERA, không bằng chúng ta trao đổi phương thức liên lạc đi?”

Giản Ngô Châu nhìn cậu một lát, sau đó đột nhiên đứng lên, đi tới một chỗ khác ngồi xuống.

Lục Thời: “...”

Không sao, người nhà họ Lục có truyền thống tốt đẹp bất khuất kiên cường! Một kẻ trưởng thành từ máu và nước mắt qua bao lần bị lừa dối như Lục Thời đây còn sợ đụng phải tên mặt lạnh à! Hừ! Vì chị gái, cậu đây cái gì cũng không sợ cái gì hết! Không phải là mặt mũi thôi sao, cậu đây bất cần!

Lục Thời lập tức chạy theo: “Người anh em, đừng hiểu lầm, không thì thêm WeChat đi [1], sau này nếu NEWERA có tin tức giảm giá gì cũng có thể ới nhau một tiếng, dầu gì nhiều bạn thì càng nhiều người like mà, tôi bảo đảm không đăng bài tạp nham, không gửi quảng cáo, không gửi tri thức dưỡng sinh.”

[1] WeChat là một công cụ liên lạc di động mới và mạnh mẽ. WeChat hỗ trợ gửi tin nhắn thoại, video, ảnh và văn bản. Bạn cũng có thể trò chuyện nhóm hoặc bạn có thể tìm bạn bè xung quanh để trò chuyện.

Giản Ngô Châu nhú chặt mày, khi đang định mở miệng, người đại diện Trần Tiêu đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh. Trần Tiêu nhìn Lục Thời, sau đó nhỏ giọng nói với Giản Ngô Châu: “Bị phát hiện?”

Môi mông Giản Ngô Châu khẽ nhếch: “Cậu ta đại khái là muốn mua rẻ cái mũ của tôi, nên đang tính bắt chuyện.”

Lục Thời: “...” Đại ca này trí tưởng tượng thật mẹ nó phong phú!!!

Trần Tiêu sững sờ, sau đó không nhịn được cười lớn, hơi suy nghĩ một chút rồi chỉ vào Giản Ngô Châu, vẻ mặt nghiêm túc, lời lẽ chính khí nói với Lục Thời: “Thật xin lỗi, vị tiên sinh này, cậu ta là thẳng nam, thẳng nhất quả đất này, không gì có thể bẻ cong nổi cậu ta đâu.”

Giản Ngô Châu: “...” Nếu không phải ở đây không tiện nhiều lời, anh thật muốn gào vào cái vẻ mặt kia của Trần Tiêu.

Lục Thời: “...” Mẹ nó cậu đây cong chỗ nào?!

Lúc này Lục Phồn về tới, thấy Lục Thời đổi chỗ ngồi, không nói gì, đặt túi thuốc lên ghế bên cạnh: “Lục Thời, bạn em hả?”

Lục Thời lắc đầu: “Mới quen, vị đại ca này tính khí rất tốt, nên cùng trò chuyện vài câu.”

Giản Ngô Châu: “...”

Lục Phồn gật gật đầu, theo bản năng nhìn sang phía người đàn ông được võ trang đầy đủ bên cạnh, đúng lúc anh ngẩng đầu lên, khi ánh mắt hai người khẽ lướt qua nhau, Lục Phồn khẽ cười với anh, nhẹ nhàng khách khí nói: “Xin chào”

Cách lớp kính râm, Lục Phồn không thấy được sự kinh ngạc nơi đáy mắt Giản Ngô Châu.

Giản Ngô Châu nhớ tới bóng lưng ở phòng chờ cấp cứu kia, hoàn toàn trùng khớp với Lục Phồn trước mặt, giờ anh mới hiểu tại sao mình lại thấy giọng nói của cô có chút quen tai.

... Hóa ra chính là cái người hại anh nửa đêm bị đau dạ dày kia.

Hôm nay, anh đi máy bay tới Hàng Châu quay phim, về đến khách sạn cũng đã hơn 8 giờ tối. Anh rất hiếm khi được nghỉ ngơi cả đêm như này, vốn định ngủ một giấc ngon lành, lại đột nhiên nghĩ tới hôm nay là thứ sáu, chín giờ sẽ có một chương trình âm thực trực tiếp, vì vậy anh mở di động lên, xem xong thì đã qua một tiếng.

Kết quả là anh đói bụng không ngủ được.

Rất ít người biết rằng Giản Ngô Châu có một tật xấu, đó chính là cực kì

kén ăn, cơm trên máy bay nuốt không nổi, anh dứt khoát không thềm để ý tới. Lại càng có ít người biết một thói xấu vặt nữa của anh, đó chính là mê cái chương trình ẩm thực trực tiếp nào đó đến không thể tự kiểm chế được. Rõ ràng là rất kén ăn nhưng lại không biết nấu, rõ ràng biết nhìn cơm nước mà người nào đó nấu chẳng khác gì chất độc, nhưng dạ dày của anh vĩnh viễn vẫn bị dụ dỗ, lần nào cũng vẫn ngoan ngoãn ngồi trước màn hình ngắm mỹ thực.

Bởi vì không ăn gì trên máy bay, khi về khách sạn cũng chỉ ăn hai mẩu bánh mì, vốn dĩ cũng không đói lắm, nhưng sau khi xem xong chương trình ẩm thực trực tiếp kia lại cảm thấy bụng rỗng tuếch, không còn cách nào khác đành phải lê thân xuống bếp.

Sau đó ăn cơm xong thì đau dạ dày.

Sau đó bị Trần Tiêu vì cái chuyện con cỏ này mà hô hô gọi gọi công môn lên đưa đi cấp cứu.

Sau đó nữa thì gặp kẻ gián tiếp gây lên cơ sự này.

Ha hả, cuộc sống này thật đúng là kỳ diệu.

Y tá tới thay bình truyền dịch cho hai người, Lục Thời ban đầu còn định tiếp tục nói chuyện với Giản Ngô Châu, nhưng người ta lại tàn khốc trưng ra bộ mặt lạnh hơn tiền, không buồn ừ hử một tiếng, nhìn dáng vẻ xem ra là đã hoàn toàn xếp cậu vào hàng ngũ “Muốn mua mũ rơm tiền”, cậu không còn cách nào khác đành hậm hực ngậm miệng.

Một giờ rưỡi khuya, bệnh nhân truyền dịch trong phòng không nhiều, ai cũng ngọ đầu ngủ thiếp đi, các y tá trực trong phòng cũng nhẹ tay nhẹ chân, cả phòng truyền dịch chìm trong yên lặng, chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc.

Lục Phồn bị Lục Thời dày vò một hồi, không còn chút buồn ngủ nào, đành cúi đầu nghịch điện thoại di động. Cô mở Weibo, đăng nhập vào trang web LX video coi bình luận, những bình luận này rất quan trọng với kỳ phát sóng tiếp theo.

Đột nhiên, ánh mắt cô dừng lại. Một bình luận bằng hình ảnh nào đó đang được like nhiệt tình, cứ thế chễm chệ nằm ở vị trí đầu tiên, tên người bình luận kia cũng như sấm vang bên tai, quen thuộc đến mức Lục Phồn vừa nhìn tới là thái dương giãn giãn — Chuyển gạch không bằng ăn cơm.

Ui trời ơi, sao tên này cứ thích chạy đến weibo của cô tìm cảm giác tồn tại vậy (‘o’).

Chương 4

Nửa năm trước, ở công ty video LX, Lục Phồn vẫn chỉ là một biên tập nhỏ vô danh tiểu tốt, weibo chỉ có khoảng năm trăm người theo dõi, ngay cả một kênh trực tuyến của riêng mình cũng không có, chỉ có thể dùng chung kênh trực tuyến với một vài biên tập viên vô danh như mình. Do phần lớn biên tập viên trực tuyến đều đi theo con đường thuyết minh game, có thể nói là đâu đâu cũng gặp, biên tập chương trình âm thực không phải xu hướng chính, tự nhiên cũng không được nhiều người chú ý đến, Lục Phồn đã mấy lần suýt chút nữa thì bị công ty sa thải.

Một dịp tình cờ, một video do cô biên tập đột nhiên có lượng view tăng cao, phong thái nấu nướng thong dong bình tĩnh của cô, công phu dùng dao khiến người ta hoa cả mắt cùng với sự am hiểu và cách nhìn độc đáo về âm thực tự cổ chí kim đã nhanh chóng hấp dẫn một lượng đông đảo người hâm mộ, lại thêm gương mặt trắng trẻo ưa nhìn ăn đứt mấy vị biên tập trực tuyến đang nổi, khiến cô có thể nói là một đêm thành danh.

Sau khi bắt đầu nổi tiếng, một đồng chuyện rắc rối cũng theo đó mà quần tới, đồng nghiệp đỏ mắt đổ kị lảng mạn, một vài fans nam hâm mộ không có ý tốt gửi thư trêu ghẹo, còn có... antifan đuổi không đi, bóp không chết.

Antifan là một loại sinh vật thần kỳ, mỗi giờ mỗi khắc đều không ngừng sỉ vả đối phương, đồng thời cũng không ngừng quan tâm tới người đó, cũng giống như Lục Phồn đối với Giản Ngô Châu vậy, bất kì ai nhắc tới anh cô cũng đều sẽ lên tiếng chê bai giễu cợt, sau đó sẽ ba la bô lô một đống những điều xấu xa về anh ta, cuối cùng là thêm một bài ngợi ca tâng bốc thần tượng của mình. Thế nhưng trái lại, cô vẫn sẽ len lén theo dõi weibo của anh ta, mỗi ngày vẫn lượn qua lượn lại xem có tin tức gì mới về anh ta không. Nói tóm lại, chính là một kẻ nói một đằng, làm một nẻo _(: 3 ∩ ∠)_

Cô tin tưởng antifan của cô — Chuyển gạch không bằng ăn cơm, nhất định là đối với cô tình sâu như biển, mỗi tuần sau khi chương trình trực tiếp kết thúc, vị Chuyển gạch tiên sinh này đều sẽ viết đến một hai nghìn chữ văn chương lai láng bày tỏ sự bất mãn của mình đối với hành động chà đạp thức ăn của cô, cùng với đó cũng viết ra cách làm một cách tỉ mỉ chính xác, có khi còn cặn kẽ hơn cả sách dạy nấu ăn.

Tuy rằng mỗi lần Chuyển gạch tiên sinh đều nói sẽ không tiếp tục để ý

đến cô nữa, nhưng mà tuần tiếp theo, trong những bình luận kia vẫn sẽ xuất hiện bóng dáng của anh ta. Lâu dần, các bạn trên mạng bị tinh thần kiên trì bền bỉ “Yêu cho roi cho vọt” của Chuyên gạch tiên sinh làm cảm động, lần nào cũng giúp đẩy bình luận của anh ta lên trang đầu, còn không ngừng thúc giục Lục Phồn, hi hi ha ha mong cô đáp lại Chuyên gạch tiên sinh, đừng bắt vị tiên sinh này si ngốc chờ đợi sự hồi đáp của cô trong vô vọng suốt bao đêm trường đằng đằng.

Lục Phồn liếc nhìn trang bình luận, quả nhiên, người hâm mộ cô đều đang ra sức trêu chọc, đem Chuyên gạch tiên sinh nói tới si mê cuồng dại, đem cô nói tới vô tình vô nghĩa.

Cô mở bình luận của Chuyên gạch ra xem, không nằm ngoài dự đoán, chê bai giễu cợt cách làm món tôm bọc hoa cúc của cô hết nước hết cái.

Lục Phồn thật không biết cái người này là ăn no rửng mỡ hay chỉ thuần túy là không muốn để cô được sống vui vẻ. Nào có ai rảnh rỗi như vậy chứ, chẳng lẽ không cần đi làm không cần ngủ không cần cùng con gái nhà người ta vui vẻ sống cuộc sống về đêm sao???

Hừ, chắc chắn là một tên đàn ông độc thân rồi.

Lục Phồn trước nay vốn cũng chỉ đọc qua mà thôi, hôm nay đột nhiên lại tâm huyết dâng trào, trả lời bình luận.

LX Lục Phiền Phiền: @ Chuyên gạch không bằng ăn cơm: Chàng trai à, cậu đã thu hút được sự chú ý của tôi rồi đó.

Khóe miệng cô hơi cong cong, sau đó liền cất điện thoại di động, ngẩng mặt lên nhìn bình dịch đang treo ngược, vẫn còn một bình rượu, vì vậy bèn hỏi Lục Thời: “Có đói không?”

Lục Thời gật đầu, sờ sờ bụng: “Ăn từ năm giờ chiều đến giờ, em đã tiêu hóa hết từ lâu rồi.”

Lục Phồn giễu cợt: “May mà chị đây đã sớm chuẩn bị, biết ngay cái loại quý thèm ăn như em thì qua nửa đêm kiểu gì cũng đói bụng mà.”

Nói xong, cô bèn lấy một hộp giữ nhiệt từ trong túi xách ra, bên trong là mười mấy miếng thịt gà vuông vẫn được xếp ngay ngắn, ánh mắt Lục Thời lập tức sáng lên: “Gà hun lá trà! Chị, chị làm lúc nào vậy, sao bây giờ mới chịu lấy ra!”

Lục Phồn mở nắp ra, đưa hộp giữ nhiệt cho Lục Thời: “Hôm nay biết em về nhà, nên ban ngày nhân lúc rảnh rỗi thì làm, may mà lúc ra khỏi nhà đột nhiên nhớ ra, nên mang đi lấp bụng cho em đấy.” Lục Thời làm việc ở sở nghiên cứu cách nhà trọ của Lục Phồn khá xa, do vậy vào ngày làm việc cậu đều ở tại phòng trọ mình thuê ở bên ngoài, chỉ hai ngày nghỉ mới về nhà.

Lục Thời vui sướng rạo rức dùng khăn giấy cầm một cái đùi gà lên, khi đang há miệng định cắn, lại đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt khác thường đang chăm chú nhìn mình. Cậu nghiêng đầu sang, vừa hay thấy anh trai trang bị khung bổ bên cạnh đang vô cùng chật vật dứt mắt quay đi, ngay sau đó, cậu nhìn thấy hầu kết của anh trai kia khẽ nhúc nhích, rõ ràng là đang nuốt nước miếng mà.

Lục Thời bắt đầu rối rắm.

Rất rõ ràng, anh trai bên cạnh đang đói bụng, hơn nữa không phải đói bình thường, nếu không với tính cách lạnh lùng của anh trai này sao có thể cứ nhìn chăm chăm đùi gà trong tay người khác như vậy chứ? Quá là mất mặt đi. Lý trí nói với Lục Thời, đây là một cơ hội tốt để gia tăng tình cảm nha, nhưng mà cậu lại không nở lòng đem nhường đùi gà mình yêu thích nhất cho người khác... Lục Thời nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không cho đùi gà nhưng vẫn có thể cho những miếng gà khác mà. Thế là cậu đưa hộp giữ nhiệt tới trước mặt Giản Ngộ Châu: “Người anh em, có muốn ăn một miếng không? Chị tôi làm thịt gà hun lá trà ngon lắm đấy, số người được ném qua tay nghề của chị ấy không vượt quá năm đâu, anh nhất định sẽ thích.”

Lục Thời nói không sai, tài nghệ nấu ăn của Lục Phồn rất tốt, trong chương trình trực tuyến chẳng qua là thể theo yêu cầu của công ty, làm qua loa tùy tiện, trên thực tế người được ném qua tay nghề chân chính của cô đúng là không quá năm người.

Giản Ngộ Châu nhìn hộp thịt gà trước mặt, màu đỏ sậm bắt mắt, mùi khói hun nhàn nhạt hòa lẫn với mùi thơm dịu dịu của lá trà thoang thoảng bay lên, khiến người ta thèm chảy nước miếng. Anh còn chưa kịp hành động, Trần Tiêu đã lấy khăn ướt lau tay, rồi nhanh chóng cầm một miếng thịt gà lên: “Vậy chúng tôi cũng không khách sáo nữa, cảm ơn nha, hai người suy tính chu đáo thật đấy.” Anh nói xong vội vàng cắn một miếng thịt gà, mấy giây sau, mắt tròn tròn xoe, vừa nhai lúng búng vừa giơ ngón tay cái về phía Lục Phồn.

Lục Thời ngay lập tức cười toe toét: “Tôi đã nói mà, người anh em, anh cũng ăn một miếng đi,”

“... Cảm ơn.”

Giản Ngô Châu cuối cùng cũng xuống tay với thứ đồ ăn mà mình thèm thường đã lâu kia. Anh kéo khẩu trang xuống một nửa, chọn lấy một miếng thịt gà. Khi tiếng “cảm ơn” trầm thấp kia chui vào trong tai Lục Phồn, cô sững sờ, vô thức thẳng người lại, cẩn thận quan sát Giản Ngô Châu. Sau khi kéo khẩu trang xuống, đường nét gò má của anh thêm phần sáng tỏ, càng lơ mờ có chút quen mắt, hơn nữa giọng nói kia...

Không thể nào, cô lại ngồi suy đoán lung tung cái gì vậy. Lục Phồn khẽ lắc đầu, không nhìn anh nữa.

Vừa cắn một miếng thịt gà hun, hương vị thơm mát kia đã tràn ngập khoang miệng, thịt tươi non, không quá dai cũng không quá mềm, tinh tế thưởng thức sẽ nếm được mùi trà xanh dịu nhẹ, hương vị rất độc đáo. Giản Ngô Châu hơi dừng một chút, không kiềm chế được lại lấy thêm một miếng. Hóa ra mùi vị là như vậy... thật không uống công anh vẫn cứ luôn đau đầu nhớ nhung mãi như vậy.

Nghĩ như thế, đêm khuya bị đau dạ dày dường như cũng không phải quá mức bị kịch.

Ba người nhanh chóng giải quyết hết hộp thịt gà, dư vị vẫn còn lưu lại mãi không tan. Trở về chỗ ngồi được một lúc, Trần Tiêu bèn bắt đầu ra sức khen ngợi Lục Phồn, thổi phồng cô lên đến mức trên trời dưới đất độc nhất vô nhị. Lục Phồn không nhịn được cười: “Chẳng qua các anh đói quá nên mới thấy ngon như vậy thôi, nhưng dù sao cũng vẫn cảm ơn anh.”

Có lẽ bởi vì đã ăn no, Lục Thời ngheo đầu ngủ thiếp đi, Lục Phồn cũng chống đầu ngủ gà ngủ gật.

Trần Tiêu hí hoáy nghịch điện thoại di động, một lúc lâu sau đột nhiên kéo lấy cánh tay Gian Ngô Châu, thấp giọng nói: “Hôm nay cậu đúng là cho người khác mặt mũi nha, trước đây người xa lạ đưa đồ tới có bao giờ cậu chịu ăn đâu?”

Miệng Giản Ngô Châu kén chọn đến mức độ nào, anh tất nhiên biết, đến ngay cả đồ ăn bếp trưởng làm thỉnh thoảng cậu ta vẫn còn nhú mào, huống chi chỉ là một người bình thường.

Mặc dù mùi vị gà hun rất ngon, nhưng dù sao cũng đã nguội, mùi vị không thể nào so sánh được với khi mới hun, anh không nghĩ rằng Giản Ngô Châu sẽ thực sự thích đến ăn liền mấy miếng.

Giản Ngô Châu nhắm mắt nghỉ ngơi, qua loa lấy lệ nói: “Đói.”

Trần Tiêu bĩu môi, sau đó lại nói: “Nhưng mà nói thật, mùi vị đúng là rất khá.”

Giản Ngô Châu không tự chủ được liếm liếm môi dưới, dường như vẫn còn cảm nhận được hương vị thơm mát kia, sau đó ừ một tiếng.

Anh có thể đoán được, ở chương trình trực tuyến kia Lục Phồn chẳng qua là làm qua loa lấy lệ, công ty video vì thu hút sự chú ý, thực sự có khả năng nghĩ đến loại biện pháp này.

Nhưng mà... Tay nghề khá tốt. Đợi trong lòng Gian Ngô Châu bình luận được một câu đúng trọng tâm, bình truyền dịch cũng đã được hai phần ba.

Hơn nửa tiếng sau, Giản Ngô Châu đã truyền dịch xong, y tá nhẹ nhàng đến giúp anh gỡ kim ra.

Trần Tiêu thu dọn đồ đạc vào túi, đứng lên, nhưng lại thấy Giản Ngô Châu đứng im không nhúc nhích: “Sao vậy?”

Ánh mắt Giản Ngô Châu rơi vào cánh tay đang xoa xoa một cách vô thức của Lục Phồn, cô chỉ mặc một cái áo cotton mỏng, đêm xuân càng về khuya càng nhiều sương, khó tránh khỏi se se lạnh. Ánh mắt anh khẽ nheo lại, nhẹ giọng nói với Trần Tiêu: “Anh có mang chăn mỏng tới không?”

Trần Tiêu sững sốt, sau đó lấy một cái chăn mỏng trong túi ra, vốn là mang đến cho Gian Ngô Châu đắp bụng, dạ dày cậu ta không tốt, không chịu được lạnh.

Giản Ngô Châu hơi cúi người, đắp chăn mỏng lên người Lục Phồn, động tác rất nhẹ, không đánh thức Lục Phồn.

Sau khi làm xong những động tác này, anh quay đầu thoáng nhìn, cảm Trần Tiêu đã sắp rớt xuống đất rồi.

Giản Ngô Châu lạnh nhạt trách một tiếng: “Không biết chăm sóc con gái nhà người ta gì cả, chẳng trách đi xem mặt mười mấy lần mà vẫn không ai thèm ngó tới.”

Trần Tiêu không nhịn được buồn nôn: “Mẹ nó chứ, bình thường cũng có thấy cậu quan tâm đến con gái nhà ai đâu hả? Tôi làm người đại diện của cậu năm năm, cũng còn chưa thấy cậu đắp chăn cho ai bao giờ đấy! Nếu như cậu biết quan tâm chăm sóc con gái nhà người ta thế, sao ba mươi tuổi rồi mà đến tay phụ nữ cũng chưa sờ qua?”

Giản Ngộ Châu quay đầu rời đi, ba giây sau vang lại câu trả lời của anh: “Tôi có từng nắm tay con gái hay không anh không biết được, nhưng tôi biết, anh chắc chắn là chưa từng nắm qua.”

Trần Tiêu: “...”

Chương 5

Lục Phồn bất cần ngủ quên, sau khi y tá rút kim tiêm xong, Lục Thời lay lay vai cô đánh thức: “Chị à, có thể về nhà rồi.”

Lục Phồn lim dim mắt liếc cậu, sau đó ừ một tiếng, vừa định xoa bóp cần cổ đau nhức thì đột nhiên phát hiện có một tấm chăn mỏng đắp trên người. Cô nao nao, trong chốc lát không hiểu vì sao chiếc chăn này lại xuất hiện ở đây, không lẽ bệnh viện bây giờ còn nhân tính hóa đến mức phát cả chăn cho thân nhân người bệnh??

Đúng lúc đó, Lục Thời bỗng nhiên “ơ” một tiếng: “Chăn này hình như là của anh phòng bên, em có nhìn thấy anh ấy đắp nó rồi.”

Chẳng lẽ là để cảm ơn cô vì nướng gà giúp anh? Mặc dù người đàn ông kia ăn mặc giống hệt như Resident Evil, cũng trầm mặc, ít lời gần như lạnh nhạt, nhưng mà anh ta đúng là người tốt. Lục Phồn cũng không nghĩ gì nhiều, cô gấp chăn gọn gàng rồi tìm một chiếc túi nhựa bọc lại đưa cho Lục Thời: “Em có cách liên lạc với anh chàng cách vách kia phải không? Rảnh thì nhớ đi trả lại anh ta, đừng quên đấy.”

Lúc này Lục Thời mới nhớ ra, cậu còn chưa xin số của anh trai kia nữa! Cậu tỏ ra chán nản: “Không có cách liên lạc, em cũng chỉ mới gặp qua thôi mà, anh ấy lạnh lùng quá sức, còn chẳng thèm để ý đến em.” Lục Thời kể lại cuộc đối thoại giữa mình là Giản Ngộ Châu, Lục Phồn nghe xong thì lạnh mặt: “Giờ chị cũng hiểu tại sao em lại bị mấy cô gái trước kia xoay vòng vòng rồi đó, là do IQ hết, bị lừa tiền còn giúp người ta tính toán, nói không chừng lần sau cả người cũng bị bán đi luôn.”

Lục Thời ngại ngùng đáp lại: “Em là vậy mà, có cho không cũng chẳng ai muốn, haha...”

Lục Phồn vỗ vỗ mặt cậu, cười nói: “Chị đang muốn khen cậu đấy, tuy vừa ngốc vừa vụng, ngoài đọc sách với nghiên cứu khoa học ra thì chẳng biết cái gì, nhưng mà cậu em tôi rất tự biết mình biết ta đấy.”

“.....”

Về đến nhà, Lục Phồn nhét chăn vào chậu, định bụng ngày mai sẽ giặt sạch. Bận rộn suốt một buổi tối, hai chị em đều mệt mỏi, nằm lên giường không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, mới hơn mười giờ Lục Thời đã rời giường, vừa dụi mắt vừa bước ra khỏi phòng, chưa gì đã ngửi thấy mùi thơm bay ra từ nhà bếp.

Con sấu đói trong Lục Thời lập tức bò ra, cô tựa vào cửa phòng bếp hỏi: “Chị, chị đang làm gì đây?”

Lục Phồn cũng chẳng buồn quay lại: “Đi đánh răng rửa mặt trước đi, chị đang nấu cháo bò viên, cơm trưa em ăn nhạt một chút, buổi tối chị lại làm cơm cho em.”

Bỗng nhiên, Lục Thời cảm thấy nhân sinh bản thân đều thỏa mãn. Cậu đã quen ăn đồ ăn chị nấu, ra ngoài ở bữa nào cũng phải ăn cơm tiệm chẳng khác nào đồ cho heo. Cháo bò viên mềm mềm ngon miệng, gia vị lẫn hương liệu đều vừa đủ, thịt bò được luộc vừa phải, vừa mềm lại hơi dai, Lục Thời ăn mạnh hết hai bát mới buông đũa xuống.

Lục Phồn nhìn cái vẻ mặt đầy thỏa mãn của cậu: “Lát nữa nhớ rửa bát đũa đi, đừng có lười.”

“Dạ...”

Lục Phồn đặt bát xuống: “Buổi chiều chị có hẹn với bạn, khoảng ba giờ sẽ về, em bị sốt chưa khỏi hẳn, đừng có chạy loạn ra ngoài đấy.”

“Biết rồi mà. Là chị Nghi Nhã hẹn chị sao?”

“Ừ.”

Lục Thời lầm bầm một câu: “Sao lại không có tên đàn ông nào hẹn vậy.”

Tuy đã ngậm trong miệng rồi nhưng mà Lục Phồn vẫn nghe được rõ ràng, cô thoáng dờ khóc dờ cười: “Em khỏi bận tâm chuyện đó, chị đây cũng không vội.”

Lục Thời thở dài, mặt mày có nét bi thương: “Bây giờ đàn ông chắc bị mù hết cả, chị, hay là do bình thường lạnh lùng cao ngạo quá, cho nên mới chẳng có tên nào dám theo đuổi.... Chị có thích ai không? Hay chúng ta thử theo đuổi xem sao, chị thế này mà còn không đuổi được thì đúng là quái quỷ.”

Lục Phồn hí hí mắt, khá ung dung: “Có đôi tượng rồi, chi bằng em tìm cho chị đây cách liên lạc đi, chỉ cần số điện thoại thôi, chắc chắn chị sẽ không nói thêm nửa lời, trực tiếp đồng ý luôn.”

Lục Thời lập tức lên tinh thần: “Ai?”

“Thẩm Uẩn Xuyên, chồng chị.”

“.....”

Haha, chị à, dù không có ai theo đuổi nhưng mà chị nghĩ cũng hay quá đi nha.

Ăn xong cơm trưa, Lục Phồn thu dọn một chút rồi ra ngoài, tới nơi hẹn là cửa hàng Tinh Ba Ba chờ một lúc, Hứa Nghi Nhã mới giậm giậm đôi giày cao gót khí thế bồng bồng bước qua.

Lục Phồn đẩy một ly kiểu Mỹ đến trước mặt cô nàng, nửa đùa nửa thật nói: “Mỗi lần nhìn thấy cậu đi tới hướng mình, lúc nào tư thế cũng như kiểu muốn đến bắt tiêu tam ấy, kiểu hận không thể bay lên luôn.”

Hứa Nghi Nhã chế nhạo một tiếng: “Khí chất, khí chất là phải bày ra, biết chưa?”

Nói xong, cô đặt túi xách xuống, cầm cốc cà phê rồi uống liền một mạch: “Chết khát mất thôi, cậu nói xem, cái vùng Hàng Châu quái quỷ này, một tuần mà nhiệt độ thay đổi như bốn mùa, ngày hôm qua mới có mười độ mà hôm nay đã lên đến hai mươi lăm, đến quần áo cũng thay không kịp nữa.”

Hứa Nghi Nhã là người cô thân nhất của Lục Phồn ở Hàng Châu, hai người quen nhau một cách đầy trùng hợp, Hứa Nghi Nhã lại rất tán thưởng tài ăn nói và khí phách bình tĩnh của Lục Phồn khi nói chuyện trước mặt mọi người nên đã đề cử cô làm người chủ trì, thực ra công việc này rất phù hợp với Lục Phồn, bởi vì cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành truyền thông, cho nên cũng không xa lạ gì với ngành phát thanh và chủ biên.

“Đúng rồi, lần trước cậu định nói chuyện gì với mình thế, bây giờ nói lại thử xem.”

Lục Phồn hờ hững: “Vạn Hoa TV tới tìm mình, mong mình đổi sang làm cho Đài truyền hình.”

Hứa Nghi Nhã trừng hai mắt: “Đúng là chuyện tốt, còn do dự nữa là sao, dù sao làm chủ trì chương trình TV vẫn hơn là là người chịu trách nhiệm cho một chương trình trên mạng chứ? Đến cái giấy chứng nhận cao cấp mà cậu cũng giành được, giờ cơ hội phát triển đã tới ngay trước mặt, mình nói cho cậu nghe, cơ hội tốt như vậy nhất định cậu không được bỏ qua.”

“Phí lời, đương nhiên mình biết đây là cơ hội tốt, nhưng mà hợp đồng với LX vẫn còn một năm nữa, phí thanh toán khi hủy hợp đồng chắc chắn sẽ bay mất tiền tiết kiệm của mình suốt một năm nay, mình còn muốn mua nhà ở bên Tân Giang nữa!”

“Vội vàng mua nhà làm gì, cậu cũng chỉ mới vài tuổi, gấp như vậy là định mua phòng cưới chắc?” Hứa Nghi Nhã đảo mắt: “Thảm Uẩn Xuyên đồng ý cưới cậu rồi à?”

Lục Phồn cười mắng: “Đừng có cợt nhả nữa đi.”

Hứa Nghi Nhã bật cười: “Xem ra không phải đùa, haha, mỗi ngày nhìn cậu tím lầy đám bạn bè điều tra tin tức của Thảm Uẩn Xuyên, còn mù quáng gọi hấn ta là chồng, mình chỉ muốn nhét cậu vào danh sách đen luôn, mỗi lần đều tự hỏi, sao cái đồ ngu lại trà trộn vào đám bạn bè của mình được nhỉ. Nếu để đám fan biết cậu chính là nữ thần lạnh lùng xinh đẹp kia, đảm bảo tam quan của họ cũng sẽ bị hủy sạch.”

Lục Phồn bĩu môi: “Người không có tâm tư thiếu nữ như cậu không hiểu đâu, thịt xiên cay ngon ngon(*), ai ăn nấy thích mà.”

(*) Tên diễn viên nam là Thảm Uẩn Xuyên, 沈韞川. Các fan gọi là 串串 Xuyên Xuyên, đồng âm với từ Xuyên, nên để dễ hiểu mình để là Xuyên Xuyên. Thịt xiên cay là 串串辣 chơi chữ từ Xuyên Xuyên, ý chỉ Xuyên Xuyên người gặp người mê.

“Cậu xem lại mình ấy, vừa mới nhắc tới Thảm Uẩn Xuyên, giọng điệu cũng đổi luôn, cô gái già hai mươi bảy tuổi rồi đấy, chẹp chẹp chẹp.” Hai người cười đùa tán gẫu một hồi mới quay về vấn đề chính, Hứa Nghi Nhã kiên trì thuyết phục cô chuyển sang Vạn Hoa TV: “Phí hủy hợp đồng của cậu cũng chỉ vài chục đến một vạn là cùng, cậu làm người chịu trách nhiệm hơn một năm nay, tiền kiếm được cũng gần đủ rồi mà, nếu không thì mình cho mượn thêm, cơ hội tốt thế này không thể trì hoãn được, cậu nghĩ cả thế giới có mình cậu có năng lực thôi à? Một khi cậu do dự, người khác sẽ vội đoạt luôn ngay, lúc đấy có khóc cũng không làm được. Dù sao làm người chủ trì trên mạng cũng không phải nghề nghiệp chính quy, hơn nữa phát triển lâu dài cũng khó. Chuyển sang chủ trì của Đài truyền hình thì quá tốt luôn rồi, tự mình quản lí một chương trình, tuy vất vả hơn so với làm trên mạng nhưng lại ổn định hơn, tiền lương cũng phải hơn năm chữ số, còn được trích phần trăm chia hoa hồng cuối năm nữa chứ, muốn mua nhà ở Tân Giang cũng chẳng phải khó gì.”

Dì nhỏ của Hứa Nghi Nhã là tổng giám đốc một công ty giải trí, dưới trướng có không ít ngôi sao màn bạc đầu quân, bình thường cô nàng đã quen va chạm với những người như vậy, hơn nữa Hứa Nghi Nhã cũng thường tham gia vào mấy buổi liên hoan của công ty, vì thế cô ấy rất hiểu rõ mấy việc như thế này. Lục Phồn biết đề nghị của cô nàng rất tốt, nhưng vừa nghĩ tới kế hoạch mua nhà của mình thì lại hơi do dự, bất giác thở dài.

“Mấy cái cậu nói mình cũng hiểu, thực ra mình cũng có lung lay, mấy ngày nữa sẽ tìm cơ hội hẹn người của Vạn Hoa TV gặp mặt nói chuyện vậy.”

Hứa Nghi Nhã gật gù, sau đó đột nhiên hỏi thêm: “Sao tự nhiên cậu lại muốn mua nhà, không phải là để làm phòng cưới cho em trai chứ?”

Lục Phồn cười cười, thuận miệng đáp: “Đúng vậy, mình muốn nó có một căn nhà, chắc sẽ không bị cô nàng nào đá nữa, bị bỏ hoài nhìn cũng thấy đáng thương.”

Hứa Nghi Nhã: “.....Hai người đúng là một đôi chị em hiếm có đấy.”

Đột nhiên Hứa Nghi Nhã nhớ ra điều gì, đôi con mắt bỗng chốc sáng hẳn lên, cô nắm lấy tay Lục Phồn: “Đúng rồi đúng rồi, đột nhiên mình nghĩ đến một công việc cực kì thích hợp với cậu luôn, rất nhàn, lương cao, đãi ngộ cũng tốt, mà chỉ là cần làm một thời gian ngắn thôi, không cần lâu dài, nếu trong thời gian này cậu còn suy nghĩ về công việc ở Vạn Hoa thì làm đi.”

Lục Phồn nhìn vẻ hăng hái của cô nàng, không khỏi hiếu kì hỏi: “Công việc gì?”

Hứa Nghi Nhã liếc nhìn xung quanh, thần thần bí bí thấp giọng: “Một nam minh tinh ở Hàng Châu, nghe đâu cực kì kén chọn, vừa kén ăn lại vừa có bệnh dạ dày, hôm qua vừa tới Hàng Châu đã nhập viện. Quản lí vội vàng tìm cho anh ta một đầu bếp riêng hoặc là một người chuyên về dinh dưỡng học tới, cậu xem, chẳng phải cậu rất thích hợp à? Vừa am hiểu lĩnh vực này, lại vừa biết nấu ăn, má ơi, quá là phù hợp, mình thông minh ghê, biết trước thì sáng nay đã nhận việc luôn rồi.”

Lục Phồn hơi nhíu mày, một minh tinh hay soi mói như thế lại có quản lí riêng, địa vị chắc chắn không thấp, cô hỏi: “Là ai nhỉ? Ngôi sao lớn?”

Hứa Nghi Nhã cười hì hì: “Trước tiên phải bảo mật, đối với mày thì đúng là cực cực kì may mắn rồi còn gì.”

Làm đầu bếp riêng hay chuyên gia dinh dưỡng Nghe đúng là nhàn hạ, hơn nữa còn có thể gặp được ngôi sao màn bạc, Lục Phồn suy nghĩ một chút rồi đồng ý ngay: “Có cần kí hợp đồng bảo mật không?”

“Cái này chắc chắn phải có rồi, cậu chờ chút, mình liên lạc lại với quản lí của anh ta lần nữa, nếu họ thấy được thì sẽ kí sau.”

Lục Phồn nhún vai: “Mình không có ý kiến, cậu cứ sắp xếp đi.” Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lục Phồn đột ngột vang lên, cô nhận cuộc gọi, còn chưa kịp nói tiếng nào, bên kia Lục Thời đã gào thét vào tai cô: “Chị! Em tìm được cách liên lạc với Thẩm Uẩn Xuyên rồi! Chị nói lời phải giữ lời!!! Mau theo đuổi hấn đi!!!”

Lục Phồn: “.....”

Chương 6

Bởi vì cậu em ngọc nói đã lấy được cách liên lạc với Thẩm Uẩn Xuyên, Lục Phồn bỏ lại một câu: “Có chuyện gì thì liên lạc sau.” rồi vội vã bỏ về, để lại Hứa Nghi Nhã ngồi một mình buồn bực.

Về đến nhà, Lục Phồn vừa mở cửa đã nhìn thấy cậu em ngọc nhà mình ngồi xếp bằng trên sofa chơi game cùng với một cô gái, nghe thấy tiếng thì cùng lúc ngẩng đầu nhìn lên, làm như kiểu “chó ngồi đợi chủ”: “Chị, chị về rồi à!”

Lục Phồn cởi giày: “Gia Ngữ? Hôm nay tan làm sớm hả em?”

Ngụy Gia Ngữ nhìn cô cười ngọt: “Ngày hôm nay em kết thúc công việc sớm, thầy cho thực tập sinh bọn em về nhà nghỉ ngơi.” Ngụy Gia Ngữ là hàng xóm ở ngay nhà bên cạnh, đang là thực tập sinh ngành trang điểm trong đoàn kịch, nghe nói sau khi tốt nghiệp cô bé này cứ khăng khăng muốn làm công việc đó, vì vậy mới cãi nhau với người nhà, một mình ôm tiền bỏ nhà ra đi. Nghe thì có vẻ ngang bướng liều lĩnh, nhưng ngày thường cô bé này lại đích thị là một cô gái yếu đuối mỏng manh, nói chuyện thì nhỏ nhẹ, đối xử với mọi người cũng dịu dàng, nhẫn nại, chỉ có điều trước đây được người nhà cưng chiều bao bọc quá nên khi tự mình ra ngoài sống có gặp nhiều khó khăn, vì thế sau khi quen thân, Lục Phồn thường chăm sóc cô bé, thỉnh thoảng còn gọi cô ra ngoài ăn tối cùng.

Lục Thời và Gia Ngữ cũng đã thân thiết hơn, vừa thấy mặt nhau đã cầm ngay lấy máy chơi game đánh zombie, ở trước mặt Lục Thời, Ngụy Gia Ngữ cũng thoải mái hơn ngày trước, có khi sẽ vì tổ đội giết người không suôn sẻ mà mắng nhau đến mức mặt đỏ tía tai, làm cho Lục Phồn cứ có cảm giác mình đang nuôi hai đứa học sinh tiểu học trong nhà.

“Giáp Ngu(*) đừng phân tâm nữa! Bên kia có zombie kìa! Mau mau bắn nó đi!”

(*) Giáp Ngu và Gia Ngữ đồng âm /jiayu/

Ngụy Gia Ngữ vội vã quay đầu lại, chăm chú nhìn màn hình TV, sau khi hai người thành công tiêu diệt đám zombie thì đồng thanh reo lên một tiếng, lúc ấy mới gọi tới Lục Phồn: “Chị, chị mau đến đây đi, Giáp Ngu nói cô ấy có weixin(*) của Thẩm Uẩn Xuyên!”

(*) Tương tự như zalo của Việt Nam.

Lục Phồn đi từ trong phòng ra: “Nếu để cho chị biết mấy đứa giờ trò, com tối nay đừng hòng có phần.”

Ngụy Gia Ngữ vội vàng nói ngay: “Chị Tiểu Phồn, chắc chắn là weixin cá nhân, hôm nay lúc sư tử của em đứng bên cạnh Thẩm Uẩn Xuyên nhìn thầy hóa trang đã tận mắt chứng kiến anh ta dùng di động!”

Lục Phồn lập tức nhận ra điểm chính: “Em đi theo đoàn phim sao?”

“Vâng, là đoàn phim “Bích Thiên” đó, có Giản Ngô Châu, Thẩm Uẩn Xuyên và nhiều ngôi sao nổi tiếng nữa, nhưng mà tổ hóa trang không đủ người, cho nên bên họ có mượn người ở công ty bọn em, lúc đó thầy mới dẫn mấy người chúng em theo.” Ngụy Gia Ngữ cười khà khà: “Giản Vũ Trục [đồng âm với Giản Ngô Châu] có khí chất lắm ấy, trong đoàn phim có rất nhiều nữ sinh hâm mộ anh ấy, weixin của anh ấy cũng bị vài người trong tổ thấy được, chỉ có điều không ai dám thêm số, em cũng có, cũng không dám thêm luôn, haha.”

Lục Phồn kinh thường bĩu môi, thầm nghĩ, weixin của Giản Ngô Châu có gì tốt mà thêm chứ, bạn bè của cô chắc chắn có thể nghe ngóng được một vài thông tin chuẩn xác, chẳng hạn như blog của anh ta vậy, trong lòng Lục Phồn âm thầm anti Giản Vũ Trục, nhưng lại không thể nói ra để tránh tổn thương tâm tư thiếu nữ của cô nàng: “Nhanh nhanh đưa weixin cho chị mau.”

Ngụy Gia Ngữ cúi đầu bấm bấm điện thoại, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Chị Tiểu Phồn, đây là việc riêng tư của ngôi sao, không thể...”

“Không thể truyền ra ngoài đúng không? Yên tâm, miệng chị kín lắm.” Lục Phồn lấy được weixin thì trở về phòng luôn, cô nằm trên giường nhìn chăm chăm chuỗi kí tự ngay ngắn rồi rồi rầm, thêm hay không thêm? Thêm thì nên gửi cái gì đây, chẳng lẽ viết ‘xin chào, tôi là fan cuồng nhiệt của anh đây? Không được không được, quá ngốc, chắc chắn sẽ không được đồng ý, thế nhưng weixin đã tới tay, không thêm thì cả người đều cảm thấy khó chịu. _(: 3 ∩ ∟)_

Nếu không thì giả vờ mình thêm nhầm số? Dù chỉ được nói được mấy câu cô cũng thấy hạnh phúc rồi! Lục Phồn nhập số weixin, tìm kiếm một lúc đã nhảy ra ảnh đại diện của người sử dụng là một bát khoai tây hầm thịt bò, tên weixin này cũng là Khoai tây hầm thịt bò nốt.

Lục Phồn: “....”

Chẳng lẽ chồng cô thích ăn khoai tây hầm thịt bò sao? Nhưng cô đã học thuộc lòng tài liệu cá nhân của Thẩm Uẩn Xuyên từ sớm mà, cô đâu có nhớ anh thích ăn món này đâu.

Có hơi kì lạ, nhưng mà cô cũng không nghi ngờ thêm, dù sao Ngụy Gia Ngữ nói đã tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không sai. Cô nghĩ ngợi một lúc rồi viết trên ghi chú một câu: “Tôi biết cách nấu khoai tây hầm thịt bò thế nào cho ngon nhất XD” sau đó gửi tin đi mà không ôm bất cứ tia hi vọng nào.

Nhìn chăm chăm vào điện thoại suốt năm phút, vẫn không thấy trả lời. Cái này cũng nằm trong dự liệu, có lẽ là số cá nhân, cho nên sẽ không thêm người lạ, có điều Lục Phồn vẫn thấy hơi thất vọng, cô không mong gì hơn, chỉ muốn xem bạn bè của chồng mình một chút QAQ. Mười phút trôi qua, Lục Phồn hoàn toàn tuyệt vọng đặt điện thoại xuống, vào bếp làm cơm cho hai đứa học sinh tiểu học kia ăn.

Bữa cơm tối nay cô làm khoai tây hầm thịt bò, khoai tây thái sợi vừa chua vừa cay, canh thịt bò nấu lẫn với khoai tây thái nhỏ thêm hạt tiêu, Lục Thời và Ngụy Gia Ngữ nhìn chăm chăm món ăn trên bàn một lát, sau đó liếc mắt nhìn nhau, dè dặt hỏi: “Chị ơi, hôm nay tâm trạng chị không tốt à?”

Lục Phồn bung cơm ra: “Không có, làm sao vậy.”

Lục Thời thận trọng nói: “Mỗi lần tâm trạng chị không tốt, đều thích lấy một nguyên liệu để nấu ăn, chị xem hôm nay chị làm toàn....”

Lục Phồn mặt không cảm xúc đáp: “Trong nhà chỉ còn khoai tây và thịt bò thôi.”

Hai người kia quay mặt nhìn nhau, không nói nữa, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Cơm nước xong, Lục Phồn nhận được điện thoại của Hứa Nghi Nhã.

“Tiểu Phồn Phồn, mình giúp cậu giành được công việc kia rồi, có điều bên quản lí kia muốn phỏng vấn trước, dù sao minh tinh đó cũng là ngôi sao lớn, dù có người giới thiệu đi nữa cũng phải để anh ta đồng ý mới được, đây cũng không phải lần đầu tiên người này tìm đầu bếp riêng, có điều đa số đều không hài lòng, rất kén chọn.”

Lục Phồn ồ một tiếng, không có gì bất mãn, ngôi sao màn bạc càng nổi

tiếng thì yêu cầu càng khắt khe, chỉ có điều cô càng ngày càng tò mò: “Rốt cuộc là ai vậy?”

Hứa Nghi Nhã cười to, tiếp tục thừa nước đục thả câu: “Ngày kia cậu sẽ biết, đến hôm đó quản lí của anh ta sẽ liên hệ với cậu, gặp mặt xong nhớ báo lại với mình một tiếng nha, nếu biết mình qua đó giới thiệu cậu, chắc chắn dì nhỏ sẽ khen ngợi mình.”

“Không biết cậu còn có ý đồ gì nữa.... Được rồi, đến lúc đó nói sau đi.”

Lục Phồn tắm rửa sạch sẽ, sau đó dọn dẹp phòng một chút, định ngày mai sẽ đến trụ sở Đài truyền hình một chuyến, cô cần chuẩn bị một ít tài liệu cần thiết. Làm xong mọi thứ, Lục Phồn sấy khô tóc, đúng lúc nghe được Lục Thời đứng trước cửa phòng kêu gào.

“Chị à, em đói rồi!”

Lục Phồn bực bội đáp: “Tự nấu mì mà ăn đi.” Trong lòng thầm mắng: “Tên ngốc này...”

Lục Thời biết tâm trạng cô không tốt, không thể làm gì khác ngoài việc cúp đuôi ngừng thét, đi đến tủ lạnh tìm đồ ăn nhanh. Lục Phồn nằm lên giường, mở di động ra xem, có điều chưa kiểm tra tin nhắn weixin. Cô tiện tay sắp xếp lại, vốn tưởng là mấy tin nhắn quảng cáo linh tinh, chờ sau khi thấy rõ đó là cái gì, hai mắt cũng trợn ngược cả lên. Khoai tây hầm thịt bò đã đồng ý lời mời kết bạn của bạn, hai người có thể bắt đầu cuộc trò chuyện. Lục Phồn còn đang ngây ngốc, qua vài giây sau, có tin nhắn gửi đến, hai con ngươi của cô cũng sắp rớt ra ngoài đến nơi O_O.

Khoai tây hầm thịt bò nhắn tới: “Làm thế nào thì ăn ngon nhất?”

Chương 7

Khoai tây hầm thịt bò: “Nấu thế nào thì ăn ngon?”

Lục Phồn nhìn chăm chăm hàng chữ này rất lâu, đôi phương cũng rất kiên nhẫn, không nhăn tin thúc giục, cuối cùng cô hít sâu một hơi, gõ thật nhanh lên khung chat.

Xoài Tây Mễ Lộ: “Mua khoai tây để hầm thì chọn củ nhỏ một chút, nếu không muốn khoai tây bị nát thì thả vào sau cùng. Thịt bò nên ướp mù tạc từ đêm hôm trước rồi mới hầm. Nhớ là phải dùng nước nóng, cho nhiều nước một chút, như vậy vị thịt mới ngon, vì khi hầm mà nước trong nồi cạn, không thêm nước kịp thì thịt sẽ bị khô. Ngoài ra còn có thể cho thêm sơn tra hoặc củ cải hầm chung, thịt bò sẽ càng mềm hơn!”

Trong khi Lục Phồn đang kích động hết sức, hận không thể viết hết tất cả những hiểu biết của mình ra thì đối phương lại vô cùng bình thản.

Khoai tây hầm thịt bò: Ừm.

Lục Phồn:..... Xuyên Xuyên lạnh lùng quá, không biết nên nói gì tiếp đây _(: 3 \ _)

Cô mở danh sách bạn bè của Xuyên Xuyên, thấy anh chỉ chia sẻ một số tin quảng cáo, một bức hình tự sướng cũng không có, tự nhiên lại thấy mát mát ghê.

Đang lúc nhiệt huyết bản thân bị dội một xô nước lạnh, đối phương lại tiếp tục nhen một ngọn lửa nhỏ trong lòng.

Khoai tây hầm thịt bò: “Sao lại kết bạn với tôi?”

Lục Phồn suy nghĩ một lúc, nếu bây giờ mình nói thẳng thân phận của đối phương rồi thì không thể tiếp tục trò chuyện được nữa, người nổi tiếng rất thận trọng, cho dù là fan cũng không muốn mọi sinh hoạt cá nhân của mình bị người ta theo dõi. Cô nên vờ như mình vô tình thêm nhầm số vậy thôi, có thể nói chuyện với Xuyên Xuyên vài câu đã rất vui vẻ rồi ~\(\cong \nabla \cong)/~

Xoài Tây Mễ Lộ: “Thực ra tôi muốn thêm một người bạn, nhưng không cẩn thận gõ sai một chữ, ảnh đại diện của anh hiện ra, mà trùng hợp là tôi cũng rất thích ăn khoai tây hầm thịt bò nên tiện tay thêm luôn XD

Khoai tây hầm thịt bò: À, là vậy à. Cảm ơn lời khuyên của cô, lần sau tôi sẽ thử làm theo.

Xoài Tây Mẽ Lộ: Không cần cảm ơn đâu, bình thường tôi cũng hay nghiên cứu mấy chuyện ăn uống kiểu này, nếu có gì không hiểu anh có thể hỏi tôi.

Khoai tây hầm thịt bò: Được.

Lục Phồn nhìn câu trả lời của đối phương, cười đến híp cả hai mắt, má ơi, cô nói chuyện với Xuyên Xuyên được những năm phút rồi! Muốn lên Weibo đăng tin tốt lành này quá đi ~\(\cong \nabla \cong)/~

Cô vỗ vỗ má, bình tĩnh lại thật nhanh rồi trịnh trọng ghi chú cái tên Khoai tây hầm thịt bò này, đổi thành — ông xã Xuyên Xuyên..... Ngại quá đi mà!

Lục Phồn nhanh chóng xóa luôn hai chữ Xuyên Xuyên, chỉ còn lại hai từ “ông xã” sau đó mới hài lòng gật gù. Như thế sẽ không xấu hổ, cũng không lo bị người ta nhìn thấy.

Lục Phồn phơi phới vui vẻ đi ra khỏi phòng mình, thấy cậu em ngốc đang bung bát mì lên ăn thì thương tình xoa xoa đầu cậu: “Chờ một lát, chị làm hai cái sandwich chân giò hun khói cho ăn.” Nói xong liền vui vẻ ngâm nga vào bếp.

Lục Thời: “.....” Sao đến khi người ta ăn hết nửa bát mì dưa chua thịt bò mới nói, đồ đều (ㄟ `□') ㄟ ————

Xa xôi tại một nơi nào đó, trong căn phòng khách sạn xa hoa, Giản Ngộ Châu ngồi trên sofa đọc sách nhưng dạ dày rỗng tuếch, anh lại hơi buồn bực, mất tập trung quá mức nên cuối cùng đành phải gấp sách lại, đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh tìm gì đó có thể ăn — cơm hộp ở đoàn phim vừa nhạt nhẽo vừa không đảm bảo vệ sinh, hơn nữa ngày hôm nay lại phải diễn cảnh đánh võ nên giờ càng thêm mệt, không muốn ăn chút nào, chỉ ăn được hai miếng thì bỏ đĩa.

Trong tủ lạnh chất đầy nguyên liệu nấu ăn mà trợ lí mới đi siêu thị mua về, Giản Ngộ Châu liếc mắt nhìn hai miếng thịt bò tươi mới được cắt vuông vắn trong lớp bì trữ lạnh. Đột nhiên anh lại muốn thử cách làm mà người bạn mới quen trên mạng kia hướng dẫn, có điều món khoai tây hầm thịt bò này quá tốn thời gian, hơn nữa anh cũng không muốn giống như ngày hôm qua, giữa đêm khuya còn vì ăn muộn mà bị đau dạ dày cấp tính, Trần Tiên lại

phải nhanh chóng đưa mình vào bệnh viện.

Vừa hay Trần Tiêu nói ngày kia sẽ có đầu bếp riêng tới, lúc đó bảo người kia làm khoai tây hầm thịt bò cũng được.

Giản Ngô Châu lấy ra một cái bát, đun sôi nước, rồi úp nhanh một gói cháo gà, đợi khoảng hai ba phút, tự nhiên anh lại thở dài xót xa, không biết vì sao, anh lại nhớ tới chuyện đêm qua được ăn gà nướng trong bệnh viện.....Ăn một miếng cháo gà lại càng nhớ tới hương vị kia.

Sáng sớm hôm sau, đầu tiên Lục Phồn gọi điện cho người của Vạn Hoa TV, hẹn thời gian gặp mặt, sau đó cô mang tài liệu đi tới Đài Truyền Hình. Tuy cùng được gọi là người chủ trì, nhưng công việc trên mạng khác hẳn một trời một vực với những việc làm ở Đài Truyền Hình, phần lớn công việc trên mạng đều rất dễ, cứ chai mặt làm nũng sẽ có nhiều fan ném tiền tặng quà, còn làm người chủ trì ở Đài Truyền Hình thì phải gánh vác một chương trình đã được lên kế hoạch tỉ mỉ, truyền thông, chỉ đạo và cả hậu kì, lượng công việc cực kì chênh lệch. Vốn Lục Phồn tốt nghiệp đại học chuyên ngành phát thanh, cô cũng muốn vào Đài Truyền Hình làm, chỉ có điều lúc vừa mới tới Hàng Châu, không có bối cảnh. cũng không có kinh nghiệm làm việc, không thể làm gì khác hơn ngoài việc làm trên mạng, bây giờ có được cơ hội này, chắc chắn cô không thể bỏ qua.

Đi qua cửa lớn tầng một ở Đài Truyền Hình, sau khi hỏi thăm lễ tân, Lục Phồn bước thẳng vào thang máy. Rất nhanh sau đó, có ba người phụ nữ mặc đồ công sở cùng tiến vào, bộ trang phục rất quy chuẩn và đúng mực, trang điểm sắc sảo nhưng không quá phô trương, vừa nhìn đã biết họ là người dẫn chương trình, chỉ có điều mùi nước hoa trên người quá nồng, trong một không gian kín rất dễ khiến người ta choáng váng khó chịu, Lục Phồn vội hít sâu một hơi rồi nín thở.

Lúc này, mấy người họ đang bắt đầu tán chuyện, từng câu chữ nói ra cứ thể vô tình bay vào tai Lục Phồn: “Chao ôi, các cô biết không, tôi vừa mới đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy ngôi sao lớn luôn đấy!”

“Ai vậy?”

“Haha, là Giản Ngô Châu, hôm nay anh ấy có một buổi phỏng vấn mà, chắc bây giờ đang ở trường quay trên tầng bảy rồi, mọi người muốn cùng đi xem thử không?”

“Xem làm gì cơ chứ, có phải chưa từng thấy minh tinh bao giờ đâu, mấy

ngôi sao lớn kiêu này ngoài mặt thì dễ nhìn, chứ tính cách nhân phẩm có khác gì với những người bình thường kia chứ, tiếp xúc thêm có khi lại hối hận đấy.”

“Chụp một tấm hình cũng tốt mà, con gái tôi thích anh ta lắm đấy.”

Ba người phụ nữ bắt đầu tám luôn về mấy tin đồn trong giới diễn viên, nói rất hăng say, đám cưới của ngôi sao nào đó bày vẽ quá, rồi đoàn phim họ có quy tắc ngầm các thứ, mấy chuyện này đều là những tiêu đề trên kênh tin tức nóng.

Lục Phồn không chú ý nghe, nhưng trong lòng lại nghĩ, tăng bảy à.... Hình như cô cũng phải lên đó.

Lục Phồn đợi trong phòng khách khoảng năm phút thì người của Vạn Hoa TV đến, sau khi nói mấy câu khách sáo, hai người bắt đầu thảo luận về công việc sắp tới, bàn bạc cẩn thận gần hai tiếng đồng hồ.

Cơ hội phát triển của Vạn Hoa rất lớn, Lục Phồn thực sự rất muốn tiếp nhận công việc này, chủ trì và mở rộng một chương trình đặc biệt là một công việc có tính thách thức rất cao đối với cô.

Tuy còn khá trẻ lại chưa có nhiều kinh nghiệm nhưng cô vẫn muốn được thử sức.

“Đây là hợp đồng làm việc, cô Lục có thể cầm về nhà xem trước, kí xong cứ mang đến công ty là được”, Đối phương cười cười, nói thẳng: “Tôi đánh giá khá cao năng lực của cô Lục, đài truyền hình chúng ta có một chương trình về ẩm thực nhưng lượng người xem không khả quan cho lắm, chủ trì đương nhiệm đã nghỉ việc, với năng lực của cô, chương trình này có thể cải tử hồi sinh rồi.”

Nói tóm lại là đi dọn rác hộ người khác thôi.... Lục Phồn đã sớm đoán được điều này, người mới vào Đài Truyền Hình có ưu đãi không cao, đó là chuyện đương nhiên, cho nên cô cũng không cam lòng gì cả, làm nghề nào cũng phải đi từ thấp đến cao, sao có thể một bước lên trời được chứ, chuyện này cô hiểu.

Kế hoạch mua nhà cho cậu em ngọc của cô có lẽ phải hoãn lại mấy năm. Lục Phồn vừa nghĩ vừa đi vào thang máy, ấn nút đóng cửa xong, đột nhiên một bàn tay lớn chen giữa hai cánh cửa đang khép vào, theo đó là một giọng nam trầm thấp: “Chờ chút”.

Lục Phồn vội vã mở cửa thang máy, ngay lúc ấy, một người đàn ông dáng vóc cao lớn, trên mình là bộ tây trang trắng thơm từ bên ngoài đi vào. Lục Phồn khẽ ngoảnh đầu nhìn sang, đập vào mắt là ánh nhìn ẩn sau cặp kính người kia, cô bất giác hơi run.

Tuy người đàn ông đó đeo kính đen, nhưng cô vẫn nhận ra dễ dàng. Giản Ngô Châu, là người mà cô luôn anti đó

o(̂ □ ̂)o

Lúc Giản Ngô Châu nhìn thấy cô, ánh mắt cũng hơi ngừng lại một chút, sau đó anh đáp nhanh: “Cảm ơn.”

“....Không có gì.”

Cửa thang máy từ từ khép lại, ngăn cách bên trong thang máy và bên ngoài thành hai thế giới. Trong thang máy chỉ có hai người, lại là hai người hoàn toàn xa lạ, không khí gượng gạo như sắp đông cứng lại rồi, bởi vì người này cảm thấy người kia như thể đang xâm chiếm địa bàn của mình, trong tiềm thức đã bắt đầu chối bỏ.

May là không khí quái dị này không kéo dài quá lâu, thang máy đi đến tầng một, cửa vừa mở ra thì Lục Phồn cũng nhắc chân đi luôn, mà lúc này đây, bị kịch bỗng chốc phát sinh.....Gót giày của cô bị kẹt vào khe hở giữa thang máy và mặt đất. Đúng là đen đủi! Lục Phồn thảm máng một câu trong lòng, cố gắng nhắc chân ra, nhưng giày vẫn không nhúc nhích. Có người đang chờ ở cửa thang máy, mà cô lại vừa lúc ngăn cản ngay giữa lối đi vào, Lục Phồn nhanh chóng cởi giày ra, sau đó ngồi xồm xuống kéo gót giày ra khỏi. Do dùng lực quá mạnh, cả khuôn mặt cô đều đỏ bừng cả lên.

Cảnh tượng đáng xấu hổ này bị người ta nhìn thấy hết luôn rồi, mẹ kiếp, đúng là nghiệp chướng mà, dù sao người lạ nghĩ thế nào cô cũng không để ý, thế nhưng bị Giản Ngô Châu nhìn được cảnh bản thân đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, làm động tác y hệt nhổ củ cải thế này, quả thực là Lục Phồn đã mất hết mặt mũi. Một giây sau, gót giày được rút ra, theo quán tính, cả người Lục Phồn ngã nhào về phía sau, nhưng mà phần mông không hề đau đớn như dự tính — có người đỡ lưng cô.

Lục Phồn lập tức đứng lên, nói khẽ với Giản Ngô Châu đang đứng phía sau hai tiếng “cảm ơn”, sau đó tránh ra bên cạnh, để mấy người đang chờ bên ngoài đi vào. Cô xỏ giày đi ra sảnh ngoài, khi đó mới phát hiện ra gót giày bị gãy.

Xui xẻo! Lục Phồn nhăn mặt, đi tới ghé sô pha ngồi xuống, sau đó cởi giày ra, muốn xem thử liệu còn sửa được không. Trùng hợp là, cô lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “— Lão Giản! Thu hình xong rồi à? Sao cậu lại xuống đây?”

Lục Phồn quay đầu ra sau theo bản năng, trong giây phút cô nhìn thấy Trần Tiêu, cô còn tưởng mình đang gặp ảo giác luôn rồi. Giản Ngô Châu không quay đầu lại mà vẫn đi về phía trước: “Tôi đi mua nước uống.”

“Trời đất, anh gọi trợ lí không được sao.....”

Đột nhiên Giản Ngô Châu dừng bước chân, ánh mắt nhẹ nhàng đối diện với người đang trợn mắt há mồm trên sô pha – Lục Phồn, nhìn nhau một lúc. Trần Tiêu cũng theo ánh mắt của anh nhìn sang, sững sốt một giây rồi nhận ra rất nhanh: “Ồ, đây không phải là cô gái cho chúng ta ăn gà nướng trong bệnh viện ngày hôm qua sao? Sao cô ấy lại ở chỗ này?”

Bỗng dưng Giản Ngô Châu cũng thay đổi phương hướng, đi thẳng tới chỗ Lục Phồn, Trần Tiêu vội vã theo sau: “Ồi chao, lão Giản, cậu làm gì thế, bây giờ không để lộ mặt được đâu.” Mãi đến khi Giản Ngô Châu đi tới trước mặt mình, Lục Phồn vẫn còn nằm trong trạng thái khiếp sợ. Má ơi, người đàn ông hôm qua đi truyền nước mà phải võ trang đầy đủ kia chính là Giản Ngô Châu sao?!

Giản Ngô Châu mở miệng hỏi: “Cô cần giúp gì không?”

Lục Phồn vẫn còn hơi lơ mơ. Trần Tiêu cũng tiến lại gần, cười hì hì: “Này, chúng ta lại gặp rồi, thật khéo.”

Bây giờ Lục Phồn mới phản ứng lại được: “A..... Khéo ghê, chào các anh.”

Giản Ngô Châu liếc qua chiếc giày bị gãy gót: “Giày hỏng rồi?”

“.....Ừ.”

Trần Tiêu vỗ vỗ lưng Giản Ngô Châu, cắn răng nói thấp: “Nhìn chân con gái nhà người ta làm gì, cậu có biết sửa giày đâu, mau đi nhanh một chút, còn phải thu hình nữa.”

Giản Ngô Châu không thèm đếm xỉa đến anh ta, dứt khoát nói với Lục Phồn: “Cởi nốt chiếc giày kia đi.”

Lục Phồn sững sờ, anh ta muốn làm gì đây. Giản Ngộ Châu nói thêm: “Tôi có cách.” Lục Phồn nửa tin nửa ngờ, cởi chiếc giày kia ra, Giản Ngộ Châu nhận lấy, rồi bẻ gãy nốt gót giày kia mà chẳng nói chẳng rằng.

Lục Phồn: “.....”

Trần Tiêu: “.....”

Giản Ngộ Châu trả lại giày cho cô: “Như thế có thể đi được rồi.”

Trần Tiêu: Haizz, Giản Vũ Trục độc thân ba mươi năm đúng là có nguyên nhân mà.....

Khóe miệng của Lục Phồn co giật, chọc ghẹo con gái nhà người ta, tránh antifan xa ra....

Chương 8

Hiện trường im lặng mất vài giây, Lục Phồn chết lặng với tư duy của trực nam thần, Trần Tiêu lập tức bước lên hòa giải: “Này cô gái, đôi giày này bị hư rồi, không thể đi thế này mà về được, tôi gọi tài xế đưa cô về nhé, có được không?”

Lục Phồn vội vàng từ chối: “Không cần, tôi tự bắt xe được rồi.”

“Không sao, bọn tôi còn đợi ở đây lâu lắm, tài xế cũng nhàn rồi, hơn nữa ở đây rất khó đón xe.” Trần Tiêu không đợi Lục Phồn nói thêm thì rút điện thoại gọi cho tài xế luôn.

Lục Phồn không từ chối nữa, cô đau lòng nhìn đôi giày mùa xuân kiểu mới chưa dùng được bao nhiêu lần, chỉ một chiếc bị hư cô còn có thể mang đi sửa được, giờ hư cả đôi, ngay cả sửa cô cũng không muốn sửa, thà mua một đôi mới luôn cho lành.

Cô không nên tin tưởng trực nam. Ôi trời ơi, đúng là lòng dạ độc ác mà.

Giản Ngộ Châu khó hiểu nhìn thái độ của hai người, đứng một bên đút tay vào túi quần, yên lặng suy nghĩ xem có phải mình đã làm sai chuyện gì rồi không, không sai gì mà.

Tài xế nhanh chóng đậu xe trước cửa, Lục Phồn mang giày vào, giày cao gót biến thành giày bệt, may mà đế giày không quá cứng, đi lại cũng không đến nỗi mất tự nhiên. Cô tiện tay ném hai chiếc gót giày vào thùng rác, phát tay với Trần Tiêu xem như tạm biệt, sau đó đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Giản Ngộ Châu: “...” Anh làm sai gì chứ? Dù sao anh cũng giúp cô đưa ra biện pháp giải quyết mà.

Trần Tiêu không nhịn được bật cười ha hả, anh vỗ mạnh vào vai anh: “Vũ Trụ, ngơ rồi hả, lần đầu tiên có người chào tôi mà không chào cậu ha ha ha ha ha ha ha, cô gái đó chắc chắn không phải fan của cậu đâu, mà có thì cũng vỡ mộng rồi.”

Giản Ngộ Châu mặt không biến sắc gạt tay anh ra: “Đừng nói nhảm nữa, đi mua cho tôi chai nước.”

Trần Tiêu: “...” Này này này cậu bị bơ cũng đâu phải tại tôi! Rõ ràng là

do cậu chọc ghẹo người ta! Trách ai được chứ!

Mua nước xong, Trần Tiêu phát hiện mặt Vũ Trục xụ xuống, cho nên anh nín cười nói lại: “Nói thật này, lão Giản, tôi phải nói với cậu mấy câu này, ba mươi năm qua chỉ có cậu với hai bàn tay, có khi nào từng nghĩ nơi đó có vấn đề gì sao?”

Giản Ngô Châu lạnh lùng liếc anh một cái: “Chẳng có chỗ nào có vấn đề gì cả.”

“...” Trần Tiêu im lặng, trong lòng cười lạnh một hơi, tự cho mình là tài giỏi đấy à, xử nam thì có gì mà kiêu căng, đáng đời cậu, cô gái kia không quan tâm cậu, cậu chỉ có gương mặt nhìn được thôi mà, giờ giá cả thị trường cũng giảm sút rồi đó ha ha.

Giản Ngô Châu như nhìn thấu suy nghĩ của anh, mỉa mai đáp lại: “Còn anh thì mặt mũi cũng không có nốt.”

Trần Tiêu: “...”

Còn có thể nói chuyện tiếp nữa sao! Trong đầu anh nhanh chóng nhớ đến số tiền lương của mình, lúc đó mới có thể kìm nén không lật bàn cãi vãi: “Cậu nói xem, cậu ngốc đến mức nào, tình huống giống như lúc nãy ấy, cậu có thể tới ôm cô ấy lên, công cũng được, hoặc là lập tức gọi điện thoại mua một đôi giày mới thật đẹp cho cô ấy, làm cách nào cũng hay hơn cái kiểu bẻ gãy giày của người ta như vậy!!!”

Giản Ngô Châu trầm mặc. Trần Tiêu bình tĩnh nói tiếp: “Tôi chỉ muốn trao đổi vài kinh nghiệm yêu đương với cậu thôi, chứ không nói cậu đi quyến rũ cô gái kia, đến lúc đó nếu có scandal tình ái gì xảy ra, tôi lại phải lo hết à, lão Giản, nghe tôi này, sự nghiệp của cậu đang phát triển tốt, sau này muốn giúp cô gái nào thì cứ làm như hôm nay là được.”

Giản Ngô Châu: “Tôi biết.”

“Cậu biết cách cura cảm một cô gái hay là biết cách làm cho người ta vỡ mộng hả?”

“Hả, đương nhiên là cái đầu, tôi không điếc, khả năng học tập cũng không kém.”

“...”

Buổi chiều Lục Phồn đi một chuyến đến LX, sau khi kết thúc hợp đồng

trước thời hạn, công ty đó cực kì không vui, Lục Phồn là trụ cột chính trong công ty LX video, có rất nhiều người hâm mộ cô nên mới chú ý tới công ty này, cô đi rồi, không biết sẽ mang đi biết bao fan hâm mộ.

Dù sao LX cũng là nơi Lục Phồn khởi nghiệp, cũng đã giúp cô nhiều, Lục Phồn không có ý trở mặt với công ty, cũng không vì chuyện kết thúc hợp đồng mà khua chiêng gõ trống tới pháp luật, hai bên trao đổi suốt một buổi chiều, sau đó đưa ra quyết định cuối cùng. Lục Phồn trả đủ số tiền vi phạm hợp đồng, cũng ở lại LX một tháng, đợi có người thay thế vị trí của cô.

Bên đài truyền hình cũng ngầm cho phép, dù sao trước kia Lục Phồn chỉ là một người dẫn chương trình bình thường, cũng không ép cô phải đến làm việc ngay lập tức.

Bàn bạc xong, Lục Phồn cũng nhẹ hết cả người, trên đường về nhà đi ngang qua một quán xiên nướng, nhớ tới ở nhà có bạn nhỏ rất thích ăn món này, cho nên cô mua thêm cho cậu em một hộp xiên nướng.

Về đến nhà, lỗ mũi Lục Thời quả thực thính hơn cả chó, cậu ngủ được mùi thịt nướng ngay lập tức, vui mừng ha lét. Nhớ lúc còn bé, có lần ăn trúng thịt xiên không vệ sinh, Lục Thời còn bị đau bụng suốt hai ngày, cho nên Lục Phồn nghiêm cấm không cho cậu ăn xiên nướng vỉa hè, Từ nhỏ, Lục Thời không sợ cha không sợ mẹ, chỉ sợ duy nhất bà chị gái mà thôi, không dám làm trái lệnh chị, vì thế nhiều năm qua, số lần ăn xiên nướng của cậu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần này chị gái lại chủ động mua xiên nướng cho mình, Lục Thời cũng không buồn hỏi nguyên nhân, cảm ơn xong là ăn ngay.

Lục Phồn ngồi trên ghế sa lon, xoa xoa mắt cá chân: “Cả ngày hôm nay em không làm được gì, chỉ chơi game thôi hả?”

“Em viết được một nửa bài báo cáo, à đúng rồi, sáng mai em phải về sở nghiên cứu, đột nhiên thầy muốn nói chuyện với em.”

“Ồ, vậy mai chị dậy sớm làm bữa sáng cho em.”

“Không cần đâu, chị cứ nghỉ ngơi đi, chị vừa mới từ chức, cứ ở nhà xả hơi vài hôm đã.”

Lục Phồn nhớ lịch ngày mai còn phải đi thử việc: “Không sao, mai chị còn có việc, dù sao cũng phải dậy sớm.”

Lục Thời nghe vậy thì ồ một tiếng. “Chuyện gì vậy, chị đi coi mắt à?”

Cô cười mắng: “Coi mắt cái đầu em, không lẽ cứ phải đi coi mắt mới tìm được đôi tượng hả?”

Lục Thời im lặng khinh bỉ, chị cũng đã 27 tuổi rồi, còn nhỏ bé lắm sao? Nếu không em cuống cuống tìm đàn ông cho chị làm cái gì đấy hả!?

“Chị thấy một mình cũng rất tốt thôi mà, tạm thời không muốn nói chuyện yêu đương.”

Lục Thời liếc mắt: “Chị, chờ chị yêu ai đó rồi sẽ không nghĩ vậy đâu.”

“Thấy gớm, em hiểu biết sâu rộng vậy, sao không thấy em quen được cô nàng nào lâu dài kia chứ?”

“...”

Lục Phồn xoa đầu cậu, thở dài: “Ngoan, có gì ghê gớm chứ chị sẽ nuôi em.”

Lục Thời mắt tự nhiên đáp lại: “Em chẳng cần chị nuôi, nếu chị không lập gia đình, vậy thì em sẽ tổng chị vô viện dưỡng lão.”

Cô dở khóc dở cười. Em trai nhà mình ngốc thì ngốc thật, nhưng dù sao thì vẫn biết nghe lời, khiến cho người ta yêu thương thật đấy.

Buổi tối nằm trên giường, Lục Phồn đăng nhập vào weibo, đúng lúc thấy “Xuyên Xuyên Xuyên meme da” gửi một tin nhắn.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Ha ha ha thành đoàn tới thăm tổ làm phim!!! Tổ làm phim mới tới, quản lý còn chưa nghiêm ngặt, vì vậy mình đã chụp được ảnh của Xuyên Xuyên đây này! A a a a a đẹp trai [gào khóc]

Lục Phồn mở hình ra coi, trong bức hình, Thẩm Uẩn Xuyên đang cúi đầu nhìn đọc kịch bản, đẹp trai tuấn tú, làm cho người ta xao xuyến không thôi. Lục Phồn lăn lộn mấy vòng trên giường, lưu hình lại xong mới trả lời tin nhắn.

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: Gào khóc gào khóc cậu được tới tổ làm phim!!! Sao không gọi mình!!!

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Ha ha ha ha ha vừa nhận được tin! Với lại người ta làm trên núi, tớ tiện đường nên đi thôi, cậu đuổi tới chắc chắn không kịp đâu 2333

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: QAQ... Còn có lần sau sao /(_ o _)/~~

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Sẽ có mà! Lúc khác mình sẽ gọi cậu đi!

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: Được được, đừng quên nhé!!!

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: [Hôn hôn] Nhưng hôm nay không có Giản Ngô Châu ở đó, nghe nói phải đi thu âm, tiếc thật, em gái tớ muốn hình anh ấy lắm.

Lục Phồn đọc tin nhắn xong, trong đầu hiện lên cảnh tượng Giản Ngô Châu bẻ gãy gót giày của mình, tinh thần antifan lập tức trở dậy.

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: Thôi khỏi nói đi, hôm nay mình gặp trực nam chết tiệt ở đài truyền hình!

Trực nam chết tiệt là biệt danh do antifan đặt riêng, mặc dù meme không phải là antifan của Giản Ngô Châu, nhưng cô cũng hay nghe biệt danh của anh, mỗi lần nghe Lục Phồn gọi thế miệng sẽ cười toe toét.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Hả? Cậu chuyển qua công ty khác rồi à? Sao lại tới đài truyền hình?

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: Ừ, cái này không quan trọng, quan trọng là hần bẻ gãy giày cao gót của mình, Bẻ! Gãy! Giày! Mới! Của! Mình!

Lục Phồn kể lại sự tình ngày hôm nay, meme nghe xong thì vui mừng khôn xiết, hai người chẳng còn gì để nói với trực nam này nữa.

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: Khó trách đã debut mười năm mà không có một scandal tình ái nào, cậu nói trực nam như thế này mà tìm được bạn gái á, trừ khi cô gái đó bị mù.

Xuyên Xuyên Xuyên meme da: Ha ha ha ở làng giải trí lâu như vậy cũng phải biết thức thời chứ nhỉ, mà cũng thấy thương cảm ghê 2333 Nghĩ lại Vũ Trục đúng là người tốt bụng, ít nhất còn muốn giúp đỡ cậu XD

Ít nhất trong lòng Lục Phồn cũng đồng ý điều này, trong tủ quần áo của cô vẫn còn giữ chần của Giản Ngô Châu nữa.

Có lẽ hần không hề lạnh lòng cao ngạo như người ta đồn đại. Tuy vậy, ngoài mặt vẫn chẳng có chút hảo cảm nào đâu, antifan sẽ ngại khen người ta vậy đó, trong lòng vẫn quyết tâm không phục (^)\

Sáng sớm thứ hai, Lục Phồn dậy sớm làm bữa sáng, sau khi Lục Thời ăn xong thì vội vã đi luôn. Công việc của cậu gần đây rất bận rộn, ngày nghỉ cũng không cố định, lúc nào về nhà cũng lết lê mệt mỏi, sau đó lại nhanh chóng quay lại đi làm. Lục Phồn cũng đã từng thấy cậu mặc áo blue trắng đeo khẩu trang ở viện nghiên cứu, không giống với hình ảnh ngu ngốc ngày thường, đôi mắt nghiêm túc, động tác cẩn thận, chắc chắn sẽ làm mấy thiếu nữ phải tim đập thành thịch, cho nên Lục Phồn không nghĩ ra nổi, một cậu con trai tốt thế này sao cứ bị bỏ rơi...

Buổi sáng, Lục Phồn dọn dẹp nhà cửa xong, buổi trưa ăn uống qua loa một chút, vừa mới tắm xong đã nhận được điện thoại.

“Xin chào, cho hỏi có phải là cô Lục Phồn không ạ?”

“Vâng, là tôi.”

“Xin chào, mời cô ba giờ chiều nay đến khách sạn XX, tôi sẽ chờ cô ở đó.”

Hình như đối phương còn đang bận gì đó, cho nên nói rất nhanh, Lục Phồn cũng đồng ý luôn.

Khách sạn XX ở Tân Giang, nhà của Lục Phồn chỉ cách đó hơn nửa giờ đi xe. Lục Phồn đón xe buýt, đi một cây số đã đến khách sạn XX, thời gian vừa đúng, còn mười phút nữa mới tới ba giờ.

Trong đại sảnh không có nhiều người, Lục Phồn bước vào trong, mắt nhìn qua một vòng, rất nhanh đã có một người đàn ông cao gầy bước tới chỗ cô đứng, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi thử. “Cô Lục?”

Lục Phồn gật đầu. “Là tôi, chào anh.”

Người đàn ông cười cười với cô: “Cô gọi tôi là Tiểu Trương được rồi, mời cô đi theo tôi.”

Lục Phồn cũng không hỏi nhiều, cô đi theo Tiểu Trương vào thang máy. Thang máy dừng lại ở lầu mười hai. Hành lang khách sạn rộng rãi xa hoa, đèn trang trí màu vàng nhạt trên tường theo phong cách châu Âu, sàn nhà trải thảm màu đỏ có viền khắc mạ vàng, đi trên thảm không vang lên tiếng động.

Hai người yên lặng đi người trước người sau, sau đó dừng lại trước một cánh cửa, Tiểu Trương lấy thẻ phòng, mở cửa. Lục Phồn cũng cứ thế vào theo. Đây là dạng phòng VIP, nên ánh sáng trong phòng cực tốt, phòng

khách rộng rãi thoáng đãng, cửa sổ sát đất đang mở hơn một nửa, làn gió mát lành từ bên ngoài phả phất, làm cho tinh thần người ta cũng thoải mái hơn nhiều. Trong phòng khách không có nhiều người, trên bộ sofa bằng vải bố có vắt một chiếc áo khoác, trên bàn trà bằng thủy tinh là một đĩa trái cây với quả cây đủ loại.

Lục Phồn không dám nhìn quanh phòng, Tiểu Trương dẫn cô vào thẳng phòng bếp: “Cô Lục, anh Giản đang ở trong phòng ngủ trưa, nói cô có thể làm thử bữa tối, à đúng rồi, phải có món thịt bò hầm khoai tây. Nguyên liệu nấu ăn đều ở trong tủ lạnh, đều mới mua hết cả.”

Lúc đầu Lục Phồn không chú ý lắng nghe, nhưng sau đó lại nghe ra một chữ: “... Anh Giản?”

Tiểu Trương gạt đầu một cái, vừa định mở miệng nói chuyện, đột nhiên cửa phòng bếp đã mở ra, một giọng nói khàn khàn trầm thấp như vừa mới tỉnh ngủ vang lên: “Tiểu Trương, — thuốc của tôi đâu?”

Như có một dòng điện vô hình chạy rần rật theo chuỗi dây thần kinh, một đường tới não, khi Lục Phồn chuyển mắt nhìn qua, đứng trước cửa là một người đàn ông chỉ mặc áo ba lỗ và quần ngắn, trong đầu cô bỗng nổ tung âm ầm, ngay sau đó, da đầu tê rần không cách nào chịu nổi, cả người nổi hết da gà.

Mẹ nó, Giản Ngô Châu?!

Chương 9

Trong nháy mắt đó, trong đầu Lục Phồn lướt qua rất nhiều suy nghĩ.

Hèn chi cô thấy tên khách sạn XX rất quen tai, hôm trước meme đã nói với cô rồi, đoàn làm phim “Thanh thiên bích” đang ở trong khách sạn XX!

Hèn chi Hứa Nghi Nhã nói sẽ có một ngạc nhiên đáng mừng, còn sai được nữa sao, ba lần tình cờ gặp phải con người xấu xa kia, cái nghiệt duyên này sao không xảy ra với Xuyên Xuyên kia chứ?!

Cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ mới gộp lại thành câu — ôi trời ơi! Cũng may hôm nay cô mang giày thể thao, nếu không sẽ xảy ra bi kịch như ngày hôm qua mất (´ `□´)´ ㄨ—┐┐

Giản Ngô Châu thấy cô, ánh mắt cũng cứng lại một lúc, anh nghiêm túc đến mức hình như khuôn mặt cũng hơi co rút lại, chắc trong đầu cũng đang có đủ loại suy tư phong phú, rất nhanh sau đó, anh nhận ra mình đang mặc đồ ở nhà, sau đó vội vàng xoay người ra khỏi phòng bếp: “Tiểu Trương, mang thuốc vào cho tôi.”

Tiểu Trương mang thuốc ra ngoài cho anh, chỉ còn lại Lục Phồn yên lặng đứng trong căn bếp với mớ cảm xúc ngổn ngang, cô không thể nào thừa nhận mình mới vừa mơ mộng khi nhìn thấy cơ ngực của trực nam hấp dẫn, còn cả đôi chân dài quyến rũ cao ngất làm sao!

Từ khi biết đến Giản Ngô Châu, chưa bao giờ Lục Phồn thấy anh để lộ da thịt ra ngoài, cho dù là quảng cáo, phỏng vấn hay là trên thảm đỏ, quần áo của anh vẫn luôn chỉnh tề cho đến từng nút áo. Nhất là lúc mặc âu phục, thắt cà vạt, khuy áo bằng đá quý, ánh mắt lạnh lùng và khóe môi mím chặt, ngập tràn một mùi hương cấm dục, cho dù anh ta có xấu xa thế nào, Lục Phồn cũng không thể phủ nhận, dưới một góc độ nào đó, trực nam này đúng là quyến rũ chết người.

... Kiểu như khiến người ta hận không thể nhào tới lột sạch quần áo của anh ta ra, nhưng chỉ có thể YY mà thôi, không có fan hâm mộ nào dám làm như vậy.

Lục Phồn cũng là người vô cùng chính trực, cô chưa từng có suy nghĩ như vậy bao giờ!!! Cơ mà ... Cơ ngực kia, đường cong kia mê người quá đỗi... Ý thức được suy nghĩ của mình đang trở nên lệch lạc, Lục Phồn sợ hết cả

hôn, vội vàng đi rửa mặt bằng nước lạnh ngay lập tức.

Dừng lại! Không được suy nghĩ bậy bạ thêm nữa! Cơ ngực quặn rũ gì đó cũng không phải chỉ mỗi trực nam mới có! Lục Phồn lấy điện thoại di động ra, mở xem mấy tấm hình tuần tú của Xuyên Xuyên, khi đó mới thành công tẩy não của mình. Đúng vậy, Xuyên Xuyên vừa tuần tú vừa thanh nhã, ngon miệng hơn người nào đó nhiều lần.

Lục Phồn vỗ mặt, nhìn một vòng quanh phòng bếp, đột nhiên nghĩ tới cô chưa hỏi Giản Ngộ Châu có bị dị ứng hay kỵ với món gì không, nghe Hứa Nghi Nhã nói anh ta kén ăn đến độ thiên lý bất dung, vậy chắc hẳn sẽ không ăn quá nhiều món chứ?

Lục Phồn ra khỏi phòng bếp, vừa lúc thấy Tiểu Trương từ phòng ngủ đi ra: “Trợ lý Trương?”

Tiểu Trương nhìn về phía cô, cười gật đầu một cái: “Gọi tôi là Tiểu Trương được rồi.”

Lục Phồn liếc mắt nhìn cánh cửa khép hờ: “Tôi muốn hỏi một chút, Giản... Ngộ Châu có kỵ ăn cái gì, hay là không thích ăn gì không?”

Khuôn mặt Tiểu Trương trở nên ngập tràn cảm xúc, nhìn như thể chuẩn bị nói đến ba ngày ba đêm cũng không sao hết được, nhưng mà, anh ta còn chưa kịp mở miệng, trong phòng ngủ đã có một giọng nói vọng ra.

“– Không có.”

Giản Ngộ Châu bước ra khỏi phòng ngủ, không còn mặc áo ba lỗ và quần ngắn như lúc nãy, lúc này đây, anh đã thay một chiếc áo T-shirt màu xám tro và quần dài rộng thùng thình cực kì nhàn nhã.

Anh cao giọng, nhấn mạnh thêm lần nữa: “Không có kỵ món gì hết, cô cứ làm đi.”

Tiểu Trương trợn mắt há mồm •jpg, excuse me?

Lục Phồn ồ một tiếng, trong đầu lại nghĩ, cũng không quá khó để hầu hạ, chắc Hứa Nghi Nhã lại phóng đại lên rồi, sau đó, cô xoay người quay trở vào phòng bếp. Giản Ngộ Châu lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Trương, cậu ta vội vàng ngay làm động tác kéo khóa trên miệng lại. Đến khi ấy anh mới chuyển ánh mắt sang nhìn chằm chằm cánh cửa phòng bếp đóng chặt một hồi, sau đó nhỏ giọng nói với Tiểu Trương: “Đi mua đồ giúp tôi.”

Lục Phồn mở tủ lạnh ra, nhìn một lượt các nguyên liệu trong tủ lạnh, sau đó quyết định một thực đơn cân bằng dinh dưỡng.

Bây giờ mới hơn ba giờ, làm một bữa ăn đơn giản là dư sức, Lục Phồn cũng không quá nôn nóng, từng bước một từ tốn sắp xếp nguyên liệu nấu ăn.

Trong khi cắt thịt bò, cô âm thầm tự nói, thịt bò hầm khoai tây ngon vậy ư? Chỉ là một món sơ cấp nhập môn thôi mà, không hiểu sao cả Xuyên Xuyên và Vũ Trục đều thích ăn vậy nhỉ?

Sau khi cho thịt bò, cà rốt và hành tây vào nồi, Lục Phồn trộn xào thật nhanh mấy cái, chờ thịt bò đổi màu thì cho thêm chén nước, sau đó lấy sốt cà chua từ tủ lạnh ra bỏ vào nồi.

Mùi thơm nhẹ nhàng bay ra, Lục Phồn vớt lớp bọt trên mặt bỏ đi, sau đó đậy nắp nồi lại, hầm nhừ, đồng thời chuẩn bị vài món ăn khác. Miến tôm tỏi hấp, nấm bào ngư, khoai tây hầm thịt bò, và cả canh mướp đắng tươi, dinh dưỡng cân bằng thích hợp, dù đây đều là món ăn gia đình đơn giản, khi thức ăn được bung lên bàn, mùi thơm cũng lập tức tỏa ra, làm người ta đói bụng không thôi.

Lục Phồn xác định không còn vấn đề gì nữa mới ngẩng đầu gọi to: “Giản Vũ... khụ khụ, anh Giản, có thể ăn cơm tối rồi.”

Giản Ngô Châu đang ngồi đọc báo ở ghế sa lon. Một chân vắt lên chân còn lại, dáng vẻ đó vừa thoải mái, lại gần gũi ấm áp như hương vị gia đình. Hình như anh đã sửa tóc rồi, không dùng keo xịt nên qua loa như trước, tia nắng vàng au nhảy nhót trên mái tóc đen tuyền, mơ màng như ánh lên một vàng sáng nhạt màu.

Trên mặt anh không thể hiện cảm xúc gì, lạnh lùng bình tĩnh, nhưng ánh mắt trời âm áp lại làm nhạt đi những đường nét sắc bén trên gương mặt, làm dịu đi vẻ lạnh lùng khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa lo sợ ngày thường.

Lục Phồn tình cờ liếc qua, ánh mắt như dừng lại.

Thật ra, chỉ trong nháy mắt, nhưng Lục Phồn lại cảm thấy như mình đã nhìn chằm chằm anh ấy rất lâu rồi, cuối cùng là Giản Ngô Châu khẽ ừ một tiếng, Lục Phồn mới lấy lại tinh thần.

... Bà nó, Vũ Trục có độc!

Giản Ngô Châu cất tờ báo rồi đi tới trước bàn, nhìn một hồi rồi mới nhận

xét: “Tay nghề không tệ.”

Lục Phồn hơi nhếch mép lên, nói cứ như anh ta chưa từng ăn thử gà nướng trà xanh cô làm vậy...

“Cô cũng ngồi xuống ăn chung đi.”

Lục Phồn ngồi xuống nhưng lại không động đũa. Giản Ngô Châu thân nhiên nhìn cô, không nói gì nhiều, anh gấp một miếng thịt bò cho vào trong miệng rồi từ từ nhai nhai. “Không dai không mềm, rất ngon.”

Lục Phồn rất có lòng tin với khả năng nấu ăn của mình, vì vậy cô thoải mái cảm ơn. Giờ mới nhận ra trợ lý không còn ở đây nữa, tức là chỉ có cô và Giản Ngô Châu đối mặt với nhau, nghĩ thôi cũng thấy lúng túng rồi, Lục Phồn định thay gương mặt của ai đó thành gương mặt của Xuyên Xuyên nhưng thất bại, vì vậy không thể làm gì khác là ở âm thầm thở dài vì nghiệt duyên với Giản Vũ Trục trong lòng.

Không phải chỉ làm đầu bếp riêng một tháng thôi sao, công việc không nặng nhọc, tiền lương lại cao, chuyện dễ như vậy đi đâu mà tìm được chứ? Lục Phồn không nghĩ ra được lý do nào để từ chối, nếu như chỉ vì cô là antifan của Giản Ngô Châu mà để lỡ một chuyện tốt thế này, vậy thì cô quá ngây thơ rồi đấy.

Không Xuyên Xuyên có cần đầu bếp riêng không nhỉ? Nói mới nhớ, chắc Xuyên Xuyên cũng ở khách sạn này, nói không chừng cô tới đây nhiều lần như thế, có khi còn gặp được anh kia. Lục Phồn cứ ngồi suy nghĩ bậy bạ như vậy, chờ tới lúc cô định thần lại mới phát hiện Giản Ngô Châu đã giải quyết xong một chén cơm, cô vô thức nói: “Khẩu vị của anh rất tốt mà.”

Giản Ngô Châu: “...”

Sau đó tốc độ ăn của anh đã chậm lại rõ ràng.

Lục Phồn nhìn anh dừng ăn lại thì nói: “Cơm vẫn còn hơn nửa đó.”

Giản Ngô Châu ừ một tiếng, nhưng chưa đứng dậy bới cơm, mà quay sang hỏi cô: “Không phải cô đang làm việc ở đài truyền hình sao?”

“Tôi mới chuyển qua đài truyền hình thôi, trước kia từng làm người dẫn chương trình món ăn ngon, gần đây có cơ hội, rảnh rỗi không có việc gì làm, bạn tôi mới giới thiệu nên tôi muốn thử một chút.”

Giản Ngô Châu gật đầu một cái: “Vạn Hoa TV rất thích hợp để cô phát

triển, LX chỉ là một trang web video, quy mô phát triển còn hạn hẹp lắm.”

Lục Phồn thắc mắc: “Sao anh biết tôi từng làm ở LX?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Giản Ngộ Châu không hồ là một trong những ảnh đế trẻ tuổi, khả năng phản ứng cực nhanh, mặt không đỏ tim không loạn nói bậy: “Hôm qua Trần Tiêu biết cô sẽ đến thử việc, nên cho người điều tra một chút về công việc lúc trước của cô, do tính chất nghề nghiệp, mong cô thứ lỗi.”

“Ồ, không sao, tôi hiểu.” Minh tinh có nhiều chuyện phiền phức vậy mà, không cần so đo.

Giản Ngộ Châu buông đũa xuống: “Tôi sẽ nói Trần Tiêu bàn bạc hợp đồng với cô, bao gồm hợp đồng giữ bí mật và vấn đề tiền lương, có vấn đề gì có thể trực tiếp hỏi anh ta.”

“Được.”

Giản Ngộ Châu lấy khăn giấy lau tay, sau đó đứng lên đưa tay về phía cô: “Giản Ngộ Châu.”

Đột nhiên lại nghiêm túc như vậy, Lục Phồn cũng đứng dậy theo, có hơi mất tự nhiên, cô bắt tay với anh: “Lục Phồn.”

Bàn tay anh rất ấm áp, khiến cho người ta cảm thấy thực sự an tâm.

... Chắc là mị lực của một người đàn ông lão luyện đây nhỉ.

Lục Phồn lại nghĩ xấu cho ông chủ mới của mình, lại còn chẳng có cảm giác tội lỗi gì hết cả, hình như đã là quen thói quá tự nhiên mất rồi.

Nếu đã quyết định xong, Lục Phồn cũng muốn rời đi sớm một chút, cô chưa kịp nói lời tạm biệt thì đột nhiên Giản Ngộ Châu hỏi cô một câu không đầu không đuôi: “Tại sao thịt bò hầm khoai tây mà lại cho thêm tương cà?”

Lục Phồn trả lời anh: “Đây không phải là công thức nấu ăn bình thường vẫn hay làm, nhưng tôi đã thử qua rồi, thấy mùi vị không tệ, hơn nữa màu sắc của món này hơi nhạt, cho nên quyết định cho thêm tương cà.”

Giản Ngộ Châu gật đầu một cái, không nói hài lòng hay bất mãn, anh rất ít khi thể hiện vui giận gì đó lên vẻ mặt, lúc nào cũng xu mặt cả ra, trông không giống minh tinh điện ảnh chút nào, có lẽ giống một bí thư kỷ luật hơn.

Lục Phồn thấy không còn chuyện gì nữa nên nói luôn: “Giản tiên sinh, hôm nay tôi về trước nhé?”

“Anh Giản.” Anh khẽ ngẩng mắt lên, đôi đồng tử màu nâu sậm đảo quanh, ánh sáng nhẹ nhàng lấp lánh, hết như lưu ly tinh khiết trong veo, nhưng lại thâm thúy như một hồ nước thăm: “Cô có thể gọi tôi là anh Giản như Tiểu Trương.”

Lục Phồn cảm thấy hơi mất tự nhiên, kiểu xưng hô này sao mà nói ra được chứ, thứ nhất hai người không thân quen, thứ hai là bắt cô gọi Vũ Trục là anh, Lục Phồn cảm thấy có chướng ngại khó mà vượt qua được.

Giản Ngô Châu vội vàng khép mi mắt xuống, lông mi dày như một chiếc quạt nhỏ, tạo thành một chiếc bóng nhạt mờ: “Cô muốn gọi thế nào thì tùy.”

Lục Phồn lập tức mở miệng: “Ông chủ, gọi ông chủ là được rồi.”

Giản Ngô Châu gật đầu một cái: “Cô lưu số điện thoại của Tiểu Trương đi, có chuyện gì anh ta liên lạc với cô.”

Giản Ngô Châu đọc mỗi dãy số, Lục Phồn vội vàng lưu số Tiểu Trương lại.

Cô rời đi không lâu, Tiểu Trương trở về, trên tay là một chiếc túi nilon.

Anh nhìn lên bàn ăn, kinh ngạc nói: “Anh Giản, anh đổi tính rồi à? Tôi, mướp đấng, nắm ... Không phải anh không ăn mấy thứ này sao?”

Giản Ngô Châu không nhịn được bực bội: “Bớt nhiều chuyện đi. Cậu mua được đồ chưa?”

“Mua được rồi.” Tiểu Trương giơ cao chiếc túi trong tay: “Coi thử không?”

Giản Ngô Châu ừ một tiếng: “Đưa tôi coi.”

Tiểu Trương mở hộp ra, cầm một đôi giày cao gót mùa xuân kiểu mới tinh xảo: “Nhân viên bán hàng nói giá đôi giày này mắc nhất năm nay, cho nên em mua, anh Giản, anh thấy sao?”

Giản Ngô Châu cũng không biết là đẹp hay là xấu, trong đầu nhớ đến lời Trần Tiêu từng nói, phải mua một đôi giày đắt tiền là chuẩn nhất

“Cất vào trong phòng tôi đi.”

Chương 10

Tiểu Trương làm trợ lý cho Giản Ngô Châu hơn hai năm, tính cách của anh cậu cũng hiểu rất rõ, biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, vì vậy dù trong lòng có tò mò thế nào, cậu cũng không hỏi nhiều, cẩn thận cất đôi giày vào trong phòng ngủ.

Nửa giờ sau, Trần Tiêu gọi điện tới, Tiểu Trương kể chuyện ngày hôm nay cho anh nghe, Trần Tiêu ừ một tiếng: “Chuyện máy cho lão Giản.”

Giản Ngô Châu bung ly trà xanh, thuận tay cầm lấy điện thoại di động, sau đó ngồi xuống ghế sa lon: “Có chuyện gì thế?”

Trần Tiêu thốt lên: “Lão Giản, cậu rất có bản lĩnh đấy nhỉ, lợi dụng việc công làm việc tư, từ lúc nào mà thủ đoạn lại như thế vậy, ông đây cũng không biết đấy.”

Giản Ngô Châu than thở: “Không có gì quan trọng thì cúp máy đi, tôi không rảnh nghe anh nói nhảm.”

“Đừng đừng đừng.” Trần Tiêu vội nói: “Nói chuyện nghiêm túc, có phải cậu biết trước hôm nay Lục Phồn sẽ đến đúng không? Tôi nói nè, ngày hôm trước nói chuyện cậu còn tỏ ra rất không vui, làm ra vẻ lấm cơ mà, nào là không thích có người lạ đi tới đi lui trong nhà, giờ thì tích cực hưởng ứng ghê ta.”

Nghe Trần Tiêu nói chuyện đứng đắn chưa được nửa câu đã bắt đầu đùa giỡn, Giản Ngô Châu không nhịn được bảo: “Không biết, hôm nay tôi mới biết đó là cô ấy.”

“Sau đó cậu không kén ăn này nọ nữa để thể hiện lời xin lỗi với người ta, tôi đã nói chuyện với Lục Phồn rồi, cô ấy nói khẩu vị của cậu rất tốt, tôi bực lắm đấy, lão Giản, cậu không quen ở chung với một cô gái xa lạ, hay là cậu có tâm tư gì đó với người ta? Tôi đã suy nghĩ cẩn thận lại rồi, cậu không phải kiêu người hay giúp đỡ người ta, tại sao lại đắp chặn cho cô ấy, mua giày cho cô ấy, trời ạ, lão Giản, cậu muốn tán gái đấy à!”

“Đừng có nói bậy bạ.”

Trần Tiêu nửa đùa nửa thật: “Lão Giản, dù cuộc sống có buồn tẻ thế nào, nhưng gần đây nhiều việc gần chết, cậu đừng có để xảy ra scandal tình ái gì

nữa đó. Lục Phồn là một cô gái tốt, không gây khó dễ, hiểu lý lẽ, nấu ăn ngon, nhưng mà đó chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, cậu đừng gây phiền phức cho người ta.”

Động tác uống trà của Giản Ngộ Châu hơi dừng lại: “Chỉ làm đầu bếp một tháng thôi mà, cậu đang soạn kịch bản đấy hả?”

Trần Tiêu cười ha hả một hồi: “Thằng oắt nhà cậu, đừng tưởng tôi không biết lúc rảnh rỗi cậu cứ hay lên mạng xem video món ăn ngon gì đó của người ta.”

“...”

“Cậu còn non lắm, sợ không? Nhưng mà hình như tôi lo lắng hơi thừa rồi thì phải, chắc chắn Lục Phồn không thể nào để ý đến trực nam chết tiệt nhà cậu đâu, ha ha ha ha ha ha.”

Giản Ngộ Châu: “...”

Dứt khoát cúp máy. Anh ném điện thoại di động lại cho Tiểu Trương, Tiểu Trương nhận lấy, nhìn sắc mặt anh có vẻ không tốt, cho nên cậu cố gắng làm giảm bớt sự tồn tại của mình, ngồi ở một góc trên sa lon chơi Wechat.

Trong lúc vô tình xem danh sách lời mời kết bạn, Tiểu Trương phát hiện có thêm Lục Phồn. Anh ta có hơi buồn cười nói: “Anh Giản à, tên Wechat của cô Lục đáng yêu ghê nhỉ, rất giống anh.”

Giản Ngộ Châu khẽ ngược mắt lên, nhìn lướt qua điện thoại của Tiểu Trương đưa tới, ánh mắt đột nhiên dừng lại. Anh đưa tay giật điện thoại như muốn xác nhận điều gì, Tiểu Trương hỏi tiếp: “Anh Giản, sao vậy?”

Xoài tây mẽ lộ... Giản Ngộ Châu hơi híp mắt nhìn, rất nhanh sau đó, mi mắt anh lại giãn ra như thường, anh trả lại điện thoại cho Tiểu Trương, bình bình đạm đạm nói tiếp: “Tôi đã kết bạn Wechat với cô ấy đấy, cậu không cần kết bạn.”

“Ồ...” Tiểu Trương có hơi khó hiểu, nhưng lại không hỏi nhiều, cũng không kết bạn với Lục Phồn. Tiểu Trương quen biết Giản Ngộ Châu đã hơn hai năm, cũng tiếp xúc với không ít người và gặp không ít chuyện, mắt nhìn người cũng đã tốt hơn nhiều, cậu cảm giác Giản Ngộ Châu và Lục Phồn không giống như hai người xa lạ vừa mới quen biết, thậm chí cậu còn suy đoán, đôi giày kia Giản Ngộ Châu muốn mua cho Lục Phồn nữa kia...

Chắc chắc, có chuyện rồi, chuyện tình minh tinh trong giới giải trí đó. Quần chúng vây xem nhất định sẽ rất vui mừng.

Về đến nhà, Lục Phồn nấu mì sợi, sau đó chiên hai quả trứng và hẩu lá, tùy tiện ăn cho xong bữa tối.

Trên ti vi đang chiếu chương trình truyền hình thực tế, đúng lúc có Xuyên Xuyên tham gia, Lục Phồn đang xem thì Hứa Nghi Nhã gọi điện thoại tới, điệu cười chẳng có ý tốt chút nào: “Baby à, hôm nay có thấy surprise không?”

Lục Phồn liếc mắt, ”Xét theo lợi ích tiền bạc, tớ xin đa tạ.”

“Ha ha ha, thế xét theo hướng mỹ nam nào đó thì sao?”

“Tớ đa tạ tám đời tổ tông nhà cậu.”

Hứa Nghi Nhã cười tới mức không chịu nổi: “Tớ cũng biết phản ứng của cậu sẽ thế này mà, vừa có thể ngắm mỹ nam miễn phí, lại còn kiếm được nhiều tiền như thế, sướng muốn chết.”

“Được rồi được rồi, tớ đi ăn cơm, không nói nữa.”

Lục Phồn gấp một miếng mì nhét vào miệng, trên ti vi đang phát chương trình quảng cáo, cô thấy gương mặt Giản Ngộ Châu phóng đại trên màn hình, không cẩn thận nên sặc luôn. Phải uống một ly nước mới xuôi.

Trên ti vi, Giản Ngộ Châu quảng cáo cho một hãng đồng hồ nổi tiếng, anh mặc âu phục thẳng thớm, nét mặt lạnh lùng, ánh mắt như lưu ly sáng chói, chiếu rọi lòng người.

Lục Phồn bất giác lại nhớ tới cảnh tượng chiều nay. Người đàn ông cao lớn tự nhiên chống tay vào cửa bếp, có lẽ mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt còn hơi mơ hồ mông lung, tóc tai hỗn độn, khiến anh trẻ hơn đến năm sáu tuổi. Vừa thoát khỏi mình ra khỏi nét trẻ trung non nớt nhưng lại không quá lão luyện trưởng thành, hào quang không gì sánh kịp, cảm dỗ người ta đến mê mẩn cả người.

Cô lại nhớ, lúc mới bắt đầu cô thích xem phim của anh, ngoài nhan sắc và kỹ năng diễn xuất, trong lòng anh còn có cả kính ngưỡng và ước mơ. Anh chỉ hơn cô ba tuổi, nhưng lại như một người ở thế giới khác vậy, rục rờ và chói mắt, dùng vẻ lạnh lùng để che giấu tâm tư, khiến tất cả mọi người đều thét gào cổ vũ, rốt cục là cảm xúc gì ấy nhỉ?

Nhưng rồi sau này, càng lớn càng trưởng thành, trải qua nhiều việc, Lục Phồn không còn mê mẩn mình tinh như thời niên thiếu nữa, mà đơn giản chỉ thích gương mặt và khí chất.

Mà giờ khắc này đây, cô không thể không thừa nhận, trải qua nhiều thử thách, từ một cậu thanh niên hai mươi tuổi lạnh lùng không che giấu nổi vẻ non nớt ngây thơ, giờ Giản Ngộ Châu đã trở thành một người đàn ông chững chạc thành thục, mặc dù đôi mắt vẫn như thể có sương mù che phủ, đôi đồng tử vẫn sâu hoắm lạnh lùng, nhưng bây giờ quanh anh lại có nét quyến rũ mê người như một hương rượu nồng, dụ dỗ người ta phải tiến đến lại gần.

Cứ xem là vậy đi. Lục Phồn hất đầu một cái, suy nghĩ ngôn ngang, cô liú ríu: “Hoàn hảo hơn nữa cũng đâu phải của mình, suy nghĩ nhiều làm gì, ngốc.”

Mì đã nguội, bụng cô còn chưa no, không thể làm gì khác là phải tăng tốc độ, điện thoại di động đột nhiên lại vang lên chuông báo, cô mở ra xem, nhìn thấy năm chữ Thịt bò hầm khoai tây thì tay run một cái, điện thoại di động cứ thế rơi thẳng vào chén mì. Lục Phồn vội vàng vớt điện thoại ra, điện thoại bị nước mì làm ướt một nửa, nước canh tí tách nhỏ xuống sàn nhà, Lục Phồn khóc không ra nước mắt.

May quá, điện thoại không chống nước nhưng lại chịu được này, không bị hư.

Lục Phồn lau sạch màn hình, sau đó mở Wechat ra, tin nhắn nằm ở ngay trên cùng, chứng tỏ cô không bị ảo giác.

Thịt bò hầm khoai tây: Tôi muốn hỏi một chút, bữa khuya nên ăn gì mới không đau dạ dày?

Lục Phồn nhìn chằm chằm tin nhắn đến mức không phản ứng được, vốn cô đang nghĩ có được Wechat của Xuyên Xuyên đã là tốt lắm rồi, không ngờ đối phương lại chủ động nói chuyện với cô! Lục Phồn hạnh phúc đến mức không thể nói thành lời, cô nhanh chóng trả lời tin nhắn.

Xoài tây luộc: Có thể chọn mấy món thanh đạm dễ tiêu, có thể là hoành thánh, mì sợi, trái cây các loại, hoặc là cháo, dễ tiêu hóa lại dinh dưỡng. Trước khi đi ngủ nên uống sữa bò cũng tốt. Không nên ăn thịt hay trứng vào bữa khuya, mấy món dầu mỡ hay nướng cũng không tốt, à đúng rồi, nếu buổi tối phải làm việc thì tốt nhất đừng uống cà phê hay trà đậm, có thể uống

một ít trà xanh

Thịt bò hầm khoai tây: Đã biết, cảm ơn.

Xoài tây mẽ lộ: Không cần khách sáo XD

Sau đó hai người lại trò chuyện không ít, chỉ vây quanh đề tài ăn uống mà thôi, Lục Phồn lại thấy khá buồn cười, không ngờ Xuyên Xuyên là một người có tâm hồn ăn uống như thế, cũng không lạnh lùng chút nào, rất bình dị và gần gũi, trò chuyện với người xa lạ cũng nói được nhiều ghê.

Lúc này, một tin nhắn weibo hiện ra, Lục Phồn nhìn thử, là meme gửi tới.

Xuyên Xuyên meme da: Baby à! Có tin mới! Tuần sau tổ làm phim của Xuyên Xuyên đi Tống Thành quay phim! Có đến coi không!!!

Lục Phồn sáng mắt.

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: Trời ơi đi đi đi đi đi!!!

Xuyên Xuyên meme da: Ha ha ha ha biết ngay cậu sẽ đi mà, nói xong rồi, đến lúc đó nhất định phải gặp mặt nhé.

Xuyên Xuyên ta yêu moa~: Được được, cảm ơn cậu [trái tim]

Tâm tình Lục Phồn tung bay, nói chuyện phiếm cũng rất vui vẻ, Thịt bò hầm khoai tây nhận ra điều đó rất nhanh.

Thịt bò hầm khoai tây: Có chuyện gì vui sao?

Lục Phồn vui vẻ trả lời: Minh tinh tôi thích đang quay phim ở cùng thành phố với tôi, có thể chạy tới xem rồi.

Ở một nơi nào đó, Giản Ngộ Châu đọc được hàng chữ này, trong lòng bất giác lại sinh ảo tưởng. Minh tinh? Cùng thành phố?

Gần đây ở Hàng Châu chỉ có đoàn làm phim “Thanh thiên bích”, so với những diễn viên khác, Giản Ngộ Châu lại bắt đầu tự sướng, Lục Phồn đang nói tới anh đó nhỉ.

Ha, còn tỏ ra bí ẩn, cô gái này. Tâm trạng anh lại cao hơn một chút, sau đó cố tình tò mò.

Thịt bò hầm khoai tây: Ai vậy?

Xoài tây mẽ lộ: Thẩm Uẩn Xuyên, anh có biết không?

Giản Ngộ Châu: ...

Chương 11

Lục Phồn gửi tin nhắn rất lâu mà không có hồi âm, cô không ngừng suy nghĩ, không lẽ mình đã bị lộ thân phận là fan hâm mộ của Xuyên Xuyên rồi sao?

Vốn chỉ là suy nghĩ nông nổi nhất thời, cô cứ xem như mình đang nói chuyện đùa vậy thôi, muốn thử phản ứng của Xuyên Xuyên thế nào khi biết cô là fan anh ấy, bây giờ thì hối hận thật rồi, nếu Xuyên Xuyên nghi ngờ cô cố tình tìm hiểu thông tin qua một người nào đó, biết được tài khoản cá nhân của anh rồi giả vờ kết bạn nhằm để tiếp cận mình, sau đó dứt khoát xóa tên cô khỏi danh sách bạn bè thì phải làm sao nhỉ? Mặc dù sự thật đúng là cô cố ý tiếp cận anh đó, nhưng bị nhìn thấu như thế vẫn rất tổn thương nha!

Lục Phồn suy nghĩ một lát, cảm thấy vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Xoài Tây Mễ Lộ: Vói lại trong tổ làm phim đó cũng có rất nhiều diễn viên mà tôi yêu thích nữa, ví dụ như Lâm Dĩ Kha, Mạnh Tiểu Vân, đều là người nổi tiếng hết đó.

Khoai tây hầm thịt bò vẫn không có phản ứng gì, Lục Phồn tự an ủi mình chắc là Xuyên Xuyên đang bận gì đó thôi, không gửi tin nhắn nữa, để điện thoại di động xuống, thất bại thảm hại lê lét đi rửa chén, sau đó còn đắp mặt dưa leo, rồi mới thoải mái làm tổ trên ghế sofa xem tivi.

Mà bên kia, Giản Ngộ Châu lại không thoải mái như vậy. Anh lật xem báo chiều, nhìn thì có vẻ đang chăm chú đọc tin tức chính trị, nhưng mà ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc liếc đến chiếc điện thoại di động trên bàn trà. Màn hình tối đen, anh mở một cái rồi lại tiếp tục đọc báo.

Đương nhiên Tiểu Trương cũng phát hiện ra điểm khác thường của anh, cậu lén lút nhìn anh một cái, không may bị Giản Ngộ Châu bắt được, Tiểu Trương không thể làm gì khác là cười hắc hắc một tiếng: “Anh Giản à, đang chờ điện thoại sao?”

Giản Ngộ Châu thờ ơ hừ mũi. “Xem giờ.”

Xem giờ mà sao nhìn lâu quá vậy? Ai bị thiếu năng mới tin tưởng lời nói dối đó đây?

Trong lòng Tiểu Trương khinh bỉ một câu, đột nhiên, chuông báo tin nhắn

Wechat vang lên, nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, Giản Ngô Châu vội vàng cầm điện thoại, nhưng không thấy có tin nhắn nào, chân mày hơi nhíu lại.

Tiểu Trương cúi đầu nhìn xuống, nhin cười nói: “À, anh Giản này, là bạn gái em gửi tin nhắn, hỏi thăm công việc có mệt không thôi.”

Giản Ngô Châu: “...”

Anh chậm rãi để điện thoại xuống, ánh mắt sắc bén liếc về phía Tiểu Trương, Tiểu Trương sợ tới mức lông tơ đều dựng hết cả lên. Hầy, cậu biết lỗi rồi mà, ngồi trước mặt ai kia thì không được yêu đương ân ái.

Giản Ngô Châu lạnh lùng nhìn chăm chăm người đối diện hồi lâu, sau đó lại nhìn sang chỗ khác, làm như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên hỏi tiếp: “Có bạn gái khi nào vậy?”

Tiểu Trương thả lỏng người, cười đáp: “Tuần trước mới xác lập quan hệ.”

Giản Ngô Châu gật đầu: “Có bạn gái cũng tốt, công việc của cậu khá đặc thù, thời gian nghỉ không nhiều lắm, phải đối xử với con gái nhà người ta tốt một chút.”

“Đương nhiên rồi.”

Giản Ngô Châu suy nghĩ một lát: “Nửa năm nay cậu cũng chưa được tăng lương, có bạn gái rồi thì phải thêm nhiều khoản chi tiêu nữa đấy, tháng sau sẽ tăng thêm hai mươi phần trăm cho cậu, đừng tiết kiệm quá.”

Tiểu Trương mặt mày hớn hờ: “Cám ơn anh Giản.”

Giản Ngô Châu ừ một tiếng, lại cúi đầu nhìn điện thoại di động. Trên khung chat vẫn còn tin nhắn mà Lục Phồn gửi tới ... cô thích những diễn viên khác trong tổ làm phim, nhưng lại không có tên anh.

Giản Ngô Châu cứ tưởng mình nhìn nhầm mắt rồi, sau đó nghĩ hay Lục Phồn nhìn nhầm, cuối cùng anh tự kiểm điểm mình ... chẳng lẽ anh không được lòng người ta thế hả?

Thậm Uân Xuyên ... Còn có thể chấp nhận được, dù sao bây giờ con gái vẫn thích kiểu mặt trắng nhỏ như hấn, nhưng mà Lâm Dĩ Kha, Mạnh Tiểu Vân đều là những diễn viên đã bốn năm mươi tuổi đầu, vậy tại sao cô gái trẻ nào đó lại thích họ cho được... Sao không thích anh chứ? Giản Ngô Châu buồn bực.

Anh cảm thấy có lẽ Lục Phồn vẫn còn chưa nói hết, cô sẽ bổ sung thêm một câu “Cả Giản Ngô Châu, tôi cũng rất thích anh ấy”, nhưng mà mười mấy phút trôi qua vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Giản Ngô Châu mặt không đổi sắc tiếp tục nhìn chăm chăm tờ báo, trong đầu vẫn không ngừng lặp lại những câu hỏi vừa rồi, ví dụ như mắt nhìn người của Lục Phồn có vấn đề gì không.

Mới đó đã chín giờ tối, Tiểu Trương thấy Giản Ngô Châu không hề có ý định đi ngủ, cậu đành nhắc nhở anh: “Anh Giản, ngày mai phải làm việc sớm lắm, hai tuần liên tiếp cũng phải quay phim, rất mệt đấy, hôm nay anh đi ngủ sớm đi nha?”

Giản Ngô Châu lật trang báo: “Cậu về phòng ngủ trước đi, tôi ngồi thêm một lúc nữa.”

Tiểu Trương nhú mày: “Vậy em ở lại với anh, nhờ anh có gì cần gì là lại đánh thức em, chẳng thoải mái chút nào.”

Giản Ngô Châu thở dài, đột nhiên anh nói. “Giờ còn sớm mà, đi ăn khuya đi.”

Tiểu Trương vội vàng đáp: “Anh Giản, anh muốn vào bệnh viện nữa đó à, anh Tiêu giết em mất.”

“Không sao đâu.” Tiểu Trương sờ sờ bụng, thật ra thì cậu ta cũng thấy hơi đói rồi, do dự một hồi rồi nói. “Anh Giản muốn ăn gì?”

Giản Ngô Châu híп mắt: “Ăn thịt xiên que(*)”

(*) Thịt xiên que có phiên âm giống với Xuyên Xuyên.

Sáng hôm sau, Lục Phồn nhận được điện thoại của Trần Tiêu, cô còn tưởng tai mình có vấn đề gì rồi. “... Giản Ngô Châu lại vào bệnh viện?”

Trần Tiêu dờ khóc dờ cười: “Ừ, hôm qua anh ấy kéo Tiểu Trương đi ăn thịt xiên que, dạ dày bị kích thích, vừa ăn xong là đau luôn, Tiểu Trương đưa anh ấy vào bệnh viện rồi.”

Lục Phồn im lặng, đã biết dạ dày mình không tốt, còn đi ăn thịt xiên que – loại thức ăn kích thích dạ dày như vậy, muốn chết à. “Tôi có thể giúp gì không?”

“Lão Giản vừa tỉnh lại là khăng khăng đòi đến đoàn làm phim, cũng không chịu ăn sáng ở bệnh viện, tôi biết anh ấy thích ăn đồ ăn cô làm, cho nên muốn hỏi cô có thời gian không, có thể nấu một ít cháo cho anh ấy, tôi để Tiểu Trương qua lấy, chứ không anh ấy hạ đường huyết mà ngất mất.”

Lục Phồn làm việc nhận tiền, dĩ nhiên cô sẽ không từ chối, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Cả ngày này tôi rảnh, Giản Ngô Châu bị bệnh chắc các anh cũng bận lắm, không cần để trợ lý qua đây lấy đâu, một lát nữa tôi tự đến đoàn làm phim cũng được, không biết có được không?”

Trần Tiêu do dự: “Vậy có làm phiền cô quá không?”

Lục Phồn phì cười: “Không phiền gì hết, tôi cũng rảnh mà.”

“Vậy tốt quá, khi nào đến đoàn làm phim thì cô gọi điện cho tôi nhé, cảm ơn cô, đồng chí Tiểu Lục Phồn, cô quả là một cô gái tốt bụng.”

Lục Phồn: “...”

Tại sao lại dùng giọng địa phương chứ?

Kết thúc cuộc gọi, Lục Phồn mở tủ lạnh ra nhìn một lượt, may là bình thường cô rất thích mua đồ ăn, vì vậy trong nhà lúc nào cũng có đầy đủ nguyên liệu nấu ăn. Cô nấu một nồi cháo có lợi cho dạ dày, nhân lúc còn nóng thì nhanh chóng múc vào bình giữ nhiệt, chuẩn bị đơn giản rồi ra khỏi nhà luôn.

Lục Phồn chờ ở trạm xe buýt hai mươi phút, cứ sợ cháo bị nguội đi thì không còn tốt nữa, tự nhiên trong người lại thấy lo lo. Cô không nghĩ bệnh đau dạ dày của Giản Ngô Châu lại nghiêm trọng đến vậy, buổi tối ăn ít đồ mà đã phải nhập viện rồi.

Người chưa từng bị đau dạ dày sẽ không hiểu được cảm giác đau đớn đáng sợ đó, lúc học cấp hai Lục Phồn cũng đã từng bị đau dạ dày cấp tính một lần, cô đau đến nỗi muốn lăn lộn trên mặt đất, sau đó vừa phải uống thuốc vừa phải ăn uống điều độ mới có chuyển biến tốt.

Không biết dạ dày Giản Ngô Châu bị bệnh gì, nghe nói bệnh đau dạ dày này đói bụng cũng sẽ đau dữ dội, vậy mà anh lại còn đang đóng phim... Lục Phồn nhíu chặt mày.

Vất vả lắm mới lên được xe, ngăn kệ trên cũng kín.

Lục Phồn không nén được thở dài, ngăn người nhìn dòng xe ngoài cửa sổ.

Cô ở Hàng Châu nhiều năm như vậy, cũng đã từng nghĩ nên mua một chiếc xe, giờ cô đã có đủ tiền để mua được một chiếc xe hạng trung, nhưng nghĩ tới chuyện mua xong còn phải bảo dưỡng, cô lại ngại phiền phức, bình thường ngồi xe buýt hay tàu điện ngầm cũng rất tiện lợi, vì vậy kế hoạch mua xe dần lại bị lãng quên. Nhưng mà lúc này đây đột nhiên cô lại muốn mua xe, nếu có một chiếc thì thuận tiện thật đấy, xe buýt hay đi vòng vèo, chờ đến lúc cô đến đoàn làm phim thì cũng hơn một tiếng đồng hồ.

Biết thế sao lúc này không để trợ lý đến lấy? Nói không chừng bây giờ cháo đang ở trên tay Giản Ngô Châu rồi, Lục Phồn lại càng ảo não hơn. Bởi vì không biết rõ tình hình nên muốn đến xem trực tiếp, hỏi thử xem bệnh của anh có nghiêm trọng lắm không.

Chương 12

Đi hết đoạn đường ùn tắc, đường xá cũng thuận tiện hơn nhiều, bốn mươi phút sau Lục Phồn đã đến đoàn làm phim.

Khu vực quay phim cách nội thành chỉ có nửa cây số, bình thường rất nhiều người qua lại, để tránh trường hợp có người không phận sự vào đây, tổ làm phim đã kéo một dải cách li bên ngoài, Lục Phồn muốn lặng lẽ đi vào, ai ngờ vừa mới đưa tay kéo dải phân cách đã có một anh bảo vệ cao to bắt được: “Này này này, không phải người của đoàn làm phim thì không được tùy tiện vào đây.”

Lục Phồn nhìn anh ta cười cười: “Chào anh, tôi là trợ lý của Giản Ngộ Châu, tới đưa cơm thôi.” Nói xong cô chỉ chỉ bình giữ nhiệt mình đang xách trong tay, anh ta ngắt lời ngay mà không hề có xao động: “Mỗi ngày có cả chục người lấy cớ này để tới nhìn mình tinh đó, đi nhanh đi”.

“... ”

Lục Phồn bất đắc dĩ lấy điện thoại ra gọi cho Trần Tiêu cũng đang bận làm việc, không thể chạy ra đón cô, thế là anh bảo Lục Phồn đưa điện thoại cho anh chàng bảo vệ kia, hai người nói với nhau mấy câu, khi ấy anh ta mới để Lục Phồn đi vào.

Đây là lần đầu tiên Lục Phồn bước vào khu vực quay phim, cô tò mò nhìn quanh tới mấy lần. Đi tới một chỗ đang tập trung đông người, Lục Phồn nhanh chóng tìm được địa điểm mà mọi người đang tiến hành quay phim. Nhân viên đoàn làm phim thì bận rộn dựng cảnh, mỗi người một nhiệm vụ, đâu vào đó, Lục Phồn đứng dưới một cây trụ lớn màu đỏ chám vàng, bởi vì đứng ở trên bậc thang, cho nên cô có thể dễ dàng nhìn bao quát hết toàn cảnh.

Liếc mắt cái thôi đã thấy Giản Ngộ Châu đứng ở chính giữa sân. Anh mặc đồ cổ trang màu đen, mang tóc giả, mái tóc dài đen nhánh được buộc lên, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, có lẽ vì trên mặt không có biểu cảm gì nên cả người như tỏa ra một làn hơi lạnh lùng, nghiêm túc. Võ sư đang nhắc nhở anh cần chú ý những tư thế động tác nào trong cảnh quay, nhân viên bên tổ dụng cụ đang buộc dây nịt bảo hộ quanh hông. Giản Ngộ Châu để mặc cho nhân viên loay hoay quanh mình, thỉnh thoảng sẽ gật đầu với võ sư, đầy chăm chú.

Lục Phồn lờ mờ nhớ lại, trên một diễn đàn nọ, có một bài viết đã từng được rất nhiều người chú ý, chủ topic là một người trong nghề, người nọ đã đăng tải rất nhiều hình ảnh của các diễn viên lúc làm việc, cư dân mạng thảo luận điên đảo, thậm chí còn tổ chức bỏ phiếu, bầu chọn diễn viên nào làm việc nghiêm túc nhất, Lục Phồn nhớ, giải cao nhất đã thuộc về Giản Ngô Châu. Tấm hình của anh rất bình thường, không có photoshop hay góc chụp đẹp gì hết, người đàn ông trong hình với đường nét gò má lạnh lùng sắc bén, ánh mắt chăm chú chuyên tâm, khiến cho người ta khó mà rời mắt đi được.

Sau đó chủ topic còn tiết lộ một số thông tin, nói đến nhân phẩm, tính cách và chuyện tình cảm của Giản Ngô Châu, hầu như không có mặt nào kém cỏi.

Thời gian đó Lục Phồn đã là antifan của Giản Vũ Trục rồi, cô còn nghi ngờ có khi nào chủ topic là thủy quân(*) do Giản Vũ Trục mời tới không, làm gì mà anh ta lại được trọng vọng đến mức độ ấy, làm gì có ai đi đóng phim mà lại không có lúc bực bội cáu kỉnh? Nhưng bây giờ khi cô tận mắt nhìn thấy dáng vẻ anh lúc đang làm việc, những cố chấp không tin rất ngây thơ ngày trước đã không còn nữa.

(*) Thủy quân: cách gọi một nhóm fan.

Nhưng mà... Không phải anh ấy đang đau dạ dày à? Đại bảo hộ bằng thép siết chặt như thế mà không khó chịu ư? Đã đau dạ dày rồi mà không chịu ngoan ngoãn nằm viện, có phải thiếu tiền xài đâu, liều mạng như thế làm gì chứ? Chẳng lẽ anh ấy không biết sức khỏe quan trọng thế nào à?

Nếu không nghỉ được thì mấy động tác đánh nhau này cũng có thể dùng diễn viên đóng thế mà. Lục Phồn cau mày không đồng ý.

Cảnh quay đã diễn ra năm lần rồi mà vẫn không đạt, bởi vì diễn viên đóng cùng Giản Ngô Châu nhập vai không tốt, cuối cùng vất vả một hồi mới đạt, khi được hạ xuống mặt đất sắc mặt của Giản Ngô Châu đã trắng bệch cả ra. Diễn viên nọ rất áy náy, cứ khom mình xin lỗi Giản Ngô Châu, anh cũng không hề trách móc người nọ chút nào, chỉ vờ vai tỏ vẻ khích lệ, sau đó mới quay người rời đi

Lục Phồn ngây người đứng sững một hồi rồi mới nhớ ra mục đích mình tới đây hôm nay, đang tính chạy theo anh đột nhiên lại nghe thấy tiếng gọi

của Tiểu Trương vang lên: “Cô Lục?”

Lục Phồn quay đầu lại, thấy Tiểu Trương thì cười chào lại anh: “Trợ lý Trương, chào buổi sáng.”

Tiểu Trương nhìn bình giữ nhiệt cô đang cầm: “Mang cho anh Giản à?”

Lục Phồn gật đầu một cái: “Đúng rồi, nghe Trần Tiêu nói tối hôm qua anh ấy bị đau dạ dày phải nhập viện, sáng nay không ăn sáng lại đóng phim luôn, nên nhờ tôi nấu cháo để tiêu hóa mang tới đây đây.”

Tiểu Trương cười cười: “Vậy thì tốt quá, cô Lục tốt bụng ghê. Để tôi cầm vào phòng nghỉ cho anh Giản nhé.”

“Đừng gọi tôi là cô Lục nữa, nghe không tự nhiên gì cả, cứ gọi tên tôi là được rồi.” Lục Phồn đưa bình giữ nhiệt cho anh ta: “Nhớ là để cho anh ấy ăn lúc nóng thì tốt hơn.”

“Được.”

Lục Phồn do dự một chút, sau đó đề nghị: “Tôi nhiều lời một chút, dạ dày anh ấy không tốt, tốt nhất không nên đeo đai bảo hộ, cứ ép bụng như thế thì cảm giác đau dạ dày càng mãnh liệt hơn.”

Tiểu Trương sững sốt một lúc, sau đó lại bày ra vẻ không biết phải làm sao: “Chuyện này tôi biết chứ, nhưng mà lượng công việc của anh ấy quá nhiều, không có thời gian mà quan tâm đến sức khỏe, sáng hôm nay cũng có nhiều người khuyên anh ấy ở bệnh viện nghỉ ngơi một ngày, nhưng anh ấy vẫn đứng giờ tới đoàn làm phim, hơn nữa tôi cũng chỉ là một trợ lý nhỏ, công việc của anh Giản, tôi không thể can thiệp vào quá nhiều.”

Lục Phồn suy nghĩ, về nhà sẽ chuẩn bị lại công thức nấu ăn dành cho bệnh nhân đau dạ dày, đã nhận tiền thì phải tận tâm làm việc, tóm lại phải dốc hết tâm huyết mới được.

“Giờ tôi còn có việc, vậy tôi đi trước nhé.”

“Được, hẹn gặp lại.”

Cháo cũng đưa tới rồi, không còn lý do gì để ở lại đây nữa, Lục Phồn đi về, ngang qua một khúc cua, cô không để ý nên đâm phải một người đang vác đồng bao lớn bao nhỏ. Lục Phồn nhanh nhẩu đỡ được cô gái suýt chút nữa thì té ngựa, nhìn lại càng mừng, không ngờ là Ngụy Gia Ngữ đấy.

Ngụy Gia Ngữ choáng váng một chút, sau khi thấy rõ là Lục Phồn cũng vui vẻ ngạc nhiên: “Chị Phồn, sao chị lại ở đây?”

“Chị...” Cô còn chưa nói hết câu, Ngụy Gia Ngữ đã cười trộm: “Tối xem Xuyên Xuyên à?”

Giờ Lục Phồn mới chợt nhớ ra, Xuyên Xuyên cũng đang đóng phim ở đây, đi loanh quanh không chừng có thể gặp được người đó đó, sao bây giờ cô mới nhớ tới chứ: “Đúng rồi, đúng rồi, em biết chỗ nào không?”

“Dĩ nhiên là biết rồi, tổ bọn em phụ trách Xuyên Xuyên mà, bây giờ mới bắt đầu làm việc không được bao lâu, em có thể đưa chị tới nhìn lén, mà không được ôm ấp, âu yếm hay hôn hôn gì đâu nha, nếu không em sẽ bị tố tưởng mắng chết QAQ “

Lục Phồn bật cười: “Chỉ cần lén nhìn là tốt rồi, đảm bảo sẽ không yêu cầu hôn hôn gì đâu.” Lục Phồn vác hai bao lớn trên người Ngụy Gia Ngữ, sau đó đi cùng Ngụy Gia Ngữ vào phía sau hậu trường. Vừa nghĩ có thể nhìn thấy Xuyên Xuyên, trong lòng cô lại vô cùng kích động.

Giản Ngộ Châu đứng trước bồn rửa tay, eo hơi cong, bàn tay đặt phía trên dạ dày, nhìn kĩ có thể thấy gân xanh trên mu bàn tay anh đang nổi lên, như thể đang kiềm chế điều gì đó. Một hồi sau, dạ dày đang đau đớn cũng dần dần thả lỏng, anh thở chậm chậm, sau đó hít nước lạnh rửa mặt.

Trong phiến kính, sắc mặt khá xanh xao, anh cũng chỉ lạnh lùng nhìn qua một cái rồi nhìn sang chỗ khác, rút một tờ giấy lau sạch nước trên tay, xoay người rời đi.

Trên hành lang, Tiêu Trương đuổi theo từ phía sau.

“Anh Giản, cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi.” Tiêu Trương thở hắt hắt, đưa bình giữ nhiệt lên cao như hiến dâng vật báu: “Lục Phồn làm bữa sáng cho anh, cô ấy tự mình đưa tới đó.”

Giản Ngộ Châu nghe vậy, bước chân thoáng chậm lại, nghiêng đầu nhìn bình giữ nhiệt, sau đó mới hỏi: “Cô ấy tới đây à?”

“Ừ, đưa bình giữ nhiệt cho em xong là về luôn.”

Giản Ngộ Châu cau mày, lấy bình giữ nhiệt trong tay trợ lý nhỏ: “Sau này cô ấy tới đưa cơm thì cứ để cô ấy trực tiếp vào phòng nghỉ của tôi, không phải chuyện của cậu tài lạnh làm gì?”

Tiểu Trương: “...”

Tiểu Trương lơ mờ nhận ra tâm tư của Giản Ngộ Châu, vì vậy vội bổ sung thêm: “Lục Phồn đừng nhìn anh quay phim lâu lắm đó.”

Giản Ngộ Châu không nói gì, quay đầu sang chỗ khác, qua một lúc lâu, anh mới nói: “Lần trước cậu đọc bài viết kia cho tôi nghe ấy, nói về cái gì vậy?”

Tiểu Trương vắt óc nhớ lại, sau đó nín cười, nghiêm túc trả lời: “Lúc đàn ông chăm chú làm việc là lúc họ đẹp trai nhất, anh Giản à, lúc anh đóng phim có thể mê hoặc vô số thiếu nữ đấy, đây là quan điểm chung của cư dân mạng.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng, khó có thể nhận ra khóe miệng anh cong lên thành một đường cong rất nhỏ.

Chương 13

Lục Phồn theo Ngụy Gia Ngữ vào một căn phòng cũ kĩ theo phong cách kiến trúc cổ điển, nhìn bề ngoài có vẻ rất cổ xưa nhưng bên trong lại khác hoàn toàn, trang trí cực kì hiện đại.

Hai người đi tới trước một căn phòng hóa trang, trên cửa còn ghi ba chữ Thẩm Uẩn Xuyên, Lục Phồn vừa nghĩ tới thần tượng của mình đang ở bên trong phòng, chỉ cách có một cánh cửa, tâm tình lại kích động không thôi. Ngụy Gia Ngữ thấp giọng nói: “Chị Tiểu Phồn, nhớ nhìn một chút là phải đi ngay nha, quản lý của Xuyên Xuyên dữ lắm ấy, thái độ không dễ chịu với fan hâm mộ chút nào.”

Lục Phồn gật đầu: “Chị biết rồi.”

Ngụy Gia Ngữ đẩy cửa đi vào, Lục Phồn theo sau, liếc mắt qua là thấy Thẩm Uẩn Xuyên đang nhắm mắt ngồi trên ghế để nhân viên trang điểm. Gương mặt yên lặng, dịu dàng như ngọc.

“Giáp Ngu(*), sao đi lâu thế hả, đã lấy đồ tới chưa?” Thợ trang điểm nhân lúc đổi cây cọ thì nhìn Ngụy Gia Ngữ một cái, cũng nhìn thấy Lục Phồn: “Bạn của em hả?”

(*) Đồng âm với Gia Ngữ, nghĩa là con ba ba.

“Em mang tới rồi này sư tỷ.” Ngụy Gia Ngữ đặt bao lớn bao nhỏ xuống chiếc ghế salon: “Chị này là hàng xóm sát vách của em, trên đường về em bị té ngã may mà có chị ấy giúp em dọn lại mấy túi đồ dùng biểu diễn.”

Cô nhìn về phía Lục Phồn, cười nhẹ: “Cám ơn chị, làm phiền chị rồi.”

“Đừng khách sáo.”

Lục Phồn lén nhìn Thẩm Uẩn Xuyên lần nữa: “Không có chuyện gì thì chị đi trước đây.”

“Được, hẹn gặp lại.”

Lục Phồn đi ra khỏi phòng hóa trang, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó thở phào một hơi dài. Nhìn thần tượng ở khoảng cách gần như vậy mới thấy, người thật còn đẹp hơn trên phim rất nhiều lần, fan nào tàn số một thật thỏa mãn nha.

Trong lòng cô đang vui mừng hò reo, mới vừa quay người lại đã chạm phải ánh mắt của Giản Ngộ Châu và Tiểu Trương, nhất thời ngây ngẩn. Tiểu Trương ngạc nhiên hỏi: “Ô, Lục Phồn? Không phải cô đi về rồi sao?”

Giản Ngộ Châu nhìn bảng tên trên cửa phòng, im lặng một hồi, sau đó lại chuyển ánh mắt lên mặt cô, ánh mắt anh hình như có thứ gì đó rất bí ẩn khó mà nhìn thấu, thâm trầm, đôi đồng tử màu nâu sậm trở nên lạnh lùng ngay phút chốc. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Lục Phồn, anh ta bày ra cái vẻ mặt xấu xí này ra rồi nhìn chăm chăm cô làm gì thế? Cô có trêu ghẹo gì anh ta đâu? Ngẫm nghĩ một lúc, cô mới buột miệng nói: “Tôi có người quen ở đây nên thuận đường đến thăm cô ấy một chút.”

“Ồ...” Tiểu Trương liếc Giản Ngộ Châu một cái, gò má anh nhìn có vẻ âm u, bầu không khí cũng không hài hòa cho lắm, Tiểu Trương cứng đờ chớp mắt: “Anh Giản, hay anh về phòng nghỉ ăn cháo trước được không?”

Giản Ngộ Châu không để ý tới anh ta, im lặng hai ba giây, giọng nói không chút gợn sóng của anh vang lên: “Cô không phải người của đoàn làm phim, không được tùy tiện đi lung tung chỗ này, Tiểu Trương, cậu lái xe đưa cô ấy về nhà.”

Nói xong, anh đi thẳng một mạch, Lục Phồn nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng anh, sau đó thì thầm hỏi Tiểu Trương: “Tâm trạng anh ấy không tốt à?”

Tiểu Trương bắt đắc dĩ cười khỏ, “Tôi cũng không biết, lúc này còn tốt mà. Thôi bây giờ tôi đưa cô về, nếu không anh Giản lại mắng tôi chết mất.”

Lục Phồn gật đầu, hai người vừa đi vừa nói chuyện: “Anh ta vẫn hay sáng nắng chiều mưa như vậy hả?”

Tiểu Trương lắc đầu: “Không có đâu, tính anh Giản tốt lắm, tôi làm trợ lý cho anh ấy hơn hai năm nhưng chưa bao giờ thấy anh ấy tức giận cả, chắc là do thói quen nghiêm túc, không thích cười, thật ra chung sống lâu, cô sẽ thấy anh ấy có vẻ...”

Tiểu Trương gãi đầu, cố gắng tìm một từ để hình dung: “Đáng yêu, đúng rồi là đáng yêu đó.”

Lục Phồn buồn cười, đáng yêu ư? Hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được, nếu không phải do Tiểu Trương nói mà từ miệng một người nào khác, cô sẽ nghĩ người đó còn có ý độc mồm.

Tiểu Trương cũng bị mình chọc cười: “Tôi nói nghiêm túc đó, chắc cô không tin, anh Giản biết chơi Webchat, lại còn coi video chương trình truyền hình trực tiếp nữa đó.”

Lục Phồn: “...” Má ơi, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra dáng vẻ Giản Vũ Trục ôm diên thoại coi truyền hình trực tiếp!! Lục Phồn tò mò hỏi: “Anh ấy coi truyền hình trực tiếp gì thế? Bình luận thể thao? Hay là kênh mua sắm?”

Cô tưởng tượng cảnh Giản Ngô Châu nhìn mấy người đẹp dẫn chương trình bán thịt, cả người lại thấy mất tự nhiên. Bên ngoài thì tỏ ra đứng đắn, nhưng thực sự lại lén lút nhiệt tình.

“Tôi cũng không rõ chương trình nào, chỉ biết là một chương trình trực tiếp vào thứ sáu, dù mệt mỏi thế nào anh ấy cũng sẽ xem chương trình đấy.”

Lục Phồn sững sốt một lúc, rồi lại vội vàng gạt ngay suy nghĩ không thực tế của mình ra khỏi đầu. Có rất nhiều MC chọn thứ sáu để truyền hình trực tiếp, tuy cô có danh tiếng ở LX, nhưng so với các trang web khác, lượt xem của LX video cũng chỉ ở mức trung bình, sao Giản Ngô Châu có thể xem chương trình trực tiếp của cô được.

Mà nếu có xem, chắc chắn anh ấy sẽ nhận ra cô, nhưng mấy ngày nay cô cũng không thấy có dấu hiệu nào. Nhớ lại vẻ mặt lạnh lùng của Giản Ngô Châu, trong lòng Lục Phồn bỗng nhiên lại âm ức dâng trào.

Suy nghĩ lại thì thấy cũng phải thôi, chẳng qua họ chỉ là hai người xa lạ, gặp nhau vài lần, cô là người nhận tiền để nấu cơm cho anh, đại minh tinh như anh đâu cần phải vui vẻ lại với mình.

Theo lý tính là thế, nhưng trong lòng Lục Phồn vẫn không kìm được lắm bả, lo lắng vô ích rồi, người ta vẫn khỏe mạnh thế mà... Tiểu Trương đưa Lục Phồn về nhà, khi quay lại đoàn làm phim đã là mười hai giờ, mọi người đang được phát cơm hộp, Tiểu Trương cũng lãnh hai phần rồi quay về phòng nghỉ.

Vừa mở cửa, cậu nhìn thấy Giản Ngô Châu đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế salon. Cậu nhẹ nhàng đặt cơm hộp lên bàn uống trà nhỏ, sau đó mở nắp bình giữ nhiệt ra, xem Giản Ngô Châu đã ăn được bao nhiêu.

“Anh Giản, sao anh không ăn cháo? Lạnh hết cả rồi.”

Tiểu Trương cẩn thận đổ cháo ra, mùi hương ấm áp thoang thoang, tự

nhiên lại thấy muốn ăn thử. Cậu đang thềm đến nhỏ nước miếng thì Giản Ngô Châu đột ngột lên tiếng, giọng nói kia bị ép xuống đến mức nhỏ xíu, nhưng Tiểu Trương vẫn nghe được: “Cậu nói xem, có phải lúc này tôi nói chuyện quá hung dữ phải không?”

Tiểu Trương biết anh đang nói tới câu nói với Lục Phồn, cậu đành trấn an: “Quy định của đoàn làm phim là vậy mà, anh Giản nói như vậy cũng không sai.”

Giản Ngô Châu dừng một chút: “Cô ấy có tức giận không?”

“Không có, anh Giản yên tâm đi, Lục Phồn sẽ hiểu thôi, có phải con nít còn non gì đâu, bị nói nặng lời vài câu đã chảy nước mắt, trên đường đưa cô ấy về, hai bọn em còn vừa nói vừa cười rất vui vẻ về anh mà.”

Giản Ngô Châu thở phào nhẹ nhõm, thuận miệng hỏi: “Trò chuyện về cái gì vậy?”

“À, em nói anh có xem chương trình truyền hình trực tiếp, Lục Phồn rất kinh ngạc.”

Giản Ngô Châu cứng đờ: “Cậu...”

Tiểu Trương cười hắc hắc: “Anh Giản yên tâm đi, em rất kín miệng mà, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, em không nói anh xem chương trình trực tiếp của cô ấy đâu mà lo.”

Mặt Giản Ngô Châu vẫn sa sầm như cũ: “Cậu thấy mình giỏi lắm đấy hả?”

“Có đâu mà.” Tiểu Trương cười đùa cợt nhả đẩy chén cháo đến trước mặt anh: “Buổi chiều vẫn phải làm việc tiếp, anh Giản, ăn nhiều một chút đi, dù sao cũng là do Lục Phồn đặc biệt nấu mang tới mà.”

Giản Ngô Châu bưng chén lên, mùi thơm ấm áp lan vào mũi. Lòng anh thâm nghĩ, có lẽ không phải đặc biệt gì, chẳng qua cô ấy tiện đường đưa tới mà thôi. Đến nhìn Thẩm Uẩn Xuyên, nhân tiện đưa đồ ăn sáng cho anh.

...

Giản Ngô Châu đặt chén xuống, chân mày nhíu lại, hình như có vẻ phiền muộn khó mà biến mất: “Cậu muốn ăn thì ăn đi, tôi ngủ một lát, đừng có quấy rầy tôi.”

Tiểu Trương vội nói: “Anh Giản, từ sáng tới giờ anh cũng chưa ăn miếng cháo nào, nếu Trần Tiêu biết...”

“Cho nên cậu im lặng, sẽ không ai biết hết.”

“...”

“Khi nào bắt đầu làm việc thì gọi tôi.”

Sau khi nói xong, Giản Ngô Châu bịt tấm che mắt, nằm trên ghế salon ngủ trưa, Tiểu Trương khó xử nhìn phần cháo trong bình giữ nhiệt, trong lòng suy nghĩ, nếu mà cậu ăn thật, Giản Ngô Châu ngủ dậy thể nào cũng trung sắc mặt khó nhìn cho cậu xem...

Tiểu Trương thở dài, đành phải chịu đựng con sâu thềm ăn, đóng nắp lại, quay sang ăn cơm hộp của mình.

Chương 14

Buổi chiều hôm đó, Trần Tiêu cảm thấy bầu không khí giữa Giản Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên lúc đóng phim có vẻ căng thẳng hơn so với trước kia nhiều.

Quan hệ không tốt giữa Giản Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên thì trong giới giải trí này không ai không biết, mặc dù không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng nếu hai người đã không hợp ý như vậy thì cũng hạn chế tối đa việc đụng chạm để phòng tránh rủi ro, vì vậy rất hiếm khi hai người có dịp nào chạm mặt, thực chất phía ban tổ chức cũng cố ý giảm thiểu các trường hợp hai người phải cùng xuất hiện trong cùng một chương trình.

Nhưng bộ phim “Thanh thiên bích” lần này hai người họ lại hợp tác với nhau, mặc dù Trần Tiêu biết, nếu xét về địa vị và danh tiếng trong giới giải trí, Giản Ngộ Châu có thể dễ dàng áp đảo Thẩm Uẩn Xuyên. Dù Thẩm Uẩn Xuyên cũng rất được hoan nghênh, nhưng dấu sao cũng chỉ mới hai năm, địa vị không đủ vững chắc, mà Giản Ngộ Châu đã lăn lộn trong giới nghệ thuật ngọt ngào mười năm trời, nhận được danh hiệu ảnh đế ngay từ khi còn trẻ, nhưng tại sao Giản Ngộ Châu lại cứ quang minh chính đại bộc lộ vẻ mặt thâm cừ đại hận với Thẩm Uẩn Xuyên một cách vô cùng thích hợp như thế!!! Không biết có bao nhiêu con mắt đang soi mói họ đâu!!! Chụp bừa một tấm tung ra ngoài cũng sẽ thành tin hot đấy.

Trần Tiêu đã nghĩ xong tiêu đề giúp cho giới truyền thông rồi. Suy đoán chắc chắn về mối quan hệ bất hòa giữa Thẩm Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên, nghi án ảnh đế nhận được giải Golden Bull rồi đùa bỡn người mới?

Trong lòng anh làm một dấu chữ thập, yên lặng nói, cảm ơn Giản Vũ Trục, người đã chằm ngòi nổ cho fan hâm mộ hai bên. Thật ra cũng chẳng phải hai người có thù oán với nhau gì, chẳng qua là tính tình không hợp, mấy năm trước có hợp tác một lần, hai người đều cảm thấy không vừa mắt lẫn nhau, bình thường Giản Ngộ Châu cũng không biểu hiện cảm xúc quá rõ ràng như vậy, nhưng hôm nay không biết lại trúng gió gì đây.

Ôi huhu, tiểu tử tông không gây chuyện phiền phức là lại thấy ngứa ngứa đó mà, coi như mình xui xẻo vậy đi.

Quay phim xong, Trần Tiêu không nhịn được kéo Giản Ngộ Châu sang cạnh, thấp giọng nói: “Cậu với Thẩm Uẩn Xuyên sao thế? Người ta đang an

an phận phận, cậu cứ hạ nhục hẳn để làm gì? Không bàn đến thân phận địa vị, chỉ xét về mặt tuổi tác thôi, cậu cũng hơn người ta những năm tuổi, sao tôi thấy cậu như nhỏ hơn hẳn mười lăm tuổi thế?”

Giản Ngộ Châu trầm mặc một hồi, khéo léo chuyển đề tài: “À, tôi không ưa anh ta.”

“Đây là chuyện mà cậu tùy ý được chắc, chỗ này là đoàn làm phim, có rất nhiều người ở đây, cậu đứng đắn chút đi.”

Giản Ngộ Châu khẽ nhếch môi, ánh mắt nhàn tản lạnh lùng: “Anh nói rất có lý, nhưng tôi không muốn.”

Trần Tiêu sắp điên mất rồi: “Tại sao?”

“Đối với mấy người không vừa mắt, tôi không muốn giả vờ hòa nhã.”

“...”

Trần Tiêu đỡ Trán: “Tùy cậu, nếu ngày mai mà có tin đồn gì truyền ra ngoài, tôi cũng lười xử lý.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng, vỗ vai anh ta một cái: “Xử lý cũng vô ích, anh quyết định như vậy là sáng suốt đấy.”

Nội tâm Trần Tiêu muốn học cả ba lít máu, cắn răng nói: “Con mẹ nó, cảm ơn anh đã khen ngợi nha.”

“Không cần cảm ơn đâu, quen biết nhiều năm rồi mà, không cần khách sáo.”

“...”

Chắc chắn ông trời đã phái vị tổ tông này đến để khắc anh ta. Cảnh quay hôm nay đã đóng xong, Giản Ngộ Châu trở về phòng nghỉ, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, ánh mắt liếc đến bình giữ nhiệt trên bàn trà, dừng lại một chút, sau đó nói với Tiểu Trương: “Cháo cũng mang về.”

Tiểu Trương ồ một tiếng, mở bình giữ nhiệt ra: “Này, sao lại hết rồi? Anh Giản, anh uống hết lúc nào vậy?”

Mặt Giản Ngộ Châu thoáng đờ ra, giây tiếp theo Trần Tiêu lại vô tư cười nói: “Tôi uống đó, bận bịu cả buổi nên choáng váng cả người, thấy cháo trên bàn còn dư nên tôi uống lót dạ.”

Tiểu Trương: "...” Cậu có nên nói thẳng sự thật là Giản Ngô Châu còn chưa uống không đây?

Về mặt Giản Ngô Châu quả nhiên trầm đáng sợ ngay lập tức, giống hệt như dự đoán của Tiểu Trương, dưới mắt sắc bén của người kia, Trần Tiêu bất giác rụt cổ lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Đó là cháo làm cho tôi."

"... Rồi sao?"

"Tôi còn chưa uống, nhưng lại bị anh uống hết rồi."

"..."

"Nhưng mà cả ngày rồi còn gì, sao cậu không uống mà lại để ở đây, thế nên tôi mới tưởng cậu không cần nữa."

"Tôi định mang về nhà uống, lúc đi học vườn trẻ anh không được dạy là không được cướp đồ ăn của các bạn khác à?"

"..."

Trần Tiêu: Không phải chỉ một chén cháo thôi sao, Giản Vũ Trục nhà cậu làm như tôi cướp vợ cậu không bằng!!!

Bốn rưỡi chiều, Lục Phồn đón xe đến khách sạn XX. Bởi vì đoàn làm phim bao hết khách sạn nên tầng nào cũng có nhân viên bảo vệ túc trực, ngoài nhân viên khách sạn có thể tự do đi lại, hầu như họ ngăn cấm toàn bộ người ngoài lui tới, cho nên Tiểu Trương phải đi tới cửa thang máy để đợi cô, sau đó dẫn cô đến phòng của Giản Ngô Châu.

"Lục Phồn, tối nay tôi và Trần Tiêu có việc phải ra ngoài một chuyến, chắc là sẽ về trễ, cô có thể ở lại trễ một chút xíu, cùng ăn cơm với anh Giản xong rồi mới về nhà được không?"

Lục Phồn hơi ngần ra, ề, Vũ Trục ăn cơm mà còn cần người ta hầu hạ nữa à? Trẻ em mười tuổi chắc? Tiểu Trương vội vàng giải thích: "Bởi vì cả ngày nay anh Giản chưa ăn gì cả, Trần Tiêu lo anh ấy không thèm ăn mà đi ngủ mất tiêu, mấy chuyện kiểu này cũng không phải lần đầu..."

Hóa ra là thường xuyên để bụng rỗng, khó trách lại bị đau dạ dày nghiêm trọng như vậy, toàn tự mình hại mình hết thôi. Lục Phồn gật đầu: "Được rồi, tôi sẽ nhìn anh ta ăn xong."

Tiểu Trương thở phào nhẹ nhõm: “Làm phiền cô quá, cũng tại anh Giản không thích người lạ đi tới đi lui trong phòng, cho nên chỉ có thể nhờ cô thôi.”

“Không cần phải khách sáo thế đâu, chuyện nhỏ mà.”

Lục Phồn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Hôm nay anh ấy không ăn gì à?”

Tiểu Trương không biết phải làm sao: “Ừ, chắc do tâm trạng không tốt, nên mới không muốn ăn.”

Tiểu Trương do dự một hồi, nhỏ giọng cảnh báo Lục Phồn: “Những lúc tâm trạng anh Giản không tốt thì tính tình sẽ nóng nảy lắm đấy, khi điên lên là cắn ngay cả mình, cho nên cô nhớ đừng đụng tới họng súng đó, à đúng rồi, nhất định không được nhắc tới cái tên Thẩm Uẩn Xuyên, bây giờ anh ấy vừa nghe là bùng nổ luôn kìa, lúc này tôi chỉ mới nhắc một câu xiên nướng(*) ngày hôm qua không tươi anh nhỉ, anh ấy đã đuổi tôi ra ngoài liền.”

(*) Xiên nướng tiếng Trung cùng phiên âm với Xuyên Xuyên

Lục Phồn: “...”

Sao cô có ảo giác như Tiểu Trương đang giao con hư mới mười tuổi nhà mình cho cô dạy dỗ vậy nhỉ...

Tiểu Trương dẫn cô đến trước cửa thì đi luôn, bước chân rất gấp, có lẽ là có chuyện quan trọng thật, Lục Phồn đưa tay lên bấm chuông cửa, một lúc sau cánh cửa mới từ từ mở ra, phía sau là Giản Ngộ Châu với vẻ mặt buồn ngủ không che dấu chút nào.

Không biết tại sao, ánh mắt Lục Phồn vô thức dời đi chỗ khác, thấy anh ăn mặc chỉnh chu, cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Sắp đến giờ làm cơm tối rồi, à... cho nên tôi tới đây.”

Giản Ngộ Châu né người cho cô vào, mở miệng như vô ý hỏi: “Cô ăn rồi sao?”

Giọng nói hơi khàn khàn, có lẽ là vừa mới ngủ dậy.

“À, chưa ăn, chờ lát nữa tôi ăn qua là được.” Lục Phồn đặt túi lên ghế: “Không thì anh đi ngủ thêm một chút nữa đi, hôm nay tôi có thể làm lâu hơn mọi hôm, nấu xong sẽ gọi anh dậy.”

Anh thản nhiên ừ một tiếng, nhưng lại không về phòng, cứ thế nằm xuống ghế salon. May chiếc ghế sa lon kia vừa to lạ vừa mềm, một người đàn ông trưởng thành nằm đó cũng duỗi chân thoải mái. Giản Ngô Châu nhắm hai mắt, rõ ràng đang cực kì buồn ngủ, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo, ngay cả tiếng bước chân rất nhỏ của Lục Phồn cũng nghe thấy rõ ràng.

Anh suy nghĩ, bước chân của Lục Phồn sao lại giống như con mèo nhỏ lười biếng vậy nhỉ, vững vàng, không nhanh không chậm, trong đầu anh dễ dàng phác họa ra hình ảnh đôi gót chân nhỏ nhắn nõn nà lại xinh xắn của cô, nhẹ nhàng giẫm lên thảm, và cả phần mắt cá chân mảnh khảnh, à... Có lẽ còn có đôi chân nhỏ trắng nõn, hôm nay cô mặc một chiếc váy dài đến đầu gối, để lộ bắp chân, lúc này sao không nhìn lâu thêm mấy lần...

Giản Ngô Châu đột nhiên ý thức được mình đang suy nghĩ thứ gì, anh lập tức cắt đứt những ý nghĩ đang không ngừng tản ra. Giản Ngô Châu, mày mới nhìn bao lâu mà giờ đã phát tình thế này! Anh cau mày, trong lòng tự sỉ vả mình một trận, che giấu vẻ hoảng loạn và rối loạn nảy lên.

Khi có tiếng động phát ra từ phòng bếp, lúc này anh mới mở mắt ra, nhìn xuyên qua kính thủy tinh thấy bóng dáng người nào đó mờ mờ ảo ảo trong phòng bếp, dường như muốn khơi dậy tâm tình buồn bực cả ngày nay của mình, ánh mắt từ từ thẫn lại, như một mặt hồ không gợn sóng, nhìn không ra.

Một giây kế tiếp, cửa kính thành linh bị đẩy ra, Giản Ngô Châu vô thức nhắm chặt hai mắt, làm bộ như mình đang ngủ thật, nhưng lỗ tai lại dựng đứng cả lên, không bỏ sót một tiếng động nào.

Cố gắng nhẹ bước đi qua, sau đó âm thanh lại vang lên ở chỗ để giày, Giản Ngô Châu chợt mở mắt, bật dậy từ trên ghế sa lon, không kịp suy nghĩ lời đã thốt ra khỏi miệng: “Cô đi đâu vậy?”

Lục Phồn không ngờ anh lại dễ tỉnh như vậy, một chút tiếng động đã làm anh tỉnh lại rồi: “Tôi đi siêu thị mua thêm nguyên liệu nấu ăn, trong tủ lạnh không đủ. Lúc này trên đường đi có một siêu thị gần đây cũng nhiều đồ lắm, tôi mua xong sẽ về sớm, chắc là nửa tiếng thôi.”

Giản Ngô Châu cũng không biết mình đã phạm sai lầm, nói năng mà không dùng đại não: “Tôi đi cùng cô.”

“Hả?” Lục Phồn dờ khóc dờ cười đáp: “Không cần đâu, tôi tự đi được rồi,

nếu anh bị người ta nhận ra thì phải làm sao đây?” Giản Ngô Châu cũng không nói gì thêm, đi thẳng về phòng, một phút sau, anh cải trang rất kĩ, mũ – khăn choàng – khẩu trang – kính mát, nếu còn nhận ra được, chắc chắn là fan nào tàn đấng cấp.

“Siêu thị gần đây rất nhỏ, tôi lái xe đưa cô đến siêu thị lớn, cô muốn mua gì thì mua.” Lục Phồn nhìn điệu bộ chắc chắn phải đi của anh, cũng đành thuận theo anh: “Nhưng mà... Nếu như bị nhận ra, tôi có thể chạy trước không?”

Mặc dù cô không phải đại minh tinh gì, nhưng người trên mạng cũng biết cô không ít, nếu đi cùng Giản Ngô Châu lại gây ra scandal tình yêu này nọ, vậy thì cô có thể sống bình yên được sao.

Giản Ngô Châu suy nghĩ một chút: “Có thể, đừng quên gọi điện cho Trần Tiêu đến cứu tôi, nếu bị phơi bày ở siêu thị sẽ ảnh hưởng không tốt.”

“...”

Chương 15

Giản Ngô Châu mới ra khỏi cửa phòng, đi chưa được mấy bước, hai vệ sĩ đã đuổi tới: “Anh Giản, anh đi đâu vậy ạ?”

“Đi ra ngoài một chút, đừng đi theo tôi” Hai vệ sĩ tỏ vẻ khó xử: “Anh Giản, nếu anh nhất định phải đi ra ngoài, vậy chúng tôi cũng nhất định phải đi theo anh, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chúng tôi làm sao mà ăn nói với anh Trần Tiêu được?”

Từ lâu Giản Ngô Châu đã phải quen không được ra ngoài một mình, anh nhìn về phía Lục Phồn, hình như đang hỏi ý kiến của cô, dù sao có mấy người đàn ông cao to vạm vỡ đi theo sau cũng sẽ không thoải mái.

Lục Phồn: “Để cho họ đi cùng đi, siêu thị nhiều người như thế, đề phòng bắt trộm.”

Giản Ngô Châu gật đầu một cái: “Vậy thì cùng đi đi, nhưng hai cậu phải cách tôi mười thước.” Anh vốn đã ăn mặc kỳ quái, lại còn có hai người theo sát như vậy, không biết số người quay lại nhìn anh sẽ tăng gấp bao nhiêu lần đây.

Xuống đến nhà để xe dưới tầng hầm, vệ sĩ lái xe ra, Giản Ngô Châu đứng trước cửa vị trí lái, gõ vào cửa kính xe một cái, vệ sĩ hạ cửa kính xe xuống, Giản Ngô Châu lời ít ý nhiều: “Xuống xe, tôi lái.”

Vệ sĩ xuống xe, chờ Lục Phồn vào xe xong, Giản Ngô Châu khóa cửa ngay lại, liếc mắt nhìn hai vệ sĩ về mặt mê man đứng bên ngoài: “Hai người tự đến đi, đến XX đường Walmart.”

Sau đó, xe lao thẳng ra ngoài không buồn nấn ná, để lại cho hai người nhìn theo chiếc đuôi xe, tiện thể còn phun đầy khói vào mặt hai người.

Vệ sĩ: “...”

Lục Phồn nhìn hai bóng dáng cô đơn trong kính chiếu hậu cách càng ngày càng xa, không nhịn được bật cười một tiếng: “Sao không để cho họ lên xe? Lát nữa đến siêu thị không tìm được anh thì phải làm sao bây giờ?”

“Không biết.” Giản Ngô Châu kéo khăn quàng cổ xuống: “Sở trường của họ là tìm người, cô có quãng tôi ở quảng trường lớn đi nữa chỉ trong ba phút họ cũng tìm được thôi.”

Lục Phồn khe khẽ gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa, quay đầu sang cửa xe nhìn đường phố. Thật ra thì chẳng có gì đẹp cả, xung quanh đây toàn là khu dân cư, đường xe chạy cũng không rộng rãi, thậm chí có mấy chỗ còn bị hư hỏng, nhưng mà lúc này đây cô không biết mình làm gì khác, đầu sao tiếp xúc với Giản Ngô Châu cũng chỉ được đôi lần, biết nói chuyện gì đâu.

Giản Ngô Châu mở nhạc, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương như làm giảm đi không khí lúng túng trong buồng xe. Anh làm như đang chuyên chú lái xe, nhưng ánh mắt vẫn vô tình cố ý nhìn sang ghế bên cạnh, một lát sau, anh thấp giọng ho khan, kiềm chế tâm tình của mình, đầu ngón tay trên vô lăng lại vô thức gõ nhịp theo tiếng nhạc.

Mặc dù hành động kia chỉ hết sức bình thường, nhưng do anh làm nên mới quyen rũ mê người đến vậy. Tay của anh nhìn rất đẹp, to lớn mạnh mẽ, cũng rất sạch sẽ gọn gàng, mu bàn tay không nhìn rõ lỗ chân lông nhưng lại có thể nhìn thấy những gân xanh nhàn nhạt, ngón tay dài thon đều đặn, mỗi một động tác nâng lên hạ xuống, các đốt ngón tay sẽ nổi lên, hiện lên khớp tay rõ ràng.

Lục Phồn bị động tác này của anh hấp dẫn chú ý, nhìn thấy tay anh thì không sao dời mắt nổi. Có người thích mắt thì cũng có người thích tay, thích giọng, Lục Phồn cũng không phải ngoại lệ, cô không thể phủ nhận, cô đã nhìn tay của rất nhiều đàn ông, nhưng so với họ, tay của Giản Ngô Châu vẫn đẹp nhất.

Giản Ngô Châu làm công tác chuẩn bị hội lâu, cuối cùng cũng chần chừ nói thẳng: “Hôm nay ở đoàn làm phim tôi có hơi lớn tiếng, xin lỗi cô.”

Lục Phồn đột nhiên bình tĩnh lại, ánh mắt chuyển đến mặt anh, đúng lúc anh cũng nhìn lại mình, sau giây phút ngẩn ngui hai người chạm vào mắt nhau, cả hai lại vội vàng quay đầu sang chỗ khác. Lục Phồn nhìn ra ngoài đường: “Không có việc gì đâu, đúng là tôi không nên lợi dụng thân phận mà đi bậy trong đoàn làm phim, sau này nếu có đến đưa cơm trưa cho anh tôi sẽ chú ý hơn, hoặc là anh nói Tiểu Trương đến nhà tôi lấy cơm cũng được.”

“Không cần thiết.” Anh bất giác thốt lên, sau đó lại muốn che giấu nên bổ sung thêm: “Tiểu Trương tay chân không nhanh nhẹn, nếu cô có thời gian rảnh rỗi thì nhờ cô đưa tới vậy.”

Lục Phồn nhận lời: “Một tháng này tôi đều rảnh, tôi sẽ cố gắng hết sức làm chuyện mình nên làm.”

Tìm được đề tài nói chuyện, sống lưng Giản Ngô Châu cũng hơi buông lỏng, anh làm như vô tình hỏi tới tình hình công việc của cô: “Lúc trước cô nói, sau này cô sẽ làm việc ở Vạn Hoa TV sao?”

Lục Phồn không ngờ Giản Ngô Châu lại có hứng thú quan tâm đến công việc của mình, chắc là thuận miệng hỏi để giết thời gian thôi, vì vậy cũng trả lời đơn giản. Hai người họ một người phối hợp một người vô tâm hỏi đáp được vài câu, xe đã nhanh chóng đến nơi rồi.

Thời gian này siêu thị không đông người mua sắm, hai người dễ dàng tìm được một vị trí để xe dưới tầng hầm, đỗ xe xong, Giản Ngô Châu bắt đầu cài trang, từ đỉnh đầu đến cổ được che kín mít, chắc gió cũng không thổi lọt, nhìn cũng hơi mắc cười. Lục Phồn không dám cười trước mặt anh, xoay người rồi vẫn không hết buồn cười, cô nghĩ thầm trong lòng, không khéo người ta sẽ nghĩ đây là bệnh nhân bị cách ly trùng gió quá, sau đó họ sẽ né thật xa.

Hai người đẩy một chiếc xe đẩy, sau đó đi thẳng đến khu thực phẩm ở lầu hai. Trước khi tới đây Lục Phồn đã đọc kỹ thông tin, cũng nhớ nằm lòng những loại thức ăn nào tốt cho dạ dày, cho nên cô chọn mua nguyên liệu rất nhanh, mà Giản Ngô Châu thì quả đúng kiểu người không thường đi mua đồ ăn, cũng không biết chọn gì, cho nên anh không thể làm gì khác là đẩy xe, như một cái đuôi nhỏ phía sau Lục Phồn đang đi loạn khắp nơi.

Trong quá trình chọn lựa, thỉnh thoảng Lục Phồn sẽ nói đến công dụng của thực phẩm đó, trình bày cực kỳ tỉ mỉ, lại còn nói luôn một hơi mười cách chế biến rau cải, Giản Ngô Châu lặng lẽ lắng nghe, thậm chí lúc Lục Phồn chọn đồ, anh cũng sẽ hơi cúi xuống cùng cô, nhìn cô chọn thế nào. Có lẽ Lục Phồn cảm thấy đáng vẻ khiêm tốn học hỏi của anh cũng cực kỳ thú vị, thế nên ai kia không dừng lại nữa, xem như đây là một chương trình trực tiếp giảng dạy về mỹ thực.

Hôm mộ người ta đã lâu mà chưa bao giờ được chú ý, lúc này đây, cảm xúc trong lòng Giản Ngô Châu vô cùng phong phú. Chắc chắn, khó có thể diễn tả thành lời.

Đúng lúc đó, hai vệ sĩ to lớn rút cuộc cũng thành công tìm ra hai người trong siêu thị, họ vui mừng chạy nhanh tới bên cạnh Giản Ngô Châu: “Anh Giản.”

Bởi vì bọn họ cắt ngang lời đang giải thích của Lục Phồn, về mặt Giản

Ngô Châu liền trầm xuống, có khẩu trang che mặt đầy, nhưng không hiểu sao giữa mùa xuân phơi phới, hai vệ sĩ lại cảm thấy như gió lạnh ùa về. Hai người lặng lẽ lui về sau mười bước, đứng xa xa bên cạnh kệ củ cải trắng nhìn hai người kia.

“Cần tây, đu đủ, cá trắm cỏ, khoai lang đỏ...” Lục Phồn lần lượt lựa chọn từng món rồi bỏ vào xe đẩy, nhưng lại cảm giác hình như mình quên mất cái gì, đúng lúc đó, tiếng loa phóng thanh truyền tới: “Giảm giá shock đây, một cân bí đỏ ba đồng rưỡi, chỉ bán trong đợt này, đợt sau sẽ làm năm đồng tư nha!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mọi người ở quanh khu rau quả vội vàng chen chúc kéo nhau tới kệ bí đỏ, chỉ trong nháy mắt, khu vực này đã đông nghẹt đến giọt nước cũng không chảy lọt. Vào mùa xuân, bí đỏ được bán rất nhiều, thời tiết hanh khô thế này ăn cháo bí đỏ là thích hợp nhất, Giản Ngô Châu: “... Tại sao trong siêu thị lại có tiếng rao hàng vậy?”

Lục Phồn nói: “Mỗi ngày ở siêu thị sẽ có một đợt hàng giảm giá, thức ăn hay đồ dùng sinh hoạt gì đó... Tôi đi đây, tôi mới nhớ mình cần mua bí đỏ!”

Cô xắn tay áo lên, chuẩn bị động thủ, Giản Ngô Châu thấy thế thì vội vàng ngăn lại.

“Đông người như vậy, đừng tới đó chen lấn nữa.”

“Không được, đợt kế tiếp sẽ tăng giá đó.”

“Cũng không đắt hơn bao nhiêu mà.”

“Tử Trục Nam chết tiết, sao mà anh hiểu được chứ, phụ nữ thích nhất là tham gia mấy trò náo nhiệt này đây, nhất định phải mua được món đồ đó, giá cả không phải vấn đề.”

Giản Ngô Châu thực sự không hiểu nổi tâm tư của phụ nữ... Mà khoan, có phải lúc này Lục Phồn nhanh nhẩu gọi anh là... Tử Trục Nam chết tiết?

Nếu anh nhớ không nhầm, cái tên này hình như là... antifan hay gọi. Lục Phồn hình như cũng nhận ra, cô trầm mặc, trong lòng vẽ một hình chữ thập. Không khí cũng nhất thời yên tĩnh.

Giản Ngô Châu quyết định giả bộ như mình không nghe, anh thấp giọng ho ho: “Cô cứ chờ ở đây một lúc đi.”

Lục Phồn nhìn anh bắt đầu xắn tay áo, kinh ngạc không thôi: “Anh... Anh

tính vô chèn chúc sao?”

Cô vừa định nói hay là thôi đi, mặc dù quả thực cô rất muốn nhìn thấy cảnh tượng Giản Vũ Trục cùng các bác gái tranh nhau mua bí đỏ, quá mất hồn ấy chứ.

Giản Ngô Châu lạnh lùng liếc nhìn cô một cái: “Dĩ nhiên không phải.”

Anh ngoắc ngoắc ngón tay với hai vệ sĩ như hai cây cột ở đằng xa, sau đó chỉ tới kệ bí đỏ, gương mặt hai vệ sĩ co quắp, trải qua một phen đấu tranh kịch liệt, cuối cùng họ cam chịu số phận xông vào chèn lấn.

Lục Phồn nhìn hai vệ sĩ đang bị mấy bác gái đẩy tới đẩy lui, còn rụt rè e sợ không dám trả đũa, đau lòng là thế nhưng lại không nhìn được cười, cô ngẩng đầu lên, đang muốn hỏi Giản Ngô Châu, anh đang hãm hại vệ sĩ của anh đấy à, nhưng không cẩn thận lại chạm vào mắt anh. Ánh mắt của anh như cát giấu cả bầu trời đầy sao.

Lục Phồn nghĩ tới chuyện thân phận antifan của mình bại lộ, tự nhiên lại thấy lúng túng, vội vàng khép mi. Không lâu sau, hai vệ sĩ mồ hôi đầy đầu bung hai trái bí đỏ trở lại, Lục Phồn nhìn cười, trong lòng buồn bực không thôi.

Thức ăn đã mua xong, trên đường đến khu tính tiền thì ngang qua khu đồ uống, Lục Phồn bị mấy thứ đó hấp dẫn, dừng bước. Giản Ngô Châu cũng dừng lại, giống như một phụ huynh gia trưởng dạy dỗ trẻ con, lấy lon đồ uống trong tay Lục Phồn bỏ lại lên kệ: “Mấy đồ này không tốt, uống ít thôi.”

“Anh uống cái này đi.” Lục Phồn cầm liên tiếp mấy lon xuống: “Tôi nghe nói đồ uống này rất tốt cho dạ dày, nhưng ở siêu thị không có bán, lần này lại may mắn gặp được, nhất định phải mua nhiều một chút.”

Lông mày Giản Ngô Châu nhíu lại, nhìn kiểu nén cười cực khổ của Lục Phồn, anh càng hiếu kì với đồ uống trên tay cô hơn, vì vậy cầm một lon lên, nhìn qua cái tên. Rượu thuốc rắn nước Laoshan.

Chương 16

Chỉ nhìn tên đồ uống này thôi đã thấy lạ lắm rồi.

Giản Ngô Châu có phần không hiểu: “Cô đang cười gì vậy?” Lục Phồn lập tức nghiêm túc lại ngay: “Không có gì đâu.” Cô lấy lại lon nước từ trong tay Giản Ngô Châu, bỏ vào xe đẩy: “Anh có muốn mua gì nữa không? Nếu không thì chúng ta về khách sạn sớm thôi, trễ giờ ăn cơm của anh mất.”

Lúc này lương tâm của Giản Ngô Châu cũng bắt đầu trở dậy, anh nói với hai vệ sĩ: “Có muốn ăn gì thì tự mình đi lấy đi, tôi trả tiền.” Mặc dù hai vệ sĩ ôm một bụng đau khổ không biết xả vào đâu, nhưng đạo đức nghề nghiệp vẫn sáng bừng lấp lánh, quả quyết lắc đầu: “Anh Giản, đi về khách sạn đi.”

Giản Ngô Châu cũng thuận theo: “Vậy đi thôi.”

Trên đường đi về, hai vệ sĩ vẫn phải tự đón xe, lại phải về đến khách sạn sớm hơn Giản Ngô Châu và Lục Phồn, vì vậy phải dốc hết tốc lực, một người đi đậu xe, một người hì hì hục hục xách hai túi đồ lớn vào phòng bếp.

Lục Phồn liếc mắt nhìn Giản Ngô Châu đang ăn không ngời rồi nhàn nhã đút tay vào túi quần, trong đầu ngẫm nghĩ, nào là bảo vệ an toàn, lại còn phải bon chen giành giật bí đỏ, đã thế lại còn khuân vác đồ, chắc chắn tiền lương của vệ sĩ rất cao, nếu không chắc họ sẽ đập bàn bỏ việc.

Sau khi sắp xếp xong số thức ăn vừa mua cũng đã gần sáu rưỡi, Lục Phồn tính toán nhanh hôm nay sẽ làm những món gì, sau đó cô mặc tạp dề vào, chuẩn bị bắt tay nấu nướng.

Thái rau, xào xào nấu nấu, bày biện lên bàn ăn, làm liền một mạch. Động tác lưu loát nhanh gọn có thể sánh ngang với các đầu bếp nhà hàng, thậm chí chỉ có hơn chứ không hề kém.

Thật ra thì trước khi bố mẹ Lục Phồn qua đời cô cũng được chiều chuộng giống những cô bé khác, cũng chỉ biết chiên cơm trứng với nấu mì gói mà thôi, rồi bỗng nhiên bố mẹ ra đi, trách nhiệm chăm sóc Lục Thời đổ lên đầu mình, cô cũng chỉ có thể tự mình chống đỡ.

Thời gian đầu vì không có nhiều tiền, hai người không thể ăn cơm tiệm, mà cô lại không thể để Lục Thời chịu khổ, vì vậy cô lẳng lẳng khổ luyện học nấu ăn, nhiều năm trôi qua, dường như nấu ăn đã trở thành một phần trong

cơ thể cô, nên cho gia vị gì, nên nấu trong bao lâu cũng chẳng cần suy nghĩ, thậm chí ngay cả thái rau cũng không cần chăm chú, theo bản năng cũng có thể hoàn thành một bữa cơm. Có một fan trong chương trình truyền hình trực tiếp từng thờ dài nói, nhìn Lục Phiền Phiền thái rau thì cứ nghi nghi không biết đây có phải truyền hình trực tiếp không nữa, hay lại là do hậu trường đã tăng tốc độ video tăng thêm ba lần.

Chẳng biết từ lúc nào, cửa kính phòng bếp được kéo ra một nửa, Giản Ngô Châu dựa vào tường, ánh mắt nhìn như tùy ý nhưng lại có một vẻ chăm chú lạ thường nhìn bóng người đang bận rộn trong kia.

Anh im lặng không tạo tiếng động nào, ngay cả hô hấp cũng vô thức chậm đi. Trong đầu lóe lên suy nghĩ... những người khát vọng có một mái nhà, có lẽ là mong chờ cảnh tượng này sao? Có một người tri kỷ, đứng trong bếp nhà mình, bận rộn nấu ăn cho mình. Từ năm hai mươi Giản Ngô Châu đã bắt đầu debut, mười năm trôi qua, dường như cuộc sống của anh chỉ có ăn cơm, ngủ và diễn xuất, vô cùng nhạt nhẽo, nhưng chính anh cũng chưa bao giờ cảm thấy thiếu gì trong cuộc sống của mình, vô tri vô giác mặc thời gian trôi, nhưng vào lúc này đây, trong đầu anh bỗng nảy ra suy nghĩ – có lẽ, cuộc sống của người bình thường cũng có cái tốt đẹp của nó, những thứ anh chưa từng được trải qua, chẳng hạn như nhìn người mình yêu thương tự làm cơm cho mình...

Haha, Giản Ngô Châu, sao mà lại bắt đầu YY con gái nhà người ta là người yêu của mình được chứ, lại còn áp dụng mấy lời thoại trong phim vào đời thực, mà có thấy buồn nôn không hả? Giản Ngô Châu mặt không biến sắc nhưng trong lòng lại đang tự xỉ vả chính mình, đúng lúc này, ánh mắt lóe lên một cái, thấy chiếc tạp dề của Lục Phồn bị tuột. Hình như cô ấy cũng không phát hiện ra, vẫn chăm chú thái rau, Giản Ngô Châu thờ khẽ một hơi, không kịp suy nghĩ chân đã bước vào phòng bếp.

Anh đi tới sau lưng cô, nhẹ nhàng kéo hai dây ngang qua thắt lưng, buộc lại xong xuôi, đang chuẩn bị lui về phía sau, đột nhiên Lục Phồn lại cảm thấy bất thường, cô nghiêng đầu, bốn mắt nhìn nhau. Có một người chình ình phía sau làm Lục Phồn bị dọa hết cả hồn, tay run lên, mũi dao sắc lẹm rạch một đường rất sâu lên ngón tay cô, máu đỏ thẩm ồ ạt chảy.

Cô thấp giọng kêu đau một tiếng, còn chưa kịp giơ ngón tay lên xem thì Giản Ngô Châu đã nhanh hơn một bước, đưa tay cô đến vòi nước rửa vết

thương. Có lẽ do dòng nước quá lạnh nên cánh tay được Giản Ngô Châu nắm chặt cũng nổi hết da gà, cảm giác rất lạ kì, thậm chí lấn át cả cảm giác đau đớn từ ngón tay truyền tới, cho nên trong vài giây ngắn ngủi Lục Phồn đã muốn rút tay về. Giản Ngô Châu nhận ra ý định của cô, tay càng nắm chặt hơn, sau đó trợn mắt tỏ vẻ trách cứ người kia, dùng giọng điệu phụ huynh mà dạy dỗ con nít: “Có thiếu thời gian đâu, xắt nhanh như vậy làm gì? Xối nước một lát đi.” Nói xong, anh hơi khom người, nhìn kĩ miệng vết thương: “Cũng khá sâu, chắc máu vẫn chưa ngừng chảy được. Có đau lắm không?”

Cảm giác tê dại quái dị từ đầu ngón tay như xông thẳng lên não, thẳng đến nơi sâu nhất trong bộ não, nhất thời Lục Phồn cũng quên khinh bỉ hành vi xuất quỷ nhập thần của anh ta khi đứng sau lưng mình, cứ thế ngây ngô nhìn chằm chằm cánh tay đang bị Giản Ngô Châu nắm chặt. Lòng bàn tay của anh rất ấm áp, áp sát lên mu bàn tay cô, hơi ấm lan sang, trở thành nóng bỏng.

Giản Ngô Châu cũng lập tức ý thức được mình đang nắm bàn tay nhỏ bé của người ta mà không chịu buông ra, thế là hốt hoảng thả tay, trong lòng lại mắng mình cầm thú, nhưng mắt không nhìn được vẫn vô thức lại vết thương kia. Đầu ngón tay trắng trẻo mịn màng lại bị rách một đường, nhìn mà thấy đau lòng quá.

Lục Phồn không biết nên mở miệng thế nào, Giản Ngô Châu cũng đang suy nghĩ làm sao để phá vỡ yên lặng, vì vậy bầu không khí cứ yên tĩnh như thế. May mà không khí lúng túng không kéo dài quá lâu, Giản Ngô Châu ho nhẹ một tiếng: “Cô nghỉ ngơi đi, để tôi thái rau giúp cô.”

Lục Phồn vội vàng nói: “Không cần, anh không cần bận tâm, tôi làm nhanh lắm” Lời nói ngừng lại, cô kinh ngạc nhìn Giản Ngô Châu thành thạo thái rau: “Anh biết nấu ăn hả?” Nhìn cách anh xắt đồ ăn, chắc chắn tài nghệ của anh không chỉ dừng lại ở “biết nấu ăn” thôi đâu.

“Thỉnh thoảng tôi cũng tự nấu ăn nhưng chỉ làm lung tung không theo nguyên tắc nào cả.”

Rõ ràng là đang khiêm tốn, nói không chừng trong lòng anh còn đang tự đắc vì làm người ta giật mình thì có. Trên thực tế, quả thực trong lòng Giản Ngô Châu cũng đang rất thoải mái, cảm lòng không đau lại bắt đầu khoe khoang, vì theo đuổi con gái nhà người ta mà không ngại tự tâng bốc mình thế này chẳng khác nào mấy chàng trai trẻ tuổi.

Nhưng mà Lục Phồn cũng kinh ngạc thật đấy, ý nghĩ đầu tiên của cô

chính là, nếu anh biết nấu ăn, vậy sao còn phải mời đầu bếp tới? Hay là vì bận rộn quá không có thời gian tự chăm sóc cho mình.

Cứ như vậy một hồi, Giản Ngô Châu đã xắt củ cải trắng thành những khoanh tròn xinh xắn, gọn gàng. Anh liếc nhìn Lục Phồn, hình như vết thương đã bắt đầu trắng lên, giờ không dám đưa tay ra nắm nữa: “Vẫn còn chảy máu sao?” Lục Phồn khóa vùi nước lại, vết thương ở đầu ngón tay chỉ cần không đụng vào thì sẽ không chảy máu: “Không chảy nữa.”

“Ngăn kéo dưới tủ ti vi có thuốc đỏ với bông băng, xử lý chút đi.”

“À được.” Lục Phồn dừng một chút, bổ sung thêm một câu: “Cám ơn.”

Giản Ngô Châu cúi đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, không phản ứng gì thêm, sau khi Lục Phồn đi ra ngoài, khoe môi lại cong lên một chút.

Lục Phồn xử lý vết thương qua loa rồi quay lại phòng bếp, Giản Ngô Châu đã nấu thay cô rồi, thành thạo xào thức ăn trong nồi. Người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ ở nhà màu xám nhạt, trút bỏ ánh hào quang chói lòa trên sân khấu, nhưng lại nhiều hơn một nét dịu dàng tốt đẹp, khiến người ta bất giác cũng yên tình lại theo, lặng lẽ ngắm nhìn.

Giản Ngô Châu phát hiện ra ánh mắt của cô, hơi quay đầu, đường cong gò má thường ngày vẫn lạnh lùng nghiêm túc, không ngờ lúc này lại nhu hòa hẳn đi: “Cô cứ nghỉ ngơi đi, việc còn lại tôi có thể giải quyết được.”

“...” Anh đã nói như vậy, Lục Phồn cũng không quán quýt thêm, hơn nữa nói thật lòng thì cô cũng rất tò mò thức ăn mà Giản Ngô Châu nấu ra có mùi vị thế nào.

Nếu như dùng đầu óc đen tối để dự đoán, a, nhiều thêm một cái chấm đen, antifan mà biết được chắc chắn sẽ vui vẻ lắm đây.

Lục Phồn không đi lung tung, chỉ ngồi trên ghế salon chơi điện thoại của mình, không lâu sao, Giản Ngô Châu đã bung bốn món mặn một món canh lên bàn, sau đó tự nhiên kéo ghế salon ngồi đối diện với cô: “Ăn cơm được rồi, nhanh đi rửa tay đi, đừng để đầu ngón tay đụng nước.”

“Ồ.” Lục Phồn phản ứng theo bản năng, lúc đi vào phòng bếp rửa tay, bất tri bất giác cô mới kịp phản ứng, cảnh tượng vừa rồi sao cứ thấy có gì quán quái ấy nhỉ... Giống như kiểu chồng làm đồ ăn xong gọi vợ ra ăn cơm ấy...

Cô lập tức lắc đầu, quăng ý nghĩ điên cuồng này đi ngay.

Hơn nữa... Cô đang làm gì đây! Chẳng qua cô là người được Tiểu Trương nhờ vả, nhìn Giản Ngộ Châu ăn xong là được, hơn nữa trong lòng cô cũng kháng cự việc ngồi đối diện với Giản Ngộ Châu rồi ăn cơm chung với nhau thế này.

Cảnh tượng đó càng nghĩ càng quái dị! Lục Phồn buồn bực quay lại phòng khách, Giản Ngộ Châu đã chuẩn bị xong chén đĩa: “Ăn cơm thôi.” Lục Phồn nhìn hai chén cơm hai đôi đũa trên bàn đã được dọn sẵn ra, trong lòng hơi phức tạp. Cái này, cảm giác quen thuộc như người một nhà càng ngày càng nghiêm trọng. A!! Ông anh à, chúng ta cũng xem như là hai người nửa xa lạ đó, anh phải lạnh lùng mới hợp tình hợp lý, a a a a!

Cô ngồi xuống ghế nhìn thức ăn thơm phức trước mặt, cơn thèm ăn không sao nhịn lại được, cho nên Lục Phồn cũng không khách sáo nữa, bắt đầu ăn cơm. Đúng như cô dự liệu, món ăn của Giản Ngộ Châu có mùi vị rất ngon. Giản Ngộ Châu nhìn cô trọn tròn cả mắt thì cũng đoán ra được cô suy nghĩ cái gì, anh lặng lẽ cười nhẹ, sau đó mới khiêm tốn trả lời: “Quá khen rồi, cũng bình thường thôi mà, cô vẫn giỏi hơn tôi, tôi chỉ tùy tiện nấu bữa thôi.”

Lục Phồn: “...” Không biết tại sao lại muốn đánh người ghê. Đột nhiên nghĩ tới điều gì, cô hơi híp mắt, sau đó lấy một lon rượu thuốc rắn nước Laoshan: “Cái này rất tốt cho dạ dày, trước khi ăn cơm uống một chút đi.”

Giản Ngộ Châu hoàn toàn không có chút hoài nghi, nhận lấy lon nước, khui ra. Lục Phồn chống cằm, tủm tỉm: “Đây là đồ uống từ Thanh Đảo, có danh hiệu là nước thánh từ lâu, anh có biết tại sao không?”

“Tại sao?” Giản Ngộ Châu ngửa đầu uống một hớp lớn, một giây kế tiếp, cả người anh như thể hóa đá bất thành linh, đình trệ hoàn toàn từ đầu tới chân. “Bởi vì không những có lợi cho sức khỏe, hơn nữa...” Lục Phồn thở dài, hết sức tiếc nuối nhìn Giản Ngộ Châu: “Vô cùng khó uống.”

Chương 17

Cô còn chưa nói hết câu, Giản Ngô Châu đã đứng bật dậy, bước nhanh về phía nhà vệ sinh, bước chân vội vàng lao đảo, Lục Phồn không nhịn nổi nữa phì cười thật to.

Rượu thuốc rắn nước Laoshan được mệnh danh là nước thánh, có hiệu quả rõ rệt với chứng đau dạ dày nặng, mà nó được quần chúng nhớ kỹ cũng bởi mùi vị lạ lùng – uống một ngụm có thể thăng thiên, từ đó chẳng có gì mà không qua được cả.

Cô nhớ từng có một người trên mạng miêu tả còn vi diệu hơn “nước tiểu khai khai”, bởi vì miêu tả vô cùng sống động nên được lưu truyền rộng rãi trên mạng, trùm ghìền mạng như Lục Phồn đương nhiên cũng sẽ từng thấy qua, cô rất tò mò, rất muốn thử nhưng lại không có can đảm, lần này được nhìn thấy phản ứng của Giản Ngô Châu, cô quyết tâm sẽ không bao giờ thử nữa.

Trong phòng vệ sinh vang lên tiếng đánh răng. Lục Phồn nhịn cười, nhớ lại sắc mặt thay đổi trong nháy mắt của Giản Ngô Châu, trong lòng lại cảm thán, không hổ là nước thánh nghe tiếng vỡ mật, có thể làm cho khuôn mặt ngàn năm không đổi của Giản Vũ Trục cũng phải biến sắc, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hơn ba phút sau, Giản Ngô Châu vẫn chưa đi ra, Lục Phồn lo không biết có phải đã hại anh quá thảm không... Nghĩ như vậy, trong lòng lại càng thêm áy náy, cô do dự một hồi, sau đó đi tới phòng vệ sinh: “Giản Ngô Châu? Anh còn sống... Anh có khỏe không?”

Cô gõ cửa nhà vệ sinh, rất nhanh cửa đã được mở ra. Giản Ngô Châu bước ra, trong tay cầm khăn lông lau nước trên mặt: “Cũng được.”

“Rất khó uống sao?”

“Tàm tàm.”

... Trên mặt anh rõ ràng đang hiện lên một dòng chữ to đùng “Tôi rất không khỏe”, còn bày đặt sĩ diện nữa!

Lục Phồn cố nhịn khóe miệng đang cong lên: “Khụ khụ, mặc dù mùi vị hơi lạ... Nhưng nó rất tốt cho dạ dày, người ta vẫn gọi là nước cứu mạng

người đấy. Nghe nói là càng uống càng thích, sau khi quen mùi vị này sẽ không thích đồ uống khác nữa, mà cũng đã mua rồi, hơn nữa anh cũng không cảm thấy khó uống, nếu vậy thì ráng uống hết nha?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Cứu mạng người cái gì chứ, rõ ràng là đòi mạng người thì có... Lục Phồn đi đến trước bàn cơm, đếm đếm mấy lon rượu rắn nước: “Tổng cộng là mười lăm lon, hai ngày uống một lon, kết hợp ăn uống, trong khoảng thời gian ngắn bệnh đau dạ dày của anh sẽ không tái phát nữa, nhưng mà sau này vẫn phải chú ý ăn uống đó.”

Giản Ngộ Châu trời sinh đã rất đề ý mặt mũi, nhìn biểu cảm nghiêm túc của Lục Phồn, nhất thời không biết phải nói gì để khỏi uống cái thứ nước đòi mạng kia.

Hai ngày một lon... Một lon anh còn uống không nổi. Hầy... Chỉ cần nhớ lại cái mùi vị kinh khủng trong cổ họng đó thôi, anh cũng không cần cứu chữa nữa, chưa bắt tỉnh là may rồi.

Cho tận đến khi Lục Phồn đã rời đi, tinh thần Giản Ngộ Châu vẫn còn hoảng hốt, hình như trước mặt anh đã thấp thoáng bóng hình ngày tận thế... Ngồi trên ghế trầm tư hồi lâu anh mới miễn cưỡng vùng vẫy bình tĩnh lại, đẩy nửa lon nước kia ra xa khỏi chỗ mình, mắt không thấy tâm không phiền.

Đột nhiên, anh nảy ra một sáng kiến, cầm hai lon nước trong túi, mở cửa phòng, nhìn thấy hai vệ sĩ tận tụy đang đứng canh trước cửa. Giản Ngộ Châu lạnh lùng nói: “Mệt không? Ăn cơm tối chưa?”

“Ăn rồi.”

“Vậy uống hai lon nước này đi, đứng nhiều như thế chắc mệt mỏi lắm.”

Hai vệ sĩ vội vàng nhận hai lon nước, trong lòng xúc động không thôi, Giản Ngộ Châu quả là người có nhân tính, biết quan tâm đến nhân viên quá đi.

Giản Ngộ Châu nhìn họ khui lon nước xong mới mở cửa phòng mình, cửa ken két đồng thời đóng lại, anh nghe thấy bên ngoài vang lên hai tiếng chửi thảm khảng khái hùng hồn: “Con bà nó!!!”

Giản Ngộ Châu thở dài. Làm anh em cực khổ rồi, xuất phát từ nội tâm anh Giản thật lòng thật dạ cảm kích hai người lắm.

Mấy ngày sau, Lục Phồn vẫn đúng giờ đến đoàn làm phim đưa cơm, mỗi lần đến phòng nghỉ của Giản Ngộ Châu cô lại thấy số lượng nước rượu rỗng giảm đi một chút, cô nghĩ, không lẽ anh ta đang uống thật? Chẳng lẽ đã thích thứ nước đó rồi? Đúng là thần tiên nha.

Nhưng mà cô đâu có biết là...

Giản Ngộ Châu kéo tóc giả xuống, nhét vào tay em gái tổ trang phục, vừa kéo nút buộc trên quần áo, vừa gấp gấp hỏi trợ lý: “Mấy giờ rồi?”

Tiểu Trương phải chạy chậm mới đuổi kịp tốc độ của anh: “Hic, mười một giờ năm mươi ba phút, còn bảy phút nữa Lục Phồn mới tới đoàn làm phim.”

“Nhanh lên đi.”

Lòng Tiểu Trương không ngừng kêu khổ, anh trai à, tôi không có chân dài, không lẽ muốn tôi bay nữa mới đủ nhanh!

Trở lại phòng nghỉ, Giản Ngộ Châu cũng không kịp cởi quần áo trên người, đếm đếm số lon rượu thuốc rỗng nước, thấy vẫn hơi nhiều, vì vậy anh hỏi: “Tiểu Trần đâu? Không phải cậu ta phải uống một lon à?”

“Tiểu Trần bảo hôm nay thân thể không thoải mái, chưa tới đoàn làm phim.”

“Vậy Tiểu Vương đâu?”

“A... Tiểu Vương nói đi coi mắt, hôm nay không tới.”

“Vậy...”

“Anh Giản, hôm nay hai vệ sĩ cũng xin nghỉ rồi.”

Giản Ngộ Châu “...”

Tiểu Trương mồ hôi rơi đầy đất nhìn lon nước trong tay anh: “Nếu mọi người không ai muốn uống, vậy thì, hôm nay đổ đi được không?”

“Không thể lãng phí.”

Đúng lúc đó, cửa phòng nghỉ bị mở ra, Trần Tiêu và Lục Phồn cùng nhau đi vào.

Trong tay Giản Ngộ Châu vẫn còn đang cầm lon nước rượu thuốc rỗng

nước không biết phải phản ứng làm sao, vừa nhìn thấy Lục Phồn, sắc mặt anh cứng đờ đông lại: “Hôm nay đến sớm vậy.”

“Ừ, hôm nay không bị kẹt xe, nên đến sớm hơn.”

Trần Tiêu nói: “Ở bên ngoài vừa vặn gặp được Lục Phồn nên cùng đi vào luôn, Tiểu Trương, cậu lấy cơm hộp cho chúng ta chưa?” Tiểu Trương vội vàng nói: “Đi lấy ngay đây.” Nói xong thì cũng chạy mất tăm, trong phòng chỉ còn lại ba người Giản Ngô Châu, Lục Phồn và Trần Tiêu, Trần Tiêu thả lỏng ngồi xuống ghế sa lon: “Hai người đứng làm gì vậy, ngồi xuống đi, đúng rồi Lục Phồn, hôm nay có làm món mứt khoai lang đỏ hôm trước không? Hôm trước tôi chỉ ăn được một miếng nhỏ, thèm muốn chết luôn.”

Nói xong, anh ta liếc Giản Ngô Châu: “Nếu không phải người nào đó cứ khăng khăng ôm chặt bình giữ nhiệt, tôi cũng đâu phải nhớ mãi không quên thế này.”

Lục Phồn cười cười: “Không có món mứt khoai lang đỏ, nhưng hôm nay có bí đỏ chua ngọt, được không?”

“Tất nhiên là được.”

Trần Tiêu vừa đưa tay đến bình giữ nhiệt, Giản Ngô Châu đã nhanh tay lẹ mắt lấy được trước, ôm khư khư trong khuỷu tay, cau mày nói với Trần Tiêu: “Tất nhiên cái gì? Chỉ đủ phần cho một người thôi, cậu đói thì chờ cơm hộp đi, đừng lãng phí.”

Trần Tiêu: “...” Lục Phồn phì cười, quan hệ giữa hai người này thật là thú vị, không giống một đại minh tinh với quản lý gì hết, ngược lại nhìn có vẻ như cả hai đều không vừa mắt đối phương, chỉ hận không thể nói lời cay độc để tức chết người còn lại.

Lúc này, cô mới để ý thấy lon rượu thuốc rắn nước trong tay Giản Ngô Châu: “Mấy hôm nay anh vẫn uống đều đặn chứ?” Giản Ngô Châu thân là diễn viên, cho nên hoàn toàn không có vẻ chột dạ: “Ừ, uống riết cũng quen, giờ thấy vị ngon lắm.” Trần Tiêu xùy một tiếng, hai chân vắt chéo, thăm nghĩ trong lòng, hừ hừ cứ tiếp tục đóng kịch đi.

Bởi vì Lục Phồn đã bí mật nói với anh ta rằng chung sống với Giản Ngô Châu cũng rất tốt, đề nghị anh uống rượu thuốc rắn nước anh ấy cũng đồng ý, hơn nữa sau khi Giản Ngô Châu vô tình nghe được chuyện đó, Trục Nam lại không biết xấu hổ sống chết bảo vệ hình tượng trong lòng con gái nhà

người ta, đã vậy còn nghĩ cách dùng thứ nước đòi mạng đó để giày vò anh em quanh mình. Trần Tiêu thực lòng muốn bắt anh ta phải quỳ bò dưới đất.

Lục Phồn ngạc nhiên: “Thật sao?” Giản Ngô Châu gật đầu: “Ừ.” Anh dừng một chút, đưa tay ra, đẩy lon nước kia tới trước mặt cô: “Cô muốn thử một chút không?” Lục Phồn vội vàng khoát tay: “Sức khỏe tôi rất tốt, anh giữ lại uống đi. À đúng rồi, tôi thấy anh uống rất đều đặn, vừa vặn tới hôm qua thấy ở siêu thị X có bán, một thùng chỉ có hai trăm tệ, cho nên tôi mua rồi.”

Giản Ngô Châu: “...”

Trần Tiêu: “...”

Ba giây sau, Trần Tiêu không nhịn được vỗ bàn cười to, cười đến nước mắt ngập ngụa.

Giản Vũ Trục cũng có ngày hôm nay!!! Sắc mặt Giản Ngô Châu cứng ngắt, nửa ngày mới nặn ra một câu: “... Cảm ơn, tôi rất thích.”

“Com cũng đưa đến rồi, tôi không quấy rầy mọi người nữa.” Lục Phồn nói xong liền xoay người đi về phía cửa, Giản Ngô Châu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, mở miệng gọi cô lại. Lục Phồn xoay người: “Có chuyện gì không?”

Giản Ngô Châu ôn bình giữ nhiệt đi tới góc phòng, xách lên một cái túi, sau đó đưa cho Lục Phồn, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên: “Bồi thường lại cho cô.”

“Bồi thường?” Lục Phồn mở túi ra nhìn thử, bên trong là một hộp giày, nhìn ký hiệu cũng biết đây là nhãn hiệu giày nổi tiếng. Giản Ngô Châu bổ sung thêm “Lần trước không cẩn thận bẻ gãy giày của cô.” Lục Phồn hiểu ra, không nhăn nhó nữa mà nhận lấy luôn: “Tôi nhận, cảm ơn anh.”

Đúng lúc này Tiểu Trương từ bên ngoài đi vào, miệng lầm bầm: “Lại là củ cải trắng, cà rốt, đoàn làm phim đang nuôi heo sao...”

“Tiểu Trương.” Giản Ngô Châu gọi anh ta: “Cậu đưa Lục Phồn về nhà.”

Tiểu Trương phản kháng yếu ớt: “Hả, nhưng mà em vẫn chưa ăn com mà?”

“Không phải thức ăn cho heo sao, không ăn cũng được, lát đi về thì mua đồ ăn bên ngoài đi.” Nói xong, Giản Ngô Châu lấy tiền trong ví của Trần

Tiêu, đưa hai tờ Mao chủ tịch cho Tiêu Trương: “Tôi mời khách.”

Tiêu Trương: “...”

Trần Tiêu: Excuse me? Lúc này Lục Phồn mới mở miệng: “Vừa hay tôi cũng chưa ăn cơm, Tiêu Trương, chúng ta đến nhà hàng ở gần đoàn làm phim ăn cơm niêu đi?” Tiêu Trương siết chặt hai tờ Mao chủ tịch, vui vẻ ra mặt: “Được đấy, mau đi thôi.”

Giản Ngộ Châu: “...” Trần Tiêu nhìn Giản Ngộ Châu rồi lại nhìn Lục Phồn, trong lòng kêu to một tiếng. Có mùi giấm chua thoang thoảng đâu đây, chắc chắn không phải là ảo giác của anh ta đấy chứ.

Qua mấy giây, anh mới dần ngộ ra: Ồ... thế chẳng phải chỉ có mình anh muốn ăn thức ăn cho heo thôi hả? Thật đáng hận mà.

Tiêu Trương và Lục Phồn đi rồi, Giản Ngộ Châu ngồi xuống ghé salon, mặt mũi sa sầm, Trần Tiêu thoải mái chế giễu anh. “Thế nào, muốn ra ngoài ăn cơm niêu luôn hả? Cũng được, tôi ở lại một mình cũng không sao, dù sao lòng xuân của chàng trai trẻ cũng không sao nén được.”

Giản Ngộ Châu mở bình giữ nhiệt, lười phải nhìn anh ta: “Đừng có ăn nói bậy bạ.”

“Con mẹ nó lão Giản, cậu còn không chịu thừa nhận à?” Trần Tiêu mở cơm hộp, xới cơm lên, hàm hàm hồ hồ nói: “Thật ra thì cậu có hảo cảm với Lục Phồn tôi cũng hiểu được mà, tại cậu thuộc kiểu xử nam chưa từng yêu đương hay nắm tay với cô gái nào, thỉnh thoảng lòng xuân nhộn nhạo cũng là chuyện thường tình, tôi khuyên cậu, phải suy nghĩ cho mình và cả cô ấy nữa, thích người ta thì theo đuổi luôn đi, đuổi không kịp cũng vẫn phải đuổi theo, cuối cùng có đuổi được hay không thì anh em vẫn luôn ở bên cậu, hơn nữa, con gái trên thế giới này thiếu gì, không theo đuổi được Lục Phồn thì theo đuổi người khác, tình yêu à tình yêu, cũng giống như một thứ hàng trao đổi, đừng nghiêm trọng quá.”

Động tác cầm đũa của Giản Ngộ Châu hơi khựng lại. Rất nhanh sau đó, mặt anh không biến sắc nhét miếng thịt gà vào trong miệng, nuốt xong mới lạnh lùng nói: “Chuyện không nắm chắc tôi sẽ không làm, hơn nữa...”

“Hơn nữa gì?”

Hơn nữa anh cũng chỉ có một cuộc đời, không thể vô tư tặng cho người không thương mình thế được.

Chương 18

Hôm nay là thứ sáu, như thường lệ sẽ chương trình phát sóng truyền hình trực tiếp, mặc dù Lục Phồn xin nghỉ ở LX, nhưng tin tức này chưa được báo ra ngoài, cô sẽ tiếp tục làm việc cho đến khi công ty tuyển được người dẫn chương trình mới. Vì vậy hôm nay cô mới xin Trần Tiêu cho nghỉ, buổi tối sẽ không đến khách sạn. Trần Tiêu hào phóng tỏ vẻ công việc quan trọng hơn mà, còn cười hì hì bảo vẫn được tính tiền lương, Giản Vũ Trục không thiếu tiền vậy đâu.

Lục Phồn dờ khóc dờ cười. Năm giờ chiều cô mới đến công ty, vừa đi đến cửa thang máy đã gặp ngay Trần Dịch, cô lên tiếng chào hỏi: “Đi ăn cơm tối hả?”

Trần Dịch úp úp mở mở ừ một tiếng, ánh mắt liếc sang bên cạnh. Lục Phồn cũng đưa mắt nhìn theo, bên cạnh anh là một cô gái yếu điệu dịu dàng, trang điểm tinh tế, nụ cười cũng nhạt đi: “Đây là bạn anh sao?”

Trần Dịch chưa kịp trả lời, cô gái kia đã đưa tay đến trước mặt Lục Phồn, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, mười ngón tay được sơn màu hồng nhạt kim cương lấp lánh. Cô ta hơi nghiêng đầu, cười như không cười: “Chào cô, tôi là Lý Tiểu Phi người sẽ thay thế công việc bên chương trình trực tiếp của cô.”

Lục Phồn liếc nhìn sắc mặt lúng túng của Trần Dịch, trong lòng cũng rõ ràng. Cô lịch sự bắt tay với Lý Tiểu Phi: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, nội dung cụ thể về công việc thì để ăn cơm chiều xong chúng ta thảo luận sau.” Lý Tiểu Phi vui vẻ cười khôn khéo: “Được.”

Ba người vào thang máy xuống đến lầu một thì mỗi người một hướng, Lục Phồn liếc nhìn bóng lưng của Lý Tiểu Phi rồi hỏi sang Trần Dịch: “Giám đốc tìm người hả?”

Trần Dịch nhún vai: “Nhét tiền vào nên mới được tuyển đây, ban đầu cấp trên định để cô ta tham gia một chương trình trực tiếp công chúng đang thiếu người, kết quả cô đột nhiên lại nghỉ, nên cô ta mới được hỏi như vậy. Nhắc mới nhớ, sao tự dưng cô lại từ chức thế? Lúc trước tôi đâu có nghe cô đề cập tới mà?”

“Suy nghĩ lâu rồi, nhưng mà chưa quyết định đó thôi, cho nên mới không

nói với anh. Lần này tôi xin nghỉ đột xuất, chắc anh lại thêm vất vả rồi phải không?”

Trần Dịch thở dài: “Tôi không sao, dù gì đây cũng chỉ là việc làm thêm thôi, chỉ sợ fan hâm mộ sẽ bị kích động. Mà thôi, chúng ta không nên đứng nói chuyện ở đây, đến tiệm ăn nhanh ăn tối không?”

“Được.”

Chọn đồ ăn xong, hai người chọn bàn ngồi xuống, Trần Dịch có vẻ rất đói, ăn như hổ vồ: “Tôi nói này, cấp trên chẳng có tình người gì cả, sáng sớm đã gọi tôi đến công ty, tôi còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn lắm. Hóa ra là muốn tôi gặp Lý Tiểu Phi làm quen trước, nhìn cô ta là biết không có kinh nghiệm gì rồi. Tôi phải kiên nhẫn giảng giải công việc từng tý một, nói đến miệng lưỡi đắng khô. Cuối cùng còn chẳng thêm mời com, tôi đói muốn chết luôn.”

“Người mới thì phải làm quen từng tý một mà. Sau này hợp tác với cô ấy, anh phải kiên nhẫn đó.”

“Tôi còn đang nghĩ, có khi nào chương trình trực tiếp sẽ bị hủy hoại trên tay cô ta không đây, tôi tiếc lắm.” Trần Dịch than một tiếng: “Nhưng mà cô ta cũng thật đáng thương. Hôm nay chương trình trực tiếp đổi người, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, đến lúc đó trên mạng vừa khiêu nại, vừa đe dọa, có lẽ sẽ là một vở kịch sinh động không hơn không kém.”

Lục Phồn nghiêm nghị: “Tôi thấy tuổi cô ấy cũng khá nhỏ, anh giúp đỡ được thì gắng giúp. Nếu bị cuốn vào dư luận trên mạng thì không phải chuyện đùa đâu.”

Đừng tưởng việc dẫn chương trình truyền hình trực tiếp là công việc gì đó quá nhẹ nhàng, nguy hiểm và uy hiếp từ cư dân mạng cũng vô cùng khó khăn, đặc biệt là tính đặc thù của công việc bị nhiều người soi mói. Chỉ cần một động tác bất cẩn gì thôi cũng sẽ bị phơi bày trần trụi trước mặt bàn dân thiên hạ.

Chương trình trực tiếp trước giờ không quá hút nhiều người xem, tất nhiên cũng sẽ bị soi mói nhiều hơn cả, bị chụp hình hay chửi rửa cũng xảy ra không ít.

“Tôi biết chùng mực mà,” Trần Dịch dừng một chút: “Đúng rồi, quên chưa hỏi cô. Cô từ chức rồi có tính đi làm ở đâu chưa? Có làm bên truyền

thông nữa không?”

“Ừ, tôi ký hợp đồng với bên Vạn Hoa TV, làm chương trình món ăn ngon bên đó.”

Trần Dịch ồ ồ thốt lên: “Vạn Hoa TV, chỗ tốt đó, tương lai tiền đồ xán lạn rồi!”

Lục Phồn bị anh ta chọc cười: “Ăn cơm của anh đi, vừa ăn vừa phun cơm, thảo nào mà không hết ế.” Trần Dịch cười hắc hắc: “Là do được quay lại với tổ chức thôi mà.”

“Chia tay rồi hả?”

“Chia tay rồi. Cô ấy chê tôi nghèo, chạy theo một đại gia đã có gia đình nhiều tiền lắm của.”

Lục Phồn thở dài: “Dù tôi không đồng ý với hành động của cô ấy, nhưng tôi rất tán thưởng cá tính dám nói dám làm của cô ấy.”

“...”

“Có muốn chị đây trút giận cho cậu em không? Cứ lấy bao bố trùm vào, không nói nhiều lời, đánh cho một trận sau đó quăng cho vợ lão xử lý.”

Trần Dịch nghe xong hả giận cười to, cười xong lại khoát tay rồi nói: “Được rồi, được rồi, tôi là công dân tốt, luôn tuân thủ pháp luật, không dám làm vậy đâu.”

Lục Phồn hất cằm, ngón tay gõ gõ lên bàn: “Tin tôi đi, anh sẽ phát hiện ra cuộc sống độc thân cực kỳ tốt, không ai chê anh nghèo cả, cũng không ai chê anh không mua nổi xe.”

“Đừng nói với tôi đây chính là nguyên nhân không không tìm đàn ông để nói chuyện yêu đương nha, cô vẫn còn nghèo ư?” Trần Dịch bĩu môi: “Nói thật, Lục Phồn, trong công ty mình cũng phải ba bốn người theo đuổi cô, sao cô không cân nhắc thử?”

Lục Phồn trừng mắt: “Đủ rồi đó, sao anh giống em trai tôi vậy, suốt ngày lái nhải chuyện này. Tôi độc thân thì sao, tôi cam tâm tình nguyện mà.”

Trần Dịch đau lòng ôm đầu: “Tôi đang tiếc thương cho cây củ cải trắng này thôi! Dù sao cho heo nhà ăn cũng tốt hơn cho heo rừng ăn mà.”

Lục Phồn cười mắng: “Biến, tôi mà phải để cho heo ăn à.”

Trần Dịch thở dài, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ánh mắt sáng lên: “Đúng rồi đúng rồi, sao tôi quên mất mình cũng có một người anh em đang làm việc ở Vạn Hoa TV nhỉ. Cao to đẹp trai, tài giỏi, tôi giới thiệu cho hai người làm quen nhé!”

“Bỏ đi, tôi không thích người khác giới thiệu như thế đâu, lúng túng lắm.”

“Vậy nhìn hình trước, còn duyên phận thì bàn sau. Dù sao hai người cùng làm việc một chỗ, sau này cơ hội gặp nhau cũng nhiều mà.” Trần Dịch lôi điện thoại ra, tìm cả buổi mới kiếm được một tấm hình, đưa đến trước mặt Lục Phồn: “Tôi học cùng cậu ta từ hồi cấp hai, nhân phẩm có thể đảm bảo, tuyệt đối không giới thiệu mấy người không đáng tin cho cô đâu. Cô nhìn tướng mạo này đi, mũi ra mũi, miệng ra miệng. Ba năm đại học đều được bầu làm lớp trưởng, vô số thiếu nữ mê mẩn đấy.”

Lục Phồn khó từ chối được thiện ý nên đành phải cúi đầu nhìn. Trong hình là một người đàn ông ngũ quan đoan chính, khí chất trầm tĩnh, quả thật là một người đàn ông ưu tú.

Nhưng mà cô lại thích kiểu mặt trắng nhỏ như Xuyên Xuyên vậy thôi.

“Anh giới thiệu thì tôi tin chứ, nhưng mà chuyện tình cảm không thể cưỡng ép được, thôi để sau hãy nói.” Trần Dịch tiếc nuối: “Vậy được rồi.” Anh ta dừng lại một chút: “Tôi rất tò mò kiểu người bạn trai sau này của cô sẽ như thế nào đấy.”

Lục Phồn cười cười thoái xuất thần một lúc. Trong đầu cô thấp thoáng một hình ảnh không quá rõ ràng, Nếu nhất định phải tìm một người bạn trai, có lẽ sẽ giống như Xuyên Xuyên ư? Sạch sẽ, thư sinh, nho nhã.

Cùng ăn cơm với Trần Dịch xong, Lục Phồn trở về nhà. Nếu công ty đã tìm được người thay thế, cô cũng không cần ở lại thêm nữa. Vừa về tới nhà, cô đã thấy Lục Thời bung một tô mì gói ngồi khoanh chân xem ti vi.

Lục Thời nghiêng đầu nhìn thấy cô, cảm như muốn rớt luôn xuống đất: “Chị? Hôm nay chị không đến công ty chuẩn bị truyền hình trực tiếp hả?”

“Chị từ chức rồi.” Lục Phồn cởi áo khoác, treo lên móc áo. “Lại ăn mì gói, em không biết tự nấu đồ ăn nữa à?”

Lục Thời khiếp sợ, không ngờ chỉ mới một tuần không gặp, chị cậu đã từ

chức luôn rồi: "... Chị, chị bị cấp trên quấy rối sao?"

Lục Phồn đập vào đầu cậu: "Lo ăn mì của em đi." Lục Thời hậm hực ngậm miệng.

Nửa tiếng sau, chuông cửa reo lên. Lục Phồn ra mở cửa thấy Ngụy Gia Ngữ mặt mày nhăn nhó đứng ở trước cửa nhà, giả vờ tội nghiệp nói: "Chị Tiểu Phồn, nhà chị còn cơm thừa canh cặn cho đưa trẻ tội nghiệp này không?"

Lục Phồn bật cười: "Vào đi."

Ngụy Gia Ngữ vui vẻ ra mặt, xông vào nhà, chớp mắt đã trêu đùa âm ỹ với Lục Thời. Hai đứa này đã hai mươi tư hai mươi lăm tuổi rồi, sao ở cùng nhau lại cứ như học sinh tiểu học vậy chứ. Nhưng mà Lục Phồn cũng rất thích bầu không khí náo nhiệt này. Bình thường cả căn nhà rộng lớn chỉ có mỗi mình cô, dù sao cũng thấy cô đơn.

"Giáp Ngu, sao hôm nay em về nhà sớm vậy?"

"Ngày mai chúng em đổi sang đoàn làm phim khác rồi, không làm ở "Thanh Thiên Bích" nữa, vốn cũng chỉ mượn tạm đội trang điểm của bọn em thôi mà."

"Ồ, vậy thì bọn em lại càng vất vả rồi." Làm cho hai người hai chén bún chua cay, Lục Phồn ngồi xuống ghế salon nghịch điện thoại di động.

Giờ này chương trình truyền hình trực tuyến đã bắt đầu từ lâu, cô do dự một hồi mới mở weibo xem. Quả nhiên như cô dự đoán, tin nhắn ầm ầm gửi đến.

Phiền Phiền, tại sao lại thay đổi người dẫn chương trình thế, đợi cả tuần lễ cuối cùng lại đợi được một gương mặt bôi son trát phấn, tối nay không nhìn thấy nụ cười của Phiền Phiền thì sao có thể ngủ yên đây!!!

Tôi đã ngã quy rồi, giờ chỉ có nụ hôn của Phiền Phiền mới có thể hồi sinh thôi.

Chương trình hôm nay mắc cái chứng gì vậy. Tôi mới thấy anh A Tam với cô em người mới kia không ăn ý gì hết. Phiền Phiền, tôi nhớ bữa tối của cô, a a a!!!

Cả diễn đàn chương trình đang bị tàn sát rồi, nhìn lắm rồi nhưng cũng phải ném mười tám quả bom vào mặt em gái kia.

Lục Phồn mở trang web trực tiếp ra, sang tab ẩn danh rồi xem thử. Trên ô bình luận đầy những comment bất mãn, bom đạn cũng ném đầy, cùng với “Thuật triệu hoán Lục Phiền Phiền ra đây!”

Tình huống này còn nghiêm trọng hơn so với Lục Phồn dự đoán, chắc cô gái kia phải áp lực lắm, tay chân cũng run rẩy không biết nên tiếp tục hay đi xuống luôn đây.

Lục Phồn không nhìn thêm được nữa, cô vội vàng soạn thảo một bài viết rồi đăng lên weibo.

Đại khái là vì lý do cá nhân nên cô đã chấm dứt hợp đồng với LX, đồng thời hy vọng fan hâm mộ không nên có thành kiến với cô em mới, cuối bài viết còn trình trọng cảm ơn fan hâm mộ đã ủng hộ cô hơn một năm qua.

Tên tuổi của Lục Phồn cũng không phải quá nổi tiếng, mỗi tuần chỉ có một chương trình, vào nghề cũng chỉ hơn một năm tương tác với fan hâm mộ thì vô cùng ít ỏi. Nhưng đột nhiên cô nhận ra cuộc sống cá nhân của mình cũng liên quan với weibo, những người hâm mộ buồn đau vui vẻ, rồi rít kêu khóc om sòm muốn giữ cô lại.

Lục Phồn xem một lượt các bình luận, trong lòng cũng cay cay. Tiếp xúc với những người hâm mộ nhiệt tình này đã lâu, sao có thể không có tình cảm gì cho được.

Lúc này Lục Thời đang bắt đầu ngồi kể mấy câu chuyện thú vị ở sở nghiên cứu. Lục Phồn tắt điện thoại, hàn huyên với hai người đã ăn uống no nê. Hơn mười giờ Ngụy Gia Ngữ mới về nhà nghỉ ngơi, Lục Phồn lại lên web xem tình hình thế nào, đúng lúc chương trình đi đến giờ kết thúc, Trần Dịch cũng gọi điện đến ngay. Lục Phồn vừa bắt máy anh ta ở bên kia đã kêu cha gọi mẹ: “Chị gái, chị, cha, mẹ, bà cô, cô có thể quay lại không, tôi gánh một mình không nổi!”

“... Tôi đã ký hợp đồng với Vạn Hoa rồi. Ngày đầu tiên nên mới bị vậy thôi, biết đâu sau này sẽ tốt hơn thì sao.”

“Hôm nay ấy, Lý Tiểu Phi còn hứa hẹn với giám đốc có thể làm tốt hơn cô, kết quả vừa truyền hình trực tiếp được mấy giây thứ nhất đã không đạt rồi, cô ta vừa mới khóc lóc bỏ về.”

“...”

Lục Phồn cũng không biết nói gì hơn: “Không sao đâu, khi tôi làm chương trình lần đầu tiên còn chẳng có ai xem, đâu có thể xuất sắc ngay được mà.”

Trần Dịch thở dài: “Chỉ mong như vậy thôi.” Nói chuyện điện thoại xong, Lục Phồn lên weibo, khu vực bình luận vẫn oán giận ngút trời, cô kéo xuống, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Chuyển gạch không bằng ăn cơm: Muốn đi thì cứ đi thôi, cô vui vẻ là được rồi.

Theo thông lệ, bình luận của người này luôn được xếp đầu tiên. Chỉ là những dòng chữ vô tri, không nghe được giọng điệu nên cư dân mạng cũng không biết câu này có phải hàm ý châm chọc gì không nữa, khu vực bình luận bằng hình ảnh cũng nhanh chóng biến đổi.

Phiền Phiền vui vẻ là được rồi: chúng tôi không ép cô, chỉ mong mỗi tuần cô có thể post video thôi, QAQ, nếu người ta đã nói vậy rồi, chúng ta khóc lóc om sòm cũng có được gì đâu. Phiền Phiền, cô đi đâu cho tôi đi theo với.

Lầu nghiêng: tôi nghĩ mình có viết được một câu chuyện ngôn tình cầu huyết ngược văn về Chuyển Gạch với Phiền Phiền ha ha [gãi mũi], Phiền Phiền đăng chương trình nào thì Chuyển Gạch luôn là người nhiệt tình nhất, Phiền Phiền phải đi rồi, Gạch Gạch anh mau tới đây đi, mau khai báo rớt cuộc tình cảm của anh với Phiền Phiền chúng tôi sâu đậm đến mức nào [mím cười], đừng tưởng chúng tôi không biết anh chỉ có quan tâm mỗi Phiền Phiền thôi nha.

Lục Phồn vào xem weibo của người kia, quả nhiên, anh ta chỉ theo dõi một mình cô. Lục Phồn toát mồ hôi, tình yêu sâu sắc đến nỗi trở thành xấu xa hay sao vậy...

Cô chợt có ý tưởng, vội vàng trả lời bình luận của Chuyển Gạch: Tôi không phù hợp với truyền hình trực tuyến, sau này chắc anh sẽ rất cô đơn tịch mịch rồi.

Khu bình luận tràn ngập “23333” “ha ha ha ha ha ha” ngay lập tức.

Chuyển Gạch cũng trả lời rất nhanh: Không đâu, cô tới đâu tôi sẽ lao tới đó bồi xấu cô.

Lục Phồn: ... Cái này, cũng quá cố chấp rồi...

Trước khi đi ngủ, Lục Phồn nhận được điện thoại của Trần Tiêu: “Lục Phồn này, ngày mai đoàn làm phim phải đi Thành Tống lấy cảnh quay, chỗ đó cách nhà cô xa lắm không? Nếu vậy cô không cần đem cơm tới nữa, tôi để lão Giản ăn cơm hộp cũng được.” Sau đó bên kia vang lên tiếng kêu đau, tiếp theo là giọng nói tức giận của Trần Tiêu: “Đạp tôi làm gì!”

Lục Phồn dờ khóc dờ cười: “Được rồi, tôi biết rồi.”

“Ừ, không có chuyện gì nữa, cô đi ngủ sớm đi.”

“Được rồi, hẹn gặp lại.”

Tống Thành... Lục Phồn cầm điện thoại đột nhiên nghĩ tới tuần trước cô có hẹn với Xuyên Xuyên Xuyên, cuối tuần này sẽ đến thăm chỗ Xuyên Xuyên đóng phim. Vì vậy cô vội vàng nhắn tin xác nhận thời gian và địa điểm. Mặc dù tuần này có đi tới đoàn làm phim mấy lần nhưng chỉ có ngày đầu tiên là gặp được Xuyên Xuyên, mấy lần sau không lần nào gặp được, với thân phận là fan hâm mộ mới nói không chừng còn có thể nói vài câu với Xuyên Xuyên nữa đây.

Lục Phồn hưng phấn lăn lộn mấy vòng trên giường, cô đăng nhập vào trang chủ, tất cả đều là fanpage của Xuyên Xuyên, loát một chút xiu đã tải được ba mươi tám hình. Cô đăng nhập wechat, nhìn chăm chăm vào hình đại diện của Khoai Tây Hâm Thịt Bò một hồi, tiện tay xem anh có đăng gì mới không.

--- Trên trang cá nhân của Xuyên Xuyên chỉ có share một vài tin tức nhỏ rất khô khan, hơn nữa thời gian cập nhật cũng không ổn định. Bài gần đây nhất cũng là hơn một tháng trước. Lục Phồn cũng không ôm hy vọng gì thêm, đột nhiên cô phát hiện hơn một giờ trước anh có đăng một vài chữ đơn giản.

Khoai Tây Hâm Thịt Bò: Vạn sự tùy tâm, nghe theo tiếng lòng mình, không nên bị ảnh hưởng bởi tác động từ bên ngoài.

Lục Phồn trừng lớn hai mắt, trong lòng tám tám khen ngợi, Xuyên Xuyên đáng yêu đúng là một chàng trai chuyên tâm khắc khổ, nhất định trong lúc quay phim hay cuộc sống gặp khó khăn gì rồi, nhưng vẫn luôn tích cực vươn lên.

Cô bình luận: Tin tưởng anh có thể làm được!!!

Giản Ngộ Châu bên kia nhìn thấy bình luận này, tinh thần tự dung cũng

phần chân hẫng lên, Ở nơi này, Lục Phồn không biết thân phận thật của anh cho nên người nào đó cũng gian manh hơn trước, tạch tạch tạch đăng một status khác.

Khoai Tây Hầm Thịt Bò: Cô ấy thật là đáng yêu.

Lục Phồn nghĩ Khoai Tây Hầm Thịt Bò sẽ trả lời lại mình nhưng chờ chờ một lát lướt lên lướt xuống lại thấy một status mới, vừa nhìn hết nội dung cảm cũng muốn rớt xuống đất.

Xuyên, Xuyên Xuyên đang yêu à?!!! Không muốn đâu!!! Như vậy Xuyên Xuyên không phải của cô nữa rồi!!!

Lục Phồn hoảng hốt tắt wechat, không ngừng tự an ủi chính mình, Xuyên Xuyên là quý tộc độc thân mà, đúng rồi, anh ấy vẫn là quý tộc độc thân... Đêm khuya rồi mà không sao ngủ được!!! Cùng lúc đó, vô số biểu tượng gào khóc cũng hiện lên status cá nhân của ảnh đế. Giản Ngộ Châu âm thầm kết bạn với không ít các ngôi sao khác, mọi người đang nhao nhao náo loạn muốn điên rồi, hết người này đến người khác điên cuồng châm chọc Giản Ngộ Châu tra hỏi anh xem, rốt cuộc người con gái nào đã khiến trực nam vừa thú vị vừa cứng nhắc này động lòng được vậy.

Mỗ Hậu nào đó: Mù mắt chó của tôi rồi!!! Rốt cuộc là ai! Là người trong làng giải trí hả!

Mỗ ca vương nào đó: Lúc nào đây hả! Sao không dẫn tôi theo! Con thuyền hữu nghị của chúng ra lật mất rồi sao!!!

Mỗ chủ trì nào đó: Vũ Trục, lúc nào rảnh dẫn “cô gái đang yên” này tới XX của chúng ta chơi đi.

Mỗ minh tinh nước nào đó: unbelievable!!!!!! amazing!!!!!!

Tiểu Trương: Anh Giản à, anh bị trộm tài khoản rồi phải không...

Trần Tiêu: Chết tiệt Giản Ngộ Châu cao cao tại thượng là thế, bị Lục Phồn xem thường một chút, tâm tình đã sa sút luôn ngay. Ồ... Có một người ngại ngần bày tỏ hết tấm lòng, kết quả lại bị người ta hoàn toàn ngó lơ... Trái tim pha lên của Trục Nam bị tổn thương rồi.

Ngày hôm sau, Lục Phồn đã tỉnh ngủ từ sớm, nằm trên giường hồi lâu, cuối cùng thuyết phục chính mình phải chấp nhận chuyện vui của Xuyên Xuyên. Là một fan ruột, dĩ nhiên cô hi vọng bạn gái anh phải là người con

gái tốt nhất thế gian này, như thế thì mới xứng với anh. Nhưng mà chỉ cần anh ấy vui vẻ là được, tình yêu của anh, hôn nhân của anh, fan hâm mộ không có tư cách gì để phê phán. Nói không chừng cũng có thể do tình yêu không được mọi người ủng hộ nên Xuyên Xuyên mới đăng status trên wechat tự cổ vũ bản thân không cần quan tâm đến suy nghĩ của người ta...

Lục Phồn bất giác lại cảm thấy đau lòng, cô cẩn thận suy nghĩ lại, trên thế giới này, có thể tìm được một người thật lòng yêu thương mình rất khó, cô cũng thấy vui vẻ thay anh. Haiz.. cả thế giới đều đau khổ vì tình, chỉ có ta một thân đơn độc mới mỉm cười vui vẻ.

Lục Phồn xuống giường, rửa mặt thay quần áo, bắt đầu làm đồ ăn sáng. Lục Thời cũng dậy rồi, bung ly nước nóng từ phòng khách đi tới: “Chị, hôm nay có kế hoạch gì không.” Lục Phồn gấp trứng chiên ra đĩa xong: “Đi Tổng Thành với bạn.”

“Tổng Thành á? Em cũng muốn đi!”

“Em đi cái gì mà đi, chị đi với bạn trên mạng, em đi theo sẽ không tự nhiên.”

Lục Thời mát mát, Lục Phồn xoa đầu: “Để phần cơm sẵn cho em.”

Lục Thời vui vẻ, hận không thể mọc đuôi chó ra mà ngoe nguẩy lắc lư. Bởi vì đi Tổng Thành, Lục Phồn nhân tiện mang luôn đồ ăn trưa cho Giản Ngô Châu, cô định sẽ đưa cơm tới phòng nghỉ cho anh rồi mới xem Xuyên Xuyên. Ăn xong bữa sáng, Lục Phồn ngồi xe buýt tới Tổng Thành, cô ở trung tâm thành phố bên cạnh, tới Tổng Thành phải chuyển hai lần xe, cũng may không phải giờ cao điểm, cũng không gặp tắc đường, nửa giờ sau đã tới.

Đến địa điểm hẹn trước, Lục Phồn ngồi đợi trên ghé dài ven đường một hồi, qua một tiếng sau, một cô gái mặc váy dài đội mũ che nắng đi đến trước mặt cô hỏi: “Bạn là Lục Phồn à?”

Lục Phồn đứng lên, cười với cô: “Là tớ đây.”

Cô gái kia che miệng thở dài nói: “Ôi ôi, người thật còn đẹp hơn trên video nữa ấy!” Cô gái này chính là Xuyên Xuyên Xuyên, tên thật là Tống Minh, trên mạng chỉ có mỗi cô gái này biết thân phận thật sự của cô, mặc dù đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhưng đã tiếp xúc hơn một năm rồi, hoàn toàn không thấy xa lạ gì, lúc trò chuyện cũng vô cùng vui vẻ.

Mua vé xong, hai người đi vào Tổng Thành, có lẽ hôm nay có đoàn làm

phim tới đây quay phim cho nên ở đây đông người hơn bình thường, giống như hai người vậy, có rất nhiều fan hâm mộ đặc biệt tới đây. Hai cô đều là người Hàng Châu, cũng đã đến Tổng Thành vài lần vì vậy cũng không cần lang thang du ngoạn mà chạy thẳng tới phim trường.

Đoàn làm phim đã kéo giải phân cách, người hâm mộ bị cách ly bên ngoài, mọi người đang phấn khích gọi tên thần tượng của mình. Lục Phồn nghe thấy tên của Giản Ngộ Châu và Thẩm Uẩn Xuyên nhiều nhất, bị không khí ở đây tác động, cô và Tống Minh cũng cùng nhau hò hét, sau đó hai người lại bật cười thật to.

Đợi gần nửa giờ sau, có một fan nhanh mắt nhìn thấy Thẩm Uẩn Xuyên mặc cổ trang từ phòng hóa trang đi ra, nhất thời tiếng hét chói tai ầm ĩ. Lúc này chưa tới giờ đóng phim, Thẩm Uẩn Xuyên đang cúi người bàn bạc với quản lý mấy câu, sau đó mới đi về phía người hâm mộ. Lục Phồn đứng quá xa bên ngoài, chỉ có thể nhìn thấy nửa cái đầu của Thẩm Uẩn Xuyên, nhưng trong lòng vẫn đang trào cảm xúc. Cảm giác một mình gặp anh ở phòng hóa trang không giống như ở bầu không khí sôi nổi ở ngoài này, Lục Phồn cảm thấy, tiếng hò hét như muốn điếc tai này cũng không chán ghét.

Tống Minh trèo lên chỗ cao hơn, gào khóc kêu to: “Thật là đẹp trai, thật là đẹp trai mà!!!”

“Mau chụp hình đi!”

Thẩm Uẩn Xuyên đứng trước mặt fan hâm mộ, đưa tay động tác giữ im lặng, nhóm fan lập tức giữ trật tự, nhưng mặt người nào người nấy vẫn đỏ bừng kích động.

Mọi người hỏi anh vài vấn đề đơn giản, giống như bữa sáng ăn gì, có không ăn được cái gì không, sau đó để fan yên tâm, anh hứa sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Mặc dù Lục Phồn không nghe được tiếng của anh, nhưng có cô bé bên cạnh truyền đạt lại, nghe thôi đã thấy xót xa rồi.

Tống Minh xúc động đến mức mắt cũng đỏ ửng cả lên: “Hu hu hu thật là đẹp trai huhuhu đẹp trai chết mất...”

Lục Phồn vô thức cong vành mắt. Đang lúc đó thì điện thoại của Lục Phồn reo lên, cô lấy điện thoại trong túi ra: “A lo?”

“Alo, Lục Phồn hả, tôi là Tiểu Trương đây, cô có thể làm cơm tối không, hôm qua tôi còn bị gây khó dễ... Cô đang ở đâu vậy sao ồn ào thế?”

“À, tôi ở Tổng Thành.”

“...” Tiểu Trương kinh ngạc nói: “Cô ở Tổng Thành? Chỗ đang quay phim á?”

“Đúng vậy, à đúng rồi, tôi có làm com trưa, mà bây giờ bên ngoài nhiều người quá, tôi không vào được.”

Tiểu Trương oa oa một tiếng, nghiêng đầu nói với Giản Ngộ Châu: “Anh Giản, Lục Phồn nói cô ấy đang ở Tổng Thành, nhưng bên ngoài nhiều người quá, cô ấy không vào được.”

Trần Tiêu ồ một tiếng: “Không phải tôi đã nói cô ấy không cần tới nữa mà.” Giản Ngộ Châu đang hóa trang cũng mở bừng mắt ra: “Lo tôi sẽ đói bụng ấy mà.”

Trần Tiêu, Tiểu Trương: “...” Cầu cho tên này phải điếm danh ở tiệm ăn nhanh dài hạn luôn đi!

Trần Tiêu nói với Tiểu Trương: “Cậu gọi điện cho cô ấy đến đình nghỉ bên kia, chỗ nào ít người ấy, giờ tôi ra ngoài đi tìm cô ấy luôn.” Tiểu Trương vội vàng gọi điện thoại truyền đạt lại cho Lục Phồn, còn chưa nghe thấy tiếng Lục Phồn trả lời, bên kia đã vang lên từng tiếng kinh ngạc hoảng hốt, đồng thời còn có cả một giọng hét rất to “Lục Phồn --!”

Chương 19

Giọng nói phát ra từ tai nghe quá lớn, đến Giản Ngô Châu cũng nghe thấy được, sắc mặt anh đột nhiên cứng lại, giật lấy điện thoại di động trầm giọng nói: “Lục Phồn? Lục Phồn?”

Không có tiếng trả lời, chỉ còn tiếng fan hâm mộ la hét. Anh siết chặt điện thoại sải bước xông ra ngoài, Trần Tiêu và Tiểu Trương cũng bối rối một lúc, sau đó khi nhận ra đã xảy ra chuyện rồi cũng vội vàng nhảy dựng chạy ra theo.

Từ nơi nghỉ tới trường quay cách khoảng mười phút đi bộ, Giản Ngô Châu để điện thoại bên tai chăm chú lắng nghe, không bỏ qua bất kỳ âm thanh nào, có tiếng hoảng hốt “giảm người rồi” vang lên, mặt anh trầm hẳn, kéo một nhân viên làm việc lại, bảo anh ta đi tìm an ninh, ngay sau đó bước chân cũng nhanh hơn, xông thẳng tới nơi vừa rời khỏi.

Nhịp tim đập gấp như muốn nổ tung, nhưng vẻ ngoài vẫn trầm ngâm như trước, chỉ có khóe môi hơi mím chặt. Anh hiểu rõ, mình đang dùng tất cả ý chí để đè nén nội tâm xao động điên cuồng này.

Anh không muốn nghĩ tới những khả năng có thể xảy ra, chỉ vừa nghĩ thôi vẻ ngoài mà bản thân cố gắng bày ra đều tan rã hết.

Tiếng hít thở bên tai được phóng to vô hạn, dường như anh không hề nghe thấy tiếng Trần Tiêu vội vàng la hét ở phía sau, bước chân vẫn thoăn thoắt về phía trước, chỉ trong một nháy mắt nào đó, dù có bị dư luận bủa vây, trong đầu anh chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là xác nhận sự an toàn của Lục Phồn.

Phía xa xa, Giản Ngô Châu nhìn thấy một đám người nhón nháo, đột nhiên, Trần Tiêu đuổi kịp nắm chặt lấy khuỷu tay anh, nhỏ giọng quát: “Cậu làm gì thế? Quay về đợi đi, để an ninh đi xử lý”.

Giản Ngô Châu nhếch khóe môi, trên khuôn mặt hiện rõ sốt ruột, anh không để ý tới Trần Tiêu nữa, bỏ tay anh ta ra rồi đi thẳng. Trần Tiêu đã hoảng tới mức chạy vòng vòng rồi, anh ta mắng một câu nhưng chỉ còn cách theo sau. Lúc này, có fan tinh mắt nhìn thấy Giản Ngô Châu, tiếng hét ngày càng chói tai, đúng lúc nhân viên an ninh cũng kịp tới, vội vàng cách ly nhóm fan hâm mộ, tạo thành một bức tường người ngăn cách với Giản Ngô

Châu.

Vì không tìm được Lục Phồn, trong lòng anh vừa buồn bực vừa hoảng sợ, khả năng trấn tĩnh đã tới điểm giới hạn gần như mất không chế, giờ nhìn thấy nhóm fan cuồng kia rớt cuộc anh cũng không nhịn được nữa, hét lên: “Mọi người đừng la hét nữa”.

Đây là lần đầu tiên trong mười năm hoạt động anh thất thố như thế ở giữa nơi công cộng, cũng là lần đầu tiên hét lên với fan. Tuy rằng bình thường anh vẫn luôn lạnh nhạt, trong số các đồng nghiệp cùng nghề cũng chẳng khác nào nước ốc, nhưng đối với fan của mình, anh vẫn luôn kiên nhẫn tốt bụng, vì lẽ đó, sau khi tiếng gầm đó thoát ra, không riêng gì fan, ngay cả chính anh cũng ngỡ ngàng một hồi.

Người hâm mộ kinh ngạc đau lòng nhìn anh, có phần oan ức, Giản Ngô Châu từ từ hít một hơi để cho mình tỉnh táo, anh bình tĩnh nói: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của các bạn, nhưng hy vọng mọi người có thể yên tĩnh một chút, người vừa mới bị giẫm đạp vừa rồi có thể là... một người bạn quan trọng của tôi, mọi người cẩn thận nhìn quanh bốn phía xem, có thấy ai bị thương không?”

Nhóm fan ở hàng trước vội vàng truyền đạt ý của anh ra nhóm sau, không lâu sau, người người nhón nháo cuối cùng cũng yên tĩnh lại, cũng bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Giản Ngô Châu kìm nén trái tim đang nhảy loạn, hơi nhú mày đi lướt qua bảo vệ, chen vào đám người hâm mộ. Trần Tiêu nhìn bóng lưng của anh, lại nhìn thấy nhóm fan lôi điện thoại di động ra ghi hình chụp ảnh, hận không thể ngắt luôn tại chỗ.

Anh cắn răng ra dấu với nhân viên an ninh, họ gạt đầu một cái, không đứng đây cản fan nữa mà chui vào đoàn người bắt đầu tìm kiếm.

Màn đêm dần tản ra, Lục Phồn hoảng hốt mở mắt, giữa khoảng không mờ ảo cô nhìn thấy Tống Minh đang lo lắng cạnh bên. Một giây sau, cảm giác đau đớn từ mắt cá chân lan tới, đau đến mức khiến cô phải nhú chặt mày khẽ rên một tiếng.

Tống Minh cuối cùng cũng thấy cô tỉnh lại rồi mới thờ phào nhẹ nhóm: “Lục Phồn, cậu có sao không? Đau ở đâu?”

Lục Phồn nhớ tới việc bị người nào đó đạp mấy lần vào chân, thầm nghĩ,

sao cô lại khổ thế này chứ, còn lại để mình bị thương như vậy.

Trời ơi đau quá. Khuôn mặt cô cũng nhăn nhó hết rồi: “Chân phải, hình như bị sái rồi.”

“Có thể đứng được không? Giờ đừng xem nữa, mình dẫn cậu đi bệnh viện nhé”.

Đang lúc ấy, có người phát hiện ra hai người, cao giọng hô to: “Ở đây có người bị đập phải này.”

Lục Phồn quay đầu nhìn lại, hóa ra không phải chỉ có mình cô, mà có đến mấy cô gái cũng ngã nhào trên đất, cũng không biết vì sao, nhóm fan hâm mộ lúc này còn điên cuồng âm ỹ hoàn toàn không để ý đến chuyện có ai ngã hay không, giờ đột nhiên lại yên tĩnh hết cả, thậm chí còn bắt đầu chủ động nâng mấy cô bé kia dậy.

Đúng lúc này, tiếng rôi loạn ồn ào lại vang lên. Một bóng đen bao lấy người Lục Phồn, cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên, đã bị một chiếc áo to trùm mặt lại, một giây sau, người được ôm ngang lên.

Giữa tiếng fan rít gào dồn dập, Lục Phồn hoảng hốt không thích ứng kịp với cảm giác nhấc bổng lên không trung này, cô vô thức muốn tránh thoát nhưng người đang ôm lấy mình lại thấp giọng: “Là anh”.

Giọng nói đó cực kỳ quen thuộc. Dù bị quần áo che lại, Lục Phồn không thấy rõ mặt anh nhưng chỉ cần một giây thôi cô cũng nhận ra được. Sau một phút giây ngẩn ngui cứng đờ, Lục Phồn từ từ buông lỏng cả người, rồi tự dung lại thấy hơi căng thẳng.

Nóng quá, anh kê sát sau lưng cô, bàn tay đang đặt trên chân cũng nóng bừng đốt cháy. Bốn phía vang lên tiếng náo nhiệt không ngừng nhưng tiếng hít thở hổn hển của người kia cũng đủ đè nén hết thảy, cứ thế lan vào mang tai.

Có lẽ Giản Ngô Châu không muốn cô bị người ta chụp hình được, cho nên cả đoạn đường vẫn lấy áo che kín mặt cô, nhanh chóng đi xuyên qua đám người quay trở về phòng nghỉ. Phía sau có mấy nhân viên chạy theo, đa phần là tới để xem mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Tống Minh cũng cùng đi.

Giản Ngô Châu đặt Lục Phồn ngồi xuống ghế salon: “Tiểu Trương, tìm nhân viên y tế đi.”

Tiểu Trương vội vã ra ngoài, Tống Minh nhìn Lục Phồn rồi lại nhìn Giản Ngô Châu, hoàn toàn không hiểu vì sao sự tình lại chuyển biến thành như vậy.

Trần Tiêu thấy Lục Phồn đã tỉnh táo lại rồi, cũng không có vẻ gì nghiêm trọng, thế là tất cả những người không liên quan đều bị đuổi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, khi ấy mới thở phào một hơi.

Lục Phồn ngơ ngẩn kéo chiếc áo trùm trên đầu mình xuống, ánh mắt chạm vào đôi mắt của Giản Ngô Châu, không hiểu sao lại vội vàng lảng đi: “Cảm ơn anh.”

Lòng Giản Ngô Châu vẫn treo ở đọt tre, anh dừng một lúc mới giảm bớt căng thẳng và hoảng loạn trong lòng, đầu kết lẩn lên lẩn xuống một lượt, giọng cũng hơi khàn khàn: “Bị giam ở đâu?”

Lục Phồn cũng không biết vì sao lại không dám nhìn thẳng vào mặt anh: “Chân phải, không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ bị ngắt thôi”.

Trần Tiêu xoa xoa lông mày: “Lục Phồn, cô đến rồi sao không gọi điện báo cho Tiểu Trương? Để tôi ra ngoài đón, tới mấy nơi đông người đó làm gì, tôi thật không biết phải nói sao với cô nữa, cô không thấy lão Giản vừa...”

Giản Ngô Châu cướp ngang lời anh: “Để nhân viên y tế vào xem thử, nếu bị thương dây chằng hay bầm tím thì sẽ ảnh hưởng đến hoạt động hàng ngày của em.”

“Được”. Vẻ mặt Tống Minh vẫn đầy nghi vấn như trước, như thể hoàn toàn không nghĩ ra tại sao Lục Phồn và Giản Ngô Châu lại quen biết nhau.

Không lâu sau, nhân viên y tế chạy tới. Thanh Thiên Bích là bộ phim võ thuật, bình thường các diễn viên vẫn hay bị va đập hoặc chấn thương, vì thế trong đoàn cũng có một tổ y tế riêng, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Nhân viên nọ xách theo hòm thuốc cấp cứu, khẽ nâng chân phải của Lục Phồn lên, nhẹ nhàng nắm nắm mấy lần, nhìn một lúc rồi kết luận: “Không sao, bị thương nhẹ, chỉ sưng lên thôi, không ảnh hưởng các tổ chức bên trong, tuần này phải chú ý không nên đứng quá lâu, đừng chạy thì sẽ nhanh chóng phục hồi, không ảnh hưởng đến hoạt động hàng ngày”.

Nói xong, người nọ lấy rượu thuốc ra bóp cho Lục Phồn.

Lục Phồn thở phào nhẹ nhõm, nếu như bị dây chằng hoặc các tổ chức mềm, cô phải nằm trên giường một hai tháng ấy, ngấm lại cũng thấy hoảng cả người. Bôi rượu thuốc xong, Giản Ngộ Châu cảm thấy cứ để cô lộ chân trần trắng nõn ra như thế cũng không tốt lắm, dù sao ở đây cũng toàn đàn ông cả. Cho nên thuận tay anh muốn mang giày vào cho cô. Lục Phồn giật mình co lại, khi ấy anh mới dừng động tác, có lẽ cũng nhận ra hành động này không thích hợp. Thế là thả giày xuống, đứng lên, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng liếc sang chân người nọ: “Không sao là tốt rồi, em nghỉ ngơi một lúc, sau đó để Tiểu Trương đưa về nhà”.

“Thế phiền lắm”.

Tiểu Trương vội nói: “Không phiền không phiền gì đâu, cái kia, cô cứ ngồi đi, tôi đi lấy cho cô và bạn ít đồ ăn nhé”.

Giản Ngộ Châu đi quay phim, trong phòng nghỉ chỉ còn lại Lục Phồn mà Tống Minh. Tống Minh ngồi bên cạnh cô, không nhịn được bắt đầu bát quái: “Trời à, cậu quen Giản Ngộ Châu hồi nào? Không phải cậu anti Tử Trục Nam sao? Sao mình thấy quan hệ giữa hai người không tệ chút nào, hình như anh ấy rất quan tâm cậu nữa”.

“Giờ mình đang là đầu bếp riêng của anh ta”. Lòng Lục Phồn có chút không yên: “Quan hệ cũng được”.

Tống Minh chặc chặc một tiếng không tin: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi mình hoảng lắm đấy, muốn bảo vệ cậu mà không được. Nhóm người đó điên rồi, nếu không phải nhờ Giản Ngộ Châu tới chắc phải vào bệnh viện mất thôi”.

Lục Phồn nhớ lại cảnh người nọ xuyên qua đám đông rồi phủ áo lên đầu cô, thay cô ngăn cản hết hỗn loạn ở bên ngoài, không biết trong lòng đang có xúc cảm gì đây nữa, có gì đó tê tê.

Tiểu Trương bung một chai nước hoa quả bước vào: “Tôi mới ra ngoài mua, rất mát, uống thử đi”.

Tống Minh và Lục Phồn vẫn còn đang sợ hãi, nào có tâm tư ăn uống cái gì đâu, cho nên chỉ gấp mấy miếng cà chua ăn tạm. Đột nhiên Lục Phồn nghĩ ra hình như bình giữ nhiệt cô vẫn để ở chỗ cũ, trong đó còn có bữa trưa cho Giản Ngộ Châu nữa. Cô nói với Tiểu Trương xong, cậu ta còn ngạc nhiên nói: “Cô đưa cơm tới thật à, khổ cực cho cô rồi, chắc anh Giản vui lắm”.

Thực ra cũng không phải cố tình đưa tới, là do cô tới ngắm Xuyên Xuyên, tiện đường mang sang thôi... Nhưng Lục Phồn sao có thể thốt thành lời. Tống Minh chẳng khác nào đồng đội như heo, chưa gì đã lập tức bán đứng cô: “Chúng ta đến để ngắm Xuyên Xuyên mà?”

Lục Phồn: “...”

Tiểu Trương: “...”

Tiểu Trương lau mồ hôi cười gượng vài tiếng: “Hai người đều thích Thẩm Uẩn Xuyên à”.

Tống Minh gật đầu: “Đúng đó, nhưng mà tôi còn đỡ, Lục Phồn mê lắm đấy”.

Tiểu Trương: “...”

Anh nhớ tới trước đây không lâu, Giản Ngộ Châu còn chém đinh chặt sắt nói, nhất định là do Lục Phồn lo anh đói, giờ tự vả chắc mặt mũi sung hết lên rồi. Anh tuyệt đối không thể nói chân tướng việc này cho anh Giản được...

Trục Nam có tâm hồn pha lê dễ vỡ sẽ nát tan luôn mất. Trìu mên ba giây.

Chương 20

Ngồi nghỉ ngơi thần thờ hơn nửa tiếng đồng hồ, Lục Phồn cảm thấy mắt cá chân đã dễ chịu hơn một chút, thế là cô rời khỏi trường quay, về nhà nghỉ ngơi. Tiểu Trương vội nói: “Anh Giản bảo tôi đưa cô về, nhưng mà ở đây không lái xe vào được, hai người đến trước cửa thành đông, tôi dừng xe ở đó chờ, được không?”

“Được, làm phiền anh rồi”. Tống Minh đỡ Lục Phồn rời khỏi phòng nghỉ, Lục Phồn đặt chân thử vài bước: “Còn may, không đau lắm, có thể đi được”.

“Cậu bớt dùng sức đi, không nghe bác sĩ nói à, đừng hoạt động gì hết, mình đỡ cậu đi”.

Ra khỏi phòng nghỉ là một con đường trải đá xanh, hai bên đều có kiến trúc rất cổ kính, dòng sông trong vắt một bên và mái đình tọa lạc, gió xuân man mát lướt nhẹ qua, cảnh liễu phất phơ nhu hoa tuyết, làm lòng người mê say.

Đoàn làm phim cũng lấy cảnh ở trên con đường này, đạo cụ trang bị bày khắp nơi. Tống Minh nhón chân lên, cố gắng liếc mắt nhìn người đang qua, một hồi sau lại thất vọng thở dài: “Mọi người vây đông quá, nhìn không rõ”.

Lục Phồn cười cười: “Cũng chụp được ảnh rồi mà”.

“Đúng rồi”. Tống Minh ngẩng cao đầu: “Nhất định mình phải in ra tám trăm tấm dán khắp phòng”.

Lục Phồn cũng hứng thú: “Cho mình xem với, cậu chụp được gì nào?” Tống Minh lấy điện thoại di động ra, Lục Phồn nhìn qua các bức hình cô chụp, thấy có hình của Xuyên Xuyên khá rõ, đang định chuyển sang máy mình. Đúng lúc đó, ánh mắt cô hơi ngừng lại, ở tấm hình trên cùng, Tống Minh còn đang bận nhìn ngó xung quanh, cô hơi nghiêng máy né đi, chọn thêm tấm đó nữa, cùng với một loạt ảnh của Xuyên Xuyên rồi gửi vào hòm thư của mình. Sau khi gửi xong còn chắc chắn xóa luôn tin nhắn.

Trả điện thoại lại cho Tống Minh, đột nhiên Lục Phồn lại lo nghĩ vu vơ, cô lén lút như thế làm gì chứ? Cô hơi cúi đầu nhìn tấm hình một bên mặt của Giản Ngộ Châu, lưng anh thẳng thớm, dáng người cao lớn mà cân xứng, mặc trang phục cổ đại lại có vẻ tuấn nhã mê người, lúc ấy trên khuỷu tay anh là cô gái bị chiếc áo che hết nửa người, hình ảnh vừa buồn cười vừa quái dị, thế

nhưng, cô không tìm được chuyển bức ảnh này vào một file mới lập, tên file? Cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn không đánh được. Chỉ có một tấm hình không tên nằm lẻ loi trong file hình ở cuối. Đến cửa đông, Tiểu Trương quay người lại nói với Lục Phồn: “Anh Trần Tiêu có nói, chân cô không tiện thì khoảng thời gian này đừng tới đoàn làm phim đưa cơm trưa nữa. Cơm tối cũng không cần tới khách sạn, tôi sẽ tới lấy, à đúng rồi, nếu chân không thoải mái thì không cần ngại, anh Trần có cách ép anh Giản ra ngoài ăn mà”.

Lục Phồn tưởng tượng về mặt nhăn nhó của Giản Ngô Châu khi ăn thức ăn ngoài, tự dưng lại thấy dở khóc dở cười: “Không sao, chỉ bị trật chân thôi mà, làm mấy món ăn thì không ảnh hưởng gì”.

“Vậy là được rồi”. Tiểu Trương bĩu môi: “Cô không biết đó, bây giờ miệng anh Giản càng lúc càng kén ăn rồi, ngoài món cô làm ra những thứ khác anh ấy đều không ăn. Tháng sau chúng tôi chuyển vị trí quay phim, không biết anh ấy sống thế nào đây”.

Tháng sau... Đoàn làm phim không ở Hàng Châu nữa. Tiểu Trương chỉ mới thuận miệng nhắc như thế, nhưng tâm tư Lục Phồn lại bay đi chỗ khác, chỉ trong một nháy mắt ngẩn ngui, cô lại định thần ngay: “Chắc chắn sẽ có đầu bếp giỏi hơn tôi mà, không chết đói được đâu”.

“Chỉ mong vậy thôi”.

Tiểu Trương đưa Tống Minh về nhà trước, sau đó mới tới nơi ở của Lục Phồn. Lục Phồn vẫn còn đang suy nghĩ, đột nhiên tiếng Tiểu Trương vang lên lại làm cô tỉnh táo trong chớp mắt: “Lục Phồn, nói cô nghe chuyện này”.

“Chuyện gì thế?”

“Khụ, chuyện xảy ra hôm nay ở trường quay ấy, khi anh Giản len vào đám đông, chắc chắn sẽ có người tiết lộ cho truyền thông, có lẽ tới nay sẽ có rất nhiều tin đồn kỳ lạ lan ra...”

Tiểu Trương nhìn Lục Phồn qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt của cô vẫn như thường, còn đang chăm chú lắng nghe nên nói tiếp: “Cô cũng biết, anh Giản nổi tiếng mà chuyện nhỏ gì cũng có thể trở thành chủ đề hot, hơn nữa xưa nay anh ấy chưa từng có scandal tình ái, nhất định giờ truyền thông sẽ bám chặt không tha. Lúc đó hỗn loạn quá, dù sau đấy anh Giản đã phủ áo lên mặt cô rồi nhưng không chắc có ai chụp được không. Anh Trần Tiêu mới nói, nếu như có scandal lộ lên, cô cắn chết cũng không nên thừa nhận mình là người trong hình, đừng để tâm đến tin tức hay điện thoại gì cả, đội quan

hệ xã hội của chúng tôi có thể xử lý được, mấy ngày là qua thôi. Tránh ảnh hưởng đến việc riêng và cuộc sống của cô, cô hiểu không?”

“Đương nhiên tôi hiểu, cảm ơn anh”.

Tiểu Trương thở dài một hơi” “Chuyện này cũng không trách cô được, tại anh Giản xúc động quá. Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy tỏ thái độ kém như vậy với fan đó, ngày mai không chừng lại có đủ tin tức thêu dệt bay loạn xạ”.

Sau đó anh ta còn nói thêm gì nữa nhưng Lục Phồn lại không hề nghe được. Cô hơi cúi thấp đầu, mở điện thoại lên, vào file cuối cùng trong danh sách, trong đó có một bức ảnh duy nhất. Đám người chen chúc ồn ào hóa thành một bối cảnh mơ hồ, trước mặt cô chỉ còn lại một người mặc trang phục văn nhân nhã sĩ, lạnh lùng mà nghiêm túc.

Khi ấy, trước mắt cô bị chiếc áo che đi, không nhìn thấy gì cả, nhưng cô có thể cảm nhận được tiếng tim đập vang vọng bên tai, gấp gáp mà mạnh mẽ.

Người trong hình dựa vào cô rất gần, ngẩn ngừ thôi nhưng lại khắc sâu vào hồi ức, đột nhiên cô chợt nhận ra rằng, khoảng cách giữa họ thật sự quá cách xa. Rất xa.

Chẳng biết bì sao lại thấy hơi chói mắt. Lục Phồn tắt điện thoại, không nhìn nữa.

Về đến nhà, Lục Thời nghe được tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu lên: “Chi, về rồi à?” Một lát sau không nghe tiếng trả lời, cậu ngẩng đầu lên, khi ấy mới phát hiện Lục Phồn đang lết từng bước một vào nhà.

Cậu vội vàng đỡ Lục Phồn ngồi xuống ghế salon: “Bị ngã à?” Lục Phồn thở dài: “Xui quá nên bị giẫm”.

Lục Thời mới nghĩ đã thấy đau, hít vài hơi khí lạnh: “Gãy chưa?” Lục Phồn lườm cậu một cái: “Gãy rồi thì em phải vào viện chăm đó”.

Lục Thời cười hắc hắc, cẩn thận nhìn lại xem: “Không sao, chỉ hơi sưng thôi”.

Cậu mở ngăn kéo tủ dưới tivi lấy một chai thuốc bột trắng Vân Nam, đổ đồ rồi vén tay áo lên xoa bóp chân cho Lục Phồn.

Thằng nhóc này chẳng được cái gì, chỉ có xoa bóp là có đường có kiêu nhất. Trước đây Lục Phồn còn chưa tìm được công việc cố định, phải làm người mẫu mặt bằng cho công ty quảng cáo, mỗi ngày phải đứng trên giày cao gót gằn mười tiếng, về đến nhà chân như gãy cả ra, Lục Thời mới nghiên cứu xem cách xoa bóp mát xa, khi ấy Lục Phồn cũng trở thành đối tượng phục vụ cố định của cậu.

Lục Phồn thoải mái rầm rì một tiếng, sau đó nằm ngửa xuống ghế salon nghịch điện thoại, còn sai sai bảo bảo Lục Thời.

Lục Thời hết như người mẹ già chịu thương chịu khó xoa bóp mắt cá chân xong lại xoa bóp cả chân. Đột nhiên Lục Phồn thở dài nói: “Nói thật, vừa nghĩ tới chuyện mấy năm nữa em sẽ cưới vợ sinh con, chị lại không nở bở”.

Cô dạy dỗ lâu như thế, dù có hơi ngốc nhưng vẫn là một cậu em trai tốt bụng người người tìm không ra, sau này, không lâu nữa sẽ thuộc về một cô gái khác, nghĩ là thấy phiền muộn rồi.

Lúc Lục Phồn đang cảm khái, lạch cạch một tiếng, điện thoại di động rơi thẳng xuống mũi cô rồi rớt xuống nền nhà. Lục Phồn ôm mũi kêu gào, sông mũi đau nhức ê ẩm, nước mắt cũng chảy hết cả ra.

Lục Thời phì cười: “Haha thiếu năng”. Lục Phồn yên lặng giơ ngón giữa lên với cậu.

Cậu em trai vội vàng nhặt điện thoại lên, đúng lúc nhìn thấy bức hình trong file, tò mò quá nên cũng mở ra xem.

Cô gái được ôm mặc bộ váy đầm hoa giống hết của chị mình, ừ, là chị mình. Còn người đàn ông này... Ô đây là ai nhỉ? Chưa được sự cho phép của cậu mà dám ôm chị à, đồ khốn khiếp, to gan lớn mật, nhưng hình như khá quen? Lục Thời nhích lại gần nhìn ngó nhưng lại bị Lục Phồn giật lại một tay che mũi, một tay giấu điện thoại dưới người: “Đồng chí Lục Thời à, thầy em không dạy không được nhìn lén điện thoại người khác à?”

Lục Thời vẫn còn đang chăm chú suy tư, đột nhiên hai mắt phát sáng lên: “Em biết người kia”.

Cậu nắm chặt lấy vai Lục Phồn, phấn khởi nói: “Là anh trai lần trước chúng ta gặp khi truyền dịch đúng không?”

Lục Phồn: “...”

Nếu cô nhớ không nhầm, tấm hình này Giản Ngô Châu lộ mặt, sao Lục Thời lại nghĩ ngay đến lúc anh đã trang bị kín mít từ chân tóc đến móng chân như ngày hôm ấy chứ... Lục Phồn thực lòng không biết nên nói gì với em trai ngu ngốc của mình đây.

Lục Thời vui sướng lấp bắp nói: “Hai người có gian tình à! Ôi má ơi, chị, em thấy anh trai ấy được lắm, mua được newera, đi bệnh viện bình dân mà lại cái trang kín mít, mắt em tốt lắm, vừa nhìn là đoán ra ngay. Này chị nói xem anh trai này cũng kín tiếng quá đi, lúc ấy em xin weibo thì không cho, sau đấy chắc chắn là để ý chị, cũng biết nhìn người đó. Chờ anh ấy tới nhà em phải kiểm tra tính tình tốt xấu ra sao, cái thái độ với em vợ tương lai như ngày đó là gì?”

Lục Phồn: “...”

Lục Thời nháy mắt: “Chị còn nói đi chơi với bạn trên mạng, nhưng thực ra ra là hẹn hò với anh kia phải không? Còn chơi cosplay, đúng là biết chơi quá”.

Lục Phồn lấy quyển sách trên bà trà đập thẳng vào đầu cậu: “Biến ngay đi, em nghiên cứu khoa học làm gì, đi viết ngôn tình ấy”.

Sách khoa học của Lục Thời toàn trên dưới ngàn trang, bị đập một phát là hoa mày chóng mặt, nằm ườn trên salon giả chết.

Lục Phồn ngồi dậy, nhích người về lại phòng.

Bởi vì chân không thoải mái, cô nằm trên giường cả buổi trưa, sau đó Lục Thời vào xoa bóp chân cho cô hai lần, đến giờ cơm tối thì lấy cho một bát mì.

Lục Phồn nhìn bữa tối đơn sơ thì chỉ muốn thở dài. Ăn mì xong, cô cầm di động lướt weibo một vòng, đột nhiên hiện ra trạng thái mới nhất của Khoai tây hầm thịt bò.

Khoai tây hầm thịt bò: “Giữa thế gian có phong tình vạn chủng”.

Trong đầu Lục Phồn tự động hiện ra nửa câu sau - nhưng anh chỉ cần một mình em thôi.

Cô ôm trái tim bi thương, không nhìn nổi nữa. Cô gái được người ta tỏ tình như vậy, chắc sẽ hạnh phúc lắm đây? Cô thở dài, like một cái, muốn trả lời mà không biết viết sao, đành thôi. Ban đêm trước khi đi ngủ, cô nhìn lại

bức hình kia lần nữa, mãi đến khi đôi mắt cay xè mới nhắm mắt nghỉ ngơi.
Tâm tư khai sáng, cô đặt tên cho file hình kia.

Tâm lòng đó thế giới này không biết, không một ai biết cả, ngoại trừ cô.

Chương 21

Ngày hôm sau, Lục Phồn đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô xoa xoa mí mắt, lấy điện thoại trên tủ đầu giường nhìn xem, rồi đặt bên tai: “Alo”.

Hứa Nghi Nhã sắp nỏ tung đầu dây: “Lục Tiểu Phồn, cậu có câu kết gì với Giản Ngộ Châu đó hả? Gian tình à?”

Lục Phồn tỉnh táo hơn một nửa: “Gì đấy? Không có mà”.

“Thôi lắm, tin tức bát quái lan truyền khắp nơi, mặc dù không lộ mặt câu ra nhưng sao tớ không nhận ra đây hả?”

Bởi vì trước đó một ngày, Tiểu Trương đã làm công tác dự phòng trước cho cô, cho nên lúc này đây Lục Phồn không hề căng thẳng thất thố chút nào, cô nói mấy câu với Hứa Nghi Nhã rồi tắt máy, bỏ mặc ai kia đang gào thét âm ỉ, mở di động lên mạng, quả nhiên, một dãy tiêu đề hot chính là – Trường quay Thanh Thiên Bích bất ngờ fan bị giẫm đạp, cô gái mặc váy dài bị nghi là người yêu của Giản Ngộ Châu?

Mẹ nó vớ vẫn.

Lục Phồn mở video kia ra, chỉ khoảng năm giây ngắn ngủi, hơn nữa cảnh quay cũng không ngừng rung lắc, thế nhưng nó lại ghi lại trọn cảnh Giản Ngộ Châu phủ áo lên đầu cô rồi ôm ngang cô lên.

Chất phim không rõ, Lục Phồn zoom gần cũng không thấy được mặt mình, thật không biết Hứa Nghi Nhã làm sao mà nhìn được.

Cô xoa xoa khóe mắt, sau khi nhìn rõ ràng lại mở blog ra, vào acc chính, may mà hình như không có fan nào nhận ra cô, cô thở phào một hơi, nhưng ngược lại, khi vào blog của Giản Ngộ Châu, khu bình luận đã sắp nỏ tung rồi.

Phần lớn fan đều không tin nếu thân tượng của mình chưa công khai thừa nhận, cũng có không ít fan tuyên bố, nếu như Giản Ngộ Châu có người yêu mình sẽ không hăm mộ nữa. Lục Phồn đọc bình luận suốt buổi trưa, tự dừng lại nghĩ, làm mình tỉnh cũng chẳng dễ dàng gì, nói chuyện yêu đương cũng bị nhiều người nhìn ngó như thế, may mà cô là fan mẹ ruột, để cho Xuyên Xuyên được tự do yêu đương.

Buổi trưa, Tiểu Trương tới nhà lấy cơm thì có nhắc tới chuyện này: “Có ai quấy rầy cô không?”

“Không có, tôi có xem video kia rồi, đến tôi còn không nhận ra chính mình mà”.

“Vậy thì tốt quá”.

Tiểu Trương xoa đầu: “Chân đã ổn chưa?”

“Ổn rồi, có thể bước đi được”.

“Cô nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng lộn xộn, nếu không sẽ để lại di chứng”. Tiểu Trương cười hì hì: “Nguyên văn của anh Giản, anh ấy không tiện đến, còn dặn là không được bảo là do anh ấy nói”.

Lục Phồn hơn run, rồi vội vã mỉm cười: “Thay tôi cảm ơn anh ấy”. Sau khi Tiểu Trương đi rồi, Lục Thời cũng ra khỏi phòng, tò mò hỏi: “Mới rồi là ai vậy?”

Vừa nghĩ tới tính tình hi hi ha ha của em mình, Lục Phồn nghĩ đừng để cho nó biết nhiều chuyện quá thì hơn: “Một người bạn của chị bị ốm, chị làm cho ít đồ rồi nhờ người mang đi”.

Quả nhiên Lục Thời không hứng thú hỏi tiếp, ồ một tiếng rồi tiếp tục huơ huơ tay. Bởi vì văn phòng quan hệ xã hội của Giản Ngộ Châu có năng lực rất cao, những tin đồn này nhanh chóng được áp xuống, không có tờ báo chính thức nào đưa tin, chỉ có điều mọi người trên mạng lại thảo luận càng lúc càng kịch liệt, qua mấy ngày cũng không chịu ngừng lại.

Trong mấy ngày này, trưa tối Tiểu Trương vẫn tới nhà cô lấy cơm, Lục Phồn hoạt động không tiện, hầu như không ra ngoài được, ngoài thỉnh thoảng xem lại mấy video nấu ăn ra, bất cứ lúc nào cô cũng load blog để kiểm tra động thái.

Thời gian ở không cũng nhiều, cho nên các món ăn bữa tối cô cũng chú tâm hơn, không chỉ là các món ăn ngon, mà còn thay đổi các trình bày cho đẹp mắt. Ngày hôm nay cô làm gà dưa hấu, sủi cảo tôm Tứ Hỷ, mấy món ăn đều có sắc màu rực rỡ và bắt mắt, Lục Phồn ngồi trên ghế salon múc dưa hấu ra tô, sau đó cho vào máy ép làm nước trái cây, vỏ dưa thì dùng để trưng bày.

Cả quả chỉ được hai ly nước dưa hấu, cô cho một ly vào tủ lạnh, giữ lại lát

nữa đưa Tiểu Trương mang đi cho Giản Ngô Châu, ly còn lại thì tự mình uống, vừa uống non nửa chén đã có tin nhắn thông báo trên blog. Dù đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cô cũng phải liếc nhìn, nào ngờ, thông báo hòm thư của mình đang náo loạn, một cảm giác bất an dâng lên, cô vắt miếng cá trong tay xuống, nhìn cẩn thận.

Top đầu danh sách bình luận đã chứng minh cho sự bất an của mình. Phiền Phiền, sao tôi thấy tình nhân giấu mặt mấy hôm trước của Giản Ngô Châu giống cô thế nhỉ, chưa gì đã được năm ngàn like, ngoài ra còn có không ít fan cũng bắt đầu nghi ngờ, rất nhanh sau đó, tin tức này được lan truyền đi, không ít fan của Giản Ngô Châu nghe tiếng chạy lại.

Fan của mình tinh có sức chiến đấu cực kì kinh người, hơn nữa thần tượng của mình có đối tượng, đa số các fan sẽ không còn lí trí, lúc Lục Phồn nhìn một đồng người la hét đòi làm thịt chính mình, trong lòng cô mồ hôi xối xả, các đồng chí à, mấy người là anti fan cố ý tới đây bôi xấu Giản Ngô Châu đó hả?

Quả nhiên, không bao lâu sau, fan của cô và fan của Giản Ngô Châu đã tạo thành một màn mưa máu gió tanh trong khu bình luận. Để tránh mọi người châm lửa đốt nhau, Lục Phồn vội vàng viết status ngay trước khi tin này càng lan rộng, cố gắng chứng tỏ mình chỉ là người ngoài.

LX Lục Phiền Phiền v: Tuần trước tôi và bạn tốt là Xuyên Xuyên Xuyên meme da hện nhau ra ngoài chơi, người con gái trong video cũng không phải tôi, xin hai fan yên tĩnh một chút, đừng bịa đặt.

Tống Minh không bán đứng cô lần nữa, thậm chí còn chọn một đoạn hai người định ngày giờ gặp mặt chụp lại đăng lên blog, có Tống Minh trợ giúp, Lục Phồn nghĩ có lẽ việc này sẽ đè nén được thôi. Thế là thở ra một hơi, fan nào tàn thật quá đáng sợ, cô không muốn bị làm thịt vậy đâu _(: 3 ∩ ∠)_

Cô đặt điện thoại xuống cầm miếng cá lúc nãy lên, nhưng chuông cửa lại có người bấm vang, Lục Phồn vội rửa tay ra ngoài, liếc nhìn đồng hồ treo trên phòng khách, lẩm bẩm nói: “Không lẽ sớm như vậy mà Tiểu Trương đã tới rồi à? Mở cửa ra, Lục Phồn giật mình đứng sững: “Hai người...” Tiểu Trương giơ hai túi lớn lên, cười nói: “Hôm nay xong việc sớm, anh Giản nói muốn ăn lẩu, nên chúng tôi tới siêu thị mua thức ăn, tới nhà cô nấu”.

Giản Ngô Châu trang bị kín kẽ ừ một tiếng, đôi kính râm bản to che kín mắt, nhưng không hiểu sao Lục Phồn lại có trực giác, anh đang nhìn mình.

Cô vô thức sờ sờ mặt, không biết có phải có dính gì hay không, rồi lại vội vàng nghiêng người để cho họ đi vào: “Sao nắng to thế này lại muốn ăn lẩu vậy”.

Tiểu Trương khệnh khạng hai túi lớn nghênh ngang đi vào: “Hỏi anh Giản ấy”.

Giản Ngô Châu ra vẻ cực kì bất mãn với kiểu ngựa quen đường cũ của Tiểu Trương, anh trừng mắt nhìn Tiểu Trương một lúc, sau đó cười giàu, Lục Phồn lấy một đôi dép trên kệ tủ cho anh: “Cởi giày để ở đây là được”.

Giản Ngô Châu thấp giọng nói cảm ơn, cởi mũi và khăn quàng cổ, kính râm xuống. Hôm nay nhiệt độ tăng cao, bên ngoài đã hơn ba mươi độ, anh còn phải bịt kín như thế, Lục Phồn liếc mắt đã nhìn thấy trán anh ướt đầm mồ hôi, thế là cô nói: “Hay tôi mở điều hòa nhé?”

Giản Ngô Châu hơi lắc đầu: “Không nóng”. Lục Phồn âm thầm oán hận, đầu đầy mồ hôi rồi mà còn từ chối cái nổi gì.

“Lát ăn lẩu thì nóng thôi”. Cô xoay người bật điều hòa trong phòng khách lên, Tiểu Trương ngồi trên thảm hưởng chút gió lạnh, quay đầu lại thấy Giản Ngô Châu đang ngồi nghiêm chỉnh đàng loàng trên băng ghế sofa, mắt không nhìn quanh, đầu không quay loạn, tự dưng anh lại thấy mình đứng chảng ra sao cả, dù sao cũng là nhà của một cô gái mà. Thế là họ khụ một tiếng, cũng leo lên sofa ngồi.

Giản Ngô Châu lạnh lùng liếc người kia một cái, Tiểu Trương ngại ngùng cười lại. Lục Phồn bung ly nước dưa hấu trong tủ lạnh ra cho Giản Ngô Châu, Tiểu Trương háo hức chờ cô, đột nhiên Lục Phồn mới nhớ ra mình chỉ chuẩn bị cho Giản Ngô Châu một ly, đành phải cười ngại: “Trong nhà không có nhiều dưa hấu, chỉ còn hai ly thôi, một ly tôi vừa uống rồi”.

Giản Ngô Châu chen lời: “Không cần để ý tới cậu ta đâu”. Rồi lại nói với Tiểu Trương: “Trong nhà người khác đừng đòi hỏi như thế, nhịn đi”.

Tiểu Trương: “...”

Lục Phồn bật cười: “Không sao đâu, đừng khách sáo”.

Cô rót thêm một ly nước lạnh ra: “Uống tạm nhé”. Ánh mắt Giản Ngô Châu lướt qua mắt cá chân cô: “Em ngồi nhiều một chút, để Tiểu Trương tự làm là được rồi”.

Lục Phồn nhớ tới còn cá Giáp và dưa hấu trong phòng bếp vẫn chưa làm xong: “Hôm nay tôi có chuẩn bị đồ ăn rồi, không nên lãng phí. Tiểu Trương, cậu giúp tôi rửa nồi lẩu và nguyên liệu nấu ăn nhé”.

Tiểu Trương vén tay áo lên: “Được rồi”.

Lục Phồn bung bếp điện trong phòng bếp đi ra: “Trên ban công có chỗ thoát nước, rửa ở đó cũng được”. Lục Phồn và Tiểu Trương đều có việc, Giản Ngộ Châu chỉ có thể ngồi trên sa lon ngược mắt nhìn. Một lát sau, Tiểu Trương từ ban công chạy vào, đang định vào bếp thì Giản Ngộ Châu bực mình ngăn lại: “Cậu định làm gì? Đi rửa rau đi”.

“Em định lấy chai nước rửa chén mà”. Giản Ngộ Châu không nhịn được phát tay: “Đi đi, ra ban công đợi, tôi đi lấy cho”. Tiểu Trương ngơ ngác bị Giản Ngộ Châu đuổi đi, cậu cực kì oan ức, cậu có làm gì đâu, nếu không phải cậu thấy Giản Ngộ Châu ngày ngày khổ sở vì tình, nên mới tốt bụng đề nghị tới đây ăn lẩu, nếu không còn chưa biết tới lúc nào Giản Ngộ Châu mới gặp Lục Phồn được đâu đấy.

Đàn ông yêu đơn phương đúng là không thể nói lí. Giản Ngộ Châu kéo cửa phòng bếp ra, Lục Phồn quay đầu nhìn lại: “Tiểu Trương cần nước rửa chén à?”

“Ừm”. Giản Ngộ Châu cầm chai nước rửa, nhưng lại không chịu đi, mà đứng đó lẳng lẳng nhìn những ngón tay linh hoạt của cô nặn sủi cảo tôm.

“...Rất đẹp”.

Không biết anh đang khen cái gì, Lục Phồn thì nghĩ là anh đang nói sủi cảo tôm, cho nên cô cười đáp: “Ăn cũng ngon nữa, hợp với người khẩu vị nhạt giống anh”.

Bầu không khí hơi lạnh đi, không biết có phải là do ảo giác của Lục Phồn không, một tuần trước khi xảy ra sự cố ở trường quay, lúc cô gặp Giản Ngộ Châu hình như cũng xảy ra những thay đổi kì lạ nào đó. Một tuần này hai người chưa từng gặp mặt, cảm giác này không quá rõ ràng, nhưng hôm nay, cảm giác khác thường ấy lại lồ lộ cả ra, làm Lục Phồn cũng không nói rõ được nó lạ ở chỗ nào.

Cuối cùng vẫn là Giản Ngộ Châu phá vỡ yên lặng trước: “Mấy ngày này có số điện thoại lạ nào quấy rầy em không?”

“Không có”. Lục Phồn lấy lồng hấp trong ngăn kéo ra, cho từng chiếc sủi

cảo tằm vào lòng: “Nhưng mà trên mạng có người nhận ra tôi, tôi nói giống như Trần Tiêu dặn vậy, phủ nhật hết, chắc là không có gì đáng ngại”.

Giản Ngộ Châu trả lời: “Vậy thì tốt, nếu có chuyện gì không xử lí được thì nhớ nói cho Trần Tiêu”.

“Tôi biết rồi”.

Lục Phồn đặt sủi cảo vào lòng hấp xong thì đưa tay vuốt tóc mái lên, bột mì dính trên ngón tay cũng bôi luôn lên mặt, Giản Ngộ Châu thấy thế, bàn tay theo bản năng muốn lau giúp cho cô.

Lục Phồn liếc mắt nhìn thấy tay anh, chẳng biết vì sao trong lòng hơi siết lại, mặt cũng bất giác nghiêng đi, Giản Ngộ Châu dừng một chút, giải thích: “Trên mặt có bột mì”.

“Ồ”. Lục Phồn muốn đưa tay áo lên lau, nhưng Giản Ngộ Châu đã nhanh chóng thay cô lau sạch. Lòng bàn tay anh có hơi thô sấp, lướt qua da cô nhưng dẫn theo cả điện, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh. Lau sạch bột mì, ngón tay anh vẫn dừng lại trên khuôn mặt của cô. Lục Phồn vô thức nhìn sang, bốn mắt giao nhau. Đôi mắt của Giản Ngộ Châu chăm chú mà thâm thúy, như có nét ý vị gì đấy không rõ ràng ánh lên, bầu không khí trầm đi trong nháy mắt.

Một giây sau, tiếng mở cửa phá tan sự mập mờ kì lạ giữa hai người, Tiểu Trương ló đầu vào, dè dặt hỏi: “Anh Giản, nước rửa chén...”

Giản Ngộ Châu: “...”

Chương 22

Nếu không phải có Lục Phồn ở đây, Giản Ngô Châu thực lòng rất muốn phát điên mà hét lên với Tiểu Trương: Cút!!! Nhưng mà cuối cùng anh chỉ có thể cố gắng đè nén cơn tức này xuống, xanh mặt, cầm chai nước rửa chén đi ra ngoài, nhét thẳng vào ngực Tiểu Trương: “Cầm!”

Tiểu Trương cũng đoán được có lẽ mình đã phá hỏng chuyện tốt của Giản Ngô Châu rồi, cậu cười hì hì, nhân lúc Giản Ngô Châu chưa kịp phát tác thì vội vàng chạy trốn, để lại ai kia đứng một mình phiền muộn.

Đến khi Tiểu Trương rửa sạch nồi và nguyên liệu nấu ăn dọn ra bàn, Lục Phồn cũng làm xong mấy món kia, cùng lúc bung lên. Hơi nóng từ nước lẩu ngùn ngụt tỏa ra, Lục Phồn phẩy phẩy làn hơi trắng ngời thử, sau đó cô vào nhà bếp lấy thêm hành, gừng và nấm đông cô, cho vào hết.

Tiểu Trương cũng thả thêm mấy thứ vừa nãy chuẩn bị vào, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nồi lẩu, như kiểu nước dãi cũng sắp chảy cả ra. Giản Ngô Châu làm như rất ghét bỏ người kia, anh đứng lên ngồi sang ghế bên cạnh Lục Phồn.

“Muốn uống gì?” Giản Ngô Châu hỏi: “Có cái gì?”

“Có gì uống đó sao?” Giản Ngô Châu gật đầu, nước gì nuốt xuống họng rồi mà chẳng giống nhau.

Lục Phồn lấy trong ngăn kéo một chai rượu thuốc rắn Laoshan: “Trong nhà chỉ có loại này thôi, bình thường tôi toàn uống nước”.

Khuôn mặt Giản Ngô Châu cứng đờ cả ra: “...Nếu không thì em uống đi”.

“Tôi không thích mùi vị này, không phải anh thích lắm mà? Đừng khách sáo”.

Tiểu Trương nhin cười, vì để tránh bị Giản Ngô Châu giận chó đánh mèo, cậu chỉ có thể hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, vờ cúi đầu nghịch điện thoại.

Lúc này, Trần Tiêu đột nhiên gọi lại đây, Tiểu Trương liếc mắt nhìn hai người đang thảo luận về vấn đề rượu thuốc rắn thì ôm điện thoại chạy đi ngay, tránh bị tai bay vạ gió giữa chiến trường khốc liệt: “Alo, anh Trần à”.

“Tiểu Trương, cậu với lão Giản đi đâu thế?”

Tiểu Trương ra đến ban công: “À, em với anh Giản ra ngoài ăn lẩu, sắp về khách sạn rồi”.

“Ăn ở đâu? Sao không gọi anh, ăn một mình thôi à”.

“Ăn ở quán nhỏ bên ngoài thôi, sắp xong rồi, anh Trần không cần tới đâu”.

Trần Tiêu nhận ra ngay: “Cậu nói thật đi, hai người đi đâu? Không lẽ là tới nhà Lục Phồn ăn lẩu?”

Tiểu Trương: “..”

“Mẹ nó thật à? Cậu đưa điện thoại cho lão Giản ngay, dám gặp mặt riêng nữa à, đồ nào tàn ngu ngốc kia, scandal mới ép xuống được mấy ngày lại dám chạy tới nhà con gái người ta, không sợ paparazi chụp được phải không?”

Trần Tiêu lửa giận ngập trời, Tiểu Trương đành phải thấp giọng khúm núm nói: “Anh Giản muốn ăn đồ Lục Phồn làm, cho nên em mới...”

“Lẩu mà còn phải ai làm nữa à? Cậu tưởng tôi ngốc chắc?”

Tiểu Trương đành im lặng.

“Không nói nữa, tôi tới đây”. Đúng một cái tắt máy. Tiểu Trương bắt đắc dĩ thờ dài, lần nào cũng trở thành cái thót cho mọi người xả giận. Lúc quay lại bàn, nhìn chai rượu thuốc rắn trong tay Giản Ngô Châu, ngón tay ai kia nắm lấy bình còn có phần run rẩy.

Tiểu Trương không nhịn được cười, Giản Ngô Châu quét mắt nhìn qua, cậu đành phải cúi thấp đầu gấp thịt bò ăn.

Nấm hương, ngô, huyết vịt, khoai lang, tôm được cho hết vào nồi lẩu, hương thơm mê người phảng phất, Lục Phồn lấy ba cái đĩa nhỏ ra, lấy thêm một chai tiêu, bình dấm, tương nấm và tỏi phối hợp lại thành một thứ nước dùng, ngửi thôi cũng khiến người ta thèm thuồng, Tiểu Trương vội vàng chাম thử tương, chỉ có Giản Ngô Châu dạ dày không tốt nên không ăn được cay, đành phải giương mắt nhìn hai người kia ăn uống sảng khoái.

Hơn nữa, Tiểu Trương ngồi đối diện với Lục Phồn, anh ngồi bên cạnh, đối diện là cái bàn trống không, thế là cả quá trình phải ngồi nghe hai người

này hứng khởi nói về cách nấu lẩu vân vân. Mặt anh càng lúc càng tối, ánh mắt nhìn Tiểu Trương như thể không thể ném luôn ra ngoài, cái tên không có mắt này lại càng nói càng hăng, mặt mày hớn hở, làm Giản Ngô Châu tức đến nghiến răng.

Không lâu sau, tiếng chuông cửa vang lên, dưới gầm bàn Giản Ngô Châu đá chân Tiểu Trương một cái đau, mắt há lên, sai bảo: “Đi mở cửa đi”. Tiểu Trương cam chịu số phận đứng lên đi. Lục Phồn gấp một miếng cá trong nồi lên xem thử: “Tiểu Trương cũng tốt tính lắm mà, anh dữ với cậu ấy như thế, không sợ cậu ấy từ chức à?” Vừa nói hết câu cô đã thấy có gì không ổn lắm, tuy giờ hai người họ cũng tạm xem như bạn bè, nhưng cũng không tới mức phải nói chuyện này đâu.

Giản Ngô Châu rất tự nhiên đáp lời: “Tính tình không tệ lắm, nhưng nhiều lúc rất thích ăn đòn, không dữ không được”. Lục Phồn ngẩn ra, cô cười nói: “Có lẽ không phải cậu ấy thích ăn đòn đâu”.

“Vậy thì sao?” Là vì Trục Nam nhà anh quá khó hầu hạ đó. cô không nói gì, nhưng ý cười nơi đáy mắt đã đong đầy cả lên.

Nói lại nói nửa câu, làm Giản Ngô Châu cảm thấy vô cùng khó chịu, anh cảm giác hình như Lục Phồn rất chú ý tới Tiểu Trương, mấy ngày nay toàn là cậu ta tới nhà Lục Phồn một ngày hai chuyến, quen thuộc chẳng khác nào nhà mình, trong lòng anh chợt nảy sinh cảnh giác: “Tiểu Trương đối xử tệ với bạn gái cậu ta lắm, ai làm người yêu cậu ấy đúng là quá xui xẻo rồi”.

Lục Phồn nhíu mày: “Cậu ấy có người yêu à?” Cô cứ tưởng công việc đặc thù như Tiểu Trương thì sẽ khó có thời gian làm quen bạn gái mới phải.

Giản Ngô Châu nghiêm mặt nói: “Đúng đấy, hơn nữa tình cảm khăng khít, tốt vô cùng”.

“Ồ, thế à, còn tốt vô cùng nữa sao. Nhưng không phải vừa rồi anh mới nói ai làm bạn gái của cậu ấy thì xui xẻo lắm à?”

“...” Giản Ngô Châu lập tức khôi phục lại vẻ mặt bình thường: “Anh có nói sao?”

Lục Phồn nín cười đáp lại: “Chắc tôi nghe nhầm thôi”.

Giản Ngô Châu thấy vẻ mặt của cô vẫn bình thường, không có gì khác lạ, tảng đá trong lòng mới dần rơi xuống. Nghĩ lại nghĩ, không biết từ lúc nào tên Tiểu Trương này lại trở thành tình địch ẩn hình của mình vậy... thật là

muôn đời mạng anh mà.

Đang lúc nói chuyện, Trần Tiêu và Tiểu Trương cũng bước vào, vừa cời giày vừa ồn ào nói: “Lục Phồn, quấy rầy cô rồi, tôi đến bắt hai người này đây... Ở mấy người ăn lẩu thật à?”

Tiểu Trương ngoắc tay với anh: “Đúng thế, anh Trần cũng tới ăn đi”. Trần Tiêu nhìn món ngon trước mặt, mục đích tới đây cũng bị ném luôn sau đầu: “Được”.

Lục Phồn muốn đứng lên cầm chén đũa cho anh, Giản Ngô Châu đã đá Tiểu Trương một cái: “Đi lấy bát đũa”.

Tiểu Trương: “...”

Trần Tiêu ngồi xuống, nhìn nồi lẩu nghi ngút nóng cả người: “Trời nắng to lại mở điều hòa ăn lẩu cũng là một kiểu hưởng thụ đó, tôi tới đúng lúc ghê, nào nào, lão Giản, gấp cho tôi mấy miếng ngô”. Anh đưa chén cho Giản Ngô Châu, mình vừa cúi đầu chăm tương ăn thử.

Giản Ngô Châu yên lặng trợn trắng mắt lên, không muốn động, Lục Phồn thấy thế liền định cầm bát đũa: “Để tôi”.

Giản Ngô Châu đột nhiên nhỉnh dậy: “Anh gấp được, em ngồi đi”.

Nói xong thì tìm tìm mấy miếng ngô trong nồi lẩu, cho vào bát, sau đó đưa sang cho Trần Tiêu, híp mắt: “Ăn”.

Trần Tiêu vội vàng ăn, không buồn so đo với người nọ, Tiểu Trương cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cái gì cũng không thấy hết. Sau khi Trần Tiêu hết, anh trở thành người nói chuyện long trời lở đất trên bàn ăn, với Tiểu Trương và Lục Phồn, còn Giản Ngô Châu thì ivnh quang trở thành đối tượng bị lạnh nhạt không được ai chú ý. Mặt anh càng lúc càng dài ra, có khác nào đứa con không được bố mẹ quan tâm, cứ cầm đũa chọt chọt khoai tây trong chén, âm thầm phiền muộn.

Đột nhiên, Lục Phồn múc một muống lòng heo cho vào bát của anh: “Ăn nhiều cái này vào, ăn cơm tối xong dạ dày sẽ không đau”.

Giản Ngô Châu nhìn chằm chằm miếng lòng heo tản mùi thơm trong chén, hồi lâu sau mới miễn cưỡng đè nén nụ cười đắc ý, ừ một tiếng. Hai người đối diện hai mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời ngược lên trời hừ một tiếng, xem thường cái tên Giản Vũ Trục ngốc nghếch không biết yêu đương

này.

Trong lúc ăn, Tiểu Trương vào phòng rửa tay một chuyến, sau khi quay lại vẻ mặt có nét rất lạ kì, ánh mắt nhìn Lục Phồn cũng có vẻ ý vị không rõ. Lục Phồn phát hiện ra nên hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Trương hơ khu một tiếng: “Cái đó, Lục Phồn, cô sống một mình à?”

“Đúng thế”.

Tiểu Trương nhìn Giản Ngô Châu một lúc rồi do dự nói: “Thế dao cạo râu trong phòng rửa tay... là của bạn trai à?”

Lời vừa thốt ra, trên bàn ăn cơm, ngoài Lục Phồn thì tất cả mọi người đều ngơ ngẩn. Lúc này Trần Tiêu mới phản ứng lại được, đúng là họ chưa từng hỏi xem Lục Phồn đã có bạn trai chưa nữa! Thôi xong thôi xong, giờ ở chung với nhau rồi thì lão Giản biết làm sao? Anh liếc mắt nhìn sang Giản Ngô Châu, vẻ mặt ai kia đang thâm trầm đáng sợ, khóe miệng thì mím chặt thành đường, hai người đã làm bạn với nhau được nhiều năm, Trần Tiêu hiểu rất rõ, chỉ những lúc cáu kỉnh và mất mát, Giản Ngô Châu mới có dáng vẻ này.

Trần Tiêu bất giác lại cảm thấy đau lòng thay cho Tử Trục Nam, khó lắm mới xuân tâm thềm động, nhưng đối phương lại là hoa đã có chủ, giờ biết trách ai đâu? Lục Phồn cũng không hiểu tại sao vẻ mặt ba người họ lại kì lạ như vậy: “Dao cạo râu à? Của em trai tôi, cuối tuần nó sẽ về nhà”.

Em trai? Giản Ngô Châu đang bị bao phủ giữa mây đen âm u mù mịt đột nhiên lại giật mình nhớ lại, đúng rồi, Lục Phồn có em trai, lần đầu tiên gặp nhau ở phòng truyền dịch, không phải cô ấy tới chăm em trai à?

Ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm: “Hóa ra là em à, tôi còn tưởng bạn trai đó”. Lục Phồn thấy có hơi kì lạ, Trần Tiêu vội vàng chuyển hướng câu chuyện đi, cô mới không hỏi nữa.

Ăn xong nôi lẩu, Trần Tiêu và Tiểu Trương chịu trách nhiệm thu dọn tàn cục, Lục Phồn rót một ly sữa mật ong, quay một vòng cũng không nhìn thấy Giản Ngô Châu đâu, ra sân thượng mới thấy anh đang đứng đó ngắm cảnh đêm.

“Hôm nay ăn cơm tối xong dạ dày không thoải mái à?” Lục Phồn cũng tựa vào lan can, quay đầu nhìn anh. Giản Ngô Châu lắc đầu một cái: “Không có”.

Lục Phồn đưa li cho anh: “Vây thì tốt, chắc rượu thuốc rắn có hiệu quả đấy”. Giản Ngộ Châu không lên tiếng, yên lặng nhấp một ngụm sữa bò.

Thời tiết đầu hạ, gió đêm mát mẻ động lòng người, từ trên cao nhìn xuống, thành phố đèn đuốc sáng trưng được bao phủ trong vòm trời sẫm tối vô biên, vàng sáng khum tròn thành một mảng, như một dòng lũ chảy miết về phương xa vô định.

Bầu không khí này thích hợp với yên tĩnh trầm mặc, giữa hai người bây giờ đang cách nhau một khoảng cách thích hợp, nhìn có vẻ như hoài niệm đăm chiêu, lại giống như vô tâm thoải mái nhìn ngắm cảnh đêm bên ngoài.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Giản Ngộ Châu cũng hạ được quyết tâm, gọi cô: “Lục Phồn”. Giọng nói đó tan vỡ giữa gió đêm, như thể bùng tỉnh giữa giấc mộng luyến lưu dịu nhẹ, Lục Phồn cứ ngỡ là ảo giác của mình. Dù sao hình dung đó cũng có vẻ khá buồn cười. Một Giản Ngộ Châu trầm mặc ít nói, xa lánh với người ngoài, lúc nào cũng nghiêm mặt, không hiểu phong tình, đột nhiên lại trở nên dịu dàng khi gọi cô như thế.

“Hả?” Lục Phồn nghiêng đầu, mấy ngôi sao sáng lấp lánh cuối chân trời đều rơi hết vào đôi mắt sáng ngời của người đó lúc này.

Giữa lúc hoảng hốt, Giản Ngộ Châu nghe được giọng nói của mình.

“Em thấy anh thế nào?”

Chương 23

Lục Phồn sững sờ, cứ tưởng là mình nghe nhầm mất, nhưng mà, nhìn dáng vẻ Giản Ngô Châu đang nghiêm túc thế kia, có lẽ hẳn không sai. Cô không biết vì sao đột nhiên anh lại hỏi một vấn đề như thế, nhưng chắc chắn rằng, những thời điểm như vậy, nếu cô nói thẳng là “đồ ngốc nhiều tiền”, Lục Phồn cô cũng quá kém cỏi rồi. Thế là cô nói đại: “Rất tốt mà”.

Giản Ngô Châu bắt mắt với thái độ qua loa lấy lệ của người kia, bướng bỉnh hỏi: “Không thể cụ thể hơn à?”

Bầu không khí lúc này hơi kì lạ, trong lòng Lục Phồn nhủ thầm, đại minh tinh như anh còn thiếu người khen chắc? May mà Trần Tiêu cũng vừa lúc bước ra sân thượng, phá vỡ không gian lúng túng này: “Hai người đang trò chuyện gì thế, lén lút đứng đây làm gì?”

Mặt Giản Ngô Châu tối sầm, bực bội quay đầu đi. Lục Phồn thấy thế thì định rút lui trước: “Hai anh trò chuyện đi, tôi vào nhà bếp phụ”.

“Này Lục Phồn, khoan đã, có chuyện muốn bàn bạc với cô đây”.

“Chuyện gì thế?”

Trần Tiêu liếc mắt nhìn Giản Ngô Châu đang nghiêm mặt, lặng lẽ xì xì mấy tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười khanh khách: “Mấy ngày nữa đoàn làm phim phải đi khe Đại Thanh lấy cảnh, chắc cũng phải ở đó tám đến mười ngày, hay cô đi cùng đi, nghe nói ở Đại Thanh có nhiều nơi thăm thú, thám hiểm rừng rậm, leo vách núi, dã ngoại này nọ nữa, chơi vui lắm”.

Lục Phồn ngẩn ra: “Cái này không ổn lắm đâu, tôi không phải nhân viên đoàn làm phim mà”.

“Không sao, thêm một người cũng không bị phát hiện, nếu có ai hỏi tới đi nữa thì cô cũng là đầu bếp riêng mà chúng tôi mời tới thật mà, họ nói gì được đây?”

Trần Tiêu đưa cùi chỏ đánh Giản Ngô Châu một cái: “Lão Giản thấy đúng không?”

Lục Phồn nhìn về phía anh, Giản Ngô Châu cũng nghiêm túc gật đầu: “Mấy ngày qua cô ở nhà mãi chắc cũng buồn lắm, ra ngoài thì tốt hơn”.

Trong lòng Trần Tiêu lặng lẽ giờ ngón cái về phía Giản Ngô Châu, đồ Tử Trục Nam này, phối hợp cũng mau lẹ góm. Với đề nghị của họ, Lục Phồn cũng thấy hơi xiêu lòng. Cô làm việc liên tục đã nhiều năm, từ ngày bắt đầu tới Hàng Châu, số lần đi chơi một bàn tay cũng không đếm hết. Giờ hiếm khi không có công việc gì mới, tại sao lại không nắm lấy cơ hội này ra ngoài giải sầu đây?

“Được, vậy cảm ơn hai người”.

Trần Tiêu khoát tay: “Đừng khách sáo, đừng khách sáo, chân còn đau mà ngày nào cũng phải làm cơm cho lão Giản, cô cũng nhọc lòng lắm rồi, sau này còn phải phiền cô thêm nữa tháng nữa”.

“Được mà, không phiền đâu”. Lục Phồn nhìn Giản Ngô Châu: “Anh ấy cũng dễ sống chung mà”.

Lục Phồn đi vào nhà bếp, vẻ mặt Trần Tiêu như thể hận không thể cứng đờ trước gương mặt tươi cười nhộn nhạo của Giản Ngô Châu: “Lão Giản à, cậu có cốt khí chút được không?”

Giản Ngô Châu không cười nữa, đẩy cánh tay Trần Tiêu đang khoác trên vai mình, sâu xa nói: “Nhân gian bất sách”.

Trần Tiêu sững một lúc rồi không nhìn được bật cười. Lục Phồn nghỉ ở nhà hơn một tuần, cổ chân bị trật khớp cũng không quá đáng lo, vừa lúc có ngày Trần Dịch hẹn cô ra ngoài ăn hải sản, thế là ai kia phấn khởi bỏ đi luôn.

Đứng trước cửa quán, Lục Phồn mới phát hiện ra Trần Dịch không chỉ tới một mình.

“Lục Phồn, tới ngồi, nhanh nhanh”.

Lục Phồn ngồi đối diện với Trần Dịch, anh vui vẻ chỉ sang người đàn ông ăn mặc T shirt đơn giản gọn gàng bên cạnh rồi nói: “Đây là người bạn trước kia của tôi, giờ làm ở Vạn Hoa TV, sau này hai người sẽ là đồng nghiệp đó, nhân cơ hội này làm quen trước luôn đi”.

Lục Phồn cũng đoán được ý định của Trần Dịch rồi, cô đá anh một phát dưới chân bàn, Trần Dịch lại giả bộ như không có gì xảy ra, cười hi hi bỏ qua. Anh trai T shirt đưa tay ra, lịch sự chào hỏi: “Xin chào, tôi là Phương Duệ”.

Lục Phồn lén giẫm giẫm chân Trần Dịch vài cái nữa, trên mặt cũng không

tiện thể hiện tâm tình gì, bắt tay với anh ta xong cũng khéo léo trả lời: “Tôi là Lục Phồn, sau này mong anh quan tâm hơn”.

Phương Duệ vỗ vai Trần Dịch cười nói: “Bạn của Trần Dịch thì cũng là bạn của tôi, sau này ở đài truyền hình có gì không hiểu cô có thể tới hỏi tôi, nếu biết nhất định tôi sẽ trả lời”.

Bữa cơm này ngoài phần mở đầu lúng túng mất tự nhiên ra, thời gian còn lại ba người cũng thong dong hơn nhiều, mặc dù Trần Dịch sắp xếp bữa cơm này là để làm quen, nhưng trong lòng ai cũng hiểu nó chẳng khác gì xem mắt, vì thế anh ta cũng dựa vào khả năng hài hước của mình để xoa dịu bầu không khí. Đến lúc này Lục Phồn mới biết vị trí của Phương Duệ ở đài truyền hình là đạo diễn chỉ đạo chương trình, cô nghĩ thầm, khó trách anh ta lại ung dung bình thản điều tiết tốt như vậy, người làm nghề này thường xuyên gặp phải một số đại minh tinh tính tình khó chịu, nếu không có năng lực thì không thể nào an vị ở vị trí đó khi còn trẻ như thế. Nghĩ vậy, cô càng đánh giá cao Phương Duệ hơn, một người đàn ông có thực lực và sở trường đương nhiên sẽ được mọi người ưu ái.

Giữa buổi, Phương Duệ vào phòng vệ sinh một lần, Lục Phồn lại đạp chân Trần Dịch một cái, trừng mắt: “Anh làm cái gì thế? Không phải nói chỉ ăn một bữa cơm thôi à?”

Trần Dịch cười theo: “Thì ăn cơm chứ mấy, nhân biêt làm quen với đồng nghiệp tương lai...”

Lục Phồn không kìm được lườm anh: “Tôi nói với anh nhé, đừng phí sức nữa, cũng đừng đùa”.

“Vì sao?” Trần Dịch hỏi: “Phương Duệ có gì không tốt à?”

“Tốt lắm, nhưng mà không phải kiểu tôi thích, hiểu không?”

Trần Dịch lẩm bẩm: “Thì có thấy cô thích ai đâu...”

“Thế cũng không nhọc ngại phí tâm mà”. Lục Phồn không cười nữa: “Nói chung với tư cách là đồng nghiệp hay bạn bè, tôi rất hân hạnh được biết Phương Duệ, nhưng khó có thể bước thêm bước nữa, không được đâu, anh hiểu không?”

“Hiểu hiểu”. Trần Dịch cười khan: “Coi như tôi sai, tại thấy hai người thích hợp mà.. Bữa này tôi mời, cô cứ ăn thả ga nhé”.

“Được rồi, ăn cũng ăn no rồi, hiếm khi tôi ra ngoài được một lần, muốn đi xem phim, hai người cứ ăn tiếp nhé”.

“Đừng mà, cô thế là trách tôi đây hả, hay tôi mời cô đi xem phim luôn?”

Đúng lúc này Phương Duệ cũng quay lại, nghe hai người họ đang nói tới chuyện xem phim thì thuận miệng nói: “Hai người muốn xem phim à? Tôi nhớ Thẩm Uẩn Xuyên có một bộ phim mới ra, bình luận tốt lắm, có muốn cùng xem không?”

Trần Dịch vỗ đùi: “Hay lắm, Lục Phồn, không phải cô thích Thẩm Uẩn Xuyên nhất mà, ba người chúng ta đi chung đi”.

Lục Phồn: “...”

Sao cứ có cảm giác mắc bẫy thế này...

Không ngăn nổi lời mời nhiệt tình của Trần Dịch, hơn nữa ngồi xem phim một mình cô cũng thấy buồn buồn, vì thế Lục Phồn đi cùng hai người họ. Bộ phim mới của Thẩm Uẩn Xuyên khá nổi tiếng, chỉ trong vòng một tuần công chiếu đã thu được hơn trăm triệu, Lục Phồn ra ngoài lần này nhất định phải vào rạp chiếu phim ngắm nhìn chân ái của mình cho thỏa thích.

Xem phim xong, Lục Phồn hài lòng ra khỏi rạp, mãi đến tận khi lên xe vẫn còn thảo luận về nội dung và hành động trên phim với Phương Duệ. Trước giờ Trần Dịch xem phim điện ảnh chỉ để cho vui thôi, không chen lọt vào đề tài của họ, đành phải cam chịu số phận ngồi lái xe, mà ở chủ đề này Phương Duệ cũng có nhiều suy nghĩ hợp với Lục Phồn, hai người càng nói càng hăng, hoàn toàn không để mắt tới Trần Dịch nữa. Lục Phồn mở blog phụ ra, đăng hai tấm hình chụp trong rạp chiếu phim lên, sau đó ngẩng đầu tò mò hỏi Phương Duệ: “Anh cũng thích Xuyên Xuyên à?”

Phương Duệ cười cười: “Không thể nói là rất thích, nhưng mà thưởng thức thì đúng hơn. Có lần chúng tôi tới thăm một thầy giáo từng hợp tác Thẩm Uẩn Xuyên, thầy đó nói ông rất tán thưởng Thẩm Uẩn Xuyên, nói anh ta là người thứ hai trong số các diễn viên trẻ tuổi có thể phân tích được nhân vật trong kịch bản chính xác như thế. Những điều đó không hề có trong kịch bản, vì thế tôi thấy rất ấn tượng. Sau đó có tìm hiểu một số tác phẩm của anh ta, đúng là ngoài dự đoán của mình”.

Lục Phồn thuận miệng hỏi: “Thế người thứ nhất là ai?”

Rốt cục Trần Dịch cũng chen vào được: “Còn ai nữa, thần tượng của

Phương Duệ đó, Giản Ngộ Châu chứ ai”.

Lục Phồn: “...”

Phương Duệ cười cười: “Không sai, đúng là anh ta, tôi theo dõi cả chặng đường của anh ấy, cực kì sùng bái”.

Lòng Lục Phồn như có 10 ngàn con fuck your mother sung sướng chạy qua, cái gì mà theo dõi cả chặng đường, tuy Tử Trục Nam rất già nhưng cũng chỉ hơn anh bốn, năm tuổi chứ mấy, tự bôi đen thần tượng của mình như vậy anh thấy có được không?

...Nhưng mà lúc cô học trung học cũng từng xem các tác phẩm của Giản Ngộ Châu, cái này có tính là theo dõi chặng đường không nhỉ...? Ý nghĩ này quá ma mị, Lục Phồn không dám nghĩ gì thêm. Phương Duệ chuyển hướng hỏi cô: “Còn cô, cô thấy Giản Ngộ Châu thế nào?”

Lục Phồn: “...”

Tuy rằng câu hỏi này của Phương Duệ không có ý gì khác, nhưng cô lại liên tưởng tới câu hỏi tương tự mà Giản Ngộ Châu từng hỏi ở ban công mấy ngày trước. Lúc ấy chỉ trốn tránh cho qua, giờ nhớ lại hình như có gì đó rất lạ lùng.

Lúc đó, vì sao cô phải tránh né vấn đề này nhỉ? Là do gấp quá cô không kịp suy nghĩ, hay là vì Giản Ngộ Châu cứ nhìn cô, khiến cô áp lực.

Giờ mới có đủ tư duy và không gian để nghiền ngẫm vấn đề trên. Tuy cô được xưng là antifan của Giản Ngộ Châu, nhưng cũng không đến mức tự lừa mình dối người như vậy. Hồi lâu sau cô mới đưa ra câu trả lời: “Là một diễn viên đáng tôn trọng, nhưng mà vì chênh lệch khoảng cách quá xa, dù anh ta có đứng trước mặt có lẽ tôi vẫn sẽ thấy không chân thực”.

Giống như một bầu trời lấp lánh đầy sao, dù có thích đi nữa, có đẹp hơn nữa, cũng không thể nào chạm tới. Nếu không được thì nên đập chết nó đi. Cô không muốn suy nghĩ nhiều, có lẽ cũng là vì trong tiềm thức mình đã xác định được – điều đó là không thể.

Trở lại khu nhà, bảo vệ không cho xe đi vào, Trần Dịch đành phải dừng xe lại ven đường, sau đó nói Phương Duệ đưa Lục Phồn về nhà.

Gần đây trên TV hay internet vẫn thường đưa tin về các vụ lừa bán, thêm vào đó các khu chung cư hạng thường như vậy cũng không an toàn lắm, thế

nên Lục Phồn cũng không từ chối.

Phương Duệ đưa cô tới cửa thang máy lâu một, Lục Phồn bảo: “Tôi lên là được rồi, làm phiền anh quá”.

“Không sao, con gái đi một mình ban đêm không an toàn. Tôi nhìn cô vào thang máy rồi đi”.

Thang máy vẫn tiếp tục đi xuống. Bên ngoài cửa, Phương Duệ tiếp tục trò chuyện về đài truyền hình, còn lấy mấy câu chuyện hài ở đó kể cho Lục Phồn nghe, khóe mắt của cô cũng cong hết lên cười, đúng lúc có, cửa thang máy ọt ọt mở ra, nét cười trên mặt Lục Phồn cũng đông cứng lại, nhìn chằm chằm người đứng trong thang máy.

Chương 24

Người nọ có vóc người rất cao, mặc chiếc áo khoác màu đen ngắn, phối cùng quần jean sẫm màu, hơn nữa khuôn mặt được che kín trong khẩu trang và mũ lưỡi trai, dù đứng giữa đường lớn cũng khó có người có thể nhận ra được. Nhưng mà chỉ trong một chớp mắt ấy, Lục Phồn lại biết được đối phương.

Sao Giản Ngô Châu lại ở đây? Anh ấy đến đây từ lúc nào? Giờ đã qua giờ cơm hai tiếng rồi. Rất nhiều ý nghĩ mơ hồ lóe qua, rất nhanh sau đó, cô vội vàng giải quyết Phương Duệ trước rồi lát nữa sẽ hỏi lại Giản Ngô Châu: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi đi lên là được rồi, tạm biệt”.

Nghe vậy, cuối cùng Giản Ngô Châu cũng dời mắt khỏi người cô, chuyển sang đánh giá người bên cạnh Lục Phồn, Phương Duệ. Tên này là ai vậy? Là bạn của Lục Phồn à? Phương Duệ cũng thấy người đàn ông bịt mặt trong thang máy cứ yên lặng nhìn bọn họ, anh lại thấy không yên lòng, không suy nghĩ nhiều cũng cất bước vào theo: “Tôi đưa cô lên đến cửa nhà”.

Lục Phồn bắt đầu dĩ nhắm mắt vào trong. Thang máy từ từ đi lên. Bầu không khí kì lạ không sao tả xiết.

Giản Ngô Châu nhét một tay vào túi, mắt hơi liếc sang ngang, theo dõi người kia không kiêng dè gì cả, như thể muốn liềm chết với hắn ta. Phương Duệ bị nhìn càng thấy bất an hơn, không nhìn được nữa, anh đưa tay kéo Lục Phồn về phía mình.

Tất nhiên Giản Ngô Châu cũng nhìn thấy hành động tiểu tiết này, đôi mắt ai kia càng trầm hơn, còn lóe lên mấy phần bất mãn. Ngón tay anh giật giật, như bản năng muốn kéo người kia quay lại, nhưng rồi vẫn phải gượng nhìn đi. Trong thang máy nhỏ hẹp, thời gian trôi qua càng chậm hơn, vất vả lắm mới tới được tầng nhà mình, Lục Phồn vừa bước ra khỏi thang máy là phải hít thở một hơi. Cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Giản Ngô Châu, trang bị kín mít thế này bị Phương Duệ hiểu nhầm là đồ vô lại cũng không phải không có đạo lý đâu.

Phương Duệ nhìn hai người kia một trước một sau cùng đi ra, mình cũng ra theo, nhất định phải nhìn thấy Lục Phồn vào nhà thì mới chịu rời đi.

Lục Phồn không biết nên giải thích thế nào, dù sao thân phận của Giản

Ngô Châu cũng khá là nhạy cảm, bị người khác nhận ra thì kết cục nát tan luôn. Cô mở cửa, nghiêng người cho Giản Ngô Châu vào trước, sau đó xoay người nói với Phương Duệ đang sững sờ ngạc nhiên: “Cảm ơn, tôi về tới nhà rồi, gặp lại sau nhé”.

Phương Duệ còn chưa phản ứng kịp: “Vừa rồi...”

Anh dừng lại một chút, thăm dò hỏi: “Làm bạn trai của cô sao?”

Lục Phồn vốn chỉ định nói là bạn thôi, nhưng nghĩ quanh một vòng cô lại gật gật đầu. Dù sao mình và Phương Duệ cũng khó có thể phát triển hơn nữa, không biết Phương Duệ có cảm tình với mình không, nhưng trước tiên cứ chặn hết đã rồi tính. Thế cũng tốt hơn cho cả hai người.

Phương Duệ có hơi thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó, anh mỉm cười đáp lại: “Hóa ra là vậy, bạn trai của cô... bạo quá”.

Lục Phồn có phần dở khóc dở cười, cô nghĩ, cái dáng vẻ vừa rồi của Giản Ngô Châu, đâu phải chỉ có bạo thôi đâu. Cô cười cười xin lỗi, thấp giọng giải thích: “Tôi... mới cãi nhau với anh ấy, nên...”

Phương Duệ vung tay: “Không sao, cô về nhà rồi thì tôi đi trước nhé”.

“Ừm, tạm biệt”.

Nhìn Phương Duệ bước vào thang máy rồi, Lục Phồn mới thở hắt một hơi, đóng cửa lại. Vừa quay đầu đã đôi mắt với đôi mắt nhìn chăm chăm của Giản Ngô Châu đang khoanh tay ngồi trên ghế sofa, cô không muốn tìm hiểu ánh mắt kia nhiều quá, cời túi ra rồi hỏi: “Sao anh không nói gì đã tới vậy? Mà sao chỉ có mình anh, Tiểu Trương đâu, hôm nay yên tâm vậy à, không đi theo hộ tống?”

“... Vừa lúc đi qua, thấy đói nên tới tìm cô”. Giản Ngô Châu im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Mà không gọi điện thoại cho cô được”.

Lục Phồn lấy điện thoại trong túi ra xem: “A, hết pin rồi, ngại quá, anh... đến đây từ lúc nào?”

Giản Ngô Châu hơi nghiêng đầu: “... Vừa tới không lâu, không thấy ai nên định quay về”.

Vậy thì may, Lục Phồn không thể tưởng tượng được nếu Giản Ngô Châu đứng chờ trước cửa nhà mình thì sẽ thế nào đây. “Anh ngồi xem tivi trước đi”.

Lục Phồn mang dép rồi đi vào phòng bếp kiểm tra các nguyên liệu có thể sử dụng, sau đó thò đầu ra hỏi Giản Ngộ Châu đang ngồi trên ghế sa lon: “Làm một bát canh bí đỏ được không?”

“Không cần đâu”. Anh cường điệu thêm lần nữa: “Muộn quá rồi, cô nghỉ sớm đi, tôi đi đây”.

“Ồ?” Lục Phồn sững sờ: “Không phải anh đói à?”

“Không sao, không phải đói lắm”. Một giây sau, như thể muốn tát vào mặt anh, Lục Phồn nghe tiếng ùng ục ọc ọc đang phát ra từ cái bụng ai kia. Mặt Giản Ngộ Châu dài ra trong nháy mắt, Lục Phồn nín cười: “Được rồi, đừng khách sáo, làm canh bí đỏ nhanh thôi”.

Giờ thì Giản Ngộ Châu còn biết nói gì đây, anh ngồi xuống ghế sa lon, nhìn TV chăm chăm nhưng thực ra tâm hồn đã phiêu lãng nơi nao.

Hôm nay xong việc sớm, lén lút vất bỏ Trần Tiêu và Tiểu Trương, một mình chạy ra ngoài. Thực ra năm giờ chiều anh đã đến nhà Lục Phồn rồi, nhưng mà cô lại không có ở đây. Mấy ngày này Lục Phồn không ra khỏi nhà, Giản Ngộ Châu cứ tưởng cô đi dạo loanh quanh, nên đứng dựa vào tường chờ một lúc. Chờ mãi đến bảy giờ rưỡi, anh mới thấy lo cầm điện thoại gọi thử thì không ai bắt máy, khi ấy anh hốt hoảng xuống lầu, định đi quanh khu này xem sao. Ai ngờ vừa xuống tầng một đã gặp được. Lại còn đi cùng một người đàn ông khác. Giản Ngộ Châu thoáng nhíu mày, đủ thứ suy đoán tràn ngập trong đầu lại bị anh vội vàng xóa đi. Cuối cùng, không chịu nổi sự giãy vờ không yên này nữa, Giản Ngộ Châu đứng lên, đi tới cửa phòng bếp, dẫn đo một lúc mới giả vờ bình tĩnh nói: “Người vừa rồi là bạn cô à?”

Lục Phồn quay đầu nhìn anh, rồi lại quay lại ngay tiếp tục khuấy canh bí đỏ: “Đồng nghiệp sắp tới, là bạn của người đàn ông dựng chương trình trước đây của tôi”.

Nghe vậy, viên pha lê lăn lúi lũi tới trong lòng Giản Ngộ Châu rốt cuộc cũng mò ra, anh thấp giọng lặp lại: “... đồng nghiệp à”.

“Sao thế? Anh gặp rồi à? Anh ấy làm đạo diễn phỏng vấn ở Vạn Hoa TV, có khi anh gặp rồi cũng nên”. Giản Ngộ Châu lục lại kí ức trong đầu mình một lúc: “Chưa”.

“Thế à”. Lục Phồn thuận miệng đáp: “Người cũng tốt lắm”.

Trong lòng ai kia xì khẽ, lại âm thầm dè bịu, ai mà Lục Phồn chẳng khen tốt chứ? Cô ấy cũng nói mình vậy à...

“Hơn nữa anh ta nói anh là thần tượng của mình đó, được đứng chung với thần tượng trong thang máy mà không biết, quả là tiếc mà”.

Giản Ngộ Châu ngừng một lúc rồi nói: “Vậy còn em?”

“Hả?”

“Thần tượng của em”. Đừng là Thẩm Uẩn Xuyên, đừng là Thẩm Uẩn Xuyên, đừng là Thẩm Uẩn Xuyên...

“Thẩm Uẩn Xuyên chứ ai, tôi thích anh ấy hai năm rồi”.

Giản Ngộ Châu: “...”

Có lẽ câu chuyện hôm nay khiến bầu không khí quá dịu nhẹ, Lục Phồn cũng cởi mở hơn: “Nhưng mà tôi cũnganh mà, phim điện ảnh hay truyền hình của anh tôi đều xem hết đấy”.

Lời vừa dứt, Lục Phồn cảm giác khuôn mặt mình cũng cứng đờ cả đi. Không biết vì sao, cũng là thần tượng cả, nhưng từ thích dùng được với Thẩm Uẩn Xuyên, cô nói rất thuận miệng, nhưng đổi sang một đối tượng khác, cô lại không mở được lời.

Giản Ngộ Châu bắt được từ âm ớ cô ngậm trong miệng không phát ra kia: “Tôi nghe không rõ, cô vừa nói gì thế?” Lục Phồn vội đổi sang từ khác: “Trước đây tôi sùng bái anh lắm, thật”.

Hai mắt Giản Ngộ Châu sáng ngời.

“Lúc học trung học ấy”.

“...”

Lúc học trung học...

Giản Ngộ Châu xoa xoa viên pha lê vỡ nát trong lòng, bước chân nặng nề quay trở lại ghế sa lon, bắt đầu suy nghĩ về nhân sinh.

Haiz... già rồi.

Chương 25

Lục Phồn bung một bát canh bí đỏ từ phòng bếp đi ra, thấy Giản Ngô Châu đang đỡ trán nhíu mày, ra chiều u rầu cực khổ. Nhưng mà dù là trên màn ảnh, cô cũng hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt khổ sở không hề che giấu gì của anh như thế, tự dung lại thấy tò mò không biết anh đang suy nghĩ điều gì, cô đoán: “Anh... vừa đọc được tin tức gì không vui à?”

Nghe được giọng của cô, Giản Ngô Châu lập tức ngồi thẳng lại, khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc như ngày thường: “Không có”.

Lục Phồn đặt canh lên khay bàn: “Hơi nóng đấy, anh uống chậm thôi, bây giờ vẫn còn sớm”. Giản Ngô Châu gật đầu nói cảm ơn, bung bát canh lên làm như lời Lục Phồn nói, uống chậm rãi từng muỗng một. Lục Phồn vận động hai vai, bắt đầu làm việc nhà đã tích tụ hai ngày. Giản Ngô Châu ngồi đoan chính chuyên tâm húp canh, nhưng đôi mắt vẫn sàng bưng nhìn theo từng chuyển động của Lục Phồn.

Đột nhiên có một ý nghĩ nảy ra anh không giải thích được, tình cảnh này, giống người một nhà quá... Thê tử làm canh cho trượng phu mới về nhà, sau đó bắt đầu quét dọn, mà người làm “trượng phu” này, Giản Ngô Châu cảm thấy mình cũng nên đứng dậy giúp “thê tử” làm thêm gì đó.

Thế là anh ngửa đầu uống xong chén cháo, lấy khăn giấy lau miệng rồi đứng lên nói: “Anh quét nhà giúp em”.

Lúc nghe được câu này, Lục Phồn sững sờ một lúc: “Hử?”

Cô nghi ngờ đầu óc Giản Ngô Châu có vấn đề gì rồi, hơi dờ khóc dờ cười nói: “Không cần đâu, phòng không lớn lắm, tôi dọn nhanh thôi”.

Giản Ngô Châu không giống như ngày thường, lúc Lục Phồn từ chối anh sẽ rụt lại ngay, nhưng giờ lại càng thêm kiên quyết: “Anh quét được”.

“...” Lục Phồn cảm thấy giờ còn phiền hơn cả làm canh nữa, đành phải lùi một bước: “Được... chỉ cần quét phòng khách thôi, phòng của tôi tôi sẽ lấy khăn lau”.

“Được”. Giản Ngô Châu cởi áo khoác ra, vén tay áo lên. Lục Phồn yên lặng nhìn Giản Ngô Châu hốt hết quét rác trong phòng khách nhà mình, cô nghĩ nhân sinh quả là không chân thật. Cô không kịp được bóp cổ tay thờ

dài, đúng là kì lạ quá! Dầu gì Tử Trục Nam cũng được danh hiệu ảnh đế hai lần rồi! Một người đàn ông tốt như vậy lại biết làm việc nhà nữa đây!

Lục Phồn cảm khái xong, Giản Ngộ Châu cũng quét tới gần cái giá để ở bên góc tường, cái giá đựng đưa một thoáng, bình hoa đặt phía trên cũng rơi luôn xuống đất, hoa tươi lẫn nước bên trong vung vãi đầy sàn.

Đối mặt với hiện trường thảm thương không nở ngó, hai người không hẹn mà cùng giữ nguyên trầm mặc. Một giây sau, Giản Ngộ Châu ngồi xổm xuống nhặt hoa, Lục Phồn vội vàng đi tới: “Để tôi dọn cho, hoa này nhiều gai đây”.

Bình hoa bằng nhựa nên không vỡ, Lục Phồn và Giản Ngộ Châu nhặt hết hoa cắm vào bình lại, sau đó Lục Phồn nghe tiếng Giản Ngộ Châu thấp giọng nói: “Xin lỗi, anh bất cẩn quá”.

Thực ra bình thường Giản Ngộ Châu hiếm khi phạm những sai lầm nhỏ nhặt thế này. Nhưng mà hôm nay muốn thể hiện trước mặt Lục Phồn, lòng có hơi bồng bênh một chút, kết quả là ra sức quá độ, đụng luôn vào giá treo.

Thấy anh nghiêm túc xin lỗi như vậy, Lục Phồn còn nói sao được nữa, thế là cười cho qua: “Không sao đâu, hoa không chết đâu mà”.

Cô lướt ánh mắt đi, khi ấy mới phát hiện ra quần của Giản Ngộ Châu từ bấp đùi trở xuống đều bị nước trong bình hoa làm ướt, ống quần vẫn còn đang nhỏ giọt, mà hình như anh không để ý tới chuyện này, vẫn nhíu mày ra chiều đang suy nghĩ.

Lục Phồn nhắc nhở: “Quần anh ướt kìa”.

Giản Ngộ Châu cúi đầu nhìn, không bận tâm lắm: “Lát sẽ khô thôi, để tôi dọn chỗ nước này đã”.

Nhiệt độ vào đêm đầu mùa hạ sẽ hạ xuống rất nhanh, mặc quần ướt như vậy dán vào da chắc chắn không thoải mái. Hơn nữa Lục Phồn cũng không dám để người kia quét dọn gì nữa: “Hay anh vào thay cái quần khác nhé”.

Giản Ngộ Châu suy nghĩ một lúc, rồi khẽ khàng đồng ý. Lục Phồn vào phòng của Lục Thời, tìm trong tủ quần áo của cậu, bình thường chỉ quay về vào cuối tuần, cho nên đa số quần áo cậu đều mang ra ngoài, chỉ bỏ lại một số đồ ít mặc, hoặc là to nhỏ không vừa. Vóc người Giản Ngộ Châu cao hơn Lục Thời, Lục Phồn chọn một cái quần tương đối rộng, sau đó đặt vào tay Giản Ngộ Châu: “Đây là quần của em trai tôi, to quá không mặc vừa, nên

chưa mặc mấy lần đâu, anh đừng chê. Phòng vệ sinh bên kia”.

Giản Ngô Châu kéo quần lên: “Không chê đâu, cảm ơn em”. Sau đó anh bước vào phòng vệ sinh. Nghe rõ câu trả lời vừa rồi, Lục Phồn không nhịn được bật cười, rồi lập tức lắc đầu một cái, cầm cây lau nhà chùi sạch vệt nước mà người nọ kéo theo.

Mấy phút sao, Giản Ngô Châu đi ra, nghe tiếng mở cửa, Lục Phồn theo bản năng nhìn lại, ánh mắt thoáng chốc sững sờ. Chiếc quần kaki màu bao quanh lấy đôi chân dài đều đặn thẳng tắp của Giản Ngô Châu, càng tôn thêm dáng người hoàn hảo, đôi chân kia đúng là hút hồn người ta quá. Bình thường anh vẫn hay mặc đồ ở nhà hay là đồ đóng phim, cho nên Lục Phồn cũng ít khi để ý tới, lần này nhìn thấy anh mặc chiếc quần bó sát, mắt cũng thấy mơ màng.

Chân dài quá... Lục Phồn vô thức đưa mắt từ gót chân nhìn lên, lòng vừa xem vừa cảm thán, mãi đến khi ánh mắt dừng lại nơi giữa đùi, chiếc quần hơi chật phác họa một đường cong mơ hồ, cô mới giật mình như chạm điện, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Quý thật! Đáng lẽ phải chọn cho anh cái quần nào rộng hơn.

Giản Ngô Châu hoàn toàn không phát hiện sự khác thường của cô, cũng không có tâm tư thưởng thức lại chân mình, anh đi thẳng qua giành lấy cây lau nhà trong tay Lục Phồn: “Để anh chùi”.

Lục Phồn không cãi nhau với anh nữa, cô ôm bình hoa cúi đầu đi qua, vào phòng bếp rồi đóng sầm cửa lại.

Giản Ngô Châu: “...”

Anh bắt đầu nghĩ, có phải mình làm sai cái gì rồi không?

Trong phòng bếp, Lục Phồn rồi rắm mở vòi nước cho vào bình, trước mắt vẫn còn lóe lên hình ảnh lúc vừa rồi.

Cô đột nhiên vỗ vỗ mấy lần vào mặt mình cho tỉnh táo. Thật là nóng mà...

Có phải chưa từng xem AV với bạn hồi đại học đâu, cũng không phải chưa từng thảo luận vấn đề này.

Ngại cái gì chứ? Chỉ mới hình dáng sơ sơ thế thôi, mắt có nhìn xuyên qua được đâu...

Lục Phồn rên một tiếng che mặt lại. Đúng là quá hư hỏng. Sao lại cứ yy trong đầu mãi thế này... Đột nhiên cô không có cách nào nhìn thẳng vào Giản Ngộ Châu, giờ đi ra khỏi phòng bếp thôi cũng là một thử thách lớn lao rồi. Cô hít sâu một hơi, cầm bình hoa, mở cửa. Giản Ngộ Châu đã lau xong dưới đất, Lục Phồn nhắm mắt đặt bình hoa lên giá, bô lô ba la nói: “Cái đó, cảm ơn anh đã dọn giúp... Giờ cũng muộn rồi, sao anh chưa về đi, Tiểu Trương với Trần Tiêu chắc cũng lo lắng đấy?”

Câu nói này hàm ý không thể rõ hơn được nữa, Giản Ngộ Châu trầm mặc một lúc rồi lấy áo khoác: “Vậy anh về trước, quần anh sẽ giặt sạch, lần sau đưa tới”.

Sau phút yên tĩnh ngắn ngủi, anh nói thêm một câu: “Tạm biệt”.

Một lát sau, tiếng đóng cửa vang lên, lúc này Lục Phồn mới thở phào một hơi, lòng căng thẳng như dây cung cuối cùng cũng dần buông lỏng.

Chương 26

Tối hôm đó Lục Phồn lăn qua lăn lại mãi cũng không sao ngủ được, cô cảm thấy trong đầu có một đồng lòng nhùng không thể nào dẹp đi, cứ nửa mê nửa tỉnh cho đến hết nửa đêm, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường, nhấn mở.

Trong đó có một số điện thoại lạ hoặc gọi nhỡ, có lẽ là số riêng của Giản Ngô Châu? Lục Phồn lưu số của người kia lại, để tránh bị người ta phát hiện, cô không ghi tên mà ghi chú thành “Tử Trục Nam”.

...Nói không chừng sau này còn có dịp liên lạc, cứ để đấy cũng không sao đâu.

Nhìn dãy số kia ngăn người một lúc, mắt Lục Phồn cũng thấy nhức đau, cô xoa xoa mắt, rầu rầu mở weibo xem thử.

Blog có một chức năng, đó là kiểm tra những người lân cận vừa mới đăng blog, Lục Phồn rảnh rỗi cũng lướt xem mục này, thỉnh thoảng còn đọc được mấy câu nói vui vui. Xem hết nửa tiếng đồng hồ, cô thấy hơi buồn ngủ, lúc đang định tắt weibo đi ngủ, đột nhiên trên điện thoại giới thiệu blog của người mà bạn có số điện thoại.

Bình thường mọi người vẫn ẩn chức năng này đi, dù sao ai cũng muốn có một cuộc sống riêng tư của chính mình, không công khai với những người ít quen hoặc không quen biết. Lục Phồn tự dưng lại thấy hứng thú với người thiếu đầu óc này đây, thế là vào xem một chút. Chuyển gạch không bằng ăn com, điện thoại liên lạc: Tử Trục Nam.

Lục Phồn nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, vẫn là dòng chữ đó. Rõ ràng chữ nào cô cũng biết, nhưng sao ghép chung lại lại thấy lạ vậy này?

Giản Ngô Châu chính là antifan tuần nào cũng vào chọc phá mình đó sao?!wtf!! Lục Phồn cảm thấy tam quan của mình đã bị hủy diệt hoàn toàn, đổ sập âm âm ngay trước mặt.

Cô nhớ Tiểu Trương từng nói, Giản Ngô Châu thích xem video trên trang web trực tuyến, lúc đấy sao cô đoán ra được, anh ta xem chương trình của mình!

Sau phút hoảng loạn qua đi, Lục Phồn trấn tĩnh lại, nhưng mà vừa nghĩ tới

dáng vẻ Giản Ngô Châu khoác trên mình bộ giáp sắt tận lực bôi đen cô trên mạng... trời ơi, cái gì mà cao cao không với tới được kia chứ!! Hơn nữa, cô không hề muốn trở thành đối tượng để người nọ bám theo bôi đen đâu!

Lục Phồn mở ra, trong lịch sử blog của anh chỉ có vẻ vẹn hai mươi mấy tin, đều là tin weibo gửi. Trước đây không biết, giờ lộ ra rồi cô mới thấy quen quen, bức hình này giống anh ta thật... Nhưng mà số người quan tâm chỉ có 1... Trong lòng Lục Phồn có phần phức tạp. Nói thế nào nhỉ, bị Giản Ngô Châu anti cũng thấy là lạ... không phải ghét lắm, chỉ là, hình như hơi xấu hổ...

Phát hiện ra bất ngờ kinh khủng này, cơn buồn ngủ vừa nãy của Lục Phồn cũng bay biến đâu hết, cô mở lại từng bình luận của Giản Ngô Châu để xem, càng xem càng thấy tâm cơ người này sâu không lường được, cả người toàn là diễn, biến một tên anti đen thui thành một người cực kì xinh đẹp. Hơn nữa tính cách ở đây với ngoài đời cũng hoàn toàn khác nhau, không lẽ anh ta bị tâm thần phân liệt!!

Cho đến khi nhìn thấy bình luận gần đây nhất của anh, anh trả lời là – cô đi đâu tôi sẽ tới bôi đen ở đó. Tim lại đập nhanh hơn nữa nhịp. Trước đây khi nhìn thấy cô chỉ mỉm cười cho qua, có lẽ người này cố chấp quá, nhưng mà bây giờ, câu nói này cô cứ thấy sao sao.

Ý vị trong đây hình như hơi khác nhau. Sự khác biệt này khiến Lục Phồn không tìm được bắt đầu mơ tưởng viễn vông, trong đầu cô nảy ra một suy đoán rất buồn cười, cuối cùng lại bị mình phủ định từng cái một.

Lắc đầu một cái, cô tắt điện thoại đi, không nhìn nữa. Yên lặng như tờ, đến mức cô có thể nghe được tiếng nhịp tim mình đập, văng vẳng bên tai. Thành thích, thành thích, từng tiếng từng tiếng một, mạnh mẽ mà gấp gáp.

Sau hai ngày, Giản Ngô Châu vẫn không hề xuất hiện, bữa cơm trưa tối vẫn do Tiểu Trương tới lấy. Mấy lần Lục Phồn muốn hỏi nhưng rồi không biết nên nói gì. Hình như Tiểu Trương cũng hiểu ý của cô, cười hì hì nói mấy hôm nay Giản Ngô Châu bận đóng phim, phải diễn cả đêm nên không có thời gian tới ăn. Lục Phồn thoáng lúng túng, cứ tưởng mình đã giấu kĩ tâm tư như vậy rồi, không ngờ lại bị người ta nhìn thấy hết, cô luống cuống không biết làm sao, may mà Tiểu Trương nhanh nhạy, không hỏi tiếp, nếu không cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Đảo mắt đã tới ngày đoàn làm phim phải tới khe Đại Thanh đóng cảnh, sáng sớm Tiểu Trương đã lái xe tới, dừng dưới lầu chờ Lục Phồn. Lúc Lục

Phồn ngồi vào xe, nhìn thấy Giản Ngô Châu đang nghiêng người ngồi phía sau mớ màng ngủ, cô bất giác nín thở, động tác cũng nhẹ nhàng hơn một chút.

Trần Tiêu ngồi kế bên ghé lái quay đầu lại, thấy dáng vẻ rón rén của Lục Phồn thì không nhịn được cười: “Không sao đâu, ồn ào cũng không tỉnh được. Tối hôm qua có một diễn viên hoàn thành xong các cảnh quay của mình, đạo diễn mời mọi người đi uống bia một bữa, cậu ta cũng uống mấy chén, tẩu lượng của tên này kém lắm, ngửi mùi rượu cũng đỏ mặt được rồi, trước đây không bao giờ đụng tới, mấy ngày nay chắc tâm trạng không tốt nên tối hôm qua mới uống rượu giải sầu, ngăn không được, sau đó thì mê man tới giờ luôn, lúc vác lên xe cũng không tỉnh được”.

Lục Phồn kinh ngạc, dù sao giờ cũng là thời đại nào rồi, đàn ông không dính được rượu thế này cũng không nhiều lắm. Cô hết sức tò mò không biết Giản Ngô Châu khi say rượu sẽ ra sao, thế là cứ nghiêng đầu mãi, liếc mắt nhìn anh.

Thực ra cũng không khác mấy so với anh lúc bình thường, cho dù là ngồi ngủ, hai tay vẫn khoanh trước ngực, tư thế ngồi vẫn cực kì đơan chính. Nhưng mà mặt thì đỏ hơn ngày thường, có lẽ vì làn da không quá trắng nên nét đỏ này cũng không hề nổi bật, vô tình lại tô điểm thêm nét khổ sầu lo cho nước lo cho dân của người kia, thấy rất buồn cười.

Lòng Lục Phồn càng ngứa ngáy hơn, muốn kéo đầu Giản Ngô Châu lại thử, một lát sau, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa ra tay, lấy điện thoại ra chụp cho anh một tấm.

Kết quả là, tiếng tách khi đẩy kính động đến hai vị trước mặt, họ đồng loạt xoay đầu lại xem. Lục Phồn uất ức nhìn điện thoại trong tay, mình quên tắt tiếng rồi!!!

Trần Tiêu cũng đoán được hành động của cô, anh cười nói: “Cất thì được, đừng tung ra ngoài nhé”.

Tiểu Trương cũng cười hì hì: “Khỏi phải nói, anh Giản mà uống rượu say, nhìn nhu nhược hơn bình thường không ít, như kiểu mềm mại như nước ấy”.

Trần Tiêu cười ha ha: “Ừ, giống, còn cái tật này nữa cơ, bình thường thì già dặn vậy nhé, nhưng khi uống say là thích ôm gấu bông ngủ, như con nít vậy”.

Lục Phồn: “...”

Trong đầu cô không cách nào phác họa được cảnh tượng kia, đột nhiên, một hơi thở nóng bỏng phả lên mặt mình, một giây sau đó, cánh tay đã bị người kia ôm chặt.

Cả người Lục Phồn cứng đờ, hình như Giản Ngộ Châu cảm thấy chỉ ôm tay thì không thoải mái lắm, hai tay vòng lớn hơn, quanh hông cô siết lại, cảm thì đặt lên bả vai Lục Phồn.

Bàn tay anh rất nóng, dán lên vải áo sơ mi mỏng tanh, làn da cô cũng có thể cảm nhận được hơi ấm đó. Lòng tơ lòng mắng gì cũng dựng hết cả lên, theo bản năng cô đẩy vai anh một cái, Giản Ngộ Châu lập tức quấn chặt hơn, ôm cứng.

Lục Phồn không chịu nổi nữa, cảm giác tê dại thì cơ thể lan lên tận đầu, hai tay hai chân không biết phải làm sao.

Không cần nghĩ cũng biết, giờ Giản Ngộ Châu đang muốn ôm gấu bông, còn cô cũng trở thành thể thân cho con gấu luôn rồi.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Trần Tiêu và Tiểu Trương đều nhìn thấy cảnh này, không nhịn được phì cười thành tiếng. Giản Ngộ Châu nghe tiếng ồn ào thì chặc lưỡi không vui, dụi dụi đầu một cái. Bàn tay Lục Phồn đờ đẫn đưa lên, vỗ vỗ đầu anh thử, người nọ nằm yên.

“...”

Chẳng lẽ đây chính là làm nũng xin ôm xin sờ trong truyền thuyết đó à...

Chương 27

Vốn cứ tưởng Giản Ngô Châu chỉ thuận tay ôm xiu vậy thôi, được một lát sẽ thấy cảm giác này không giống như khi ôm gấu bông, sau đó sẽ buông tay ra, nhưng mà suốt cả buổi người kia cứ càng ôm càng chặt, thậm chí người còn nghiêng về phía này, nhào hết lên người Lục Phồn. Lục Phồn như đứng trong đồng lửa, như ngồi giữa đồng than, muốn đẩy mà lại không dám dùng sức, hai người phía trước lại cố tình cười không chịu khép miệng, còn lấy điện thoại ra chụp ảnh liên hồi: “Đợi lão Giản tỉnh rồi tôi phải cho cậu ta xem thử, xem lúc ngủ cậu ta đã khinh bạc con gái nhà người ta thế nào, hahaha”.

Lục Phồn bắt đắc dĩ: “Mấy anh đừng tham gia náo nhiệt nữa... Lúc nào anh ấy mới tỉnh đây?” Chân của cô tê rần cả rồi.

“Trước đây uống một chén thì ngủ thẳng mười hai giờ, nãy uống ba chén thì có lẽ phải xé chiều đó”. Tiểu Trương bỏ đá xuống giếng: “Hơn nữa nếu dám lấy gấu bông của anh ấy đi, có khi còn nổi nóng nữa kìa”.

Lục Phồn: “...”

Cô ý thức được mình đang vướng phải thứ phiền phức gì rồi.

Xe chạy hơn hai giờ đồng hồ thì rẽ vào một con đường núi ít người qua lại, khe Đại Thanh mấy năm gần đây trở thành khu thăm quan du lịch sinh thái tự nhiên, giao thông không quá thuận tiện, nhưng cũng không gồ ghề nhấp nhô như những con đường vùng núi khác. Quẹo qua vài khúc quanh, đầu ai cũng bị xoay mòng mòng, rốt cuộc cũng tìm ra chỗ cần đến.

Đập vào mắt là một bãi cỏ xanh non bạt ngàn, trời xanh mây trắng trong lành vắt vẻo, xa xa còn có rừng thông um tùm rậm rạp, khắp mọi nơi đều tràn ngập hơi thở sáng khoái trong lành làm con người ta càng trở nên thoải mái.

Khe Đại Thanh rất rộng, để tránh bị du khách vây xem, đoàn làm phim dừng chân ở một tòa nhà dưới chân núi. Sau khi xe dừng lại, ba người mệt mỏi nhìn về phía Giản Ngô Châu vẫn đang ngủ say sưa. Trần Tiêu và Tiểu Trương hợp lực kéo tay chân người nọ ra, nhưng lại thấy dở khóc dở cười, sau mấy lần thử nghiệm, cuối cùng cũng phải chịu bó tay.

Tuy rằng trên xe có bật điều hòa, nhưng bị Giản Ngô Châu ôm suốt buổi

trời như vậy, trên trán Lục Phồn vẫn thấm ra một lớp mồ hôi. Cô cũng nhìn thấy tình huống bất lực trước mắt, người kia càng ôm càng chặt, chặt đến mức hai người đàn ông cũng không kéo ra được, giờ cô phải thoát thân cách nào đây, lẽ nào cứ để Giản Ngộ Châu ôm mãi như vậy được, rồi Tiểu Trương và Trần Tiêu kéo cả hai người họ vào phòng? Hình ảnh đó cũng quá đẹp đi, chắc chắn sẽ kinh sợ một đám người qua đường đó.

Khi lúc ba người đã hết đường xoay sở, hình như Giản Ngộ Châu đang làm bầm gì đó. Lục Phồn cúi đầu xuống thử, để sát bên môi anh, muốn nghe xem người kia đang nói gì. Một giây sau, anh lại làm bầm ầm ừ câu gì đó, lần này Lục Phồn mới nghe rõ, người đó đang gọi tên cô.

Lục Phồn cứ tưởng anh đã tỉnh táo rồi, mới nhẹ giọng đáp lời: “Là tôi đây. Trong phòng thoải mái hơn ở trên xe nữa, vào đó rồi lại ngủ, buông tay ra được không?”

Không biết Giản Ngộ Châu có nghe được gì không, vòng tay siết chặt nơi eo dần trở nên mềm nhũn, Tiểu Trương và Trần Tiêu mỗi người một đầu, lôi anh vào khu nhà.

Đi ngang qua nhóm nhân viên đang bố trí đạo cụ, nhìn thấy cảnh này họ lại phá lên cười, chỉ ba chén rượu đã choáng thành như vậy, đúng là lạ đời mà.

Áp lực trên người biến mất, cuối cùng Lục Phồn cũng thoải mái hơn nhiều, cô nhảy xuống xe, chân mềm oặt suýt chút nữa thì ngã quy, vỗ vỗ đôi chân tê dại, duỗi gập mấy lần mới đỡ hơn.

Đoàn làm phim đã bao hết khu vực này, phòng ốc sáng sủa sạch sẽ, mặc dù không bằng khách sạn năm sao, nhưng dựa vào non xanh nước biếc thế này, gió mát tản quanh, cũng là một khung cảnh hữu tình không hề tệ, có thể khiến lòng người mệt mỏi giữa phố phường huyên náo bụi bặm được thanh tịnh ít nhiều..

Lục Phồn đi dạo quanh bốn phía, sau đó mới hài lòng quay về lại khu nghỉ. Trần Tiêu sắp xếp cho cô một phòng đơn, đối diện với phòng của Giản Ngộ Châu, cách xa các nhân viên khác trong đoàn làm phim, nên cũng bớt nhiều phiền phức phát sinh. Lục Phồn quay về phòng, nằm xoài trên chiếc giường trải sẵn, cảm giác làn hơi lạnh lượn lờ quanh lưng, giữa ngày hè nóng bức mà đi đến nơi mát mẻ gió lành như vậy đúng là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Vốn cô còn định ngủ bù, hôm nay dậy sớm như vậy, ở trên xe lại không thể ngủ, kết quả vừa mới nằm xuống không bao lâu, cô lại nhớ tới Giản Ngô Châu còn đang say thất điên bát đảo trong căn phòng đối diện. Lòng trần trở một lúc, rồi lại cam chịu xuống giường, hầm cho anh bát canh giải rượu.

Chủ khu nhà nghỉ này là một ông cụ già, ôm ghế tre thấp ngồi ngay giữa hành lang, nhìn nhân viên đoàn làm phim đang chạy ngang chạy dọc, thỉnh thoảng lại đờ ra một lúc. Lục Phồn thoáng do dự rồi tiến lên, hỏi thử xem có thể mượn lò than và ấm nước được không, tai của người già không được tốt, cô phải nói ba lần ông lão mới run tay chỉ chỉ hướng tới phòng bếp.

Lục Phồn vào bếp nhìn xem, nguyên liệu nấu ăn không thiếu gì hết cả, có lẽ đoàn làm phim biết phải vào vùng núi, đưa cơm hộp thì không tiện nên mới định làm cơm tập thể.

Cô chọn giữa đồng thịt cá rau dưa, chọn một đoạn xương trâu, nắm hương và củ cải, rửa sạch đồ rồi cắt nhỏ.

Quê của Lục Phồn ở một làng nhỏ miền tây của Chiết Giang, mỗi lúc trong nhà có khách sẽ nấu đồ bằng nồi sành, đổ thêm bã rượu rồi mang hầm, lúc mở nắp ra mùi hương sẽ bay xa thơm nức. Tuy giờ trong thành thị ít người dùng lò than nấu canh, nhưng cô vẫn thích sử dụng những đồ dùng xưa cổ này hơn, lấy nồi sành nấu canh sẽ khác hẳn mùi khi nấu bằng nồi sắt, mùi thơm lừng khiến người ta hận không thể nuốt cả đầu lưỡi của mình.

Than cháy đỏ, Lục Phồn đổ nước vào nồi, chờ khi sôi thì cho xương trâu vào đập lại. Hầm canh cần khá nhiều thời gian, cô bèn lấy điện thoại ra nghịch nghịch, đến lúc xương hầm đủ mới cho củ cải và nắm hương vào, thêm thìa là và rau mùi các loại.

Canh xương trâu chín tới, nắp bình lật mở, hơi nóng trắng ngà tỏa ra nghi ngút, nóng bừng mà thơm phức. Lục Phồn cắt thêm mấy đoạn hành, một ít muối rồi lấy bát sứ múc ra, đậy nắp lại.

Đang lúc ấy, có người ngửi được mùi tìm tới, đứng ở cửa nhìn thử một lúc mới không chịu nổi mở lời: “Cô hầm canh gì thế? Thơm quá”.

Lục Phồn quay đầu lại, trong nháy mắt, cô kinh ngạc đến mức làm rớt cả muôi canh: Xuyên, Xuyên Xuyên!!

Đờ đẫn mắt một lúc mới rụt cánh tay đang run run kích động ra sau lưng, cô cố gắng cho mình bình tĩnh hơn: “Là hầm canh xương nắm hương”.

Thẩm Uẩn Xuyên cũng thấy cô đang rất căng thẳng, anh cười khẽ rồi cất bước vào trong. Khom lưng nhìn nồi sành nghi ngút khói sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn cô rồi hỏi: “Phần còn dư cô có dùng không?” Lục Phồn ngần ra, thấy ánh sáng lóe lên trong mắt anh, cô bật cười đáp lại: “Tôi mức một chén thôi, phần còn lại thì không cần”.

“Thật à?” Thẩm Uẩn Xuyên xác nhận xong thì cầm một bát: “Vắt đi thì tiếc lắm, vừa lúc tôi chưa ăn cơm trưa, cô không ngại thì tôi ăn nhé?”

Lục Phồn cảm thấy hình ảnh lúc Xuyên Xuyên cầm bát chờ cô đồng ý mới đáng yêu làm sao: “Ừm, anh ăn đi”.

Thẩm Uẩn Xuyên không khách sáo nữa, anh cầm muôi lên, múc thịt bò vụn và nấm hương củ cải cho hết vào bát. Có lẽ đúng là đói bụng thật, không cần làm dáng làm vẻ gì, cứ thế ngồi ăn ngấu nghiến.

Cách ăn của người này rất giống với Lục Thời, hơn nữa đúng là anh ta nhỏ tuổi hơn Lục Phồn, không giống với Giản Ngộ Châu, chỉ mặt đối mặt thôi cũng có một vẻ uy nghiêm bưng bưng khí thế, vì vậy Lục Phồn rất dễ dàng thoải mái, khéo miệng cũng dần cong lên: “Trong đoàn làm phim không làm cơm à?”

“Cũng không phải”. Thẩm Uẩn Xuyên nuốt xuống: “Hôm nay bận quá, nên ai cũng đói cả. May mà tôi vừa tới là tìm được đồ ăn luôn”.

Anh ta hỏi tiếp: “Cô là người phụ trách làm cơm à? Trước đây hình như tôi chưa gặp bao giờ?”

Lục Phồn tưởng tượng ra cảnh mình cầm muôi lớn xào nấu cơm tập thể, không kim được bật cười: “Không phải... nhưng mà cũng không khác làm bao”.

Thẩm Uẩn Xuyên không hỏi tiếp nữa mà lại nói: “Canh cô nấu rất ngon”.

Anh nhìn xuống đáy bát rồi hỏi dò: “Cô... mấy ngày thì hầm một lần?”

Thực ra khi nhìn khí chất và vẻ ngoài, mọi người sẽ nghĩ Thẩm Uẩn Xuyên là kiểu minh tinh lạnh lùng khép kín, dù có cười cũng khó mà gần được, Lục Phồn cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng sau mấy phút ngắn ngủi chuyện trò, cô cảm thấy Thẩm Uẩn Xuyên hết như em trai mình vậy, ngoài mặt thì cao cao tại thượng, như kiểu “tôi rất dữ đó đừng có chọc tôi”, nhưng bên trong lại hiền lành dễ nói. Mẹ fan ngay lập tức chuyển thành chị fan.

Lục Phồn nhìn đôi mắt trong suốt của người kia, không đành lòng làm ai đó thất vọng: “Tôi không hay nấu canh, nhưng mỗi ngày đều phải nấu nướng, nếu anh muốn thì mỗi ngày tôi sẽ làm nhiều hơn một chút”.

“Thật à?”

Lục Phồn gật đầu, dẫn đo một lục rồi nói: “Thực ra... tôi là fan của anh”. Cô khẽ cười: “Làm cơm cho thần tượng thì người nên vui phải là tôi mới đúng”.

Thẩm Uẩn Xuyên cười cười, khuôn mặt thanh tao không khác gì từ trong tranh thủy mặc.

Hiếm khi thấy idol một lần, hơn nữa Xuyên Xuyên ngoài đời còn khiến người ta yêu thích đến vậy, Lục Phồn cũng thấy rất hài lòng, thăm dò hỏi: “Xin hỏi anh có thể kí tên cho tôi không?”

Thẩm Uẩn Xuyên bật cười: “Đương nhiên rồi, uống canh của cô xong tôi còn nghĩ phải làm sao để cảm ơn cô đây”.

Lục Phồn phấn khích quay đầu nhìn quanh xem, trên gian bếp có một đoạn bút chì, thế là đưa chì cho Thẩm Uẩn Xuyên. Nhưng mà ở đây không có giấy, làm sao bây giờ? Cô sợ chờ một lúc nữa thì Thẩm Uẩn Xuyên đi làm mất, thế là thẳng thẩn cống hiến áo T shirt của mình ra. Thẩm Uẩn Xuyên roẹt roẹt kí tên lên phần đuôi áo, có lẽ là sợ bút chì nhanh phai, anh còn cố ý tô đậm mấy lần.

Cái T shirt này có giá năm triệu rồi đây!!! Lục Phồn vui sướng nhìn cái tên nọ, chắc phải đi thay gấp rồi đóng khung trong nhà.

Rất nhanh sau đó, cô nhớ tới việc mình còn chưa đưa canh cho Giản Ngộ Châu, thế là vội vàng bung bát sứ lên, tạm biệt Thẩm Uẩn Xuyên.

Lục Phồn bước tới cửa phòng Giản Ngộ Châu, đưa tay gõ gõ cửa gỗ, không có ai trả lời, cô khẽ đẩy cửa, cửa cọt kẹt một tiếng mở ra.

Trong phòng chỉ bày một số đồ trang trí đơn giản, thậm chí cả lò gạch cũng không có, nhưng ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào, lại khiến người ta cảm thấy ấm áp và yên tĩnh.

Giản Ngộ Châu nằm trên giường, dáng ngủ không ngay ngắn cho lắm, ôm một cái gối, mặt như sắp chôn luôn vào đấy. Lục Phồn nhẹ chân đặt bát lên bàn, vốn định xoay người rời đi nhưng không biết ma sai quỷ khiến thế nào

lại hơi ngòì xỏm ngay trước giường, đỏi mắt với khuôn mặt của Giản Ngộ Châu.

Đường nét trên khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng góc cạnh, vẻ nghiêm túc đó khiến người ta cảm thấy có một sự ngọt ngào vô hình. nhưng mà lúc ngủ, mi mắt rũ xuống, hàng lông mi dài tạo thành một vệt tối mềm mại nơi viền mắt.

Lục Phồn cứ nhìn như thế một hồi lâu, nhin không được đưa tay ra vuốt thử hàng lông mi người nọ, vừa chạm tay vào, Giản Ngộ Châu lại nhíu mày đưa tay phẩy phẩy cô đi.

Lục Phồn cảm thấy rất buồn cười. Được rồi, không nghịch nữa.

Cô đang muốn đứng lên, người nằm trên giường đột nhiên lại vươn tay ra, nắm chặt lấy cổ tay cô, chân Lục Phồn khuyu xuống, nửa người ngã nhào lên người anh.

Giản Ngộ Châu buồn bực rầm rì vài tiếng, bàn tay vô thức vòng lấy hông cô, sau đó mới dần dần tỉnh lại, hàng lông mi run run muốn mở, cứ thế, Lục Phồn chạm mắt vào đôi mắt lim dim buồn ngủ của người kia. Ôi, cảnh tượng này thật khiến người ta mơ mộng mà.

Hình như Giản Ngộ Châu còn chưa nhận ra cô, cứ nhìn một lúc mới lúng túng hỏi: “Em...”

Lục Phồn luống cuống bò từ người anh dậy: “Cái kia, tôi tới đưa canh giải rượu cho anh”. Nói xong, cô chỉ bằng chứng thuần khiết trên bàn gỗ.

Lòng bàn tay trống rỗng, cảm giác mát mát lạ lùng trào dâng trong lòng.

Giản Ngộ Châu vừa tỉnh, đầu óc còn chưa rõ ràng lắm, anh nhìn chằm chằm lòng bàn tay của mình và khuôn mặt Lục Phồn một lúc lâu, khi ấy mới tỉnh táo hơn: “Cảm ơn”.

Anh xoa trán một cái, chống người ngòì dậy, trong lúc vô tình, ánh mắt lướt qua một nơi nào đó rồi dừng lại. Trên chiếc áo T shirt trắng tinh của cô có một hàng chữ rõ ràng.

Thẩm Uẩn Xuyên.

Chương 28

Hai mắt anh như đầm nước, sâu thẳm mà trầm ngâm, Lục Phồn cúi đầu nhìn theo ánh mắt anh, nhìn thấy cái tên được kí trên vạt áo T shirt của mình, chẳng biết vì sao, cô vô thức lại đưa tay che lại: “Anh tranh thủ uống lúc còn nóng đi, uống xong nghỉ ngơi sẽ thoải mái hơn”.

Giản Ngộ Châu làm như không nghe được lời cô, ánh mắt vẫn yên lặng nhìn chăm chăm cái tên nọ, sau đó làm bầm: “Chữ xấu”.

Lục Phồn: “...”

Không chịu nổi người ta công kích idol của mình, Lục Phồn tranh luận: “Chữ anh đẹp chắc?”

Giản Ngộ Châu liếc mắt nhìn cô: “Không tin à?” Anh moi moi tìm một chiếc bút máy Vạn Bảo Long trong túi, không nói một lời đã kéo lấy vạt áo của cô, xoay xoay.

Lục Phồn trợn to mắt: “Anh làm gì đấy?”

Cô còn chưa dứt câu, Giản Ngộ Châu đã viết xong nét bút như rồng bay phượng múa, lưu loát đậy nắp bút lại.

Lục Phồn cúi đầu nhìn, phía trên cái tên trước đó đã có một hàng chữ mới, nét chữ cứng cáp và mạnh mẽ, có một vẻ khí khái sắc sảo lạ thường, nếu so với nhau, nét chữ phiêu dật của Thẩm Uẩn Xuyên cũng kém hơn không ít.

Không biết có phải anh ta cố ý hay không, nơi kí tên vừa vặn nằm trên sát ba chữ Thẩm Uẩn Xuyên, chữ cũng lớn hơn nhiều, cực kì bắt mắt.

Giản Ngộ Châu hơi nhíu mi, như thể đang chờ cô khích lệ, trong lòng Lục Phồn vẫn còn phải nín cười vì tính tình trẻ con của người nọ, nên cố ý đùa: “Nhưng tôi thấy chữ của Thẩm Uẩn Xuyên đặc biệt hơn”.

Đôi lông mày của Giản Ngộ Châu lập tức tui ng trĩu xuống, nặng nề uất ức, không nói một lời nào. Lục Phồn bung bát sứ lên, mở nắp rồi đưa tới trước mặt anh: “Anh uống đi”.

Anh nhận lấy, nhưng lại không có động tác tiếp theo, Lục Phồn đành phải nói: “Nhưng mà chữ của anh thì khí khái hơn mà”.

Lúc này người nọ mới làm như hài lòng, trong ánh mắt ló lên vẻ “đương nhiên anh biết, em khỏi cần phải nói rõ”.

Buổi chiều, nhân viên đoàn làm phim bận rộn dựng rạp, Giản Ngộ Châu ăn không ngồi rồi nên sang phòng bếp xem Lục Phồn chuẩn bị bữa tối. Trong phòng, ngoài Lục Phồn ra còn có mấy người đang làm cơm tập thể cho đoàn làm phim, phòng bếp ở đây chỉ có nồi hơi, khói cuộn lên ngùn ngụt, phía trước bếp lò tiếng người ho khụ khụ, chẳng mấy chốc đã đen thui bụi khói.

Lục Phồn cũng bị sặc ho mấy lần, cô quay đầu nói với Giản Ngộ Châu: “Anh ra ngoài đi, ở đây hắc lắm”. Giản Ngộ Châu nhìn mấy nhân viên đang luống cuống tay chân ở đằng kia, ngẫm nghĩ, chắc đoàn làm phim cứ tưởng ở đây có nồi áp suất và bếp ga, cho nên mới không mang bếp lò, giờ nhìn phòng bếp nghi ngút khói như vậy, phải khắc phục sao đây? Anh xắn tay áo lên, đi tới phía sau bếp: “Để tôi”.

Người đốt củi sững sờ, vội vàng xua tay: “Ôi, không phiền anh đâu...”

“Nếu không trễ rồi mọi người cũng không có cơm ăn”.

Người kia nghe vậy cũng không từ chối nữa, đưa ghế đầu nhường lại cho Giản Ngộ Châu. Lục Phồn cũng kinh ngạc không kém: “Anh biết làm à?”

Giản Ngộ Châu đáp: “Thì đốt củi thôi mà, lúc bé từng nghịch, sân sau nhà cũng bị anh đốt trụi”.

Lục Phồn: “...”

Công trình ngồi châm lửa của Giản Ngộ Châu quả nhiên đã ít khói hơn nhiều, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng cao xa đó, nhưng không biết vì sao, đột nhiên Lục Phồn lại cảm thấy thú vị, khóe mắt cũng bất giác đượm cười. Giản Ngộ Châu nhìn cô một lúc rồi thay đổi sắc mặt: “Mặt anh có tro à?”

“Không có”. Lục Phồn quay lưng thái rau, ngừng một chút rồi cười nói: “Nhưng mà có nếp nhăn”.

Giản Ngộ Châu: “...”

Nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của họ, nhóm nhân viên nghi ngờ nhìn nhau, bình thường Giản Ngộ Châu không tính là gần gũi bình dị, người chưa từng tiếp xúc đều thấy rất sợ anh, nhưng không biết tại sao Lục Phồn lại dám nói với Giản Ngộ Châu như vậy.

Chẳng lẽ đây chính là...miếng ăn là trời...có củi mới cháy trong truyền thuyết đó sao, sau khi Giản Ngô Châu tự nhiên gia nhập vào đội ngũ làm cơm. Trần Tiêu vào nhà bếp nhìn thấy Giản Ngô Châu đang hươ hươ muổng sắt xào trộn rau xanh trong nồi, vẻ mặt không khác gì khi nhìn thấy lốc xoáy cấp mười.

Đó là Vũ Trục cao quý lạnh lùng đó sao. Tại sao vì theo đuổi em gái mà cậu bỏ hết khí chất vậy hả? Khí chất a khí chất, khí chất cũng không cần luôn sao!! Nhìn cậu giờ đi, sau này chắc chắn sẽ trở thành “nấu phu” trong nhà!!!

Còn nữa, anh không ngờ món rau xào hôm đó người trong đoàn làm phim ai ai cũng khen ngon. Nồi sắt lớn nấu cơm cũng mềm mềm thơm ngát, người thành phố quen ăn nồi cơm điện rồi, giờ đổi vị là thấy ngon hơn hẳn, thậm chí có người ăn cơm không cũng thấy vui.

Mọi người ngồi trước đồng lửa cười cười nói nói, Giản Ngô Châu bất giác nhìn quanh một vòng, không thấy bóng Lục Phồn đâu, cứ tưởng cô ra ngoài có việc, cho nên mới ăn cơm trước. Ăn được hơn nửa vẫn không thấy bóng cô, anh không nhịn được hỏi Trần Tiêu: “Có thấy Lục Phồn không?”

Trần Tiêu nhún vai: “Cậu nhìn suốt đó mà còn không thấy thì tôi sẽ thấy sao?” Giản Ngô Châu khẽ chạt một tiếng, thả hộp cơm xuống, Trần Tiêu vội vàng kéo lại: “Cậu lại làm gì đó, không chừng Lục Phồn không thích ở chung với nhiều người xa lạ, cậu tìm cô ấy làm gì, nhiều người thấy lại phiền”.

Giản Ngô Châu trầm mặc, sau đó ngồi xuống. Trần Tiêu nghĩ có lẽ mình vừa đâm phải vết thương trong lòng Giản Ngô Châu rồi, thế là ho nhẹ một tiếng: “Cái gì đấy, theo đuổi con gái cũng phải có phương pháp, khoảng cách phải hợp lí, hiểu không? Còn nữa.. cậu đã tỏ ý với người ta chưa?”

Giản Ngô Châu trầm ngâm nhìn lại, Trần Tiêu vỗ gáy một cái.

Đồ thiếu năng trí tuệ... Anh lặng nói, sau đó hỏi: “Cậu còn chưa nói suy nghĩ của mình với người ta, nếu như chạy rần rần sau lưng người khác như vậy biết đâu họ lại thấy phiền hà, dù có đẹp trai cũng vô dụng đấy”.

“Trừ khi...”

Giản Ngô Châu thẳng lưng, nghiêng tai lắng nghe: “Trừ khi cái gì?”

Trần Tiêu hạ giọng: “Trừ khi cô ấy cũng có ý với cậu, thế mới không chê cậu chán”.

Nghĩ đến khả năng này, Giản Ngộ Châu tự dừng lại thấy hơi kích động, nghĩ thầm, hình như trước giờ Lục Phồn không chê anh phiền, có phải cô ấy cũng có ý với anh không?

“Thực ra muốn kiểm tra cũng rất đơn giản”. Trần Tiêu chậm rãi uống một hớp, hướng thụ về mặt sốt ruột muốn biết lại phải cố gắng kiềm chế của Giản Ngộ Châu, hồi lâu sau mới nói: “Cậu phải tìm một cơ hội đối diện với người ta, qua mười giây mà cô ấy không trốn tránh ánh mắt của cậu, chứng tỏ là không thích. Càng né sớm chứng tỏ vị trí của cậu trong lòng cô ấy càng lớn hơn, Tử Trục Nam này, cái này mà cậu cũng không hiểu à”.

Giản Ngộ Châu ngồi không yên, đứng bật dậy đi tìm người thử nghiệm. Trần Tiêu thở dài, nhớ lại quãng thời gian mình từng là một quản lí thét gầm ra lửa, càn quét mọi hiểm nguy, giờ lại lưu lạc tới mức phải tính kế cho tên già mới biết yêu lần đầu, bao nhiêu khát khao hoài bão, bao nhiêu tài hoa trí tuệ, giờ Vũ Trục kia chỉ một lòng một dạ với nữ sắc mà thôi, thật là đáng thương mà...

Nơi Lục Phồn có thể đi chỉ có ba nơi, phòng bếp, phòng mình, và phòng vệ ính. Giản Ngộ Châu đứng trước phòng cô gõ cửa thì không ai lên tiếng, anh quay đầu đi về phía phòng bếp.

Xa xa, đèn phòng bếp sáng trưng như ban ngày, ánh đèn xuyên qua ô vuông cửa sổ, chiếu rọi lên nhúm cỏ xanh ngoài phòng. Giản Ngộ Châu không tìm được dừng chân. Trong lòng tập lại những gì phải làm sau khi gặp Lục Phồn một lần nữa, sau đó mới hít nhẹ một hơi, mang về mặt hùng hồn hi sinh, nghiêm trang oai hùng lao tới chiến trường.

Đứng trước cửa gõ, anh đưa tay ra, đang định đẩy vào nhưng khi nghe thấy bên trong phòng có một giọng nói khác, bàn tay cũng đột nhiên dừng lại.

Chương 29

Nghe nói tối nay đoàn làm phim còn định quay suốt đêm, vì thế ăn cơm tối xong Lục Phồn cũng bắt tay vào bếp, muốn làm một bát cháo gà hầm nấm cho Giản Ngộ Châu. Tuy giờ đã vào hè, nhưng ở vùng núi thế này chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn, hơi lạnh dính vào người thì cực dễ sinh bệnh, uống một cháo hầm nóng hồi làm ấm người là cực kì cần thiết.

Lửa nhỏ le lói liếm lấy ấm sành, Lục Phồn ngồi trên ghế đầu nhỏ, duy trì một tư thế xem hí kịch gần nửa tiếng đồng hồ, sau đó để điện thoại xuống, giang rộng hai tay hươ hươ cho đỡ mỏi.

Gió đêm len lỏi từ ô cửa sổ khép hờ, Lục Phồn xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, sau đó đứng lên, định đi đóng cửa lại. Tay vừa mới chạm vào khe cửa, cô nhìn thấy có một người đứng bên ngoài hành lang, bốn mắt nhìn nhau, cô nhận ra đó là người quản lý của Thẩm Uẩn Xuyên, nghe Ngụy Gia Ngữ nói, quản lý của Thẩm Uẩn Xuyên Lý Văn Trường rất khó tính, không dễ ở chung.

Nhưng dù sao cũng là người quản lý, với tâm tình yêu ai yêu cả đường đi lối về, Lục Phồn vẫn lịch sự mỉm cười gật đầu với người kia, sau đó mới khép cửa lại. Nhưng mà khi cô vừa quay người định về lại ghế đầu, Lý Văn Trường đã gõ cửa một tiếng: “Có thể dành chút thời gian không, tôi có chuyện muốn nói”.

Lục Phồn thấy hơi kì lạ, quản lý của Xuyên Xuyên thì có gì phải nói với cô đây? Cô mở cửa ra, Lý Văn Trường cũng theo vào, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lúc rồi đi thẳng vào vấn đề: “Cô là đầu bếp riêng của Giản Ngộ Châu à?”

“Phải”.

“Nghe Uẩn Xuyên nói, đồ ăn cô làm rất ngon. Cơm tối hôm nay của cậu ấy cũng là do cô làm sao?”

Bởi vì lúc chiều đã đồng ý với Thẩm Uẩn Xuyên, vì thế Lục Phồn làm cơm tối nhiều hơn một chút, không ngờ Lý Văn Trường lại biết được chuyện này. Giọng điệu và thần thái của anh ta khiến người khác cảm thấy không thoải mái, nét cười khách khí trên khuôn mặt Lục Phồn cũng giảm đi nhiều.

“Không phải cô tình, mà chỉ thuận tiện thôi”. Lục Phồn ngừng một chút: “Nếu như anh muốn cảm ơn thì Thẩm Uẩn Xuyên đã nói rồi, anh có công tới đây một chuyến thì không cần thiết đâu”.

Chân mày Lý Văn Trường cau lại, không vòng vo thêm nữa: “Cô là fan của cậu ta phải không, tôi không quan tâm cô theo đoàn làm phim vào núi làm gì, nhưng tôi hi vọng cô có thể cách xa cuộc sống cá nhân của Uẩn Xuyên, tôi không muốn nghe được bất kì tin đồn nào về cô và cậu ấy, tôi muốn cô bảo đảm cho tôi”.

Người này không khách sáo chút nào. Lục Phồn từng nghe Ngụy Gia Ngữ nói, Lý Văn Trường rất quan tâm tới chuyện tình cảm của Thẩm Uẩn Xuyên, không cho phép xuất hiện bất cứ scandal nào, cũng không chấp nhận việc Thẩm Uẩn Xuyên làm những chuyện khác người ảnh hưởng đến hình tượng hoàn mỹ của cậu ta. Nếu nói Thẩm Uẩn Xuyên là nghệ sĩ trong tay anh ta, không bằng cứ nói là một công cụ kiếm tiền thích hợp.

Lục Phồn không phải người nóng tính, mặt của cô trầm xuống, tuy giọng điệu không nhanh không chậm nhưng đã có vẻ giận rồi: “Lý do tôi đến đây rất đơn giản, vì tôi là nhân viên của Giản Ngộ Châu. Đúng, tôi là fan của Thẩm Uẩn Xuyên, nhưng tôi chưa từng mượn thân phận để chủ động tiếp cận cậu ta, nếu anh có nghi ngờ thì có thể tới hỏi Thẩm Uẩn Xuyên”.

Lý Văn Trường cũng không tin tưởng mấy, anh ta đưa tay ra: “Đưa điện thoại của cô đây, tôi muốn kiểm tra xem cô có chụp trộm hình không?”

Quả thực Lục Phồn đã bị cái tính không biết xấu hổ của người này làm hoảng hồn rồi. Lý Văn Trường nhìn thoáng qua điện thoại di động để trên bàn, giật lẩy.

Trên màn hình vẫn đang phát bộ hí kịch truyền hình, nên không cần nhập password là có thể mở máy ngay, Lục Phồn lập tức cuống lên: “Trả lại cho tôi”.

Cô nhớ rõ ràng, trong file ảnh có một tấm hình, là hình cô “trộm” từ điện thoại của Tống Minh, chụp Giản Ngộ Châu ôm mình. Lý Văn Trường xưa nay không có quan hệ tốt với Giản Ngộ Châu và Trần Tiêu, nếu tấm hình này bị Lý Văn Trường thấy được... cô không dám nghĩ tiếp nữa rồi.

Đang lúc ấy thì, cánh cửa gỗ đột ngột bị đẩy ra, một bóng lưng cao lớn mang theo hơi lạnh bước vào phòng.

Lục Phồn nhìn sang, khi thấy rõ mặt Giản Ngô Châu cô mới thoáng sững sờ. Sao anh lại ở đây?

Giản Ngô Châu đưa tay lên đã dễ dàng đoạt được điện thoại trong tay Lý Văn Trường, anh trầm giọng nói: “Không có sự cho phép của người ta mà muốn xem điện thoại thì không hay lắm đâu, Lý Văn Trường, dầu gì anh cũng là một tên đàn ông bốn mươi tuổi, sao già rồi mà không đứng đắn thế?”

Anh nói rất chậm rãi, trong giọng điệu đó cũng không thấy có tức giận bao nhiêu, chỉ có điều âm trầm khiến người ta tự dung thấy rét.

Lý Văn Trường không hài lòng: “Chuyện này không liên quan tới anh, tôi chỉ đang ngăn chặn phiền phức mà thôi, nếu việc này xảy ra với anh thì Trần Tiêu cũng sẽ làm như vậy, Giản Ngô Châu, anh đừng bao đồng việc khác”.

“Nếu là người bình thường thì tôi sẽ không nhúng tay vào”. Anh nhìn về phía Lục Phồn, rồi lại dời đi rất nhanh: “Nhưng Lục Phồn là đầu bếp riêng tôi mời tới, sao có thể để anh muốn làm gì thì làm được? Nếu cô ấy có gì không đúng, Trần Tiêu sẽ nhắc nhở, cũng tương tự như vậy, việc này không liên quan gì với anh. Anh gây khó dễ cho một cô gái như vậy, không bằng quay về dạy dỗ Thẩm Uẩn Xuyên trước đi, tới đây giành đồ ăn của tôi là ý làm sao, muốn sống mái một phen à?”

“Dù trong điện thoại có ảnh chụp trộm hay không thì tôi vẫn tin tưởng Lục Phồn, cô ấy nói không nghĩa là không, anh đừng tưởng chỉ có Thẩm Uẩn Xuyên là bảo bối, ai thấy anh ta cũng phải sân sân chạy tới? Nếu tôi nhớ không nhầm, gần đây tình trạng của cậu ta không tốt, mấy ngày trước một mình cậu ta làm chậm tiến độ của tổ, chắc hẳn chuyện này cũng có quan hệ với quản lí như anh chứ?”

“Thay vì bám chặt người khác không tha, anh nên nghĩ cách tự giải quyết phiền phức của mình đi”.

Lý Văn Trường bực bội cố gắng kìm nén oán khí và tức giận trong lòng mình. Bình thường anh ta vẫn thường ỷ vào việc mình lớn tuổi, lâu lâu sẽ dạy dỗ Giản Ngô Châu hai câu, nhưng từ trước tới giờ người này chưa bao giờ cãi lại, không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, mở miệng như pháo nổ không cho ai nói được nửa lời. Nếu là người bình thường nói với anh như vậy, hoặc Thẩm Uẩn Xuyên dám tranh luận như thế, anh ta đã mắng cho tới tấp rồi, nhưng anh ta vẫn còn lí trí, bình thường có khó chịu thì không sao, nhưng nếu không nể mặt Giản Ngô Châu thật, con đường sau này cũng không dễ đi nữa rồi.

Anh nhanh chóng cân nhắc lợi hại tốt xấu thế nào, sau một hồi lâu mới lạnh lùng ném một câu: “Mai tôi sẽ yêu cậu Trần Tiêu đưa cho tôi một kết quả xử lý”. Nói xong, anh ta quay người rời đi. Giản Ngô Châu cười nhạo không chút nể mặt: “Trời lạnh đường trơn, đi đứng cẩn thận, chú già rồi gãy xương dễ lắm, ở đây chạy tới bệnh viện gần nhất cũng phải hai tiếng đồng hồ đó”.

Chân Lý Văn Trường lao đảo một nhịp, cảm phần rời đi. Tình thế chuyển biến quá nhanh, Lục Phồn còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi cô ngược mắt nhìn lên, Giản Ngô Châu cũng đang cúi mắt xuống, nhìn thẳng vào cô.

Về mặt anh có gì đó rất lạ, như thể đang chờ mong, mát mát, quan tâm, hay một tâm tình phức tạp gì đấy, không biết ma sai quỷ khiến thế nào, Lục Phồn phá vỡ yên lặng: “Lần đầu tiên nghe anh nói nhiều như vậy...”

Bình thường Giản Ngô Châu có thể nói là cực kì ít nói, lúc nói cũng chỉ là lời ít ý nhiều, lần đầu tiên Lục Phồn nhìn thấy anh ấy uy hiếp người khác trực tiếp như vậy. Không thể không nói... quá đã nghiền, đặc biệt là khi nhìn thấy Lý Văn Trường uất nghẹn như sắp phun cả ngụm máu tươi ra mà vẫn phải nín nhịn nuốt lại vào trong bụng.

“Loại người này chỉ biết bắt nạt kẻ yếu thôi, em đừng để ý tới anh ta”. Anh suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Sau này em phải ở cạnh anh, hấn sẽ không tìm em gây phiền phức nữa”.

“Ồ...” Lục Phồn gật gù: “Cảm ơn anh”. Giản Ngô Châu khe khẽ gật đầu, sau một phút yên lặng ngẩn ngui, rốt cục anh cũng không kìm được mở miệng: “Em nấu cơm cho Thẩm Uẩn Xuyên à?” Giọng nói kia chẳng khác nào bé con hỏi cha mẹ mình có phải thích con nhà hàng xóm hơn không, tức tối trong lòng Lục Phồn cũng giảm đi không ít, không nhịn được cười: “Anh nghe được à? Chỉ tiện tay thôi, lúc trưa nấu cơm thì anh ta có ghé qua, còn chưa ăn cơm nên tôi đưa phần canh dư cho anh ấy ăn... Sau đó thấy thần tượng mở lời, nên tôi mới đồng ý sẽ làm thêm ít cơm, để phần cho anh ấy...”

Câu cuối cùng càng nói càng nhỏ, gần như im bật, Giản Ngô Châu vênh khöhe môi lên: “Không cho phép”.

“...” Lục Phồn mờ mịt: “Không cho phép cái gì?”

“Không cho phép để phần cho hấn. Hấn ta có trả lương cho em đâu, tại sao lại được ăn cơm?” Giọng của ai kia ngang phè phè, không có ý cho

người ta cãi lại: “Sau này có dư cũng phải đồ, không được cho người khác ăn”.

Lục Phồn: “...” Ông chủ lớn đã bắt ép như vậy, Lục Phồn chỉ có thể gật đầu: “Tôi biết rồi”. Hình như Giản Ngô Châu còn muốn nói gì nữa, nhưng cứ định nói lại thôi. Lục Phồn cho người kia bậc thang leo xuống: “Còn có việc gì sao?” Giản Ngô Châu hít sâu một hơi, như hạ quyết tâm gì đấy: “Lục Phồn, em nhìn anh này”.

Lục Phồn nghi ngờ nhìn anh: “Sao thế?”

Giản Ngô Châu đột ngột vươn tay ra, nắm lấy bờ vai của cô: “Đừng nói chuyện”.

“...” Hơi thở của anh cách quá gần, cả người Lục Phồn cùng đờ cả ra, vai đứng thẳng không dám động đậy. Cô cứ đón lấy mắt anh như thế, nhìn thẳng vào đáy mắt người kia. Ánh mắt anh không hề nóng rực. Lục Phồn chỉ cảm thấy trái tim ai đó càng lúc càng mạnh mẽ, từng tiếng tim đập thành thịch bên tai, như thể đang nặng nề gõ thẳng trái tim mình.

Đôi lông mi hơi chớp, theo bản năng cô muốn né tránh đi. Giản Ngô Châu cũng buông lỏng bờ vai cô ra, mặt nghiêng sang bên rồi nắm tay đưa lên mô ho khẽ một tiếng.

Lòng bàn tay Lục Phồn tê tê, cô hơi lùi về sau nửa bước: “Có chuyện gì à?”

Cả đầu Giản Ngô Châu đang tràn ngập “sao mình lại bại trận trước cơ chứ”: “mình còn chưa nhìn thấy phản ứng của cô ấy nữa”: “mình ngốc quá”, nên chỉ có thể qua loa lấy lệ đáp: “Quên mất.. anh tới chỉ định tìm em thôi”.

“Ồ”.

“... Sắp quay rồi, anh đi trước”.

Thậm chí anh còn không đợi Lục Phồn đáp lại đã bỏ chạy mất dép, bước nhanh qua hành lang, tới một chỗ không người mới từ từ chậm lại. Trong đêm đen trắng sáng, ánh trăng mờ ào thê lương ~

Giản Ngô Châu thở dài một hơi, đứng một lúc, định gọi điện thoại cho Trần Tiêu hỏi xem sắp quay cảnh ở đâu, nhưng nhìn điện thoại trong tay anh mới phát hiện ra đây là điện thoại của Lục Phồn mà.

Sau khi giật lại được từ trong tay của Lý Văn Trường, anh vẫn cảm như

thế, quên trả cho Lục Phồn. Anh không có tâm tình chú ý đến việc nhỏ này, mà đương nhiên Lục Phồn cũng không chú ý. Màn hình điện thoại vẫn sáng. Giản Ngộ Châu đấu tranh tâm lý một hồi, muốn quay lại trả điện thoại, nhưng kết quả là, ánh mắt vừa dời qua file ảnh thì chân không động đậy được nữa.

...Anh cũng muốn biết Lục Phồn có chụp trộm Thẩm Uẩn Xuyên không...

Không được, nếu anh tự tiện mở điện thoại của người ta như thế thì có khác gì Lý Văn Trường chứ?

...Nhưng mục đích không giống nhau mà, anh có ý tốt, không sai, với lại anh chỉ liếc cái thôi... Giản Ngộ Châu nhìn quanh bốn phía, thấy xung quanh không có ai, anh mới từ từ hít một hơi, nghiêm túc mở file ra. Bên trong có mười mấy bộ ảnh khác nhau, Giản Ngộ Châu liếc mắt qua một lượt, nhưng nhìn đến tên file cuối cùng lại bất ngờ dừng lại. Lòng không ai biết.

Hơn nữa chỉ có một tấm hình. Nếu như giáo viên văn của anh còn sống, câu nói này... chắc là lời tâm tình thâm mến nhỉ.

Bất an, nghi ngờ, phiền muộn cứ thế ào ào dâng lên, đại não Giản Ngộ Châu phút chốc trống không, ngón tay đặt trên màn hình cũng trở nên run rẩy.

Nếu là người khác, nếu là người đàn ông khác... ý nghĩ đen tối đó chợt lóe lên trong đầu, nhưng lại giữ chặt tâm tư và suy nghĩ của anh.

Chỉ trong chớp mắt khi bức ảnh hiện ra, anh không tin nổi trợn tròn mắt lên, hô hấp ngừng lại một lúc. Đúng lúc ấy, tiếng bước chân dồn dập vang lên trên hành lang, anh quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Lục Phồn đang chạy tới. Mái tóc dài của cô bị gió đem thổi loạn, nhưng lại không còn lòng dạ nào mà chỉnh chu gọn gàng. “Điện thoại của tôi... ở chỗ anh phải không?”

Giản Ngộ Châu nhìn cô chăm chú, ánh trăng mờ ảo soi bóng chiếu hai người. Anh cố nén tình cảm mê mông, mặt không đổi sắc nói: “Ở chỗ anh, tới lấy này”.

Chương 30

Về mặt anh vẫn bình thường như cũ, tay cầm điện thoại khẽ đưa lên. Lục Phồn không nghi ngờ gì cả, đoán chắc đối phương vẫn chưa nhìn thấy tấm hình trong file ảnh nọ nên mới thăm thở phào nhẹ nhõm, cất bước đi qua.

Ánh mắt Giản Ngô Châu bình thản là thế, nhưng thật ra lại sóng gió bên trong, cứ thế nhìn chăm chặp người đang từng bước tới gần. Ánh trăng mờ ảo khiến những tình ý sâu thẳm nhất trong lòng cứ thế nôn nao muốn thoát ra, đợi tới khi cô đứng trước mặt anh, Giản Ngô Châu vô thức tiến về trước nửa bước, giang hay tay ra rồi ôm chặt người kia vào lòng mình.

Hàm dưới của Lục Phồn va vào bờ vai anh, hơi đau, đập vào mặt là hơi thở nóng rực, trong nháy mắt cô cuống cuống hoảng hốt, đờ đẫn không có động tác nào.

Giản Ngô Châu nắm chặt tay, lòng bàn tay dán chặt vào gáy của người kia, tay khác thì vòng qua eo, ép sát đầu người nọ vào trước ngực mình, đầu lại hơi cúi xuống, để sát bên tai cô, tiếng hô hấp nhẹ đi mấy nhịp. Hai người cứ duy trì bầu không khí lạ lùng kia một lúc, mãi đến khi Lục Phồn bắt đầu muốn thoát đi, Giản Ngô Châu lại càng thêm siết chặt, buồn bực nói: “Đề anh ôm một lúc”.

Lục Phồn không biết vì sao tự dưng chuyện lại thành ra như vậy, lẽ nào Giản Ngô Châu uống say lại xem cô là gấu. Cô cảm giác bàn tay anh giữ chặt lấy eo cô mang theo từng đợt tê dại yếu mềm, tim đập nhanh quá làm lời nói cũng có phần lộn xộn: “Anh sao thế?”

“Đừng nói gì cả, yên tĩnh một chút”.

“...”. Lục Phồn không nói nữa, nhưng cả người vẫn cực kì khó chịu. Gió đêm trên núi lạnh thấu xương, trước ngực anh lại nóng bừng không ngớt.

Lạnh băng và nóng hực, lông tơ trên người cũng dựng hết cả lên.

Trực giác của cô bây giờ là Giản Ngô Châu có gì đó không ổn. Không biết có phải do đã xác định được tâm lí rồi không, dần dần cô lại thấy thoải mái hơn, không căng đờ như trước, hai tay đặt trước ngực anh cũng bắt đầu cuộn lại, cả người cứ xoắn xuýt trong trạng thái mâu thuẫn.

Một hồi lâu sau, Giản Ngô Châu không chịu được nữa, anh thấp giọng

nói: “Em nói mấy câu đi”.

Lục Phồn: “Nói gì?”

Giản Ngô Châu: “Gì cũng được”.

Lục Phồn: “Anh uống rượu hả?”

Giản Ngô Châu: “Không có”.

Lục Phồn: “Anh lạnh hả?”

Giản Ngô Châu: “Không”.

Lục Phồn vắt hết óc ra cũng không hiểu tại sao, lại rơi vào trầm mặc. Giản Ngô Châu sắp bị sự im lặng của cô làm cho điên lên rồi, anh chủ động mở lời: “Sao em không hỏi có phải anh thích em không?”

Lục Phồn ngẩn ra, ma xui quỷ khiến thế nào cũng lặp theo lời nọ: “Anh thích tôi à?”

Giản Ngô Châu nghe vậy, tay ôm cô cũng hơi run lên, lập tức buông cô ra, cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo xán lạn. Một hồi lâu sau, trên mặt của anh ửng lên một nét hồng khả nghi, anh thấp giọng ho khan một tiếng, đưa tay che mắt cô lại, đắn đo một lúc rồi mới trịnh trọng trả lời: “Phải”.

Lần này đến phiên Lục Phồn cười khanh khách. Mãi không nhận được câu trả lời, Giản Ngô Châu có phần bực bội: “Sao em không nói gì?” Lục Phồn hoảng hốt cứ tưởng mình mới vừa ảo giác, Giản Ngô Châu... tỏ tình với cô sao? Cô thật thà đáp lại: “Còn chưa nghĩ ra phải nói gì...”

Giản Ngô Châu nhìn vẻ mặt mở mồm của ai kia, không còn nét khách sáo xa lánh như mọi ngày, cho nên nhân lúc cô còn chưa tỉnh táo phải tranh thủ hơn một chút, thế là tay lại vòng lên hông người nọ: “Em nói xem vì sao trong điện thoại của em lại có ảnh ở Tổng Thành ngày đó”.

Lục Phồn ngẩn ra, anh ấy thấy rồi!!! Cảm giác bí mật mình giấu kín bao lâu lại bị người ta biết được, phải nói là vô cùng xấu hổ, cô đẩy cơ thể đang càng lúc càng tiến sát lại mình: “Sao, sao anh lại xem điện thoại của tôi”.

Giản Ngô Châu thâm nghĩ, hóa ra lúc Lục Phồn thẹn thùng cũng giống như những thiếu nữ hoài xuân như thế. Tính cách của cô trong nhu có cương, anh còn nghĩ, cho dù cô biết anh đã xem điện thoại của mình thì cũng sẽ cười

cười bỏ qua mọi chuyện nữa đây... Có lẽ là vì bị vạch trần bí mật, hai gò má đỏ ửng, giọng điệu thì như giận dỗi, làm đáy lòng anh càng lúc càng ngọt thêm. Như thể có một giọng nói thì thào vào tai anh, Giản Ngô Châu, trong lòng cô bé ấy có mày, cho nên mới thẹn.

Khóe miệng anh càng lúc càng cong, cũng thật thà biết mở lời xin lỗi: “Xin lỗi, anh biết lỗi rồi”. Câu trả lời mềm mỏng như vậy, cơn tức giận của Lục Phồn cũng không thể xả ra. Cô trề miệng, cuối cùng cũng không biết nói gì, theo bản năng lại muốn tìm đường bỏ trốn. Không ngờ lần này Giản Ngô Châu không hề nhân nhượng như những lần trước kia, bàn tay vòng sau hông cô vẫn cương quyết không buông, còn kéo cô lại dính sát vào ngực nữa: “Em không có gì muốn nói với anh à?”

Lục Phồn không tách tay anh ra được, thế là bực bội trừng mắt lại: “Không có!”

Giản Ngô Châu chỉ nhìn thấy vẻ thẹn thùng trên gương mặt cô thôi, không nhìn được lại bật cười thật khế: “Nói dối, em còn không thật thà bằng bức ảnh kia đâu”.

Mặt Lục Phồn nóng bừng, trong lòng rối tung rối mù một múi, cô muốn tìm một nơi yên tĩnh, ít nhất cũng phải tránh hoàn cảnh bây giờ đã.

Ở trước mặt Giản Ngô Châu đến hít thở còn khó khăn, cứ thế này sao cô có thể bình tĩnh mà suy nghĩ cho được.

“Anh buông em ra trước đã”.

“Không buông”.

Rốt cuộc Lục Phồn không nhìn được mà mắng to: “Sao anh không biết xấu hổ thế chứ”.

Giản Ngô Châu sững sờ, sau đó lại lớn tiếng cười vang, không ép cô nữa, điện thoại di động được đưa tới trước mặt cô. Lục Phồn định lấy thì anh lại thu tay về. Lục Phồn nhìn cái vẻ vui sướng được nước lán tới của người kia, chỉ hận không thể đánh cho vài cái.

Giản Ngô Châu lắc lắc điện thoại trong tay: “Lục Phồn, nhìn thẳng anh này, nói cho anh biết suy nghĩ của em đi”.

Lục Phồn vừa chạm vào mắt anh đã vội vàng dời đi, cô hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén tâm hồn đang nổi loạn: “Em còn chưa nghĩ kĩ... chưa nghĩ

xong”.

Ít nhất còn tốt hơn là từ chối... Dù có hơi thất vọng, nhưng Giản Ngô Châu cũng không phải người quá nóng lòng, anh hiểu được, muốn hái được trái cây ngon nhất thì phải kiên nhẫn và bỏ sức nhiều hơn người khác, thế là không ép buộc cô nữa: “Anh chờ em nghĩ kỹ, nhưng mà trước đó, em không được phép trốn anh”.

Bình thường Giản Ngô Châu vẫn lạnh lùng ít nói, từ trước đến giờ, lúc hai người gặp nhau vẫn khách sáo đáp lời, giờ trong lòng Lục Phồn đã mê man hỗn loạn, hoàn toàn không biết vì sao đột nhiên anh lại biến thành kiểu người như thế.

“...Được”.

Khi ấy Giản Ngô Châu mới trả điện thoại lại cho cô. Lục Phồn nhận lấy điện thoại, lúc chuẩn bị quay đi Giản Ngô Châu lại nắm nhẹ lấy cổ tay của cô, hôn nhẹ một cái lên trán người nào đó, một giây sau, anh đưa hai tay lên rồi lùi lại vài bước, mặc dù trên mặt không biểu lộ quá rõ tâm tình, nhưng nét vui sướng trong đáy mắt thì không gì giấu được: “Anh cam đoan không cử động gì nữa”.

Lục Phồn đưa tay sờ lên trán một cái, không dám nhìn anh mà quay đầu thi thảng, bước chân còn vội vàng hơn khi tới. Ngồi trong phòng bếp, Lục Phồn dờ dẩn nhìn khoảng không vô định, hồi tưởng lại nụ hôn khẽ khàng trên trán lúc vừa rồi, gò má bắt đầu ửng hồng lên.

Cô lập tức tát lên mặt mình một cái, chờ nhiệt độ trên mặt hạ xuống dần mới thở ra một hơi. Trước khi chuyện tối nay xảy ra, cô chưa từng nghĩ ngờ điều gì, nhưng sau những phút giây vừa rồi, cô mới loáng thoáng hiểu, thực ra Giản Ngô Châu đã có cảm tình với mình từ trước kia rồi. Quản lý của anh nói anh rất kén ăn, nhưng những món cô làm cái gì ăn cũng ăn hết cả, lúc ở Tống Thành xảy ra sự cố đó, anh còn liều lĩnh đi xuyên qua đám người tới bảo vệ cho cô, mặc nguy cơ xảy ra scandal, khi uống say vẫn cứ lầm bầm gọi tên mình... Lục Phồn là một người kém nhạy cảm về chuyện tình yêu, hơn nữa cô chưa từng nghĩ sẽ có khả năng này, vì thế mới không để ý đến những chi tiết nhỏ, nhưng có những thứ dù cô không chú tâm bây giờ lại hiện ra rõ ràng, càng nhớ lại càng thấy mình ngốc nghếch không chịu nổi.

Lục Phồn nắm tóc, lo lắng không nguôi. Đúng là cô cũng thích Giản Ngô Châu, nhưng mà thích bao nhiêu, có đủ để chấp nhận những lời đồn đại chê trách có thể đè lên đầu mình trong tương lai không, cô lại không hiểu rõ.

Lục Phồn vẫn nghĩ, chỉ có khi đã chuẩn bị đầy đủ tâm lí, có khả năng gánh vác hết mọi ngọt ngào đau khổ, cô mới có thể bắt đầu chuyện tình cảm đôi bên tình nguyện. Nhiều năm qua, cô từng có cảm tình với một vài người, nhưng cô biết, tình cảm không phải là một điều dễ dãi, trong cuộc sống sau này, đối phương không phải là người có cũng được mà không có cũng không sao, cô không có lòng tin mình có thể bước tiếp với một người mà không yêu nhiều lắm, cho nên vẫn chần chờ đến bây giờ. Cứ thoải mái bắt đầu một mối tình là hành vi rất thiếu trách nhiệm, cho nên cô mới cần thời gian để suy nghĩ rõ ràng, cũng không thể qua loa với một người như Giản Ngô Châu được.

Suy nghĩ của cô càng lúc càng rõ ràng.

Nếu như cùng với Giản Ngô Châu, cô phải đối mặt với những lần xa nhau liên tiếp, có thể bị truyền thông công chúng phát hiện bất cứ khi nào, fan bây giờ quá mức điên cuồng, toàn là fan nảo tàn cả, họ không chịu nổi khi thần tượng có người yêu, quan hệ xã hội có che giấu tốt đến mức nào đi nữa, dân trên mạng cũng sẽ móc cả nóc nhà người con gái đó lên, bình luận phơi bày hết trước mắt bàn dân thiên hạ. Lục Phồn chỉ muốn yên lặng sống, kiếm một khoản tiền nho nhỏ, mua xe, mua một căn nhà ba gian, cô không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình nếu bị nhìn chằm chằm như thế.

Xem ra tình cảm này sẽ không thuận lợi rồi, thậm chí họ phải lén lút như kẻ trộm nữa cơ.

Lục Phồn siết chặt điện thoại trong tay, trên màn hình vẫn là tấm ảnh kia, bóng lưng người đàn ông cao lớn, lúc ôm cô trong lòng như thể dùng thân mình để cản hết gió mưa, chỉ để lại cho cô một vùng trời yên ổn.

Rốt cuộc... phải làm sao đây. Trong mắt Lục Phồn thoáng mê man.

Sâu trong rừng trúc, đoàn làm phim đang tiến hành cảnh quay ban đêm, ánh đèn sáng trưng như ban ngày, Lục Phồn đứng từ xa mà vẫn thấy đèn sáng loang loáng, có cả bóng người đi tới đi lui.

Trong tay cô là bình cháo gà hầm nấm. Lửa vừa đủ, cháo dính mà không đặc, gà và nấm cũng hòa quyện vào nhau, mùi thơm phức, khiến cho người ta muốn mở rồi ăn ngay.

Lục Phồn đứng ngoài rừng trúc bồi hồi một lúc lâu, rồi vẫn quyết định không vào, cô lấy điện thoại gọi cho Tiểu Trương. Tiểu Trương ngáp dài đi

ra, nhìn quanh một vòng mới thấy cô rồi tới: “Sao cô không vào?”

Lục Phồn bịa chuyện: “Tôi quá nên không dám đi”.

“Ồ, đưa cho tôi đi, tôi mang vào cho, cảnh của anh Giản sắp xong rồi”. Lục Phồn đưa cháo cho cậu ta, không kịp được dặn thêm: “Nhớ uống lúc nóng”.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ nhắc nhở anh Giản, ngoài trời lạnh lắm, cô về sớm nghỉ ngơi đi”.

Lục Phồn có khoác thêm áo khoác đi ra mà vẫn thấy hơi lạnh, thế là gạt gù nhìn Tiểu Trương đi vào rừng trúc, cô cũng trở về phòng.

Cả ngày hôm nay chưa được nghỉ ngơi gì, Lục Phồn hoạt động gân cốt một lúc, sau đó lấy quần áo tắm rửa, định đi tắm. Điều kiện ở khu nhà này không tốt lắm, phòng tắm là phòng đơn, ngay phía sau là núi rừng sâu thẳm. Lục Phồn đi vào trong thì khóa chặt cửa gỗ, sáu đó mới vặn đèn treo. May mà tuy phòng tắm hơi đơn sơ, nhưng nước nóng cũng có đủ. Lục Phồn tắm rửa sạch sẽ rồi bắt đầu mặc quần áo, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân, từ xa đến gần. Một giây sau, tiếng Giản Ngô Châu vang lên: “Lục Phồn?”

Lục Phồn: “...”

Trầm mặc, xem như không nghe không trả lời. Hình như Giản Ngô Châu đi rồi, Lục Phồn mới thở ra một hơi, nhanh chóng trùm áo ngủ vào, sau đó đẩy cửa gỗ đi ra. Nhưng không ngờ bên ngoài lại có một bóng người đen thui đang đứng tựa bên tường, cô hoảng hốt một lúc mới nhìn rõ là Giản Ngô Châu, khi ấy mới thả lỏng hơn một chút: “Anh đứng đây dọa ai thế?”

Ánh mắt của Giản Ngô Châu liếc qua hai chân dưới gấu váy ngủ của cô một loáng rất nhanh, sau đó mắt nhìn thẳng về phía mặt: “Em đã đồng ý không tránh anh rồi, sao lại nói Tiểu Trương đưa cháo?”

Chương 31

Chuyên ngữ: Diệp Thần

Trón anh ư? Lục Phồn thoáng ngỡ ngàng, rồi nhanh chóng phục hồi lại tinh thần: “Tôi về phòng lấy áo khoác đã,” Cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ mùa hè, chất váy mỏng manh không ngăn nổi gió núi, Giản Ngộ Châu khẽ cau mày: “Mặc nhiều một chút, anh đợi em bên ngoài.”

Lục Phồn vội vàng lướt qua anh, vào phòng rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Cô mặc thêm áo khoác, đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài, bóng dáng Giản Ngộ Châu thẳng tắp đứng trong sân, không biết anh đang nghĩ đến gì mà ngẩn ngơ như vậy. Cô do dự một lát, rồi đẩy cửa đi ra, bước tới ngoài hành lang: “Anh có chuyện gì sao?”

Giản Ngộ Châu lắc đầu: “Không có gì, chỉ muốn sang đây nhìn một chút thôi.”

“Công việc xong rồi à?”

“Ừ.”

Lục Phồn không dám nhìn thẳng vào mắt anh: “Vậy anh nghỉ sớm một chút đi.... ngủ ngon.” Cô vừa quay người, Giản Ngộ Châu đã gọi lại: “Lục Phồn.” Cô quay sang nhìn anh.

Giản Ngộ Châu sắp xếp lại câu chữ trong đầu, vờ như lơ đãng nói: “Mai không có lượt diễn của anh, anh rảnh cả ngày. Dù sao cũng đã tới khe Đại Thanh rồi, hay mình tìm chỗ nào chơi đi? Nghe Trần Tiêu nói, thám hiểm rừng sâu với đi dã ngoại cũng thú vị lắm đấy, em có muốn đi không?”

Đây là muốn hẹn cô đi chơi à? Nghĩ một lúc, suy nghĩ của Lục Phồn lại bắt đầu rối loạn. Giản Ngộ Châu thấy cô không trả lời, còn vội bổ sung thêm câu nữa: “Nếu em không thích mấy chỗ nguy hiểm, chúng ta có thể leo núi câu cá.”

“.....”

Lục Phồn: “Không cần đâu.... Thám hiểm rừng già cũng được.”

Giản Ngộ Châu đang vắt óc nghĩ cách dụ cô bé này đi chơi, bỗng nghe được câu Lục Phồn đồng ý thì mừng rỡ không thôi: “Em đồng ý rồi hả?”

“Ừ.”

“Đề anh về phòng lấy ít đồ đã.” Giản Ngô Châu vội vã chạy về phòng, nghĩ gì đấy lại quay đầu lại dặn: “Nhớ mang theo áo khoác, buổi sáng trong rừng lạnh lắm.”

Lục Phồn: “Ừ, tôi biết rồi.”

Đi vào nhà, Lục Phồn lôi một chiếc áo khoác gió từ trong hành lý ra, giơ lên nhìn thì thấy không được đẹp, lại lật túi đi tìm thêm đồ khác, chờ đến lúc cô tìm được món đồ hợp ý mới nhận ra, tại sao cô lại phải quan tâm đến vấn đề nên mặc gì như thế! Lục Phồn treo quần áo lên, cứ vậy nằm thẳng cẳng trên giường, kéo chăn qua đầu, một lúc lâu khó chịu quá rồi lại hất cả ra.

Bên ngoài vẫn còn khá ồn ào, cửa sổ lại đối diện với núi, tiếng côn trùng rả rích kêu la, ồn ã là thế nhưng Lục Phồn vẫn nghe rõ tiếng tim mình đập, thình thình. Trằn trọc hơn nửa giờ, cô cũng không muốn ngủ nữa. Lục Phồn mở cửa sổ để gió mát thổi vào.

Điện thoại bất thành linh đổ chuông, cô quay lại giường, mở ra thì thấy tin nhắn của Giản Ngô Châu gửi tới.

Giản Ngô Châu: Mai em muốn ăn vặt gì đó không?

Lục Phồn: Tùy anh, đừng mang nhiều quá, nặng lắm.

Giản Ngô Châu: Ừ.

Một lúc sau, anh lại gửi thêm tin nhắn.

Giản Ngô Châu: Ngủ sớm một chút đi, mai tám giờ anh gọi em.

Khóe môi Lục Phồn giật giật, tắt điện thoại di động, không biết có phải do cơn tức vừa rồi đã qua mất hay không, cô cũng không thấy buồn bực nữa, nằm một lúc thì chìm vào giấc ngủ.

Giản Ngô Châu mặc áo quần khá thoải mái, đeo kính râm, nhìn trẻ ra không ít tuổi. Anh thấy Lục Phồn tới thì mỉm cười chào: “Dậy sớm là một thói quen tốt, gắng giữ đi.”

Lục Phồn dờ khóc dờ cười: “Sao mang nhiều đồ thế?”

Cô chỉ chỉ cái ba lô leo núi căng phồng sau lưng anh, cũng không hiểu anh mang cái gì trong đó nữa.

“Nhiều sao?” Giản Ngô Châu cau mày, quay về phòng lấy thêm hai cái túi lớn nữa: “Còn nhiều thứ chưa cất vào đượclắm.”

Lục Phồn: “.....”

Lục Phồn: “Anh định đi chơi hay dọn nhà vào rừng thế?”

Giản Ngô Châu nghiêm mặt nói: “Đầu tiên, phải mang đủ đồ ăn lúc nghỉ chân. Cả ngày trời còn phải bổ sung cho đủ nước, đủ protein, đủ dinh dưỡng, nếu không sẽ hao sức rất nhanh. Tiếp theo, để tránh tình huống ngoài ý muốn phát sinh, phải mang đủ đồ để tự giải thoát như dây thừng này, bật lửa, lều.....”

Lục Phồn: “Dừng dừng dừng..... có một buổi tối mà anh tìm đâu lắm đồ thế hả?”

“Bảo Tiểu Trương đi mua, gần đây có chỗ chuyên bán mấy thứ này”.

Lục Phồn buồn cười, nhìn anh bao lớn bao nhỏ, cảm thấy hình như mình mang ít đồ quá, còn không tỉ mỉ bằng một người đàn ông như anh.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, hai người rời khỏi nhà trọ, ngồi trên xe ngắm cảnh, đi tới chỗ dã ngoại. Trên xe chỉ có hai người bọn họ, Giản Ngô Châu tháo kính râm xuống, Lục Phồn hỏi: “Sao hôm nay Tiểu Trương không đi theo anh?”

Giản Ngô Châu: “Anh nghỉ ngơi chứ không phải cậu ta nghỉ ngơi. Cậu ta còn phải giúp Trần Tiêu làm chân chạy vặt”.

Lục Phồn: “..... Trần Tiêu có biết anh muốn chuẩn bị đi chơi không? Nếu bị người ta nhận ra thì làm sao bây giờ?”

“Chả sao đâu, anh ta biết rồi. Còn nếu bị nhận ra à..... chờ đến lúc xảy ra thì nói sau.”

..... Tấm lòng bao la rộng lớn thật.

Xe đi hơn một tiếng đã đến điểm dã ngoại thám hiểm rừng già. Giờ chưa phải thời gian nghỉ hè, cũng không phải đúng hai ngày cuối tuần, người tới đây chơi không nhiều lắm, sáng sớm chạy đến đây lại càng chẳng có ai, ngoài bọn họ ra chỉ còn một đôi yêu nhau có mặt.

Giản Ngô Châu nhìn đôi tình lữ kia anh anh em em em còn hôn hôn hít hít,

không nhìn được liếc Lục Phồn một cái. Lục Phồn không chú ý tới ánh mắt của anh mà chỉ chăm chú nhìn mấy tấm biển quy hoạch thành phố.

Giản Ngô Châu thâm thở dài một hơi.

Rất nhanh sau đó đã tới lượt bọn họ, thanh toán xong, nhân viên đưa cho họ hai cái balo. Thấy Giản Ngô Châu mang theo bao lớn bao nhỏ thì băng quơ nói: “Trò chơi quy định, không được mang theo bất kì thứ gì, thức ăn và máy phát tín hiệu cầu cứu đều có trong balo cả rồi, mà cũng chẳng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra đâu, mong mọi người yên tâm.”

Giản Ngô Châu tròn tròn mắt, hạ giọng: “Thức ăn được chia nhỡ không đủ dinh dưỡng thì sao?” Anh vươn tay nắm lấy cổ tay Lục Phồn: “Nếu mất nước cảm nắng thì sao bây giờ?”

Lục Phồn: “.....”

Nhân viên: “.....Đây là quy định, xin phối hợp.”

Lục Phồn thấy Giản Ngô Châu còn chưa hết hy vọng thì vội vàng can ngăn: “Thôi được rồi mà, đừng tranh chấp với nhân viên.”

Giản Ngô Châu nhìn Lục Phồn lại liếc qua nhân viên, bất đắc dĩ phải bỏ balo xuống.

Nhân viên: “Chúng tôi sẽ bảo đảm vật phẩm gửi lại, anh chị cứ yên tâm.”

Hai người đeo balo mà nhân viên chuẩn bị, ngồi lên cáp treo.

Mặt đối mặt, Lục Phồn vẫn nhìn thấy vẻ bất mãn lồ lộ trên khuôn mặt Giản Ngô Châu, cô buồn cười: “Quy định mà, không phải có mỗi chúng ta không muốn tuân thủ đâu. Hơn nữa bọn họ chuẩn bị như vậy coi như cũng đủ rồi.”

Cô nhìn balo: “Nước, bánh quy, máy phát tín hiệu, còn có cả thuốc đuổi côn trùng với thuốc men khẩn cấp.” Không biết Giản Ngô Châu vừa nghe được cái gì mà cả người cứng đờ: “Thuốc đuổi côn trùng à?.....”

“Ừ.” Lục Phồn còn chưa nhận ra có chuyện gì không ổn: “Giờ cũng cuối hạ rồi, chắc chắn trong núi có rất nhiều muỗi.”

Giản Ngô Châu: “.....”

Vốn anh muốn hẹn Lục Phồn đi chơi để có không gian hai người, nhưng

nhìn dáng vẻ hăng hái bưng bưng của cô, còn cả rừng cây xanh biếc một màu dưới chân mình, Giản Ngô Châu lại nghĩ, hình như rủ cô ấy vào rừng không phải là ý hay thì phải.

Qua hai phút, cáp treo đã tới điểm cuối, hai người xuống xe. Nơi này là nơi mà trò chơi bắt đầu.

Trong balo mỗi người đều có một bản đồ, miêu tả đại khái quãng đường từ đây đến điểm kết thúc. Quy tắc trò chơi cũng khá đơn giản, đoạn đường này có 10 cái cờ giấu khắp nơi, lúc đến đích cờ trong tay càng nhiều thì phần thưởng càng lớn, thời gian không hạn chế, cứ sau hai tiếng nhân viên sẽ liên lạc với họ một lần để xác nhận an toàn.

Lục Phồn nóng lòng muốn thử: “Đi thôi.”

Giản Ngô Châu: “.....”

Giờ anh đang chìm sâu vào đôi dòng suy nghĩ: “Đáng lẽ mình nên đưa cô ấy đi xem phim mới phải.” “Sao mình lại chọn cái chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi thế này????”. Vốn trong lòng anh còn chút ảo tưởng, Lục Phồn sẽ nhát gan núp sau lưng anh, hoặc là ôm chặt cánh tay anh để tìm sự an toàn, song sự thật là cô đang cầm chặt bản đồ, hăng hái ngẩng cao đầu bước chân về phía trước, vất anh lại phía sau.

Giản Ngô Châu thở dài một hơi, uể oải đi theo cùng.

Khu rừng này vẫn còn khá hoang sơ, ít có dấu vết khai phá của con người, chỉ có chỗ nào nguy hiểm mới thấy vòng bảo hộ. Một màu xanh tươi tốt, cỏ thụ um tùm, đi vào trong càng khiến con người ta được dần dần thả lỏng. Ở đây không có cái khô hanh nóng bỏng của mùa hè, chỉ có gió mát thấm vào da.

Vì sự an toàn của du khách, nhân viên đã kiểm tra đo lường độ an toàn của khu vực này, vì thế Lục Phồn cũng không lo lắng lắm, cô chậm rãi bước vào rừng, một lúc lâu không nghe thấy tiếng nói chuyện của Giản Ngô Châu thì quay đầu nhìn lại, hóa ra anh đã bị bỏ lại phía sau xa.

Lục Phồn dừng bước chờ anh: “Sao anh đi chậm vậy?”

Giản Ngô Châu nghiêm túc nhìn cô: “Em theo sau anh đi, nói không chừng trên núi có muỗi độc côn trùng.” Nói xong anh bước lên trước, cầm chai thuốc đuổi côn trùng xịt quanh bốn phía.

Lục Phồn nhìn anh như đại địch, ồ một tiếng thật dài: “Giản Ngô Châu, anh..... sợ sâu à?”

Cả người Giản Ngô Châu cứng đờ, rất nhanh đã tỉnh táo lại ngay: “Không.... anh sợ em bị đốt thôi.”

Lục Phồn cười thâm không ngừng. Được lắm, thích cậy mạnh thì cứ cậy đi, nếu lát nữa thấy sâu anh mà khóc, chắc chắn cô phải cười anh một trận.

Vừa nghĩ đến cảnh Giản Ngô Châu nhìn thấy sâu là sẽ sợ run chân, Lục Phồn không nhịn cười được nữa. Về mặt anh có hơi mất tự nhiên, cường điệu nói: “Anh không sợ thật.”

“Rồi rồi rồi, em tin anh, chúng ta tiếp tục thôi. Đã đi được mười mấy phút rồi, lá cờ đầu tiên chắc ở gần đây thôi.”

Đi theo bản đồ hơn một giờ vẫn không thấy cờ đâu, hai người không thể làm gì khác đành tìm chỗ nghỉ chân, thuận tiện bổ sung năng lượng.

Lúc này Giản Ngô Châu móc từ trong túi ra mấy thanh protein, Lục Phồn cười nói: “Anh còn tàng tư à!”

“Nếu bị lấy hết thì toi công anh bận rộn cả tối qua rồi.” Giản Ngô Châu xé vỏ một thanh, để bên miệng Lục Phồn, cô cúi xuống cắn một miếng, nhưng ngay sau đó Giản Ngô Châu lại ăn nốt nửa thanh còn lại.

Mặt Lục Phồn đỏ lên: “Anh.....”

Giản Ngô Châu làm như hồn nhiên không nhận ra điều gì: “Ăn nữa không?”

Lục Phồn vội khoát tay. Đột nhiên cô nhìn anh chăm chú: “Giản Ngô Châu, anh đừng có động đây.”

Giản Ngô Châu: “Sao thế?”

Lục Phồn: “Trên đầu anh có một con châu chấu.”

Giản Ngô Châu: “.....”

“To lắm.”

“.....”

“Anh đừng có động, nó nhảy lên mặt anh đấy.”

“.....”

Cả người anh cứng ngắc như tượng, một cọng tóc cũng không dám động đây. Lúc cô chưa nói, anh cũng không có cảm giác gì, tự dưng nghe thấy rồi lại cảm giác như có gì đang ngọ nguậy ở trên đầu mình thật.

Lấy luôn cái mạng của anh đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lục Phồn cố gắng nín cười, nhặt một cành cây khô trên đầu anh: “À, không phải châu châu, em nhìn nhầm.”

Giản Ngộ Châu: “.....”

Chương 32

Nghỉ ngơi trong chốc lát, hai người lại tiếp tục lên đường. Họ từ từ bước sâu vào trong rừng, ánh sáng bị tán cây che mất, cơn gió thổi qua cũng mát lạnh hơn hẳn.

Không khí giữa hai người cũng rất dễ chịu, như thể đang dạo bước công viên. Giản Ngô Châu liếc nhìn Lục Phồn, sau khi cô trêu chọc anh thành công cứ cười cười thế mãi, còn tự nhận là để ý đến cảm xúc của anh mà đã nhịn cười rồi, nhưng đôi vai run run kia đã bán đứng cô rồi đó.

Giản Ngô Châu cảm thấy hình tượng cả đời mình đều bị hủy hết rồi, hơn nữa còn là ở trước mặt Lục Phồn, bồi rối hơn cả lúc bị antifan bôi nhọ.

Lục Phồn ho nhẹ một tiếng, lau nước mắt vì cười, giả vờ như mình đã bình tĩnh lại, không chà đạp lên trái tim mong manh của anh chàng nào đó: “Trong túi em vẫn còn một bình xịt côn trùng chưa dùng đến..... à thì..... nặng quá, anh cầm giúp em đi.”

Da mặt Giản Ngô Châu giật giật, đúng là bình xịt côn trùng của anh đã xịt sạch hết rồi... Anh cố gắng điều chỉnh lại nét mặt, móc bình xịt côn trùng trong túi cô ra: “Vậy để anh cầm giúp em.”

“Thanks.”

Hai người bình an vô sự đi về phía trước, Giản Ngô Châu cầm bình xịt đi đằng trước mở đường, Lục Phồn bước sau nghiên cứu bản đồ: “Quanh đây có một lá cờ, chúng ta đi tìm đi. Em đi bên trái, anh đi bên phải?”

Giản Ngô Châu lập tức phản đối: “Không được, vậy dễ lạc đường, chúng ta đi chung.” Nói đùa chắc, nếu hai người tách ra thì anh đến chỗ này để chịu tội à! Nói gì thì nói cũng phải cải tạo hình tượng của mình thêm chút nữa.

“Vậy cũng tốt.”

Trong rừng cây có thể giấu cờ ở rất nhiều địa điểm, hai người lật từng gốc cây bới từng mảnh đất lên tìm tòi. Cứ thế đến năm giờ chiều, họ tìm được tám lá cờ, mà nghe nhân viên nói, ki lục cao nhất từ trước tới giờ cũng là tám lá, giờ chỉ cần tìm thêm một lá nữa là họ phá ki lục rồi.

Ý chí chiến đấu của Lục Phồn sục sôi, khó có lúc Giản Ngô Châu thấy được vẻ hùng hực khí thế ấy của cô, anh bật cười, thầm nghĩ, nếu cô đã vui

vẻ như vậy, nhất định phải tìm được lá cờ thứ 9 thôi.

Song trời không chiều lòng người, nửa tiếng sau lại bắt đầu mưa bụi, rồi dần dần to thêm.

Lục Phồn giơ tay, trong tay là những hạt mưa nhảy múa, khuôn mặt cô đầy tiếc nuối: “Dự báo thời tiết hôm nay đâu nói có mưa chứ.”

Giản Ngô Châu: “Cuối hạ trên núi đều như vậy, mưa tới nhanh đi nhanh, chúng ta tìm chỗ trú thôi.”

Nói thì dễ, cánh rừng to như vậy, tìm chỗ trú cũng không dễ tí nào, bọn họ lại càng không dám đứng lâu ở dưới một tàng cây. Giản Ngô Châu thấy cả người Lục Phồn ướt đẫm, nước mưa lã xuống từng giọt, anh vội cởi áo khoác của mình ra, không nói lời nào đã bao kín người cô lại.

Lục Phồn sừng sốt, định loay hoay cởi ra thì Giản Ngô Châu đã nói: “Mặc đi, không được cởi. Con gái ướt mưa coi sao được.”

Lục Phồn nóng nảy: “Anh cũng bị ướt mà, giờ tiền độ của tổ quay phim gấp như vậy, nếu ốm thì sao?”

“Anh là đàn ông, ướt chút cũng không chết được.” Anh ôm bả vai Lục Phồn, ánh mắt mờ lung nhìn vào màn mưa tìm chỗ trú: “Chúng ta không đứng chỗ này nữa, phía trước có vách đá nhô ra, qua đó đi.” Lục Phồn muốn lao ra ngoài, Giản Ngô Châu lo cô bị ướt, nên cứ thế ôm chặt vai kéo cô sang vách đá đằng kia

Trước mắt cô không nhìn thấy gì, đành đi theo bước chân của anh, lão đảo bước về phía trước, nhưng hình như sâu thẳm trong lòng mình cô cũng không lo bị ngã, giống hệt như lần đó lúc còn ở Tổng Thành, anh ôm cô từ sau lưng, có anh thì sẽ không sao cả.

Tới gần vách đá, họ mới phát hiện hóa ra đây là một sơn động nhỏ, có thể chứa được ba bốn người. Giản Ngô Châu để cô ngồi sâu vào bên trong, bản thân mình ngồi lui về phía cửa. Lục Phồn cũng không phát hiện ra có gì bất thường: “Anh ngồi lui vào đây đi, ngoài đó hắt mưa.”

Giản Ngô Châu ho nhẹ một tiếng: “Không sao, anh ngồi ngoài cũng được.”

Lục Phồn thấy anh tránh né ánh mắt cô, cúi đầu nhìn mới nhận ra, quần áo của mình đều ướt đẫm, dán chặt vào da, để lộ toàn bộ đường cong cơ thể.

Mặt cô đỏ lên, không nói thêm gì nữa. Giản Ngô Châu cũng lúng túng vô cùng, cố gắng giữ bình tĩnh: “Mặc áo khoác của anh lên đi.”

“... Ừm”.

Cô mặc lại áo khoác, hai người cùng thở phào nhẹ nhõm, Giản Ngô Châu cũng lui vào trong. Bầu trời tối sầm, sơn động nho nhỏ cũng tối om, trước mũi chỉ có mùi rêu xanh trộn lẫn cùng hương cỏ.

Hơi nước lạnh lẽo, không gian yên tĩnh lạ thường.

Một lúc lâu sau, Giản Ngô Châu hỏi cô: “Lạnh không?”

“Không, vẫn tốt.”

“Mưa như vậy chắc cũng lâu tạnh, chúng ta phát tín hiệu không, đợi đến đêm sợ sẽ nguy hiểm ấy.”

Lục Phồn vừa nghĩ chỉ còn một lá cờ nữa là phá kỉ lục lại thấy tiếc không thôi: “Ừ, cứ làm vậy đi.”

Máy phát tín hiệu của họ có chức năng định vị, một lúc nữa sẽ có nhân viên tới đón. Chẳng qua ngoài trời vẫn mưa to, đợi nhân viên đến phải mất kha khá thời gian, hai người đành nói chuyện phiếm cho qua thời gian.

Đột nhiên, Lục Phồn ồ lên một tiếng, đưa tay sờ lên tường đá, mò được một lá cờ, cô mừng rỡ không thôi: “Hóa ra ở đây giấu một lá, Giản Ngô Châu, chúng ta phá kỉ lục rồi.”

Trong ánh sáng mờ ảo, đôi mắt cô tựa như có ánh sáng dị thường, Giản Ngô Châu hơi ngẩn ra, khẽ cười, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Nhờ em giỏi đây.”

Lục Phồn cười cười, nhét lá cờ vào balo: “Không biết phần thưởng là gì nhỉ, có khi lại là khăn ướt hay gấu bông?” Chợt nhớ ra điều gì, cô nín cười: “Thật ra thì gấu bông cũng tốt, anh thích ôm khi ngủ mà, vừa hay.”

Giản Ngô Châu cứng đờ, anh hoàn toàn không hiểu nổi vì sao chỉ đi ra ngoài có một lần mà tất cả mọi bí mật của anh đều bị Lục Phồn biết hết, cái mặt già của anh biết ném đi đâu đây?

“Không, anh không thích gấu bông.”

Lục Phồn dựa vào tường: “Ày, cũng không phải bí mật gì quan trọng,

Tiểu Trương và Trần Tiêu bán đứng anh từ lâu rồi.”

Lục Phồn không nhịn cười nổi nữa: “Thật ra như vậy rất đáng yêu mà.”

Giản Ngô Châu: “.....”

Dù anh thích nghe Lục Phồn khen mình nhưng hai chữ đáng yêu này thì không ổn chút nào! Cái từ này dùng để miêu tả con gái hay chó con mèo con mà!!!!

Tiếng hít thở của hai người đều đều phảng phất, Lục Phồn cảm thấy hơi mệt, Giản Ngô Châu thấy đầu cô ngả dần, nhẹ nhàng đặt lên vai mình, sau đó xoa xoa tóc cô.

Lục Phồn nửa tỉnh nửa mơ, nói mơ mấy câu. Giản Ngô Châu không nghe rõ cô nói gì, nhẹ giọng gọi: “Lục Phồn?”

Cô ừ một tiếng, mơ mơ màng màng. Lúc này là khi con người ta thiếu cảnh giác nhất, hỏi gì cũng nói. Giản Ngô Châu hít một hơi, bắt đầu dụ dỗ: “Lục Phồn, em có thích anh không?”

Vừa hỏi xong, anh lại thấy mình đang làm điều thừa, nhất định Lục Phồn cũng sẽ thích anh rồi, thế nên anh đổi sang chuyện: “Khi nào thì em chấp nhận anh? Có thể cho anh thời gian chính xác không? Anh còn chuẩn bị tinh thần.”

Lục Phồn cúi đầu, Giản Ngô Châu vội đỡ cô. Cô nhếch môi, ánh mắt vẫn mờng lung: “Không biết....”

Giản Ngô Châu thất vọng thở dài, trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ: “Em thích anh hơn hay Thẩm Uẩn Xuyên hơn?”

Chờ một lúc lâu, Giản Ngô Châu cảm giác như thể mình là một phạm nhân đang chờ đợi phán xét cuối cùng, bất đắc dĩ cười khổ. Đợi đến lúc anh tưởng như cô đã ngủ mất rồi, cô mới nhỏ giọng: “Không giống nhau.....”

Thoảng cái tinh thần ai kia đã tỉnh táo hẳn lên: “Sao lại không giống nhau?”

Lần này thì Lục Phồn không trả lời nữa, cô ngủ thật.

Giản Ngô Châu không làm phiền cô, cầm đôi bàn tay lạnh như băng nhẹ nhàng xoa bóp, đến khi tay cô ấm lên cũng không nỡ buông ra, nắm trong tay như nâng niu châu báu.

Đúng như anh đoán, trận mưa này rất lớn, nhân viên khó mà xác định được vị trí chính xác của họ, đợi mưa nhỏ đi mới tìm được Giản Ngộ Châu đang đứng ngoài cửa động.

Lục Phồn đi cả ngày, cảm giác giấc ngủ này cực kì ngọt ngào. Dưới ánh trăng mờ ảo, cô mơ hồ nhận ra mình đang nằm trên tấm lưng người khác, bước chân người này vô cùng vững chắc. Theo bản năng cô ôm chặt lấy anh, đôi tay quấn lên cổ Giản Ngộ Châu.

Bước chân Giản Ngộ Châu hơi dừng lại, rất nhanh đã bắt kịp nhân viên cứu hộ còn đang đi phía trước, cùng xuống núi. Bầu trời đêm sao trăng thưa thớt, sắc trời tối mực như một tấm màn sân khấu khổng lồ. Đường núi không dễ đi, Giản Ngộ Châu bước từng bước thật cẩn thận. Sức nặng trên lưng mang theo một bí ẩn ngọt ngào, một khi mang lên anh cũng không muốn sẽ có ngày buông xuống.

Lục Phồn từ từ tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn sườn mặt Giản Ngộ Châu. Người này vốn là như vậy, lúc nào cô gặp nguy hiểm lo âu, anh sẽ luôn bên cạnh, ôm cô, che chở cho cô.

Cô cúi đầu, khoe mắt cay cay. Sau cơn mưa, cả đất trời như gột rửa sạch bong, không khí mát mẻ len lỏi vào xương tủy. Cô ngẩng đầu nhìn mấy ngôi sao đang lóe sáng trên trời, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này đúng là lúc thích hợp nhất để tỏ tình.

Cô lấy hết dũng khí, nhỏ giọng gọi anh: “Giản Ngộ Châu?”

Giản Ngộ Châu nghiêng mặt qua: “Em tỉnh rồi à?”

Lục Phồn đỏ mặt: “Vấn đề vừa rồi, em còn chưa nói xong. Không phải anh vẫn đợi một câu trả lời chắc chắn sao?”

Bước chân Giản Ngộ Châu dừng lại.

“Em thích Xuyên Xuyên, nhưng không có khả năng yêu anh ấy..... nhưng anh, thì có thể”.

Anh không cần phải chờ em thêm nữa, bởi vì em cũng thấy thích anh.

Chương 33

Ngày đó lúc Lục Phồn và Giản Ngộ Châu quay lại tổ quay phim, trời đã chuyển về khuya, phần lớn mọi người đều không nhận ra Giản Ngộ Châu đã biến mất cả ngày, ngoài hai tên lúc nào cũng lo cho vấn đề chung thân đại sự của anh là Trần Tiêu và Tiểu Trương. Bọn họ gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, tất cả đều không ai bắt máy, hai người lặng lẽ tính toán, có khi nào tên kia bị từ chối nên chui vào một góc ngồi khóc lóc rồi không, hay là thành công nên quên luôn chuyện quay phim đây rồi.

Trần Tiêu và Tiểu Trương đợi dưới chân núi rất lâu mới thấy một bóng người phía trước. Hai người nhìn kỹ thì nhận ra Giản Ngộ Châu, lúc anh đến gần, trên cổ anh có một cặp gấu bông tình nhân, còn Lục Phồn thì nằm ngủ trên lưng, họ nhất thời kinh ngạc đến cầm roi xuống đất.

Giản Ngộ Châu đi tới cạnh bên, Tiểu Trương há hốc miệng: “Anh Giản.....”

Giản Ngộ Châu liếc cậu một cái, ra hiệu cho cậu đừng lên tiếng.

Trần Tiêu như cười như không khoanh hai tay trước ngực: “Thành thật khai báo, có chuyện gì xảy ra rồi?”

“Trở về rồi nói.” Anh quay sang nhìn xem Lục Phồn có bị đánh thức hay không, trong mắt lóe lên nét vui sướng ngọt ngào. Hai người kia hít sâu một hơi, thì thào: “Không lẽ cậu ta gặp quỷ núi, nên bị nhập vào rồi?”

“Đừng nói nữa, nổi hết da gà lên rồi đây.”

Giản Ngộ Châu không để ý tới họ, bước về phía trước.

Trần Tiêu càng nhìn mà tim như nát vụn. Thế là xong, lão xử nam cũng có người yêu rồi, hoa hoa công tử như anh biết tìm kiếm ở đâu? Chẳng lẽ phải đợi đến năm bốn mươi tuổi rồi làm một đóa hoa đơn cô nữ ả?

Tiểu Trương hồi phục tinh thần: “Đúng là không dễ dàng gì, với thủ đoạn của gái của anh Giản mà lừa được Lục Phồn vào tay thì quả là kỳ tích.”

Giản Ngộ Châu bước đằng trước tất nhiên cũng nghe được câu mà cậu ta vừa nói, dưới chân lão đảo, anh vội quay đầu lại trừng mắt. Gì đây, đang nghi ngờ nhân cách mị lực của anh à? Anh không cần thủ đoạn gì đâu nhé, cái anh dựa vào là nội tâm tốt đẹp biết chưa!!

“Anh Giản à, hai người kiếm con gấu này đâu vậy, có lẽ nào Lục Phồn biết anh thích ôm gấu bông nên tặng cho anh à.”

Giản Ngô Châu: “.....”

Anh cắn răng nói: “Phần thưởng trò chơi, giờ chơi cái gì cũng tặng gấu bông, chả có tí sáng tạo nào cả.”

Trần Tiêu và Tiêu Trương sừng sốt, sau đó cùng lúc nở nụ cười, thâm nghĩ, không phải anh thích cái này lắm sao, miệng nói vậy chứ thực ra thích muốn chết ấy chứ. Bọn họ mỗi người cầm giúp anh một con, Lục Phồn ngủ rất sâu, ba người đi đường thỉnh thoảng còn cãi nhau cô vẫn không tỉnh giấc, đến lúc Giản Ngô Châu thả cô xuống giường cô mới mở mắt ra: “Đến rồi à?”

Giản Ngô Châu khẽ ừ.

“Anh vẫn công em suốt à?” Cô có hơi ngượng ngùng, bất tri bất giác đã ngủ thiếp trên lưng, công lâu như vậy chắc chắn là mệt lắm rồi.

“Không nặng lắm, em nặng thêm 5 cân nữa cũng được.”

Lục Phồn thấy buồn cười. Nhất thời cũng không ai lên tiếng, Giản Ngô Châu lẳng lẳng ngồi bên giường nhìn cô, Lục Phồn bị anh nhìn đến đỏ bừng cả mặt, đành chống người ngồi dậy: “Anh.... không về phòng nghỉ ngơi sao?”

Hình như lúc này Giản Ngô Châu mới nhận ra anh nên về phòng mình: “Anh về phòng đây, em nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.”

Lục Phồn định đi tắm rồi mới ngủ lại, cảm giác dính dính khiến cô hơi khó chịu, xuống giường đi tới tủ quần áo, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Giản Ngô Châu ngập ngừng đứng ngoài cửa phòng: “Còn có việc gì sao?”

Giản Ngô Châu có hơi khó mở lời, anh ho nhẹ một tiếng, rồi lấy con gấu bông sau lưng ra, đường đường chính chính nói: “Phần thưởng đó, cho em.”

“Anh giữ đi, anh thích mà.”

Giản Ngô Châu: “....Anh có một con rồi.”

Lục Phồn cười cười, nhận lấy con gấu bê về giường: “Vậy được.”

Giản Ngô Châu yên lặng nhìn cô, đắn đo một lúc lâu mới hỏi: “Em còn nhớ lúc xuống núi đã nói gì không?”

Lục Phồn ngần ra, dở khóc dở cười: “Dĩ nhiên em nhớ, chẳng lẽ anh tưởng em nói mơ à.”

“Không phải.” Anh lập tức phủ nhận, trầm mặc một giây sau: “Anh chỉ cảm thấy, nếu chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, trước khi đi ngủ hẳn nên hôn chúc ngủ ngon em nhỉ?”

Hóa ra là nhắc cô nghĩa vụ làm người yêu à..... Lục Phồn buồn cười, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chân thành của anh, cô lại thấy thẹn thùng.

Giản Ngô Châu biết cô đã đồng ý, anh cúi đầu nhìn xuống. Trên đôi má của cô đã phủ hai rặng hồng, ánh mắt né đi đúng là đang thẹn thật. Lòng ai đó cũng vui mừng không thôi, lòng bàn tay tê rần, không biết phải làm sao.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, Lục Phồn trầm nghĩ, thôi đừng mong tên ngốc này nghĩ ra được gì. Cô ngẩng đầu đón ánh mắt của anh, kiễng chân hôn lên mặt anh một cái, rồi cầm đồ ngủ chạy ra khỏi phòng: “Em đi tắm đây.

Giản Ngô Châu sững sờ tại chỗ, tim thành thịch, mặt đỏ bừng.

..... Sao mặt lại nóng thế này, thôi xong, chắc là mắc mưa nên cảm rồi. Anh sờ soạng trán mình, lẩm bẩm hai câu rồi tùm tùm quay về phòng.

Ngày thứ hai, Giản Ngô Châu cảm thấy cái miệng quạ đen của mình nói đâu trúng đó, trán nóng hầm hập. Tổ quay phim đang quay đuổi tiến độ, nam chính không thể ngã trên giường vào lúc máu chót thế này được, không thể làm gì khác họ đành đổi phần diễn của diễn viên khác lên trước.

Vốn Giản Ngô Châu muốn cậy mạnh bò xuống giường làm việc, nhưng lại bị Tiểu Trương và Trần Tiêu ngăn cản, giờ anh sốt tới 39 độ, không sợ tai nạn chết người à.

Chẳng qua Giản Ngô Châu đâu thèm nghe lời họ, cuối cùng Trần Tiêu lôi vũ khí Lục Phồn ra, anh mới an phận ngoan ngoãn nằm trên giường.

Sau khi Lục Phồn biết anh bị sốt vẫn luôn ở bên anh, anh cũng không chịu ngủ, cứ yên lặng nhìn cô. Uống thuốc hạ sốt xong nhiệt độ vẫn không giảm, Lục Phồn đặt tay lên trán anh, nhíu mày. “Sao đột nhiên lại sốt?”

Là do hôm qua dính mưa sao? Anh đưa áo khoác cho cô, còn bản thân lại

dầm mưa như thế. Giản Ngô Châu thấy vẻ mặt lo lắng của cô: “Chỉ nóng một chút thôi, không sao đâu, ngủ một giấc là được.”

Ngay sau đó còn bổ sung thêm một câu: “Anh nghĩ tại hôm qua em hôn anh nên nhiệt độ mới cao thế đấy, giờ em mà hôn thêm cái nữa chắc anh vào viện mắt.”

Lục Phồn trừng mắt nhìn anh, không biết nên cười hay mắng: “Anh còn tâm trạng nói đùa à? Nếu em bắt được anh muốn chuồn ra ngoài, em bảo Trần Tiêu cột anh vào giường đấy.”

Giản Ngô Châu biết cô quan tâm đến mình, lòng đắc ý vô cùng: “Nếu em ngồi đây anh sẽ không chuồn đi.”

Lục Phồn vỗ vào trán anh một cái, cười khê: “Đề em nấu cho anh bát cháo, anh nghỉ ngơi cho tốt, biết không?”

Giản Ngô Châu lưu luyến kéo tay cô: “Anh biết rồi.”

Từ tối hôm qua người này cứ có gì là lạ, không biết có phải cháy hồng đầu rồi không. Mặc dù Lục Phồn nghĩ vậy, trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào, bước vào bếp.

Chờ Lục Phồn rời đi, Tiểu Trương mới rón rén chui vào. Giản Ngô Châu liếc cậu một cái, thoáng chốc đã quay lại hình tượng lạnh lùng cao ngạo. Tiểu Trương ngồi trên giường bệnh, cười ha ha: “Anh Giản, chia sẻ với em một chút, anh theo đuôi Lục Phồn kiểu gì ấy.”

Giản Ngô Châu nhẹ nhàng đáp: “Cậu quan tâm làm gì?”

Tiểu Trương không vui: “Anh Giản, hẹn Lục Phồn đi thám hiểm cũng là ý của em, sao anh lại qua cầu rút ván thế.”

Không nhắc tới còn tốt, nhắc rồi lại khiến anh nhớ đến việc Lục Phồn biết chuyện anh sợ sâu, hình tượng cả đời bị hủy trong một giây, anh hừm hừm nghiêm mặt.

Tiểu Trương vừa nhìn đã biết trong rừng đã có chuyện không vui, lập tức lái sang chuyện khác: “Không nói cũng không sao, anh trở về an toàn là tốt rồi.”

Giản Ngô Châu cảm thấy mình là một ông chủ rất có tình người, dù Tiểu Trương có chân chó thế nào, lại còn là một đồng đội như heo, nhưng ít nhất cậu cũng từng giúp anh, trước giờ anh đều thưởng phạt phân minh như thế:

“Xét thấy cậu cũng có công, tôi quyết định tăng lương cho cậu.”

Tiểu Trương vui vẻ ra mặt: “Cảm ơn ông chủ, ông chủ phát tài!”

Phát tài thì không cần, Giản Ngô Châu thâm nghĩ, sớm cưới vợ mới là chính sự.

Lục Phồn kiểm tra xem thử, rồi dùng gừng, củ cải, đường đỏ nấu thành một nồi cháo.

Giản Ngô Châu đang tựa vào tường đọc sách, thấy cô bước vào thì vội bỏ ra ngay.

“Nhân lúc còn nóng thì mau uống đi, hạ sốt trừ lạnh.”

Giản Ngô Châu nhận lấy bát, uống một hớp: “Hơi đắng.”

“Ồ, em có thêm đường rồi mà, sao đắng được?” Lục Phồn nghi ngờ nếm thử một chút: “Đâu có đắng.”

Giản Ngô Châu đưa mắt nhìn theo bát, quay đến chỗ Lục Phồn vừa chạm vào rồi từ từ uống hết: “Ừ, ngọt.”

Lục Phồn ngây ra một chút mới kịp phản ứng lại, vừa bực mình vừa xấu hổ.

..... Thôi, không so đo với người đang nóng đầu như anh.

Chương 34

Giản Ngộ Châu bệnh tới nhanh đi cũng rất nhanh, xế chiều ngày hôm đó, sau một giấc ngủ dài, nhiệt độ cũng giảm đi rõ rệt.

Giản Ngộ Châu trải nghiệm cảm giác được Lục Phồn chăm sóc, lần đầu tiên ảnh đế có suy nghĩ cực đoan, ước gì bệnh kéo dài lâu thêm chút nữa mới tốt.

Nhưng mà ảo tưởng đó không trở thành hiện thực, anh mới đỡ hơn một chút, Trần Tiêu đã xách cổ xuống giường đưa đi quay phim.

Để tránh những lời đồn không cần thiết, Lục Phồn vẫn như mấy ngày trước, có khi ở phòng mình đọc sách nghịch điện thoại, có khi ngồi trong bếp làm cơm, mỗi ngày nói chuyện với Giản Ngộ Châu cũng không được mấy câu.

Tối hôm đó Giản Ngộ Châu lại có cảnh quay đêm, mỗi lúc quay phải khuya khoắt mới xong, sau đấy anh sẽ dừng lại trước cửa phòng của Lục Phồn một lúc, kiểm điểm sâu sắc hành vi thất trách không quan tâm đến bạn gái của mình.

Đương nhiên, những chuyện này Lục Phồn không hề biết, cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nếu ở bên Giản Ngộ Châu, thời gian ở cạnh nhau sẽ không có nhiều, cô nghĩ rất thoáng, cho nên vì thế mỗi ngày vẫn trôi qua bình thường, không oán không giận. Mãi đến tận nửa đêm hôm đó tỉnh lại uống nước, nhìn ra ngoài cửa sổ phòng mình.

Lục Phồn: "..."

Giản Ngộ Châu: "..."

Lục Phồn sặc nước, ho sặc sụa khỏ sở: "Anh, anh đứng đó định dọa ai thế?"

Giản Ngộ Châu vô tội đáp: "Anh không định dọa em đâu".

Lục Phồn sờn cả tóc gáy: "Không lẽ tối nào anh cũng đứng bên ngoài phòng em à? Anh diễn phim kinh dị hả?"

Giản Ngộ Châu vội vàng giải thích: "Không có, tại anh vừa đi ngang, nên nhìn thử xem em có ngủ ngon không thôi".

Cuối cùng Lục Phồn cũng hít thở được bình thường, nhịp tim đập nhanh cũng dần vững vàng trở lại: “Anh mới xong việc hả?”

“Ừm”.

“Thế nghỉ sớm chút đi, ngủ ngon nhé”.

Cô nói xong thì vung vung tay, ngáp một cái rồi quay về giường, Giản Ngô Châu cũng nói câu chúc ngủ ngon, cẩn thận bước từng bước về phòng. Anh thấy hình như Lục Phồn đang giận thì phải, dù sao mấy ngày này hai người chưa nói được với nhau câu nào cả.

Con gái phải được dỗ dành, nuông chiều yêu thương, tuy Giản Ngô Châu không có nhiều kinh nghiệm, nhưng khả năng học hỏi và tưởng tượng lại cực kì vô biên, anh thấy nếu cứ vậy nữa thì không được, Lục Phồn sẽ nghĩ anh theo đuổi được rồi thì lạnh nhạt cô mất, anh phải gắng dành lại một ngày rưỡi ở cùng cô mới được.

Thế là hai ngày sau, anh liều mạng già quay phim liên tục, hầu như mỗi cảnh chỉ một lần là qua, rốt cuộc cũng tranh thủ được nửa ngày nghỉ ngơi.

Anh phụ Lục Phồn trong phòng bếp rồi cùng ăn cơm trưa, sau đó trang bị đầy đủ, dưới sự che chở của Tiểu Trương, hai người họ an toàn ngồi lên xe khách đi ngắm cảnh.

Hẹn hò mà không khác gì đặc công, vừa buồn cười vừa kích thích, Lục Phồn tựa lên vai Giản Ngô Châu, không nhìn được bật cười. Giản Ngô Châu rất hưởng thụ cảm giác Lục Phồn dựa vào anh, mềm mềm nhẹ nhẹ, mấy sợi tóc vô tình lướt qua tay anh và cổ, ngứa ngáy, cũng lan đến đáy lòng.

Chẳng trách thanh niên bây giờ cứ thích dính lấy nhau, Giản Ngô Châu thầm nghĩ, có bạn gái thoải mái thật đấy, chỉ hận không thể ôm cô trước mặt mọi người thôi.

Dù hai người không có nhiều chủ đề để nói, đa số thời gian Giản Ngô Châu vẫn hay xoa xoa nắn nắn tay Lục Phồn, sau đó Lục Phồn sẽ đánh vào đùi anh, anh lại chuyển sang vuốt ve vành tai, vừa ngáy thơ vừa mờ ám.

Đơn giản lại ngọt ngào.

Đến khu du lịch, Giản Ngô Châu hạ vành nón xuống: “Em muốn đi đâu?”

Lục Phồn nhìn danh sách thăm quan một lượt: “Chúng ta đừng tới mấy

chỗ nhiều người, tránh gặp phiền phức”.

Giản Ngô Châu gật đầu, anh cũng không muốn lần đầu tiên hẹn hò bị phá hỏng như thế.

Hai người đi theo bản đồ, chọn mấy nơi ít người chú ý, chẳng hạn như đoán câu đố, bắn tên, trượt cỏ, chơi rất vui.

Tới gần chạng vạng, hai người thuê một con ngựa, chậm rãi tản bộ trên thảo nguyên. Mặt trời dần ngả về tây, giữa thảo nguyên bao la rộng lớn được bao trùm trong một màu vàng nhạt, xa xa là đỉnh Thanh Sơn cao vút, cảnh sắc đó càng yên tĩnh thanh bình. Lục Phồn lùi ra sau tựa vào ngực Giản Ngô Châu, một tay anh dắt cương ngựa, một tay ôm lấy hông cô tránh té, hai người không nói năng gì, nhưng trong lòng vẫn ngập tràn ấm áp.

Lần này quay xong ở khe Đại Thanh, đoàn làm phim sẽ rời khỏi Hàng Châu, tới thành phố khác lấy cảnh, có lẽ phải lâu nữa hai người không gặp nhau. Giản Ngô Châu không chủ động nhắc tới việc này, trong lòng Lục Phồn hiểu rõ, nên cũng không nói tới, trong lòng cô đã tính trước những chuyện có thể xảy ra, cô biết anh cũng không thoải mái, cho nên cần gì phải vì nó mà quấy nhiễu nhiều giây phút này đây?

Mặc dù hai người không thường ở bên nhau, nhưng mỗi người đều có công việc và cuộc sống của mình, không thể cứ dính vào nhau một chỗ, họ cũng đã qua cái tuổi ngây ngô điên dại vì tình, cách nhìn nhận vấn đề cũng trưởng thành hơn người trẻ.

Lục Phồn từng đọc được trên mạng một câu này, thấu hiểu là trạng thái cao nhất của tình yêu, cô rất tán thành. Hai người ở bên nhau, mở lòng và thấy hiểu, khi rời xa không nhất thiết phải chờ đợi, không hao tâm tổn sức, không quy lụy bị thương, không cần quan tâm đến kết quả sau này, giống như thể đã quên mất chính mình đang ở trong một mối quan hệ đó.

Tình yêu bỏ hết ngây ngô và oanh oanh liệt liệt, trải qua nhiều năm tháng, nó sẽ quay về với thực chất bình thản và dịu yên. Đó cũng là trạng thái mà Lục Phồn hướng tới. Giản Ngô Châu cúi đầu, bàn tay bất giác nắm lấy bàn tay cô: “Đang nghĩ gì thế?”

“Xem tối nay ăn gì?”

“Phía trước có quán ăn nhà nông, em thích không?”

“Được”.

Giản Ngô Châu vung cương ngựa, con ngựa phì một tiếng, không buồn để ý tới anh, cứ chậm rãi đi nhu trước, thỉnh thoảng lại dừng lại ăn cỏ. Lục Phồn bật cười: “Ngựa không sợ anh kìa, lúc còn bé em có nghe bà nội nói, mấy con vật nhỏ không sợ người nào thì người đấy chính là người tốt”.

Giản Ngô Châu: “...Nó không nhỏ chút nào”.

Lục Phồn phì cười quay đầu nhìn anh: “Anh quan tâm sai trọng điểm rồi đó, em đang khen anh là người tốt mà”.

Đáy mắt Giản Ngô Châu ánh lên nét cười, bàn tay lại ôm cô chặt thêm một chút: “Nói mấy câu nữa đi”.

Lục Phồn không chịu nổi dáng vẻ cầu xin được khích lệ ngợi khen của anh, cười tủm tỉm: “Sao anh giống như học sinh muốn xin cô giáo khen mình thế hả? Giản mười tuổi?”

Giản Ngô Châu trầm mặt: “Ai nói với em cái tên này? À, nhất định là Tiểu Trương, thằng nhóc này, gần đây anh không rảnh trị cậu ta, giờ cậu ta leo lên đầu anh rồi đấy”.

“Anh hay chinh Tiểu Trương lắm à? Aiz, anh ấy cũng thật đáng thương mà, có một ông chủ như anh”.

Giản Ngô Châu không vui: “Hắn lại nói xấu gì anh đấy? Anh mà là tư bản hút máu á? Hàng tháng anh phát hơn một vạn tiền lương, cậu ta lại còn nói xấu anh sau lưng? Xem lúc về anh chinh cậu ta thế nào?”

“Anh ấy không nói gì với em cả”. Lục Phồn lơ đãng nói: “Chỉ nói chuyện anh ép vệ sĩ uống rượu thuốc rắn thay anh thôi”.

Giản Ngô Châu: “...”

Lục Phồn: “À còn lần đó anh một mình tới tìm em, đứng trước cửa nhà đợi mấy tiếng”.

Giản Ngô Châu: “...”

Lục Phồn: “Cả chuyện bị em đuổi đi lại một mình đi uống cho say xin nữa...”

Giản Ngô Châu: “...em đừng nói nữa”.

Lục Phồn nhin cười: “Nhờ Tiểu Trương em mới biết nhiều vậy đó, sau

này anh ấy là gián điệp của em, anh không được đánh”.

Giản Ngô Châu thầm nói, nhất định phải diệt khẩu, chỉ có người chết mới giữ được bí mật thôi.

Lục Phồn cười xong mới cọ cọ vào cổ anh một cái, Giản Ngô Châu ngửa ngửa trong lòng, không tìm được giữ chặt đầu cô: “Làm cái gì thế”.

“Tự dung muốn cọ chút thôi mà”. Khóe miệng cô chắt chứa ý cười, trong lòng lại oán, chắc chắn người này lại kiêu ngạo nữa rồi...

Đúng là Giản Ngô Châu không thể chịu đựng được kiểu làm nũng thế này, đành phải hạ vũ khí đầu hàng: “Rốt cuộc em muốn cái gì?”

“Đơn giản lắm, sau này anh nghĩ gì thì phải nói với em, đừng có tự mình đoán mò vậy nữa, được không?”

Ánh mắt người nọ hơi dao động.

Lục Phồn nắm lấy cằm anh: “Nhìn em này”.

Anh hạ mắt, ánh mắt dừng lên khuôn mặt cô rồi không sao dời được, Lục Phồn hài lòng: “Có làm được không?”

“Ừ”.

“Vậy thì tốt”. Lục Phồn tiếp tục tựa vào lòng anh, lắm bảm: “Tử Trục Nam phiền phức quá, yêu đương còn phải để bạn gái dạy? Đã ba mươi rồi mà...”

Giản Ngô Châu thấy cô khinh thường mình, khóe môi mím chặt. Anh là bảo đao chưa già mà.. À không đúng, bảo đao của anh còn chưa ra khỏi vỏ đâu.

Giản Ngô Châu bắt đầu vô thức lại mơ tưởng viễn vông, lúc nào mới có thể thử đao đây? Anh nhìn lên Lục Phồn, thấy cô đang hứng thú cầm dây cương, còn cúi người xoa xoa bờm ngựa. Lúc khom lưng, áo T shirt phác họa cả dáng người, anh vội vàng dời mắt đi.

Thở dài, xem ra còn rất lâu nữa đây.

Đi đến khu nhà nông, hai người xuống ngựa, trả lại cho nhân viên gần đó, sau đấy Lục Phồn chỉnh lại quần áo mũ nón cho Giản Ngô Châu, xong xuôi hai người mới vào quán cơm nhỏ.

Người tới ăn quanh đây không nhiều, hai người chọn ngồi cạnh bên cửa sổ, khung cửa được chạm trổ tinh tế, nhìn ra ngoài là đồng cỏ bao la, vui tai vui mắt. Hai người chọn bốn món ăn, tranh thủ lúc món còn chưa dọn lên, Giản Ngô Châu đi vào phòng vệ sinh một chuyến, Lục Phồn ngồi yên xoay xoay tờ thực đơn.

Đúng lúc đó, một thanh niên cùng bạn bước vào, ngồi ngay chiếc bàn vuông bên cạnh bàn bọn họ. Dù Lục Phồn cúi đầu cũng có thể cảm giác được có ánh mắt nhìn sang, cô ngược mắt nhìn lên thì người kia lập tức chuyển hướng, thấp giọng cười nói gì đó với nhau. Mấy giây sau, một người mặc áo T shirt sạch sẽ đứng dậy bước sang, đi thẳng vào vấn đề: “Xin chào, xin hỏi tôi có thể xin số liên lạc với em được không?”

Lục Phồn: “...”

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên, nhưng một chàng trai nhỏ hơn mình mấy tuổi tới hỏi thì đúng là lần đầu, lúc Lục Phồn đang định lắc đầu, Giản Ngô Châu cũng vừa quay lại.

Anh đi tới trước mặt bàn, nhìn sang mấy người kia, lướt quanh nam sinh nọ một vòng là biết tình huống ngay.

Anh ngồi thẳng xuống, ung dung lau tay rồi nói: “Muốn xin số điện thoại à?”

Giọng anh nén xuống cực thấp, suýt chút nữa Lục Phồn cũng không nghe hiểu.

Chàng trai đó cứ tưởng anh này là bạn trai, đang chuẩn bị tư thế rút lui, nhưng câu kế tiếp của Giản Ngô Châu lại cho cậu hi vọng: “Tôi đưa cho, cô ấy ngại đấy”.

Nói xong, anh lấy điện thoại ra, đọc số của Trần Tiêu cho người nọ. Cậu thanh niên kia như nhặt được bảo bối, phấn khởi quay về.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngô Châu kéo cô tới phòng nhỏ trên lầu hai, Lục Phồn dờ khóc dờ cười: “Sao anh lại đùa giỡn người ta thế?”

“Mới sinh viên đại học, không lo học hành cho giỏi đi, chỉ biết yêu đương rồi chơi điện tử, thành tích thì chẳng ra sao, mà tán gái có khi còn viết được bí kíp nữa đấy”.

Giản Ngô Châu xì khẽ một tiếng: “Cho cậu ta học một lớp miễn phí, đừng nên tin người xa lạ”.

Lục Phồn: “...”

Tối hôm đó lúc bọn họ quay về, Trần Tiêu lén lút kéo Giản Ngô Châu sang một bên, đưa điện thoại cho anh nhìn: “Xem này, mau phân tích hộ tôi cái, cậu đoán xem cô bé này là ai, có phải người trong tổ kịch không nhỉ? Mẹ nó đúng là tinh mắt quá mà.” Giọng điệu nhấn mạnh một điều “cuối cùng Bá Nhạc cũng phát hiện ra tôi đây chính là thiên lý mã” mà cảm thán vui mừng.

Giản Ngô Châu ghét bỏ nhìn lại anh một cái, sau đó mới cầm điện thoại chú tâm xem thử.

Số máy lạ, nhắn tới rất nhiều tin.

Tôi thấy em rất đẹp, thật đấy.

Tôi có thể theo đuổi em không?

Em đã có người yêu chưa?

Giản Ngô Châu nhìn tiếp thời gian gửi, trong lòng cũng đoán được ít nhiều, mặt không đổi sắc trả di động lại cho Trần Tiêu: “Mai anh thử để ý lại xem, có cô bé nào ở tổ kịch hay nhìn trộm anh không”.

Trần Tiêu xoa tay: “Ha ha ha ha cuối cùng cũng sắp thoát đời độc thân này rồi, Giản Vũ Trục, cậu chứ chờ xem, chắc chắn tôi sẽ thoát khỏi kiếp xử nam sớm hơn cậu”.

Giản Ngô Châu vòng hai tay trước ngực, xì một tiếng rồi quay đầu rời đi.

Sau đó Lục Phồn có nghe Giản Ngô Châu nói lại, cười đến mức muốn đứt ruột đứt gan, vừa nghĩ tới chuyện sau khi Trần Tiêu biết được chân tướng, cô vừa thấy đáng thương vừa buồn cười không nhịn được.

Cười xong, cô lau lau nước mắt: “Em nói này, anh nói cho anh ấy biết sự thật sớm một chút, đỡ lãng phí tình cảm.”

“Thôi, cả đời này anh ta còn chưa được theo đuổi lần nào, cứ để anh ấy vênh váo đi”.

Lục Phồn: “...”

Ngày hôm sau, nhóm kịch bắt đầu thu dọn đạo cụ, chuẩn bị rời khỏi khe Đại Thanh.

Lục Phồn xem lại số nguyên liệu nấu ăn vẫn còn dư trong bếp, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, cô quay đầu lại, lúc nhìn thấy người đến là Thẩm Uẩn Xuyên, cô kinh ngạc nói: “A, Xuyên Xuyên...” Vẫn căng thẳng như trước: “Có chuyện gì không?”

Thẩm Uẩn Xuyên đi tới, chần chừ một lúc mới nói: “Tôi nghe nói mấy ngày trước người đại diện của tôi có nói chuyện với cô...” Có lẽ anh cũng khó mở lời, nhưng cuối cùng vẫn nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt của Lục Phồn: “Tôi xin lỗi,... Tính anh ấy không được tốt cho lắm, cô giận là phải, cho nên hôm nay tôi muốn thay anh ấy xin lỗi cô”.

Thực ra Lục Phồn đã quên chuyện kia rồi: “Không cần đâu, tôi không để ý mà, chỉ là...” Chỉ là hơi đau lòng khi Xuyên Xuyên có một người đại diện kì lạ như vậy, chắc bình thường cũng không thoải mái lắm đâu nhỉ? Nhưng lời này cô không có tư cách để nói, cũng không giúp gì được, chỉ có thể thờ dài trong lòng mà thôi.

Thẩm Uẩn Xuyên thờ dài một hơi: “Vậy là tốt rồi.” Anh khoát khoát tai: “Tôi chỉ nói vậy thôi, phải đi bây giờ rồi, lần sau nếu có duyên thì gặp lại.”

Lục Phồn cười chào tạm biệt.

Lúc lên xe quay về, Lục Phồn vẫn còn nghĩ tới chuyện này, kiềm chế không được nên kéo tay Giản Ngộ Châu một cái, Giản Ngộ Châu đưa mắt nhìn sang.

Đầu tiên Lục Phồn phải dụ dỗ anh trước đã, nắm chặt tay anh, sắc mặt Giản Ngộ Châu quả nhiên dịu dàng hơn hẳn, như thể dù cô có nói gì anh vẫn sẽ thoải mái như thế. Khi đó Lục Phồn mới yên tâm hỏi: “Anh với Xuyên Xuyên ấy, có quan hệ gì à?”

Tiểu Trương và Trần Tiêu cùng nhau ho khan, mà vẻ mặt của Giản Ngộ Châu quả nhiên trầm xuống ngay lập tức, trong giọng nói có vẻ không vui vẻ chút nào: “Em hỏi cái này làm gì?”

Lục Phồn vội vàng an ủi, hết xoa tay lại sờ sang mặt, nhìn cô nịnh nọt như thế, cuối cùng Giản Ngộ Châu cũng bật cười đáp lại: “Anh chẳng có chung chạm gì với Thẩm Uẩn Xuyên cả, nhưng cũng không cần thân thiết với một

thằng nhóc thừa mình năm tuổi.”

Tiểu Trương, Trần Tiêu: Gạt người!! Rõ ràng anh ta không thèm chờ Xuyên Xuyên, lần nào cũng nhìn như thù địch!!

“Vậy sao ngoài kia có tin đồn là quan hệ giữa hai người không tốt?”

“À, vì anh không thích người đại diện của cậu ta, là người lần trước em gặp trong phòng bếp đấy”.

Lục Phồn gạt đầu, cô vẫn còn nhớ Lý Văn Trường.

“Thật ra lúc anh mới debut, hẳn là người đại diện của anh.”

Lục Phồn kinh ngạc.

Trần Tiêu ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kể lại chuyện cũ năm xưa thay cho Giản Ngộ Châu: “Sao cậu không kể luôn chuyện hồi nhỏ mình uống sữa bột loại gì, lúc học tiểu học có thầm thương trộm nhớ cô bạn nào không cho Lục Phồn luôn đi? Giản Ngộ Châu, cậu thê nô quá!”

Mặc dù chuyện này cả có gì, dù sao cũng là chuyện của nhiều năm trước đó, nhưng trong giới nghệ sĩ, đó cũng là một việc cấm kỵ, cho qua được thì cho qua. Lục Phồn thề thốt: “Em không nói gì đâu!”

Trần Tiêu đỡ trán, thở dài nói thẳng: “Đúng là Lý Văn Trường chính là người đại diện khi lão Giản debut, khi đó tôi vẫn là một người bình thường trong công ty, Lý Văn Trường từng làm việc với nhiều nghệ sĩ, anh ta nhắm trúng lão Giản, cho nên giành lấy.”

Lục Phồn chăm chú lắng nghe.

“Nhưng mà cô cũng biết tính của Lý Văn Trường rồi mà, dưới tay anh ta, lão Giản càng chẳng ra sao cả, quảng cáo không có, vai diễn cũng không, qua hai năm mà không nổi tiếng được, nói cho cùng cũng là do mắt chó nhìn người thấp, chứ không sao người ta lại không nhận lão Giản được? Về sau...” Anh liếc về phía Giản Ngộ Châu một cái, hình như không biết có nên nói hay không, Giản Ngộ Châu khẽ vuốt cằm, mặt không hề thay đổi, cứ chăm chú nghịch nghịch bàn tay của Lục Phồn

“Về sau anh ta càng cuống lên, muốn đi chệch đường... Khụ khụ, cô hiểu mà.”

Lục Phồn sững sờ, sau đó mới dần hiểu ra.

Không lẽ... Để anh đi với mấy nữ đại gia...?

Giản Ngô Châu liếc cô một cái: “Yên tâm, anh ta không thành công, anh còn đánh cho một trận, nằm viện cả tháng.”

Lục Phồn: “...”

Trần Tiêu nín cười nói tiếp: “Đúng thế đấy, sau đó Lý Văn Trường lại tái phạm lần nữa, công ty đuổi đi, lão Giản chuyển sang tay anh. Không ngờ anh ta yên lặng vài năm, đột nhiên lại trở thành người đại diện của Thẩm Uẩn Xuyên, có lẽ giờ đã biết được con đường đúng đắn rồi, Thẩm Uẩn Xuyên dần nổi tiếng, nhưng mà một năm trước, trong một lần phỏng vấn, anh ta khiêu khích bọn tôi, nói trong vòng ba năm muốn làm cho Thẩm Uẩn Xuyên nổi tiếng hơn cả Giản Ngô Châu.”

Giản Ngô Châu cười khê: “Kê anh.”

Tiểu Trương nói theo: “Đúng đó, hôm đấy sau khi anh Giản nói vậy, cả hậu trường không ai nhìn hấn nữa.”

Lục Phồn: “...”

Cô cũng thấy lúng túng thay Lý Văn Trường.

Trần Tiêu thở dài: “Cho nên ấy, không phải chúng tôi nhắm vào Thẩm Uẩn Xuyên, mà là bên kia gây chuyện trước, sao chúng tôi để yên được?”

Như biết được một bí mật động trời, Lục Phồn lảm bảm nói: “Hóa ra là vậy...” Cô liếc trộm nhìn sang Giản Ngô Châu, ngại quá, cô anti anh nhiều năm như vậy... Nếu biết trước sau này anh ấy sẽ là bạn trai mình, lúc trước cô sẽ không phản bội tổ chức như thế, từ fan chuyển thành antifan...

Giản Ngô Châu nhìn thấy ánh mắt áy náy kia thì mềm nhũn cả lòng, anh quay đầu hát hàm sai khiến: “Hai người quay đầu đi.”

Tiểu Trương và Trần Tiêu bĩu môi, ai thèm xem hai người yêu đương chứ, cùng nhau quay đầu lại.

Giản Ngô Châu kéo Lục Phồn vào lòng, Lục Phồn tựa vào bả vai anh, thấp giọng nói: “Lúc anh mới debut, khó khăn lắm phải không?”

Giản Ngô Châu khê nói “Anh quên rồi, mười năm rồi mà.”

Lục Phồn cong môi, ôm lấy anh eo, nghĩ thâm, may mà anh không chịu

đụng, không rơi vào con đường tăm tối đó, nếu không cô sẽ không gặp được anh, thích anh đâu nhỉ?

“Sau này anh nên đối tốt với Trần Tiêu một chút.”

Nghe được câu này, khóe miệng Trần Tiêu co rút.

Giản Ngô Châu biết Lục Phồn đang nhớ tới chuyện hôm qua anh bắt nạt Tiêu, mắt ánh lên nét cười: “Anh ta thích bị ngược, thích người ta bắt nạt mình, nếu không sẽ có cảm giác mình không tồn tại, em đừng lo.”

Trần Tiêu: “...”

Xe dừng lại dưới tòa nhà của Lục Phồn, Lục Phồn xuống xe, Giản Ngô Châu cũng theo cùng.

Trần Tiêu nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Buổi tối bảy giờ lên máy bay, hai người có năm tiếng, lão Giản, di động nhớ mở, lát nữa xe sẽ tới đón.”

“Biết rồi.”

Về đến nhà, Giản Ngô Châu ôm thẳng người kia lên, Lục Phồn vô thức hét lên một tiếng, vội đưa tay ôm lấy cổ anh: “Em còn chưa cởi giày mà!”

Giản Ngô Châu sững sờ: “Anh cởi giúp em.”

Nói xong, anh ôm cô tới ngồi xuống sofa, Lục Phồn ngồi trên đùi của anh, hình như tư thế này có gì đó mờ ám, hô hấp của anh gần quá, nên mặt cô cũng đỏ bừng.

Giản Ngô Châu ôm cô eo, đầu tựa vào hõm vai, nhẹ nhàng hít thở, một lát sau, anh thấp giọng nói: “Không muốn đi nữa rồi.”

Lục Phồn cũng thấy không nữa, vuốt ve mái tóc cụt ngắn của anh một lúc: “Không thì hai ngày nghỉ lễ em đi thăm anh nhé?”

“Không cần đâu”. Mối Giản Ngô Châu vô tình lướt qua cổ cô, Lục Phồn vô thức rụt cổ lại: “Một cô bé như em chạy tới chạy lui nhiều mệt lắm, lại không an toàn... Cứ mỗi ngày gửi cho anh một tấm hình selfie là được.”

Lục Phồn lẩm bẩm: “Em không phải cô bé...”

“Thế thì cô gái, Phồn Phồn, Lục Tiểu Phồn, bé yêu, bé ngoan.” Giọng anh đượm ý cười: “Em thích được gọi là gì?”

“... Anh học đâu ra thế, đừng nói với em là tự biết.”

“Chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy rồi mà, lúc trẻ anh có đóng phim thần tượng đó”.

“...”

“Chắc là em thích bé ngoan rồi.”

“Ai nói em thích!”

“Bởi vì lúc anh nói bé ngoan, đầu ngón chân em hơi cong lại, cái này chứng tỏ...”

“Anh cũng đóng phim trinh thám rồi chứ gì!”

“Ừ. Em thông minh.”

Anh sát lại bên tai Lục Phồn, nhỏ giọng nói: “Bé ngoan.”

Thực ra anh không có ý trêu chọc gì, chỉ giống như tìm một biệt danh, nhưng Lục Phồn lại đỏ bừng cả mặt.

Cái anh này... tự học nhanh quá!

Giản Ngộ Châu thấy hai gò má đỏ ửng thì tối sầm hai mắt, một lát sau, anh cúi đầu, như thể đang trung cầu dân ý, nói: “Bé ngoan, anh có thể hôn em một cái được không?”

Chương 35

Lúc anh nói chuyện, hơi thở phả vào bờ tai, tê dại lạ thường. Lục Phồn bắt giác nắm chặt tay, ánh mắt hơi rũ xuống, rời khỏi tầm mắt quá sức nóng bỏng của người kia. Thấy cô chỉ mím môi không nói câu nào, Giản Ngô Châu không nhịn được lại hỏi thêm lần nữa, lần này giọng anh còn đẽ xuống thấp hơn: “Có được không em?”

Có người nói miệng còn chưa đủ, ngón tay cũng vô tình cố ý gãi gãi vào hông cô, Lục Phồn sợ ngứa, giờ anh làm như thế lại cong cả người lại: “Anh đừng gãi em”.

Giản Ngô Châu nói: “Thì trả lời anh đi, anh không làm nữa”.

Lục Phồn đúng là thua với anh: “Được, làm được, có thể, tùy anh”.

Trong mắt Giản Ngô Châu hiện lên ý cười: “Bé ngoan”. Quả nhiên, anh dờn bàn tay đang vòng ngang hông cô, đổi thành giữ lấy cổ, thuận tiện kéo cổ cô lại gần anh hơn nữa.

Mũi hai người gần như dán vào nhau, lòng bàn tay Giản Ngô Châu nhẹ nhàng vuốt ve hàm dưới, làn da mềm mại mịn màng khiến anh không nỡ rời tay. Lông mi của cô hơi chớp chớp, như cánh bướm vỗ cánh bay đi, mang theo nét e lệ, căng thẳng khó nhận ra, dáng vẻ dịu dàng đó càng khiến lòng Giản Ngô Châu như trăm hoa đua nở, anh thở gấp một hơi rồi từ từ nghiêng đầu, rớt cuộc đôi môi cũng dán lên được nơi đã mong ngóng từ lâu.

Trong giây phút môi hai người chạm nhau, dường như có một dòng điện nhỏ yếu ớt chạy xuyên qua người, Giản Ngô Châu kim lòng không đậu lại ôm cô sát hơn, khiến cô càng nhích lại gần mình, hận không thể sát gần để không còn khe hở.

Hai người đều chẳng có kinh nghiệm gì, vì thế lúc mới đầu chỉ là dán vào môi, không nhúc nhích, cứ trừng mắt nhìn đối phương như thế, may mà sau khi tỉnh táo lại, bản năng đàn ông trong người nào đó cũng bắt đầu bộc phát, Giản Ngô Châu tự động đưa lưỡi ra, cẩn thận nhẹ nhàng liếm khẽ bờ môi mịn màng của Lục Phồn.

Chìm đắm trong cảm giác tươi đẹp được hôn người mình yêu thương, anh cũng dần mất đi vẻ ngượng trang điềm tĩnh, say mê không khống chế nổi mình, tách mở hàm răng của cô ra, vội vàng đưa lưỡi vào tìm kiếm, hô hấp cũng

dân gấp gáp và nóng hôi.

Môi lưỡi quần quýt, hô hấp nóng rực, trong mũi đều là hơi thở của đối phương, nhưng trong lòng càng ham muốn nhiều hơn. Hóa ra là hương vị đó... Giản Ngô Châu nghĩ. Phải hôn nhiều một chút, nếu không lần sau không biết đến bao giờ mới được nếm ngọt lành. Trong đầu anh lóe lên suy nghĩ đó.

Không biết bị anh hôn hít suốt bao lâu, cuối cùng Lục Phồn cũng không nhịn được đẩy mặt người kia ra: “Anh dừng được chưa, nói hôn một chút mà lưỡi em tê rần cả rồi”.

Câu này không hề quá chút nào, môi và lưỡi cô bị người kia gặm cắn liếm láp, giờ vừa tê vừa xót. Giản Ngô Châu bị cô đẩy ra, trong mắt lóe lên vẻ mát mát, anh nhỏ tiếng thì thầm: “Lời đàn ông nói mà em cũng tin...”

Lục Phồn thính tai nghe được, híp mắt néo đuôi anh một cái. Giản Ngô Châu vội vàng nắm tay cô, hôn lướt qua cổ ai kia một cái: “Anh đùa mà, lại ôm thêm cái nữa”.

“Em muốn đi vệ sinh”. Cô đã nín lâu rồi...

Lúc này Giản Ngô Châu mới lưu luyến không rời buông cô ra, ánh mắt rơi xuống đôi môi sưng đỏ, hồi tưởng lại mỗi một tiếp xúc thân mật giữa hai người, lòng lại lâng lâng không kìm được nhích lại gần thêm. Lục Phồn vội đẩy trán anh ra, sau đó nhảy xuống đui: “Em còn phải đi thu dọn đồ đạc, anh ngồi đó xem ti vi đi”.

Anh cũng đứng lên theo: “Anh giúp cho”.

“Không cần, anh ngồi yên ở đây là giúp em lắm rồi”.

Giản Ngô Châu trầm mặc, cũng đúng, nếu anh tới giúp, chắc chẳng có tâm tư mà thu dọn cái gì đâu, cuối cùng lại dính vào nhau ấy chứ.

Đẩy túi hành lý, áo quần và đồ dùng về lại vị trí hàng ngày xong, Lục Phồn bắt đầu lau dọn cả nhà, đi xa mười ngày, trên sàn cũng đóng một lớp bụi mỏng. Giản Ngô Châu chủ động giành lấy công việc bản nhất này, anh giao việc chùi bàn ghế lại cho cô. Lục Phồn vui vẻ nhận lấy, ngồi trên sofa cầm khăn lau dọn bàn, cũng thấy nam tử nam đại trượng phu như Giản Ngô Châu nên làm công việc đó.

Lục Phồn lau xong thì ra ngoài sân thượng, kéo rèm cửa sổ sát đất ra, ánh

mặt trời ngoài kia rục rĩ chiếu vào, cả căn phòng sáng ngời hơn hẳn.

Giản Ngô Châu ló đầu ra hỏi: “Em lau sân thượng à?”

“Cái này em lau là được”. Cô lau xong lan can thì quay về phòng khách, có ánh nắng mặt trời, bụi bặm trong không khí càng dễ dàng nhìn rõ, cô ngồi xổm xuống quét một vết trên sàn nhà, trên lòng bàn tay là cả một lớp bụi, cô thở dài, bất đắc dĩ nhìn về phía Giản Ngô Châu: “Giản đại minh tinh ơi, đây là lần đầu tiên anh làm việc nhà đó hả?”

Giản Ngô Châu giả vờ trấn định: “Đương nhiên không phải rồi”.

Giản Ngô Châu xuất thân là một đại minh tinh nổi tiếng âm âm, người chạy theo phục vụ chắc xếp được cả một con đường đó, ngẫm lại đúng là có khi anh chưa từng tự quét nhà mình thật. Lục Phồn không trêu chọc anh nữa, phát tay: “Anh cứ ngồi trên ghế nghỉ ngơi đi, hoặc là vào trong phòng ngủ cũng được”.

Giản Ngô Châu vừa bước vừa quay lại nhìn cô, cuối cùng dừng chân lại bình tĩnh nói: “Anh có thể học mà”.

Lục Phồn nhìn về cổ cháp kia thì dở khóc dở cười: “Cái này cần gì phải ham học chứ”.

Giản Ngô Châu nhú mày. Sau này cũng không thể để vợ làm việc nhà hết được, vậy hóa ra anh ăn cơm chùa à. Việc nhà vẫn thường là ngồi nỏ giữa mâu thuẫn vợ chồng, Giản Ngô Châu không thể để tình huống đó xảy ra. Thế là lần thứ hai đoạt lấy khăn lau trong tay Lục Phồn: “Anh làm, em đứng cạnh dạy anh”.

Lục Phồn không nói được anh, đành ngồi xổm bên cạnh, nhìn anh cố gắng lau gạch men bằng sứ.

Lau nhà đâu phải là việc gì cần học, nhưng Giản Ngô Châu lại chăm chú tận tâm mấy chục ngàn lần, thỉnh thoảng còn hỏi Lục Phồn có sạch không, Lục Phồn ngồi chồm hỏm một bên, nhìn anh cong môi vui vẻ, ý cười cũng ngập tràn đáy mắt, không kìm được nói: “Anh sợ em chê anh không biết làm việc nhà hả?”

Động tác của Giản Ngô Châu hơi dừng lại: “Không có”.

Lục Phồn đưa tay nhéo tai anh: “Yên tâm, em không chê anh đâu, em trai em còn chưa làm việc nhà bao giờ mà em cũng có đuôi đi đâu”.

Thấy cô an ủi như vậy, trong lòng Giản Ngô Châu vừa uất ức vừa thấy mất tự nhiên: “Anh chỉ thấy mình có nghĩa vụ phải chia sẻ với em, nếu không sau này kết hôn rồi mấy chuyện nhỏ thế này lại cãi lộn với nhau thì biết làm sao đây?”

Lục Phồn sững sờ, hai người vừa xác nhận quan hệ được mấy ngày, anh đã nghĩ tới chuyện sau khi kết hôn rồi, mặt của cô thoáng đỏ lên, cầm khăn bản rồi đứng dậy: “Em đi giặt khăn đã”.

Giản Ngô Châu thấy mặt cô đỏ bừng thì cũng đoán là do cô xấu hổ, tâm trạng tươi tắn hơn không ít, thậm chí cuối cùng còn hát thêm vài câu, vừa lau vừa ảo tưởng tới cảnh sau khi cưới.

Làm vệ sinh xong cũng một tiếng đồng hồ sau, hai người dọn sạch trong ngoài trên dưới một lượt, mệt đến mức nằm nhoài lên sa lon. Lục Phồn tựa lên bả vai anh nghỉ ngơi một lúc, ngược mắt nhìn đồng hồ treo trên phòng khác, sau đó đẩy đẩy tay anh: “Anh vào phòng trong ngủ một giấc đi, sắp lên máy bay rồi, mệt lắm”.

Giản Ngô Châu không phản đối, Lục Phồn đứng trước hai cửa phòng thì bắt đầu khó xử, để anh ngủ phòng cô hay phòng Lục Thời đây? Hình như Giản Ngô Châu cũng nghĩ tới điều anh, anh chủ động đề nghị: “Anh không vào phòng con gái đâu”.

Lục Phồn dờ khóc dờ cười: “Thôi, vào phòng em đi. Phòng em trai em bừa bộn lắm, em lười dọn”.

Giản Ngô Châu ra vẻ miễn cưỡng nén cười theo Lục Phồn vào phòng.

Phòng của cô chủ yếu là màu xanh lam nhạt, thanh tân đậm nhã, thoải mái mà tự nhiên, ánh mặt trời lướt qua khung cửa sổ, dừng lại bên chiếc bàn nhỏ thấp và mấy con gấu ôm đặt bên trên, sau đó mới rơi xuống gian phòng sạch sẽ sáng ngời.

Tuy đây là phòng của vợ tương lai... nhưng mà dù sao cũng là phòng con gái, không nên đi lại lung tung thì tốt hơn. Vì thế Giản Ngô Châu quy quy củ củ ngồi xuống ghé dựa mềm, Lục Phồn quay đầu liếc anh một cái: “Ngủ trên giường chứ”.

Cô đã chủ động mời, sao Giản Ngô Châu có thể từ chối đây, anh vội vã ngồi xuống một bên giường. Đưa ánh mắt mong chờ nhìn lại cô: “Ngủ chung à?”

Thấy anh nhìn kiểu đó, lời từ chối không sao nói ra khỏi miệng được, hơn nữa từ sáng sớm đã ngồi xe quay về, sau đó còn lau dọn vệ sinh, Lục Phồn cũng thấy hơi mệt mỏi, thế là nằm theo lên giường, cùng ngủ với Giản Ngô Châu.

Hai người nghiêng lại, đối mặt với nhau mà ngủ, Giản Ngô Châu đưa tay ra vuốt ve mái tóc dài của cô, vuốt hết qua sau tai, lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh xinh.

Lục Phồn rất dễ thương, ngũ quan đoan chính, các đường nét tinh tế, hơn nữa làn da lại trắng, khiến cho người nhìn thấy rất rạng rỡ trẻ trung, đặc biệt là khi cong môi mỉm cười, ánh mắt sáng ngời trong vắt cong cong, vừa đáng yêu vừa thu hút.

Giản Ngô Châu nhớ lại lần đầu tiên khi anh nhìn thấy cô. Có lẽ là hơn nửa năm về trước, khi đó anh đang nhàn tản load weibo, thấy trong nhóm bạn có một người share video dạy nấu ăn của cô. Trong video, cô gái đeo khẩu trang đến mũi, không thấy rõ mặt, nhưng ánh mắt sinh động có hồn lại hết sức bắt mắt.

Giản Ngô Châu sống trong nghề nhiều năm, mỹ nữ xinh đẹp kiểu gì chưa từng thấy, nhưng trước giờ chỉ dừng lại ở mức thưởng thức mà thôi, vậy mà lần đó, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại bấm vào đó.

Nhìn cô tự nhiên thoải mái giới thiệu các món ăn ngon, giọng nói nhẹ nhàng êm tai, thông kim bác cổ, vừa nói vừa làm lưu loát, thế mà Giản Ngô Châu lại thành công bị cô hấp dẫn.

Lúc cô cúi đầu cười khẽ, lúc cô cắt dao đi, vẻ thoải mái rạng rỡ ấy ngập tràn không dứt. Lúc đó anh đã nghĩ, đôi mắt của cô ấy đẹp thật, khiến người ta cảm giác như không có khoảng cách, không dằn lòng được muốn lại gần. Sau đó, cô gỡ khẩu trang xuống, ánh mắt Giản Ngô Châu lại càng không dời được. Cảm giác đó rất lạ, không hẳn là yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng lại thấy rất dễ nhìn, rất thoải mái. Sau đó cứ dần dà như vậy, anh hay vào xem video của cô, tuần nào cũng có mặt xem trực tiếp. Thực ra khi ấy Lục Phồn vẫn chưa nổi tiếng lắm, lượng người xem trực tuyến chỉ khoảng một ngàn người, khu bình luận cũng rất vui vẻ, lúc hứng lên anh cũng tặng hoa quà gì đó cho cô, tận tâm làm một fan đúng nghĩa.

Khi đây Lục Phồn vẫn hay tương tác với các fan hâm mộ, bởi vì có không quá nhiều người, Giản Ngô Châu cũng được cô trả lời hai ba lượt. Mặc dù

cách nhau một màn hình, nhưng lúc cô nói lại cảm giác như đang nói chuyện trực tiếp với anh vậy, trong lòng rất thoải mái, cũng có những bí mật không muốn để người khác nhìn ra.

Thời gian đưa đẩy, Lục Phồn nổi lên, lượng người xem có khi hơn một trăm ngàn người, chiếc thuyền rách của anh bị vùi dập giữa triều cường sóng lớn, không còn được Lục Phồn đáp lại như trước nữa. Sau đó... vì muốn được chú ý, bạn fan già nào đó đã hóa anti. Nghĩ đến đây, đôi mắt Giản Ngộ Châu lại ánh lên ý cười dịu nhẹ. Lục Phồn cũng nhìn lại anh: “Anh cười cái gì?” Giản Ngộ Châu nhích lại gần thêm, một tay ôm lấy hông cô, kéo cô vào lòng, cười khẽ: “Vui”.

“Vui gì?”

“Tìm được một cô vợ đẹp, còn biết nấu ăn, biết kiếm tiền, anh có phúc thật”.

Lục Phồn nghe vậy thì mím môi bật cười. Cô hơi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn được dưới cằm của anh, sau đó chui vào lòng người nọ, hơi thở ấm nóng làm lòng người yên tâm, cô thầm nghĩ, phải là cô có phúc mới đúng, giờ con gái biết nấu ăn biết kiếm tiền đâu có khó tìm, nhưng muốn tìm một người đàn ông như Giản Ngộ Châu thì lại quá khó khăn.

Nghĩ như vậy, Lục Phồn cảm thấy hình như mình lượm được một món hời lớn rồi, cho nên lại bắt đầu trêu ghẹo anh: “Giản Ngộ Châu, có phải anh có ý đồ với em từ sớm không?”

Giản Ngộ Châu phủ nhận: “Không có”.

“Anh anti em mà?”

Giản Ngộ Châu: “...Em đang nói cái gì vậy?”

“Chuyên gạch không bằng ăn cơm?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn bật cười: “Anh ấu trĩ thật đó, là học sinh tiểu học đó à, sao lại bắt nạt bạn học nữ để người ta chú ý chứ?”

Giản Ngộ Châu: “...”

“Được rồi, không cười anh nữa”. Lục Phồn vỗ vỗ lưng anh: “Em cũng thấy không sao, cũng không trách anh hay bôi đen em đâu, ngoan ha, em

không giận”.

Lúc này Giản Ngô Châu mới thả lỏng phần lưng, thậm chí nói: “Sao em biết?”

“Nếu anh muốn người ta đừng biết thì đừng có làm chứ”.

Giản Ngô Châu mới tỉnh ngộ ra: “Anh xin lỗi”.

Lục Phồn ngẩn một lúc rồi bật cười: “Không cần nghiêm túc vậy đâu, em không để bụng mà”.

Giản Ngô Châu thừa thắng xông lên: “Vậy em hôn anh một cái, chứng minh em không giận?”.

Lục Phồn: “...”

Anh nói hôn một cái, có chắc là một cái không? Lục Phồn nhớ tới vẻ quẩn quýt của người kia, cảm giác đầu lưỡi lại tê buốt một hồi, cô vội cúi đầu, giả vờ ngủ trốn tránh. Giản Ngô Châu cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, đột nhiên khẽ gọi: “Bé ngoan”.

Lục Phồn rì rầm ừ một tiếng, Giản Ngô Châu lại gọi cô lần nữa, sau đó mới ôm chặt lấy: “...Anh rảnh sẽ quay lại thăm em”.

“Ừm”.

“Nhớ cách Phương Duệ gì đó xa một chút, mấy đồng nghiệp nam chưa lập gia đình cũng phải giữ khoảng cách... À không, không phải là anh không yên tâm em đâu, mà là không yên tâm về họ”.

Lục Phồn than thở: “Anh tưởng ai cũng như mình à?” Xem cô như bảo bối ấy...

“Anh là đàn ông, anh hiểu đàn ông nghĩ gì, Phương Duệ gì đó chắc chắn có ý với em”.

Lục Phồn: “...”

Tử Trục Nam đáng sợ. Hai người nói lung tung thêm gì gì đó nữa, sau đó ôm nhau từ từ thiếp đi.

Giản Ngô Châu ngủ không sâu, điện thoại vừa rung anh đã mở mắt ra, rồi vội vàng tắt máy, tránh đánh thức Lục Phồn còn đang say giấc ngủ. Anh cầm điện thoại gọi dậy, nhấn lại một tin rồi mới nghiêng đầu qua chỗ khác, lẳng

lặng nhìn người đang say ngủ.

Sao càng nhìn càng thấy đẹp thế này, nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ... Nếu như có thể, anh rất muốn gói cô mang theo bên người, không cho người nào nhìn ngó, nhưng mà Lục Phần cũng có công việc của mình, anh không thể không quan tâm tới cảm nhận của cô.

Anh cúi đầu, hôn lên đôi môi khẽ nhếch lên một nụ hôn rất nhẹ. Hơi thở ngọt ngào phảng phất, anh không nhịn được, lại quán quýt sâu hơn. Cuối cùng, điện thoại reo thêm lần nữa mới đánh thức được người nào đó lại sa vào mê đắm, Giản Ngộ Châu tiếc nuối kết thúc nụ hôn này, ngậm môi cô một lúc rồi buộc mình rời giường quay đi.

Chương 36

Một tuần sau, Lục Phồn chính thức vào làm việc ở đài truyền hình. Cô đảm nhận một chương trình tên là Khiêu chiến mỹ vị, tỉ lệ người xem rất thảm, người dẫn chương trình bỏ đi, vất lại một hiện trường ngổn ngang như thế. Lục Phồn vừa mới vào công ty đã phải nhắm mắt nhận nhiệm vụ này.

Làm người dẫn chương trình nặng nề hơn so với quay trực tiếp trên internet, không chỉ phải thu hình, còn phải viết kịch bản, mời khách quý, tất cả đều phải lên lịch từ sớm. May mà trước kia Lục Phồn từng luyện tập trước, giờ nhận nhiệm vụ cũng không quá rối ren.

Ngày thứ ba vào đài truyền hình, mấy đồng nghiệp cùng tầng mời cô đi liên hoan, Lục Phồn vui vẻ tham gia, đến một nhà hàng hải sản tươi sống gần đây, khi ấy cô mới phát hiện ra ngoài những đồng nghiệp nữ nhìn quen mắt trong công ty, cô còn gặp Phương Duệ ngồi ở chỗ cách đây mình đã gặp không lâu.

Phương Duệ thấy cô thì cũng khá kinh ngạc, sau đó mỉm cười cúi chào: “Hóa ra đồng nghiệp mà các cô ấy nói là cô à, hoan nghênh hoan nghênh, nhanh ngồi đi”.

Một đồng nghiệp nữ ngạc nhiên: “Ồ, anh biết Lục Phồn à?”

Phương Duệ sờ mũi: “Bạn tôi từng hợp tác với cô ấy, trước đây chúng tôi có gặp nhau một lần”.

“Thế thì trùng hợp quá”.

Nữ đồng nghiệp kéo Lục Phồn tới một hàng ghế trống, vừa vặn đôi diện với Phương Duệ: “Chúng tôi còn lo Lục Phồn sẽ không thoải mái nữa”.

Đây là lần đầu tiên Lục Phồn nhìn Phương Duệ trực diện, lần trước gặp mặt chỉ để ý đến cử chỉ khéo léo hào phóng, cách nói chuyện hài hước dí dỏm, vốn Lục Phồn nghĩ giữa họ sẽ lúng túng ít nhiều, nhưng thái độ của Phương Duệ và các bạn đồng nghiệp lại vui vẻ như thế, trong lòng cô cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trước giờ cô không hiểu cách giao tiếp với con trai, cũng không muốn nhọc lòng, hơn nữa giờ bên cạnh đã có một thùng giấm chua Giản Vũ Trục luôn luôn nhìn ngó, đương nhiên cô càng né tránh hơn.

Lần trước cô đã ngậm từ chối rất rõ ràng, có lẽ Phương Duệ cũng không có ý gì khác với cô, cho nên Lục Phồn cũng thoải mái hơn, cười đùa cùng đồng nghiệp.

Qua hơn nửa tiếng đồng hồ, một đồng nghiệp khác khoan thai đến muộn, Diêu Tĩnh ngồi bên cạnh Lục Phồn gào to: “Ngô Lâm Hủy, sao cô tới muộn thế? Mọi người còn tưởng cô không tới chứ?”

Ngô Lâm Hủy cười cười: “Đạo diễn không hài lòng nên phải quay lần nữa, tôi có nhắn tin cho cô đừng chờ mà”.

Vừa nói, ánh mắt cô chuyển sang nhìn Lục Phồn, đánh giá xong thì chủ động đưa tay ra: “Cô là Lục Phồn à? Chào cô, tôi là Ngô Lâm Hủy, phòng ghi hình số ba”.

Ở đài truyền hình thường hiếm khi có một phòng ghi hình riêng lẻ, rất nhiều chương trình quay xong phải được xử lý lại, Khiêu chiến mỹ vị mà Lục Phồn đảm nhận cũng là một chương trình có xử lý ghi hình.

Mà Ngô Lâm Hủy đã tự giới thiệu như vậy, có lẽ cũng đơn giản thông báo rằng, thành tích của cô ấy ở đài truyền hình rất tốt. Lục Phồn đưa tay ra bắt, mỉm cười khách sáo. Ngô Lâm Hủy ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Phương Duệ, lên tiếng chào hỏi anh. Phương Duệ cũng lịch sự chào lại, thái độ cũng giảm đi nhiều.

Lục Phồn nhìn thấy ý cười ngậm hiều của các đồng nghiệp khác thì cũng ngộ ra ngay, chẳng trách chỗ trống bên cạnh Phương Duệ không ai ngồi, xem ra họ được các đồng nghiệp tác hợp, đi ăn cơm cũng không quên ghé cặp.

Lục Phồn làm như không biết, chuyên tâm ăn tôm trong đĩa của mình.

Chương trình Khiêu chiến mỹ vị phải thay đổi nhiều, mấy ngày qua hôm nào cô cũng phải thức đêm làm kịch bản, cơm cũng không ăn ngon, sắc mặt cũng kém hơn trước, lúc chat video với Giản Ngộ Châu cô toàn phải lấy bb cream che vết thâm mờ dưới mắt, sợ anh thấy lại đau lòng.

Hôm nay hiếm khi có bữa tiệc lớn như vậy, phải bù lại hết. Lúc này, chuông điện thoại của Lục Phồn vang lên, cô vừa nhìn tên người gọi đã vội vàng lấy khăn lau miệng: “Tôi ra ngoài nghe máy”.

Diêu Tĩnh nói: “Hờ, nhanh lên nhé, không mọi người giành hết bây giờ”.

“Được”. Lục Phồn tới phòng rửa tay mới nhận điện thoại: “Alo?”

“Sao lâu thế mới nhận máy, em bận à?”

Giọng Giản Ngô Châu có hơi khàn.

Lục Phồn thở dài: “Nghe giọng anh còn mệt mỏi hơn em ấy, rảnh thì ngủ một lát đi, một ngày không gọi cũng không sao mà”.

Giản Ngô Châu nghe cô nói thì tỉnh táo hơn một chút, thoải mái đáp: “Vây không được, sợ em bị người ta bắt mất”.

Lục Phồn thầm nói, em còn chưa lo anh bị nữ diễn viên khác tóm đi đâu.

“Ăn tối chưa?”

“Ăn rồi”.

“Lừa ai đây, anh lại lén đồ cơm đi phải không?”

“Quen ăn đồ em làm rồi, những thứ khác không ăn vào nữa”.

“Dạ dày anh mới ổn hơn một chút, đừng để bị đau nữa, nửa đêm lại phải tới bệnh viện truyền dịch đây”. Lục Phồn suy nghĩ một lúc: “Em có làm một ít thịt khô cho anh, gửi sang cho anh nhé”.

Giản Ngô Châu đáp: “Cảm ơn vợ”.

Lục Phồn dờ khóc dờ cười, nghe anh hỏi tiếp: “Em ăn chưa?”

“Đang liên hoan với đồng nghiệp này”.

Giản Ngô Châu như đối đầu quân địch, hỏi ngay: “Nam hay nữ?”

“Đủ cả”.

Biết anh đang lo lắng điều gì, Lục Phồn bổ sung: “Nam lập gia đình hết rồi”.

Giản Ngô Châu ồ một tiếng: “Lập gia đình tốt lắm, giờ đàn ông phải có nhà mới có động lực kiếm tiền”.

Lục Phồn: “...”

Hai người nói thêm một lúc, đến mức điện thoại cũng nóng lên mà không nở tắt đi. Ngay sau đó, bên đầu dây có người đang giục Giản Ngô Châu làm

việc, lúc này anh mới lưu luyến tạm biệt Lục Phồn: “Em ăn cơm ngon miệng nhé, đừng thức đêm, bận cũng không được làm mình mệt”.

Lục Phồn chột dạ: “Em biết rồi”.

“Nhớ chụp hình cho anh xem, đừng quên đấy”.

“Nhanh đi quay đi”.

“Được, ông xã em đi làm việc kiếm tiền đây, sau này còn phải nuôi cả nhà nữa”.

Lục Phồn bật cười, cô không ngờ một Giản Ngô Châu vẻ ngoài lạnh lùng nghiêm túc nhưng bên trong lại... tương phản thế này đâu.

Cất điện thoại rồi quay về bàn, Diêu Tĩnh lẳng lặng nháy mắt ra hiệu cho cô: “Bạn trai kiểm tra hả? Gọi điện một lúc lâu, mọi người sắp ăn xong cả rồi”.

Lục Phồn cười cười gật đầu, một đồng nghiệp nữ đang ngồi cũng bắt đầu kêu rên: “Cả thế giới này chỉ biết nhìn mặt thôi, còn người tài nghệ như tôi lại không thoát được cô đơn”.

Phương Duệ bật cười: “Cô nghĩ thế không đúng rồi, gương mặt quan trọng thật đấy, nhưng không phải là tiêu chuẩn duy nhất, ai nói không xinh thì không có đối tượng? Hơn nữa Lục Phồn không chỉ xinh, năng lực cũng giỏi, bạn trai cô ấy không phải nhìn mặt đâu”.

Lục Phồn nghe xong đã thấy cảm động sắc sảo, yên lặng không đáp để tránh đắc tội mọi người. Diêu Tĩnh cười mắng: “Anh nói hay thật, mà sao không thấy ai tìm bạn gái thế?”

Cô vừa dứt lời mọi người đã vô tình có ý liếc về phía Ngô Lâm Hủy, Ngô Lâm Hủy cũng không hề xấu hổ, cứ thoải mái cười: “Đúng thế, Phương Duệ, hay anh yêu cầu cao quá, không tìm ra người vừa mắt?”

Phương Duệ liếc qua Lục Phồn một chút, Lục Phồn thấy được nhưng lại làm như không hề phát hiện ra, Ngô Lâm Hủy nói xong cũng nhận ra ngay, ánh mắt dừng lại trên người cô một lúc.

Lục Phồn không muốn nghiên cứu sắc mặt của mọi người trên bàn, yên lặng moi thịt hào cho vào miệng. Tôi cứ ăn đấy, không nói gì, có thể xem như tôi không tồn tại được không... Ăn xong bữa tối, lúc này không ít người đề nghị đi tiếp KTV, mấy ngày nay Lục Phồn đã khá mệt, muốn quay về ngủ

một giấc nên từ chối.

Diêu Tĩnh thấy vậy cũng không muốn miễn cưỡng.

Lục Phồn chậm rãi đi tới trạm xe buýt, xoa xoa bụng, vừa lúc nhìn thoáng thấy tiệm thuốc đối diện, thế là tới mua một hộp thuốc hỗ trợ tiêu hóa, uống liền.

Lúc này, một chiếc xe màu đen hiện đại dừng lại cạnh chỗ cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Phương Duệ lộ đầu ra gọi: “Lục Phồn, tôi đưa cô về nhé, một mình cô về không an toàn đâu”.

Lục Phồn thấy giờ vẫn còn khá sớm: “Không phiền anh đâu, xe buýt sắp tới rồi”. Phương Duệ nói thẳng: “Tôi có chuyện muốn nói với cô, lên đi”.

Lục Phồn chần chừ một lúc rồi mở cửa lên xe. Có chuyện thì nói thẳng, dù sao cũng tốt hơn giấu giấu giếm giếm.

Phương Duệ biết địa chỉ nhà cô, xe yên lặng len vào dòng xe cộ. Bài hát đang phát trên radio là ca khúc trong bộ phim mới của Thẩm Uẩn Xuyên, giọng nam sạch sẽ dễ nghe. Lục Phồn yên lặng lắng nghe một lúc mới mở miệng nói: “Phương Duệ, anh có gì muốn nói với tôi à?”

Phương Duệ cũng đoán Lục Phồn sẽ không vòng vo, cười nói: “Còn chưa nghĩ ra”.

Lục Phồn: “...”

“Thấy cô không muốn lên xe nên phải tìm lí do như thế, Trần Dịch bảo tôi phải chăm sóc cô nhiều hơn một chút, tôi không thể để một mình cô về nhà thế được”. Phương Duệ hơi nhìn sang rồi ho khan một tiếng: “Tôi biết chắc cô cũng đoán được... Không sai, tôi có cảm tình với cô, nhưng mà tôi biết cô có bạn trai rồi, tôi không thể nhúng tay vào nữa, vì thế cô không cần phải né tôi đâu”.

Lục Phồn thấy hơi lúng túng, Phương Duệ lại cười nói tiếp: “Sau này làm việc cùng một chỗ, cơ hội gặp mặt cũng nhiều, không lẽ cứ tránh mãi? Cô mới đến, có gì khó xử thì cứ nói với tôi, có thể giúp thì tôi sẽ giúp ngay, làm bạn bè cũng được mà”.

Lục Phồn đành phải nói: “Cảm ơn anh”.

Phương Duệ tìm một chuyện thú vị để tán gẫu một chút, dần dần Lục Phồn thấy hơi buồn ngủ, Phương Duệ cũng không làm ồn cô nữa, nhạc trong

xe cũng tắt đi.

Cơn buồn ngủ kéo tới, khi Lục Phồn đang mơ màng ngủ đi, giữa lúc hoảng hốt, có một tiếng thét chói tai từ phía xa vang lại, ngay sau đó là tiếng thảng xe rất gấp.

Cơ thể đột nhiên nghiêng về phía trước, sau đó lại bị dây an toàn kéo lại về sau. Đầu choáng váng một lúc, ngực cũng bị siết chặt đau. Lục Phồn nhú chặt mi mở mắt ra, trước mắt vẫn còn mờ mờ ảo ảo.

Tiếng thở dồn dập của Phương Duệ bên tai, Lục Phồn đột nhiên lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn xem, Khuôn mặt anh đã trắng bệch cả ra, cả người cứng đờ tròn tròn cả mắt, ngơ ngẩn nhìn về phía trước. Trước đèn xe chiếu sáng, có một bóng người nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cảnh tượng trước mắt làm người ta trống rỗng không suy nghĩ được gì. Đâm phải người rồi sao?

Chương 37

Phương Duệ là người trấn tĩnh lại đầu tiên, anh mở cửa xe xuống kiểm tra xem thử, còn nói với Lục Phồn: “Cô ngồi trên xe nhé, tôi xuống xem”.

Nói xong, anh cởi đai an toàn, xuống xe. Ánh chiều tà le lói, màn trời tối đen dần buông xuống, trên đường không có quá nhiều xe, dưới đèn đường mờ mờ ảo ảo, trước ánh đèn xe lại trở nên lóa lòa. Lục Ngồn ngồi trên xe một lúc, thấy người nằm dưới đã có động tĩnh, hình như Phương Duệ đang ngồi xôm nói chuyện với người kia. Lục Phồn suy nghĩ một lúc rồi cũng xuống xe, vội vàng đi tới chỗ người đàn ông đang nằm kêu la thê thảm trên mặt đất, hình như anh ta bị thương rất nặng, Lục Phồn lấy điện thoại ra: “Tôi gọi tới bệnh viện nhé”.

Phương Duệ đưa tay ngăn lại.

Lục Phồn đang muốn hỏi thử thì người đàn ông trung niên kia lại kêu la thảm thiết: “Không đi bệnh viện, tôi còn phải đi đón con gái, mấy người đưa viện phí cho tôi, tôi tự đi...”.

Lục Phồn và Phương Duệ đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy cùng quan điểm trong mắt đối phương. Trời ơi, người này vờ bị đùng.

Lần đầu tiên Phương Duệ gặp phải việc này, không chửi bới, cũng không bỏ đi mà như cười như không bắt chuyện với đối phương: “Vậy anh cần bao nhiêu?”

Người đàn ông run rẩy đưa một ngón tay ra: “Một trăm?” Lắc đầu: “Một ngàn?” Lắc đầu.

Phương Duệ thở dài lấy tờ một ngàn trong ví ra, đặt lên bụng người đàn ông vỗ vỗ: “Đừng diễn nữa, cầm rồi đi đón con đi”.

Người đàn ông kia cuống lên vội kéo chân Phương Duệ không cho anh đi: “Này anh kia, sao va vào người ta mà còn chối trách nhiệm nữa hả? Người đâu cứu tôi với, có người tông người ta mà không bồi thường này? Nếu tôi chết con gái phải sống sao đây!”

Lục Phồn, Phương Duệ: “...” Lục tục có người vây quanh.

Vết thương trên người đàn ông nọ rất nhiều, anh ta đi xe đạp điện, lại ngã ngay trước mũi xe, xem ra đúng là có hiện trường tai nạn thật. Lục Phồn đi

tới trước xe, kiểm tra thì thấy rõ không có bất kì vết va chạm nào, cô quyết định gọi điện thoại cho cảnh sát.

Dù có tông người thật hay không, gọi cảnh sát sẽ giải quyết thỏa đáng hơn, họ cũng không muốn chối trách nhiệm, nhưng loại người thiếu đạo đức thì cũng không thể gánh.

Chờ cảnh sát đến là được rồi. Người đàn ông nọ vẫn ôm chân Phương Duệ như trước, bắt đầu hỏn hển kể lể về hoàn cảnh đáng thương của con gái mình. Gì mà mẹ mất sớm, đi học thì nghèo quá bị người ta bắt nạt, quần chúng vây xem thốn thức không thôi. Ánh mắt nhìn Lục Phồn và Phương Duệ cũng bắt đầu không thiện cảm.

Lục Phồn đỡ trán, tựa vào xe nghỉ ngơi một lúc, không lâu sau, một xe cảnh sát từ từ lái tới hiện trường. Có lẽ đã biết sơ qua về tình huống, sau khi kiểm tra bằng lái của Phương Duệ rồi ngồi xuống hỏi thăm người đàn ông trung niên kia. Anh ta lại đau khổ kể lể về sự việc vừa rồi, cảnh sát cũng không biết phải xử lí thế nào, vậy là đưa cả ba về trụ sở công an, định điều tra video trên đường rồi tính.

Kì lạ là, đến đồn công an rồi Lục Phồn lại thấy càng xui xẻo, hiếm khi mới có một ngày để ngủ ngon thoải mái, lại bị người ta giả vờ bị tông phá hỏng hết.

Kết quả là mấy phút sau, một tin xui xẻo hơn lại tới – video ở khu vực đó đang lúc sửa chữa, không quay hình được. Phương Duệ ngồi bên cạnh cô, thấy sắc mặt của cô không ổn thì an ủi: “Đừng lo, chúng ta không tông người đó mà, điều tra rõ thì mình có thể về thôi”.

Nhưng mà không có video, chuyện này chắc chắn khó xử lí: “Ừm”.

Lục Phồn gật gù: “Tôi hơi đau đầu, tôi nghỉ một lúc đã, có kết quả thì gọi tôi nhé”.

“Được”.

Lúc Lục Phồn chuẩn bị khép mắt, điện thoại di động lại reo, giữa đồn công an yên tĩnh lại vang dội cực kì, cô vội vàng tắt tiếng rồi ra ngoài nghe: “Alo”.

“Về đến nhà rồi à?”

Lục Phồn dựa vào tường xoa xoa lông mày: “Không ạ, gặp một chuyện”.

Giản Ngô Châu nghe giọng cô mệt mỏi như thế thì hỏi ngay: “Sao thế em?”

“Đồng nghiệp đưa em về, trên đường gặp phải một người vờ bị tông xe, đổ cho bọn em phải bồi thường. Giờ đang ở đồn công an chờ kết quả điều tra”.

“Em có sao không? Có bị thương không?”.

“Không có, em ngồi trên xe nên không sao”.

“Thế thì tốt rồi”. Anh thở phào nhẹ nhõm, rồi mới trầm giọng nói: “Hơn mười giờ rồi, điều tra camera cũng lâu thế à?”

Lục Phồn bắt đắc dĩ nói: “Camera hỏng rồi, không biết họ sẽ làm gì tiếp, hơn nữa họ cũng khá bận, chắc chuyện nhỏ như vậy phải dời lại sau”.

Giản Ngô Châu trầm ngâm nói: “Anh có một người bạn thời trung học làm ở cục công an, để anh liên lạc nhé”. Lục Phồn sững sờ, vội vàng cản anh: “Không cần làm phiền người khác đâu, sắp xong...” Giản Ngô Châu đã cúp máy rồi. Cô nhìn điện thoại thờ dài một hơi, tắt máy rồi vào.

Các cảnh sát trong đồn đúng là rất bận, hơn mười giờ tối rồi mà vẫn đông người, vội vàng náo nhiệt như trước đó. Không biết tới bao giờ mới tới lượt họ.

Lục Phồn nhắm mắt ngủ một lúc, khi mở mắt ra là do Phương Duệ đánh thức cô. Cô mơ màng mở mắt, có một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên: “Tai nạn xảy ra trên đường xx là vụ của hai người phải không?”

Người đến quá sức mạnh mẽ, khiến cho người khác bất giác thu mình lại, không dám ngẩng đầu lên. Mặc dù là thế, Phương Duệ vẫn phản bác ngay: “Không phải, chúng tôi không tông người, xe cũng không có vết va chạm”.

Lục Phồn tỉnh táo lại, người nọ mặc thường phục, nhưng khí thế khác hẳn với cảnh sát bình thường, người nọ nhìn thoáng sang cô một cái rồi nhanh chóng cất bước vào trong.

Lục Phồn choáng váng, người đàn ông này... lẽ nào là học trưởng của Giản Ngô Châu? Ôi trời...

Hai người có vẻ đứng ngồi không yên, Phương Duệ thấp giọng nói: “Tôi nghe cảnh sát nói, đó là giám đốc sở cảnh sát đó, việc chúng ta nhỏ xiu như

vậy, sao anh ta lại tự mình tới xử lí nhỉ”.

Lục Phồn nhất thời không biết phải trả lời thế nào, đành lắc đầu đáp lại. Chỉ mười phút ngắn ngủi, người đàn ông kia đã đi ra, xắn tay áo lên phát tay gọi họ: “Hai người đi được rồi, tên kia thừa nhận giả vờ thôi, tự mình làm bị thương, không liên quan gì với mọi người”.

Ồn rồi sao? Người nọ cương quyết như vậy, dám theo tới đồn công an, vậy mà nhanh như thế đã nhận tội rồi à...

Người đàn ông ngược mắt nhìn họ: “Muốn ở lại cả đêm à?”

Hai người vội vã cúi đầu, nhanh chóng đi ra cửa, vừa đến nơi Lục Phồn mới sực nhớ quay đầu lại, khẽ khàng cảm ơn người kia.

Người đàn ông nọ chặc một tiếng: “Chuyện nhỏ thế này mà cũng lo lắng gọi điện tìm tôi, nếu không phải đang rảnh rỗi, ai mà thèm để ý tới hần, đúng là chán ngắt...”.

Lục Phồn mím môi cười, lần thứ hai nói tiếng cảm ơn, sau đó xoay người rời đi. Phương Duệ thở dài: “Nếu không có anh kia chắc hôm nay chúng ta phải ở lại đồn cảnh sát cả tối mất”.

“Đúng vậy”. Hai người cảm khái một phen, lần lượt rời khỏi đồn công an, bên ngoài trời đã tối đen, chỉ còn một cây đèn đường mờ mịt giữa con đường.

Xe Phương Duệ đậu ở bên kia đường, dưới ánh đèn mờ nhạt, Lục Phồn nhìn thấy có một bóng đen đứng tựa bên đèn đường, yên tĩnh như hòa mình vào đêm.

Cô nhìn thấy thì sững người dừng lại, một lát sao, bóng đen hơi động đậy, ánh mắt sáng quắc nhìn sang đây. Lòng Lục Phồn hoảng hốt, mặc dù bốn phía tối đen, nhưng cô vẫn nhận ra anh ngay giây phút đầu tiên.

Sao anh lại ở đây? Cô kìm nén cái tên sắp thốt ra khỏi miệng, vội vàng quay về phía Phương Duệ như không có chuyện gì: “Phương Duệ, anh về trước đi, bạn trai tôi tới đón rồi”.

Phương Duệ nhìn theo ánh mắt cô, cũng thấy bóng đen nọ đang đứng ở đằng kia.

Bạn trai của Lục Phồn kì lạ thật... lần trước anh gặp cũng trang bị cả người... Nhưng mà anh cũng mím cười cúi đầu: “Xin chào”.

Rồi nói với Lục Phồn: “Vậy tôi đi trước, hai người đi đường cẩn thận nhé”.

“Tạm biệt”.

Chờ Phương Duệ lái xe đi, Lục Phồn mới chậm rãi đi tới, dừng chân trước mặt người kia: “Anh đến đây lúc nào vậy? Sao không nói với em một tiếng?”

Giản Ngộ Châu tỉ mỉ nhìn cô từ đầu tới đuôi, xác nhận không bị thương chút nào, nỗi lo lắng treo trước cổ họng mới từ từ rơi xuống. Lòng cũng dần bình yên. Anh đưa tay ôm người kia vào lòng, giữ chặt đầu cô, ghì thật mạnh vào sâu trong lồng ngực.

Lục Phồn ngẩn ra, không nói gì, cứ thế ôm lấy anh. Qua hồi lâu sau, anh mới nói: “Trần Tiêu và Tiểu Trương có việc, anh trốn đi, lúc gọi điện cho em đã đến sân bay rồi”.

Lục Phồn: “...”

Sao lại tùy hứng thế chứ, như trẻ con ấy. Nhưng mà khóe miệng của cô vẫn bất giác nhếch lên, cô nhắm chặt hai mắt, an tâm hưởng thụ vòng tay ấm áp của riêng anh. Một lát sau, người nào đó sau khi bình ổn được tâm tình kích động mới nghiêm mặt phát biểu: “Sao lại đi cùng Phương Duệ, chồng dặn mà em không nghe phải không?” Lục Phồn dụi dụi trong lòng anh: “Không có mà, bọn em nói chuyện công việc, tiện đường nên đưa về thôi”.

“Hai người thì có công việc gì mà nói, có phải cùng chương trình đâu”.

Lục Phồn vội vàng chuyển đề tài: “À học trường trường anh sao lại trẻ thế, còn làm cấp cao nữa?”

“Nhà anh ta có bối cảnh... mà đừng phân tán sự chú ý của anh!”

Cả một thùng giấm, mùi chua lan tới mấy dặm rồi. Lục Phồn đã đồng ý sẽ không đi cùng Phương Duệ, lần này mới đi đã bị tóm liền tay nên cũng thấy chột dạ, đành phải mắt nhắm mắt mở giờ trò làm nũng, ôm hông anh cọ cọ, được một lúc Giản Ngộ Châu cũng bó tay chịu trói, mặt gượng gượng làm ra vẻ “quên đi, lần này anh tạm tha cho em”.

“May mà không xảy ra việc gì lớn... nhờ mà có tai nạn xe cộ, anh biết đi đâu tìm em đây chứ? Anh mới đi có mười này, em đã thành ra vậy, định hù chết anh à?”

Anh nhéo một cái bên hông cô, hừ khẽ: “Muốn anh về thì cứ việc nói thẳng”.

“Người ta giả vờ bị đụng thoi mà, cũng không phải chuyện gì lớn...” Lục Phần dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng lại như thể có một dòng nước ấm lan tràn, cô ôm anh càng chặt: “Cảm ơn anh, nếu lần này không có anh giúp...”

“Không cần cảm ơn anh”. Anh xoa nhẹ tóc cô, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu: “Chuyện của em sao anh có thể không quan tâm được chứ?”

Hai người đang nói chuyện mặn nồng, người đàn ông mặc thường phục nọ dẫn người đàn ông trung niên ra, liếc nhìn hai người bên này một cái rồi phê bình nói: “Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cố(*)”.

(*) Thói đời ngày nay, lòng người không còn truyền thống nữa.

Người đàn ông giả vờ nọ kêu rên: “Cảnh sát, em sai rồi, con gái em còn chờ em đi đón, huhu, con gái em mới năm tuổi, còn có một mẹ già”.

Người kia nhét hấn vào ghế sau xe, quát: “Câm miệng, chán sống không đủ à! Giờ đi đón con gái ông đây, hay muốn ném xuống xe cho tự đi vườn trẻ đây”.

Người đàn ông nọ lập tức im thin thít, nhìn anh ta không khác nào thấy quỷ. Lục Phần: “..”

Vị lãnh đạo này có hơi quái quái...

Giản Ngô Châu lại có vẻ cực kì quen thuộc, hơi gật đầu với anh ý nói cảm ơn.

Người đàn ông mở cửa xe: “Lần sau sau mười giờ tối không cho phép gọi điện nhờ vả mấy chuyện nhỏ nhặt vậy nữa! Hiếm khi có ngày nghỉ lại bị cậu hủy thế đây”.

Nói xong lại đóng rầm cửa xe một tiếng, găm rú lái đi.

Lục Phần không khỏi hiếu kì: “Sao vậy?”

Giản Ngô Châu nhíu mày: “Bởi vì anh ta có vợ rồi, lúc anh gọi đúng lúc họ đang...”

Lục Phần: “Đừng nói nữa, em hiểu rồi...”.

Hùng hồ khởi động xe như thế là hiểu rồi...

Lục Phồn buông tay ra quay đầu rời đi: “Về nhà nào”.

Ngồi trên xe, để phòng ngừa người nào đó động dục, Lục Phồn ngồi cách anh rất xa. Dù sao ở trên xe người lạ, lồi lồi kéo kéo cũng không dễ nhìn cho lắm.

Nhưng mà Giản Ngô Châu lại nhất quyết nắm lấy tay cô, cô không cho anh tới gần, anh lại cứ néo néo lòng bàn tay cô, gãi gãi cọ cọ. Lúc Lục Phồn quay đầu sang, anh lại vờ nhìn ra ngoài như chẳng có việc gì.

Tài xế là một phụ nữ trung niên rất dễ gần, bà liên tục nhìn họ qua gương chiếu hậu. Trong mắt của bà, Giản Ngô Châu có phong cách ăn mặc cực kì quái dị, bịt mặt kiểu đầy chả khác nào đang tính làm chuyện gì xấu xa, mà Lục Phồn thì cố gắng xích xa, nhưng tay lại bị người kia nắm chặt. Tưởng tượng thôi là ra đủ thứ rồi.

Thế là tài xế cô ý hỏi thăm chỗ cần đến hai lần, Lục Phồn đều trả lời mạch lạc nhưng bà vẫn không thấy yên tâm. Chờ đến khi hai người trả tiền bà lại hỏi thêm lần nữa, Lục Phồn có cần giúp gì hay không.

Cô sững sờ, lúc hiểu ra thì bật cười đáp lại: “Không cần đâu, đây là bạn trai tôi”.

Tài xế ồ một tiếng, lúc này mới chịu lái đi. Giản Ngô Châu trầm mặc: “Nhìn anh giống người xấu lắm à?”

Lục Phồn nhin cười: “Anh mặc đồ y chang tội phạm bắt cóc ấy, còn kéo em không chịu buông, không trách được sao người ta lại hiểu lầm”.

Giản Ngô Châu nhìn cô một lượt, đột nhiên ôm chầm lấy: “Thế thì không còn cách nào rồi, anh phải lừa em thôi”.

“Này, mau buông em xuống! Trong thang máy có camera đấy”.

Thấy người nào đó quả thực không biết xấu hổ một chút nào, sống chết không chịu buông cô ra, Lục Phồn đành phải chôn mặt vào lòng anh, chỉ mong mấy anh bảo vệ trực đêm có nhìn video đi nữa cũng bỏ qua giúp với.

Rất nhanh đã về đến cửa nhà, Lục Phồn lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa.

Giản Ngô Châu đạp cửa bước vào, đá lên cửa một cái, ném giày, vội vàng lao tới phòng ngủ, hết như lưu manh cướp đoạt con gái nhà lành.

Lục Phồn ôm sát cổ anh, mãi đến tận khi anh ném cô xuống giường cô mới buông lỏng tay ra được, ngay sau đó, một đôi môi nóng rực áp xuống chặn hết tất cả mọi điều muốn nói.

Hơi thở giao hòa, trần trọc triền miên. Hơi thở dứt quãng, Giản Ngô Châu dán vào môi cô, thấp giọng: “Có nhớ anh không?”

Lục Phồn thật thà đáp: “Nhớ”.

Anh lầu bầu thỉnh thoảng lại dính lấy môi cô: “Em gạt anh, em có chủ động gọi điện cho anh lần nào đâu”.

Lục Phồn bật cười: “Anh bận mà, em không muốn quấy rầy anh thôi”.

Giản Ngô Châu vuốt nhẹ mái đầu cô: “Lâu rồi em không nghỉ ngơi đúng không? Mặt gầy luôn rồi này, ôm cũng nhẹ nữa”.

“Mới bắt đầu mà, sau này chắc sẽ ổn thôi”. Lục Phồn muốn ngồi dậy, nhưng Giản Ngô Châu lại ngăn, không cho cô nhúc nhích: “Hôm nay nghỉ ngơi sớm đi em. Mai có hai ngày nghỉ, đưa anh ra ngoài chơi nhé?”

Lục Phồn suy nghĩ một lúc, đúng là giờ cũng không có việc gì quan trọng, mà nếu có thì cũng nên gạt sang một bên: “Được”.

Giản Ngô Châu hài lòng cong môi, cuối cùng lại hôn cô cái nữa: “Anh nhớ chết mất”.

Mặt Lục Phồn hồng ửng, anh đứng dậy đưa tay kéo cô lên: “Đi tắm rửa đi”.

Sau khi Lục Phồn tắm xong thì đi vào phòng bếp, Giản Ngô Châu không thích ăn cơm của đoàn làm phim, cho nên cơm trên máy bay cũng không ăn được, giờ chắc chắn anh đang đói bụng lắm.

Cô nấu tạm một bát mì lạnh, vừa xong thì Giản Ngô Châu cũng lau lau tóc đi ra, nhìn thấy đồ trên bàn ăn, hai con mắt người nào đó cũng sáng ngời lấp lánh.

Lục Phồn đánh cái tay đang với xuống của anh: “Đi sấy tóc đã”.

Giản Ngô Châu buông tay ra, nghiêng người sang kéo đầu cô lại, hôn sâu

một cái. Đến khi Lục Phồn đưa tay đẩy ra, trên mặt cô đã bê bết nước: “Anh tuổi cún đây à?”

Giản Ngô Châu: “Ừ, em hiểu anh quá”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngô Châu ở trần đi lui đi tới trong phòng khác, Lục Phồn cũng không biết phải nhìn vào đâu: “Anh mặc áo vào đi”.

HÌNH như lúc này Giản Ngô Châu mới ý thức được đây không phải nhà mình, còn có một cô gái bên cạnh nữa, thật thà nhiều quá đúng là không tốt lắm. Mặt Lục Phồn mỏng, nhất định là xấu hổ rồi, anh cười khẽ một tiếng rồi về phòng mặc áo lên. sau đó mới đi ra. Vừa cầm máy sấy tóc được một nửa, đột nhiên lại hỏi Lục Phồn: “Em tuổi trâu phải không?”

Lục Phồn gật đầu, Giản Ngô Châu sậy tiếp: “Có người xem bói nói mệnh anh rất cứng, chỉ có tuổi trâu mới khắc được, lúc đây anh còn không tin, đưa có ít tiền thôi, giờ nghĩ lại mới thấy người ta nói đúng”.

Lục Phồn: “Anh mà cũng tin mấy cái này nữa à”.

“Giờ thì tin rồi”.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn mì lạnh, mấy ngày nay Giản Ngô Châu không có khẩu vị gì, nhưng giờ được ngồi đối diện với Lục Phồn, chỉ nhìn thấy cô thôi đã thấy ngon miệng lắm, ăn xong phần của mình còn chưa thấy đủ, giải quyết luôn cả phần mà Lục Phồn còn dư.

Như thường lệ, Lục Phồn đặt chai nước thuốc rượu rần lên bàn.

Giản Ngô Châu cứng đờ trong nháy mắt: “...Anh buồn ngủ”.

“Uống lên tinh thần mà”.

“Em muốn anh lên tinh thần làm gì?”

Anh ngược mắt nhìn cô, ồ một tiếng thật dài: “Em định...”

Lục Phồn trừng anh tới mức đỏ bừng cả mặt: “Anh nghĩ cái gì đây”.

Giản Ngô Châu làm như vô tội: “Anh không nghĩ gì hết, chứ em nghĩ anh đang nghĩ cái gì?”

Lục Phồn cũng lười tranh luận với anh: “Anh ăn nhiều quá rồi, với lại dạ

dày anh không tốt, không thể uống thuốc tăng cường tiêu hóa được”.

“Uống thuốc đây anh sẽ đau dạ dày, chứ uống cái này anh hôn mê luôn đó”.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, không ai nhường ai, đột nhiên Lục Phồn quay lưng lại, để cho Giản Ngộ Châu một bóng lưng chán nản, giọng cũng hạ thấp đi: “Em biết, trước đây toàn là để dụ dỗ em thôi, giờ anh không muốn nghe lời em nữa chứ gì, không bao lâu sau anh sẽ thấy em phiền nữa đấy...”

Giản Ngộ Châu: “...”

Mẹ nó.....!!! Không được tổn thương tình cảm như thế!!!!

Giản Ngộ Châu đột nhiên rùng mình, anh đứng bật dậy, lạch cạch mở nắp chai ra, nhắm mắt đổ ào vào miệng một hớp lớn, cố gắng nuốt trôi: “Anh uống! Anh uống rồi này!”

Oe... anh sắp ngất rồi. Xem ra đêm nay không làm gì được rồi. Giản Ngộ Châu mơ màng nghĩ.

Lục Phồn nhin cười hơi nhún vai, Giản Ngộ Châu thấy cô vẫn không chịu xoay người lại nhìn anh, anh lại vội vàng uống thêm hớp nữa, nhắm nhin không để mình nôn ra toàn bộ: “Anh uống sạch, uống hết rồi này!!”

Lục Phồn rót cho anh chén nước, khuôn mặt vì nín cười để đỡ bùng cả lên: “Uống chậm thôi”.

Giờ Giản Ngộ Châu mới biết hóa ra cô giả bộ, cả người nằm xoài lên ghế, cảm giác tâm hồn mình bị chà đạp khổ sở. Lục Phồn vốn định hôn anh một cái động viên, nhưng vừa sát lại đã ngửi thấy mùi vị đó, cô chau mày, yên lặng bịt mũi cầm hai cái bát tròn vào bếp, rầm một tiếng, đóng chặt cửa.

Giản Ngộ Châu: “...”

Oan ức, đau lòng, mình bị chê. Lục Phồn rửa chén xong đi ra, cái mùi kia cũng tản đi đôi chút, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể ngửi thấy. Sao lại mạnh mẽ vậy chứ.. Giản Ngộ Châu đang nằm bất động trên sa lon, tay che trước mặt, không biết là nằm ngủ hay ngất xỉu mất rồi.

Lục Phồn cũng thấy đau lòng, hình như cô làm khó anh rồi, mặc dù là vì suy nghĩ cho anh thật, nhưng nếu anh không muốn uống, cô cũng không nên ép anh như vậy...

Lục Phồn yên lặng tới gần, ngồi xỏm ở trước ghế sa lon, sát người lại định hôn, kết quả là người nào đó vừa mới nửa sống nửa chết kia lại bất ngờ tỉnh lại lôi cô ngã xuống, sau đó đề lên.

Giản Ngô Châu nghịch nghịch tóc của cô, vừa nói: “Em dám lừa chồng mình à...”

Lục Phồn bị anh đề đến mức hít thở không nổi: “Anh tránh ra cái đã”.

“Không được”.

Giản Ngô Châu nằm rạp lên người cô: “Bé ngoan, cho anh ôm một cái”.

“Thế thì anh đừng mở miệng nói chuyện nữa”.

Giản Ngô Châu: “...”

Hình như Lục Phồn lại làm tổn thương trái tim ai đó rồi: “Không phải miệng anh hôi đâu, không phải thật, chỉ là...”

Giản Ngô Châu: “Phu thê phải cùng chung hoạn nạn”.

Lục Phồn thấy có gì đó không ổn, đang định né đi thì Giản Ngô Châu đã cúi đầu hôn xuống. Môi lưỡi anh quấn quýt vào trong, đầu óc của Lục Phồn cũng bắt đầu mờ dần, trời đất ơi, cái mùi vị quái quỷ gì thế này!!! Chết mất!!!!

Sau một nụ hôn trao đổi mùi vị mặn mà, Giản Ngô Châu chép miệng nói: “Anh thấy cũng không khó chịu lắm đâu”.

Lục Phồn nằm bất động. Đúng lúc đó, cửa lớn vang lên tiếng mở khóa.

Một giây sau, Lục Thời đẩy cửa bước vào. Cậu thấy đèn còn sáng, đang thắc mắc không biết sao giờ này mà Lục Phồn chưa ngủ, kết quả là sau khi nhìn thấy hai người đang nằm trên ghế salon, cậu chờ người.

Áo ngủ của Giản Ngô Châu hơi lỏng, sau một hồi phấn khích vừa rồi, nút áo cũng cởi ra hai ba cái, bấp thịch lồ lộ ra ngoài.

Dưới lồng ngực kia là Lục Phồn như nửa chết nửa sống.

Lục Thời kích động, đang định xông tới đánh chết Giản Ngô Châu, đột nhiên lại đánh hơi được trong không khí có một mùi là lạ.

Cậu bịt mũi ngay lập tức: “Mẹ nó, mấy người đang làm gì vậy, ăn phân

à?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phần: “...”

Chương 38

Hơi lạnh bốc lên qua cái li thủy tinh chạm khắc, ba người ngồi đối diện với nhau, một không khí trầm mặc cực kì quý dị.

Lục Phồn nhìn cậu em trai đang bệ vệ khoanh tay trước ngực ngồi trên ghế sa lon, cộng thêm Giản Ngộ Châu đang đàng hoàng nghiêm túc ngồi bên ghế đầu, cô không nhịn được phát biểu ý kiến: “Khụ, hơi trẽ...”

Lục Thời đưa tay, nghiêm túc nói: “Chị, đừng nói gì hết, giờ là lúc em phải nói chuyện với anh ta”.

Lục Phồn: “...”

Dáng người Giản Ngộ Châu vừa cao vừa dài, ngồi trên ghế đầu cũng thấy khó chịu lắm, nhưng anh vẫn nghiêm chỉnh như kiêu đang rửa tai lắng nghe.

Lục Thời ho nhẹ một tiếng, hai chân bắt chéo: “Tôi hỏi anh mấy vấn đề”.

“Hỏi đi”.

“Mấy anh làm minh tinh thì một tháng kiếm được bao nhiêu?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn: “...Đừng làm rộn nữa, đi ngủ cho chị”.

Lục Thời vội vàng quay về vẻ nghiêm túc: “Nói chính sự, nói chính sự... Sao anh quen chị tôi? Bên nhau bao lâu rồi?”

Giản Ngộ Châu trả lời từng câu một, không mất kiên nhẫn chút nào, thậm chí còn nghiêm chỉnh không khác gì gặp gia trưởng của cô.

Ở vấn đề tình cảm của chị gái nhà mình, Lục Thời cực kì nhiệt huyết, hơn nữa, trong mắt cậu, hình tượng của chị to lớn biết nhường nào, vì thế yêu cầu với anh rể cũng phải cao như thế, nghe xong Giản Ngộ Châu trả lời, cậu sờ cằm một cái, trầm tư.

Giản Ngộ Châu muốn mặt có mặt, muốn tiền có tiền, hình như chẳng có gì không tốt cả... Cậu nghĩ, nhưng sao mình cứ thấy không sáng khoái vậy này? Giản Ngộ Châu là đại minh tinh, lại quay lại với chị cậu, chắc là không thoải mái chứ. Lục Thời tóm được một điểm tối, đâm ngay vào tử huyệt: “Thế nhỡ sau này chị tôi bị truyền thông chụp được, fan mắng chửi thì sao

đây?”

Có lẽ Giản Ngô Châu cũng suy nghĩ đến vấn đề này rồi, nên ung dung đáp lại: “Cái này em cứ yên tâm”. Anh hơn nhìn sang Lục Phồn: “Chắc chắn anh sẽ không để chị em phải tủi thân đâu”.

Lục Thời bữu môi, liếc Lục Phồn một cái: “Chị, đàn ông cứ lời ngon tiếng ngọt thế đó, chị nhất định không được tin đâu đấy”.

Giản Ngô Châu: “Cố tình gây sự”.

Lục Thời hét lại: “Ai cố tình gây sự?”

Lục Phồn ngồi giữa hai người họ, mặt Lục Thời ra vẻ “em là em trai chị, chị không được thiên vị đàn ông”. Giản Ngô Châu thì lại “anh là người đàn ông của em, em không được thiên vị em trai”. cô dờ khóc dờ cười đành đứng ra hòa giải: “Muộn lắm rồi đấy, có gì thì mai thảo luận tiếp nhé”.

Lục Thời bực bội trừng mắt nhìn Giản Ngô Châu. Cậu có cảm giác uất ức vì chị ruột bị cướp đi. Giản Ngô Châu bị người nọ trừng mắt như vậy, đương nhiên trong lòng cũng không sao vui nổi, Lục Thời là người thân duy nhất của Lục Phồn, dù sao anh cũng phải để lại ấn tượng tốt mới được. Thế là anh nhướn mày đứng dậy: “Thiếu chút nữa thì quên, Lục Thời, anh có quà cho em đây”.

“Tôi không thèm”. Tuy ngoài miệng thì nói vậy, nhưng Lục Thời vẫn đưa mắt nhìn sang, không bỏ sót bất cứ hành động nào của người nọ. Giản Ngô Châu vào phòng ngủ lấy một chiếc hộp ra. Lục Phồn: “Anh mua gì thế, không cần để ý đến nó đâu, nó cứ làm trò thế đó”.

Giản Ngô Châu cười cười không để ý: “Lẽ ra mắt cũng cần thiết mà”.

Lục Thời mở nắp hộp ra, nhìn thấy chiếc mũ lưỡi trai newera mới nhất thì trợn trắng mắt lên, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cậu hét: “Anh anh anh là cái người trong bệnh viện....”

Giản Ngô Châu gật đầu: “Lẽ mọn thôi mà, em nhận nhé”.

“Được được được, sao mà không nhận được chứ”. Lục Thời cười hì hì, quay người lại đã vỗ vai Giản Ngô Châu như thể anh em tốt: “Em giao chị em cho anh là thấy yên tâm rồi. Anh nhớ đối xử tốt với chị em nhé!”

Giản Ngô Châu mỉm cười: “Đương nhiên”.

Lục Phồn: “...”

Lục Thời quay về thì ngủ cũng trở thành một vấn đề nan giải.

Nhưng Lục Thời lại phản ứng rất nhanh, vỗ vai Giản Ngộ Châu rồi nói: “Chi, em ngủ với anh rể nhé”.

Anh rể cái gì... Lục Phồn hơi nguýt cậu một cái: “Hay là em ngủ dưới đất đi, giường có 1m50 sao hai người đàn ông chen chúc trên đó được”.

Giản Ngộ Châu lập tức phụ họa: “Đúng”.

Lục Thời oán thăm, anh muốn ngủ với chị em chứ gì.

Cuối cùng, Giản Ngộ Châu được ngủ cùng giường với Lục Phồn. Hai người đều mặc áo ngủ khá mỏng, nằm chung một chỗ cũng thấy hơi lúng túng, cho nên không dám xích lại gần, sau khi tắt đèn, trong gian phòng càng trở nên yên tĩnh, còn nghe được tiếng hít thở của nhau.

Cơ thể Giản Ngộ Châu hơi căng thẳng, nghĩ đến chuyện Lục Phồn đang ngủ ở cạnh bên, lòng anh lại thấy hơi ngứa ngáy, mùi sữa tắm nhẹ nhàng trên người cô lan tỏa, càng nghĩ càng thấy rục rịch hơn,. Anh nhích lại gần, vòng lấy người cô, Lục Phồn cũng nghiêng người sang dúi đầu vào lồng ngực.

Chỉ ôm ấp thế thôi Giản Ngộ Châu đã thỏa mãn lắm rồi. Anh như thể đang dỗ dành con trẻ, vỗ nhẹ sau lưng Lục Phồn, mãi đến khi hô hấp của cô dần chậm lại, anh mới ngừng tay, vén tóc cô qua trán, cúi đầu hôn khẽ khàng một lượt, khoe miệng cong cong, cuối cùng mới dần dần tiếng vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau khi Lục Phồn tỉnh lại, Giản Ngộ Châu vẫn còn đang nằm ngủ, khuôn mặt góc cạnh ngày thường dưới nắng mai càng dịu dàng hơn hẳn, Lục Phồn đưa tay chống đầu, lảng lảng nhìn anh, ngón tay nhẹ nhàng miêu tả theo đường nét khuôn mặt đó.

Giản Ngộ Châu ngủ không sâu, trước đây chỉ một động tĩnh nhỏ anh đã thức dậy ngay, vậy mà hôm nay lại ngủ ngon đến vậy, Lục Phồn xoa xoa nắn nắn trên mặt anh cả buổi mà anh chỉ khẽ cau mày không mở mắt.

Lục Phồn nhìn anh nhăn nhó thì phì cười vui vẻ, không đùa anh nữa, rón rén xuống giường chuẩn bị bữa sáng cho hai người đàn ông kia.

Mùi cháo trứng muối thịt nạc thơm nung nức, Lục Phồn lấy ba quả trứng gà, định làm bánh rán trứng, nhưng vừa mới đánh trứng cho vào chảo xong

cơ thể đã lọt vào một vòng ôm từ phía sau. Cô hoảng hốt làm trứng tràn ra một ít, nghiêng đầu nhìn lại, là Giản Ngô Châu.

Cô bực bội đưa khăn lau sạch bàn: “Sao anh không ngủ thêm?”

“Cứ cảm giác mất cái gì đó, tỉnh lại mới không thấy em đâu”. Cầm Giản Ngô Châu đặt trên vai cô, giọng nói vẫn còn hơn ngàn đực.

“Nấu cháo à? Thơm quá”.

“Ừm, anh đi rửa mặt trước đi, em đang làm bánh rán, nhanh thôi”.

Giản Ngô Châu vốn muốn hôn cô một lúc, nhưng nghĩ tới chuyện mình còn chưa đánh răng rửa mặt, nên đành phải nhịn xuống, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Qua năm phút, Lục Phồn dọn bữa sáng lên bàn ăn xong, Giản Ngô Châu mới đi tới hôn cô một cái, sau đó ngồi yên vị: “Lần đầu tiên được ăn bữa sáng em làm”.

Lục Phồn nghĩ lại cũng thấy đúng, trước đây chỉ có bữa trưa và tối. Hai người ngồi xuống đối diện nhau, ăn bữa sáng đơn giản nhưng lại cực kì ấm cúng. Chờ đến khi Lục Thời rời khỏi giường, hai người đã ăn xong bữa sáng của mình, chuẩn bị đi ra ngoài hò hẹn.

Lục Phồn cầm lược thò đầu ra khỏi phòng rửa tay: “Bữa sáng của em còn nóng đấy, tự lấy đi, bữa trưa đừng ăn mì, trong tủ lạnh có sủi cảo đông đấy”.

Lục Thời vẫn còn đang mơ màng: “Hai người đi đâu vậy?”

Giản Ngô Châu mang mũ vào đi ngang qua cạnh cậu, bỏ lại hai chữ “hẹn hò” không khác nào một đòn tấn công dữ dội vào tầng lớp độc thân. Lục Thời không tin nổi: “Hai người hẹn hò á? Không sợ bị fan và báo chí nhận ra à? Chúng ta nên ở nhà chơi game xem phim gì đó đi, còn có thể ăn cơm vui vẻ mà”.

Lục Phồn đi ra khỏi phòng vệ sinh, trùi mền sờ đầu cậu, nhưng câu trả lời lại hết sức vô tình: “Chị sẽ mua KFC về cho nhé”.

Lục Thời yên lặng rơi nước mắt: “Có thể mang bạn gái về cho em không?”

Lục Phồn nhún vai, tỏ ý lực bất tòng tâm.

Mãi đến khi hai người hi hi ha ha ra ngoài, đóng sầm cửa lớn không hề lưu luyến, Lục Thời mới tiếp nhận được chuyện mình đã bị chị ruột bỏ rơi

trong nhà. Họ còn không hỏi xem cậu có muốn cùng đi không nữa!!!

Mặc dù nói là đi hẹn hò, nhưng hai người cũng khoogn có kế hoạch gì chi tiết. Thế là Giản Ngộ Châu lên mạng tìm xem quy trình hẹn hò của các cặp tình nhân.

Tình nhân bình thường: Xem phim, ăn cơm, dạo phố, thuê phòng bịch bịch bịch.

Tình nhân văn nghệ: Đi Tây Hồ, ăn cơm, nghe ca nhạc, thuê phòng bịch bịch bịch.

Tình nhân thích chơi: Công viên trò chơi, cơm tối, quán bar, thuê phòng bịch bịch bịch.

Giản Ngộ Châu: "..."

Lục Phồn không biết vì sao sắc mặt anh lại lạ lùng như vậy, cô hỏi: "Sao thế?"

Giản Ngộ Châu ho khụ một tiếng, cất điện thoại đi: "Không có gì". Anh đờ đẫn chuyển đề tài: "Em muốn đi khách sạn nào?"

Lục Phồn: "...Cái gì?"

Giản Ngộ Châu cảm thấy mình bị hai chữ kia tẩy não mất rồi, vội vàng rửa lại: "Em muốn đi đâu chơi?"

Lục Phồn suy nghĩ một chút, đột nhiên hai mắt sáng lên: "Đi xem phim đi, Xuyên Xuyên mới ra một bộ phim mới, mặc dù chỉ là khách mời thôi nhưng cũng được đánh giá cao lắm".

Giản Ngộ Châu: "..."

Sắc mặt anh khá quái lạ, lặp lại từng chữ một: "Đến xem phim của Thẩm Uẩn Xuyên?"

Lục Phồn gật đầu: "Đúng thế".

Thấy khuôn mặt cô chờ mong như vậy, lời từ chối của Giản Ngộ Châu cũng không sao nói ra khỏi miệng.

Mãi đến tận khi ngồi trên ghế rạp chiếu phim, Giản Ngộ Châu vẫn không nghĩ được tại sao mình lại có một đôi thủ một mắt một còn như hấn, đương nhiên, anh càng rối rắm là, ngồi bên cạnh một bạn trai đẹp trai như anh, sao

Lục Phồn vẫn có thể phân khích lay lay tay anh nói Xuyên Xuyên đẹp quá.

...Lòng anh mệt quá, cảm giác không muốn yêu nữa rồi. Giản Ngô Châu giữ vững vẻ mặt lạnh lùng, vốn định nhân lúc rạp chiếu phim tối tối có thể làm gì đó cũng hoàn toàn dập tắt.

Sau khi ra khỏi rạp, họ cố ý đi vào lối đi an toàn, đèn cầu thang mờ昧, lại yên tĩnh quá đang, cho nên hai người nói chuyện cũng sẽ có tiếng vang. Lục Phồn nhớ lại bộ đồ cổ trang của Thẩm Uẩn Xuyên trong phim, nghĩ thầm chắc cũng chỉ có anh ấy mới mặc đồ cổ trang dịu dàng đến vậy, đột nhiên Giản Ngô Châu lại chua xót mở lời: “Còn nghĩ gì đâu? Có cần anh gọi cho cậu ta không, để em tỏ tình trực tiếp nhé?”

Lục Phồn nghe vậy thì không khỏi bật cười, khoanh tay trước ngực đáp: “Được”.

Giản Ngô Châu bực mình, nghiêm mặt không nói.

Anh đẹp trai thế này, ngồi ngay bên cạnh, em còn không chủ động lại đây ôm hôn đi, cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại!!

Ai mà chẳng có lúc nhỏ nhen! Lục Phồn híp mắt chủ động kéo cánh tay anh: “Tức cái gì thế, không phải em đã nói rồi à, anh với Xuyên Xuyên không giống nhau mà”.

Giản Ngô Châu tiếp tục để tâm vào những chuyện nhỏ nhặt: “Ừm, đúng là thế, chắc em còn chưa xem phim của anh đâu”.

Hờ, ghen thật đấy, Lục Phồn néo bắp thịt trên cánh tay anh một cái, lườm nguýt rồi nói: “Em có mà”.

Giản Ngô Châu bị ghen tuông nhấn chìm, cứ nghĩ cô đang dỗ anh thôi, lại hừ thêm tiếng nữa. Lục Phồn cũng học theo răm rắp, hừ một cái rồi sải bước nhanh hơn. Giản Ngô Châu vội vàng muốn đuổi theo, đang định nói chuyện thì phía đầu cầu thang vang lên tiếng bước chân hoảng hốt.

Anh hơi nhú mày, ngẩng đầu lại vừa lúc nhìn thấy một bóng đen trên tầng.

Giữa hàng mi lóe lên vẻ trầm tư, đáy mắt hơi lạnh xuống. Rất nhanh sau đó anh dần trấn tĩnh lại, đuổi theo Lục Phồn.

Chương 39

Lục Phồn và Giản Ngộ Châu tìm được một phòng ăn tương đối bí mật, mới dùng xong bữa trưa đã bị tiếng chuông liên hoàn của Trần Tiêu cắt đứt. Giản Ngộ Châu chặc một tiếng, đóng máy, Lục Phồn để đĩa xuống: “Gọi lại đi, không chừng có chuyện quan trọng đấy”.

Giản Ngộ Châu gấp một miếng thịt bò cho vào bát cô: “Có chuyện gì anh ta xử lí được mà”.

“Đại diện và trợ lý của anh chắc phải am hiểu tất cả các kĩ năng đấy nhỉ?”

Lục Phồn cười cười, gấp thịt bò cho vào miệng, sau khi róc xương ra thì điện thoại lại vang lên nữa.

Người gọi là Lục Thời.

Cô nhả xương trong miệng xuống, sau đó nhận máy: “Alo”.

Lục Thời ở đầu dây kều la om sòm: “Chị, có phải anh rề trên chộc gì người của xã hội đen không? Có hai người đàn ông hung dữ lao tới nhà mình đòi tìm anh ấy, sau đó phải đánh chết! Em không ngăn được!”

“...”

Sau một hồi âm ỉ, Trần Tiêu cướp di động được: “Lục Phồn, hai người đang ở đâu?”

“Đang ăn trưa bên ngoài”.

Cả người Trần Tiêu như sắp sửa nổ tung: “Đưa lão Giản nghe điện! Hấn dám bỏ trốn trước mặt tôi à, ông đây phải thu dọn toàn cục cho hấn đấy”.

Ngay lúc người kia đang gào thét, Lục Phồn vội vàng nhét điện thoại vào tay Giản Ngộ Châu, thế là tránh khỏi bị tiếng công kích đâm thẳng vào màng nhĩ của Trần Tiêu.

Giản Ngộ Châu từ tốn lau chùi miệng, sau đó mới đưa điện thoại đến bên tai: “Lão Trần, chuyện gì thế?”

“Sao cậu còn ở đây hả! Hôm trước tôi đã nói hôm nay có chương trình rồi mà, fan của cậu ngồi chờ khô hơi rất cổ mà không thấy cậu đâu. Cậu có biết từ hôm qua tới giờ tôi bị tiếng chuông điện thoại làm bức bối không ngủ

được không! Sáng sớm hôm nay đã thấy mọc ra bao nhiêu sợi bạc! Nếu tôi mà trắng tóc thì cũng là vì cậu đó!!”

Giản ngộ Châu hờ hững đáp lại Trần Tiêu, còn không quên gấp rau cho Lục Phồn: “Đại diện là phải giải quyết các chuyện khẩn cấp thế đây, nếu không tôi mời người đại diện làm gì?”

“Cậu...” Trần Tiêu nheo họng không biết nói gì: “Tôi không thèm, hôm nay nhất định cậu phải theo tôi về đoàn làm phim! Chờ phim này quay xong tôi cho cậu ba ngày nghỉ”.

Lúc ngày Giản Ngộ Châu mới nghiêm chỉnh một chút: “Thật à?”

“Nói được làm được”.

Giản Ngộ Châu quả đoán: “Được, ăn xong về ngay”.

Lục Phồn cũng nghe rõ Trần Tiêu nói gì, được nghỉ có ba ngày mà Giản Ngộ Châu đã phẫn khởi như vậy, nghĩ cũng thấy đáng thương. Cô đau lòng xoa xoa vành tai của anh. Giản Ngộ Châu bắt lấy tay cô: “Ăn no rồi hả?”

“Ừm, anh cứ gấp thịt cho em mãi mà”.

Giản Ngộ Châu vuốt ve tay người nào đó: “Gầy quá, con gái phải mập mới xinh”.

Lục Phồn phì cười: “Chứ không phải thẩm mỹ của trực nam là càng gầy càng đẹp sao?”

“Thẩm mỹ vạn vẹo gì thế, anh có khả năng đánh giá đẹp xấu mà, không thích con gái gầy quá đâu”.

Anh dừng một lúc rồi nghiêm túc nói tiếp: “Nhưng mà em sao cũng đẹp hết”.

Đây là lần đầu tiên Lục Phồn nghe anh nói lời tâm tình như vậy, sững sờ rồi lại thấy buồn cười, khóe mắt cong lên: “Mấy câu này học trên mạng đó hả?”

Giản Ngộ Châu: “...”

Lục Phồn: “Em biết mà, sao em có thể hi vọng anh nói được mấy câu thế chứ”.

Giản Ngộ Châu: “...”

Hai người thanh toán xong thì lái xe về nhà.

Đối với lần hẹn hò nửa đường thất bại này, trong lòng Giản Ngô Châu thấy cực kì không vui, nhưng mà vừa nghĩ tới chuyện sắp có ba ngày nghỉ, tâm tình lại khá hơn một chút, anh vô thức lại tưởng tượng xem ba ngày đó nên trôi qua thế nào, đưa Lục Phồn đi chơi, hay là ở nhà làm gì đây cho tình cảm tăng cao?

Cứ nghĩ mãi như thế, về mặt Giản Ngô Châu càng lúc càng nghiêm chỉnh, không để Lục Phồn phát hiện ra chút nào.

Về đến nhà, Trần Tiêu và Tiểu Trương đều ngồi trên ghế sa lon, vừa nhìn thấy Giản Ngô Châu hai người đã nhất trí cao độ bày ra vẻ mặt “wqnm1gb”, Lục Phồn nhìn vành mắt xanh đen của họ cũng đoán được một ngày một đêm vừa rồi phải khổ sở nhường nào, còn phải bay tới đây bắt người nữa chứ, thế là cô yên lặng thấp một nén nhang cho Giản Ngô Châu.

Ba người cũng không ở lâu thêm, vội vội vàng vàng chuẩn bị rời đi, Giản Ngô Châu muốn nói thêm vài câu với Lục Phồn cũng bị Trần Tiêu ngăn lại, đẩy người ra cửa. Bọn họ vừa đi xong, Lục Thời đã bắt đầu thở than: “Đại minh tinh bạn thế đấy... chị, chị thấy em debut có thể thành tài tử được không?”

“Em?” Lục Phồn đưa mắt nhìn cậu: “Làm diễn viên hài à?”

“...”

Sau khi Giản Ngô Châu đi rồi, lúc rảnh rỗi hai người lại gọi điện cho nhau, khi không rảnh đi gửi tin nhắn. Lục Phồn cảm thấy chụp hình gửi cho anh thì cũng hơi xấu hổ, nhưng mà anh cứ lì chết đi được, trên blog còn đăng hình selfie, rồi gửi link sang cho cô, lấy tên là “nổi khổ tương tư”.

Lục Phồn... Khổ em gái anh, anh tự chơi một mình đó à? Mặc dù nội tâm ai đó khá là phong phú, nhưng Lục Phồn vẫn muốn bảo vệ cho tâm hồn pha lê yếu đuối dễ vỡ của anh trai kia, vì vậy mỗi lần anh đăng hình, cô vẫn phải khen ngợi một câu.

Cách màn hình điện thoại cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt hài lòng của người nào đó.

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc viết kịch bản, cô còn phải nghiên cứu các thông tin bên ngoài, cả cách để làm một người dẫn chương trình tiêu

chuẩn, công việc ở đài truyền hình không giống với trên internet, phải học tập thêm nhiều thứ.

Một ngày nào đó, cô đi ngang qua phòng ghi hình, ánh mắt liếc vào trong, bên trong còn đang tiến hành thu. Cô dừng chân lại, nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng bước vào xem, tìm một chỗ không người, yên tĩnh nhìn sân khấu.

Đây là một chương trình phỏng vấn khá nổi tiếng, người dẫn chương trình cũng xuất thân từ diễn viên, sau đó mới chuyển nghề, khi làm diễn viên đã khá nổi tiếng rồi, giờ làm người dẫn chương trình càng có tiếng tăm hơn. Khả năng tùy cơ ứng biến và khiếu hài hước của anh ta rất tuyệt vời, Lục Phồn xem qua mắt đọt, càng có ấn tượng với người này hơn.

Sau đoạn kết thúc là phần quảng cáo xen vào, chuyên gia trang điểm vội vàng lên sân khấu trang điểm thêm cho khách quý và dẫn chương trình.

Lục Phồn nghĩ tới chuyện kịch bản còn chưa đưa cho tổng giám đốc, thế là định yên lặng rời đi, nhưng vừa mới xoay người, cô đã bị người phía sau chặn lại.

Lục Phồn đưa mắt nhìn lên, hai người đều đứng ở chỗ tối, chỉ có ánh đèn từ hành lang chiếu vào, mà người kia lại đứng khuất sáng, phải một lúc sau cô mới nhìn rõ được.

“Lục Phồn?” Là Ngô Lâm Hủy.

Lục Phồn cười khách sáo: “Là tôi”.

Hai người ra một chỗ sáng hơn, ánh mắt Ngô Lâm Hủy nhìn về trường quay một lượt: “Cô làm gì ở đây vậy?”

Lục Phồn cảm thấy Ngô Lâm Hủy không phải là người vô duyên vô cớ hỏi những chuyện thế này, thế là cô cũng theo tầm mắt của người kia nhìn lại, phía sau máy quay phim chính là Phương Duệ, đến lúc đó cô mới phản ứng kịp. Không lẽ Ngô Lâm Hủy nghĩ cô tới đây để nhìn Phương Duệ à?

Lục Phồn nhớ lại lần trước gặp nhau, mấy đồng nghiệp đều cố tình tác hợp Ngô Lâm Hủy và Phương Duệ, mà Ngô Lâm Hủy có lẽ cũng có cảm tình với anh ta. Cô đưa kịch bản lên: “Tôi định tới phòng tổng giám đốc, nhưng ngang qua chỗ này thấy chương trình đang quay nên muốn nhìn xem thử”.

Ngô Lâm Hủy không tỏ vẻ là tin hay không: “Ồ, thế à. Trưa nay Tổng

giám đốc không có ở đây, cô đưa kịch bản cho trợ lý cũng được đây”.

“Được, vậy tôi đi trước”.

Lục Phồn đi tới văn phòng tổng giám đốc, quả nhiên trong phòng không có ai, cô giao kịch bản lại cho trợ lý rồi đi luôn.

Hơn ba giờ chiều, giám đốc mới gọi điện sang đây, bảo Lục Phồn tới văn phòng. Giám đốc chương trình là một người đàn ông trung niên bụng bự, lúc nói chuyện thì sặc mùi thuốc lá, hơn nữa đôi mắt cứ đảo quanh, khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái. Lục Phồn nhẫn nhịn một lúc, tập trung nghe những vấn đề mà ông ta đề cập, đến lúc định đi tổng giám đốc lại gọi cô lại.

“Lục Phồn, tối nay ở khách sạn xx có một bữa tiệc, rất nhiều nhà đầu tư tài trợ có mặt, sao, có muốn tới giao lưu tạo mối quan hệ không?” Ông ta châm một điếu thuốc, hít mấy hơi khói, đôi mắt nhỏ lướt qua người Lục Phồn mấy vòng.

Lục Phồn đáp lại: “Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc, hôm nay tôi có việc gấp, phụ lòng tốt của ông rồi”.

“Thế à?” Ông ta hít thêm một hơi: “Cô cứ nghĩ kỹ đi, muốn tìm người nâng đỡ không phải chuyện dễ, cô vừa mới tới, muốn tự mình làm một chương trình là chuyện rất không tưởng”.

Lục Phồn hiểu được ý người kia, trên mặt vẫn bình bình như trước, làm ra vẻ áy náy đáp lời: “Tôi có việc gấp thật, ngại quá”.

Tổng giám đốc nhìn cô một lát, cuối cùng phát tay: “Được rồi, cô đi đi”.

Lục Phồn bỏ cửa chạy lấy người. Ra khỏi cửa đài truyền hình, trong lòng cô vẫn còn run run sợ hãi.

Cô biết trong giới này không sạch sẽ gì đâu, nhưng cô cũng chưa bao giờ trải qua những cảm nhận như thế.

ngây người một lúc, cô nghe thấy có người gọi cô từ phía sau, quay đầu lại thì thấy Phương Duệ đang chạy tới, cô nặn ra một nụ cười hỏi: “Anh cũng về à?”

“Đúng thế”. Phương Duệ đi tới cạnh cô: “Đang nghĩ gì đấy, gọi cô bốn năm lần cũng không thấy phản ứng”.

Những ngày qua đúng là Phương Duệ đã giúp cô rất nhiều, hơn nữa để

bảo vệ tình bạn này, Lục Phồn cũng không còn cố tình xa cách anh ấy nữa, xem anh như bạn tốt của mình.

“Không có gì đâu, tôi hơi mệt thôi”.

“Hôm nay còn sớm, cùng đi ăn đi, phải khao mình một bữa, mấy ngày này cô vất vả lắm phải không?”

Lục Phồn cười khò: “Ừ”.

Muốn vực dậy một chương trình, nghe thì dễ, mà bận đến mức chân không rời khỏi đất.

Tôi có thể góp ý mà, chúng ta ngồi xuống bàn bạc đi”.

Hai người chọn một quán cay Tứ Xuyên, ngồi xuống bên cửa sổ, Phương Duệ gọi một lượt các món mà anh biết xong, nhìn sang thấy Lục Phồn vẫn còn đang thần thờ thì quan tâm hỏi: “Cô không có chuyện gì thật chứ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không, trông cô cứ như người mất hồn ấy”.

Lục Phồn cũng không muốn nhắc lại chuyện này ở trên bàn ăn cơm, bèn lắc đầu một cái, Phương Duệ trầm tư một lúc rồi hỏi dò: “Hay tổng giám đốc mắng cô?”

Sắc mặt Lục Phồn thoáng đổi.

Phương Duệ cũng đoán được ít nhiều, anh khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Lục Phồn, đài truyền hình không phải là con đường sống duy nhất của cô, nghề của cô cũng có một nguồn thu nhập ổn, vì thế nếu gặp phải việc gì khó giải quyết, cô không cần phải cố gắng chống chịu, có một số việc... với những cô gái sống trong gia đình bình thường như cô đúng là khó mà có thể tiếp nhận nổi”.

Anh dừng một lúc rồi nói thẳng: “Kinh nghiệm của cô ít, tuổi còn trẻ, rất dễ bị cám dỗ, vì thế nếu sau này còn gặp những chuyện như vậy... chỉ cần cô còn ở trong giới này, rất khó tránh được, đương nhiên, chỉ cần cô có thành tích, có thể vực dậy chương trình, những người đó sẽ không còn chú ý đến cô nữa”.

“Tôi nói thế cô có hiểu không?”

Đương nhiên cô hiểu, công việc trong giới này có phải tươi sáng gì cho cam, sau lưng nó có rất nhiều âm u bản thủ mà cô đã chứng kiến không ít lần, chỉ có điều chưa bao giờ trải qua, cho nên mới mờ mịt luống cuống đến

thế: “Cảm ơn anh”.

“Không cần cảm ơn”. Phương Duệ thở dài: “Vị trí của tôi ở đài truyền hình không cao không thấp, có nhiều việc không thể giúp được cô, nhưng nếu là chuyện tôi có thể, nhất định tôi sẽ giúp cô liền”.

Lục Phồn biết anh là người rất trọng nghĩa, trước đây có một chàng trai từng theo đuổi cô, sau khi cô từ chối thì quay đầu bực bội tìm người khác, mà Phương Duệ vẫn có thể đối xử với cô như trước kia, đúng là hiếm thấy.

Sau khi về nhà, Lục Phồn nằm xuống ghế sa lon, mơ màng ngủ thiếp, không biết qua bao lâu sau, tiếng di động reo vang đánh thức.

Nếu là vào khoảng thời gian này thì nhất định là Giản Ngô Châu. Cô tỉnh táo lại rồi mới nhận máy: “Alo”.

Giản Ngô Châu nghe được vẻ mệt mỏi qua giọng nói của cô, bất giác cũng dịu dàng hơn trước: “Gần đây em không nghỉ ngơi nhiều phải không? Công việc không suôn sẻ à?”

Vốn đã ổn định tâm lí rồi, nhưng không biết vì sao giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng của Giản Ngô Châu lại khiến mọi thứ như vỡ òa ra cả. Kể từ sau khi bố mẹ mất, Lục Phồn vẫn luôn tự mình chịu đựng, bởi vì cô còn có một người em trai, cô không thể ngã gục, vì thế, dù có khó đến thế nào đi nữa, cô cũng phải cắn răng chịu đựng.

Thực ra chuyện hôm nay cũng không kinh khủng đến mức ấy, tổng giám đốc không ép buộc hay nói thẳng gì cô, nhưng có lẽ bởi vì tự dung cô lại nhớ tới tất cả những khó khăn trước đây, người cũng trở nên yếu đuối: “Vẫn ổn, còn anh thì sao?”

Giản Ngô Châu nhận ra ngay lập tức, anh vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi? Em khóc à?”

“Không có, em không khóc mà”. Lục Phồn cố gắng thả lỏng người: “Em mới ngủ dậy, còn chưa tỉnh đó thôi”.

Giản Ngô Châu không tin, nhưng cô đã không chịu nói anh cũng không hỏi nữa. Một lát sau, anh thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa là anh quay xong rồi, bên này kết thúc là về với em ngay. Mấy ngày này phải ngoan ngoãn biết không?”

Cô bất giác mỉm cười: “Em biết rồi”.

Tiếng hít thở của hai người đan vào nhau, Lục Phồn đột nhiên lại nói: “Anh nói xem em có nên làm tiếp ở Vạn Hoa TV không?”

Giản Ngộ Châu cũng đoán được trong công việc cô có chuyện không hài lòng, nên đành an ủi: “Bé ngoan, anh không quan tâm em có kiếm được nhiều tiền hay không, có danh tiếng hay không, anh chỉ mong em có thể vui vẻ làm điều em muốn. Em muốn ở nhà bán thức ăn cũng được, em nuôi anh, em muốn ra ngoài kiếm tiền cũng được, anh đồng ý. Nhưng nếu nhất định phải đưa ra một đề nghị, anh mong em đừng bôn ba bên ngoài nữa, vất vả lắm”.

Thực ra anh không muốn nói là, nếu Lục Phồn muốn làm dẫn chương trình, anh cũng có thể bỏ tiền xây đài truyền hình, tiền chỉ là vật bên ngoài mà thôi, kiếm được bao nhiêu đều đưa vợ tiêu mà.

Lục Phồn nghe anh nói xong, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều lắm, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Đúng thế, cô cũng có tiếng trên mạng, giờ tự mở website đâu phải việc gì khó, đâu cần bám lấy Vạn Hoa. Tuổi càng lớn thì ước mơ cũng trở nên mờ nhạt, nếu là mấy năm trước, trong hoàn cảnh khó chịu như thế, có lẽ Lục Phồn vẫn phải nhắm mắt mà đi, nhưng bây giờ... có lẽ là vì có Giản Ngộ Châu bên cạnh, cô mới cảm thấy, mình không cần phải chịu đựng thế nữa, bên cạnh cô đã có một vòng tay khoan dung mạnh mẽ, có thể lười biếng, có thể ỷ lại vào anh.

Lục Phồn khoanh tay lại, nhỏ giọng nói: “Em nhớ anh lắm, nhớ lắm”.

Tiếng hô hấp bên đầu dây trở nên dồn dập hơn, thậm chí Lục Phồn còn nghe được tiếng ly nước rơi một vòng, cô bất giác cong môi: “Nhưng mà anh phải quay xong mới được về, không được trốn”.

“...”

Giản Ngộ Châu: Không cho anh trốn mà còn muốn trêu anh...

Chương 40

Sau hôm đó một ngày, Lục Phồn luôn cảm thấy bất an thấp thỏm, nhưng rồi thái độ của đồng nghiệp và cấp trên vẫn giống như ngày trước, không có gì thay đổi, mà tổng giám đốc cũng không chủ động tới tìm gặp cô nữa. Khi ấy Lục Phồn mới thấy hơi yên lòng.

Ngày từ đài truyền hình quay về, Lục Phồn nhận được điện thoại của Trần Tiêu. Người đầu dây cứ áp a áp úng, lòng Lục Phồn lại dấy lên những dự cảm không hay, cô thấp giọng: “Có phải Giản Ngộ Châu đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Trần Tiêu vội nói: “Em đừng vội, chuyện này... đúng là hơi phiền một chút, nhưng cũng không phải chuyện quan trọng gì đâu...”

“Anh cứ nói thẳng đi”.

“Hôm qua có quay cảnh diễn võ thuật cuối cùng mà”. Trần Tiêu sờ mũi một cái: “Đại an toàn bị đứt... mấy người lớn tuổi thì không nên bị té mà, lão Giản... té gãy chân”.

Lục Phồn: “...”

“Đi bệnh viện rồi, cũng không có gì to tát, nằm trên giường hai, ba tháng là được”. Trần Tiêu nhẹ nhàng nói: “Lão Giản biết chuyện mình được nghỉ ngơi ba tháng thì khỏi nói vui về thể nào đâu, hôm qua cậu ta không cho anh nói với em, nhưng mà anh thấy dù thể nào cũng phải nói em biết”.

Nghe Trần Tiêu vẫn cà lơ phớt lơ như trước, Lục Phồn mới giảm bớt cảm giác lo lắng đang trào dâng trong lòng, thở dài một hơi: “Anh ấy quay xong rồi à? Tới đâu nuôi bệnh đây?”

“Đúng rồi, anh định nói chuyện này với em đây. Cậu ta quay xong rồi, ba tháng sau anh cũng không nhận việc gì cả, để cậu ấy an tâm dưỡng bệnh, cũng xem nhu ngày nghỉ của anh với Tiểu Trương. Em xem, có thể cho cậu ấy ở nhà em được không?”

“Không thành vấn đề”.

“Vậy thì tốt, ngày mai bọn anh bay tới Hàng Châu, xuống máy bay thì gọi điện cho em nhé”.

“Được ạ”.

Sau khi tắt máy, Lục Phồn gửi tin nhắn cho Giản Ngô Châu, hỏi xem tình hình của anh sao rồi.

Giản Ngô Châu thấy cô nhắn tin thì cau mày trông Trần Tiêu vừa đi vào phòng bệnh.

Trần Tiêu nhún vai: “Sớm muộn gì em ấy cũng biết. Yên tâm đi, em ấy sẽ không vứt bỏ cậu vì bị gãy một chân đâu, cậu lo lắng làm gì? Có phải bị đứt cái chân thứ ba đâu...”

Giản Ngô Châu ném quyển tạp chí trên đầu giường bay sang hướng đó: “Câm miệng, biến”.

Trần Tiêu vuốt tay áo: “Haha, lão Giản à, gần đây cậu lớn lối quá nhỉ, đừng làm quan rộng mở quá mà, gãy chân rồi mà còn có sức ném đồ lung tung nữa đấy?”

“Tay tôi có gãy đâu, mắt anh mù đấy à?”

Tiểu Trương vội vã kéo Trần Tiêu ra khỏi phòng bệnh, ngăn cản cuộc chiến tranh sắp nổ ra. Trong phòng bệnh yên tĩnh, Giản Ngô Châu gọi điện sang cho Lục Phồn, cô bắt máy rất nhanh: “Anh có khỏe không, bác sĩ nói sao?” Giản Ngô Châu cực kì hưởng thụ giọng điệu lo lắng của Lục Phồn lúc này, khóe miệng thoáng cong lên, nhưng giọng điệu vẫn cố tình hạ thấp, làm như đang suy yếu mệt mỏi: “Em đừng lo, bác sĩ nói không nghiêm trọng đâu...”

Lục Phồn đau lòng: “Gãy xương mà không nghiêm trọng gì chứ, anh phải nghe lời bác sĩ, đừng lộn xộn, về rồi ngày nào em cũng nấu canh cho anh ăn”.

Ý cười trong mắt Giản Ngô Châu càng ngày càng đậm, anh giả vờ ho khan mấy tiếng: “Được”.

Hai người thì thầm hàn huyên rất nhiều chuyện, Giản Ngô Châu nằm trên giường suốt một ngày, cả người đều cảm thấy khó chịu, được trò chuyện với cô một lúc cũng thư giãn hơn nhiều.

Có lẽ trên thế giới này thực sự tồn tại một thứ linh đan thần dược, chỉ cần nghe tiếng, nhớ đến khuôn mặt đó, đau khô da thịt cũng từ từ biến đi.

Ngày Giản Ngô Châu bay tới Hàng Châu vừa đúng dịp cuối tuần, Lục

Phồn lo cho anh nên cũng tới đón ở sân bay, sợ bị tắc đường, cô còn tới trước thời gian máy bay hạ cánh một tiếng đồng hồ, không ngờ trước cửa sân bay chen chúc một đám fan hâm mộ. Cô bị chặn ở bên ngoài, chỉ có thể nhìn được một đồng đầu đen thui lúc nhúc.

Tin Giản Ngô Châu bị thương đã lan ra ngoài từ sớm, mà hôm nay tin anh đáp máy bay đến Hàng Châu cũng bị người ta moi ra được, vì lẽ đó, ngoài sân bay mới có thể xuất hiện một lượng fan như thế. Máy bay còn chưa tới, mà người hâm mộ đã nhón nháo cả lên, nhưng không dám cản trở các lữ khách ra vào.

Lục Phồn nghe có hai fan nữ nói chuyện với nhau, họ nói vết thương của Giản Ngô Châu nghiêm trọng cỡ nào, nghe thôi mà đã thấy đau lòng rơi lệ, Lục Phồn hoảng hốt, chẳng lẽ Giản Ngô Châu bị nặng vậy sao? Sợ cô lo nên mới cố giấu giếm?

Lòng Lục Phồn chìm xuống, cô lo lắng suốt một tiếng đồng hồ, đoàn người cũng dần dần náo động.

Lục Phồn sợ đông người quá sẽ không gặp được anh, cho nên mới trốn tới một nơi ít người, gọi điện thoại cho Trần Tiêu.

Trần Tiêu lo sẽ xảy ra bất ngờ giống như vụ ở Tổng Thành lần trước, một lần còn đỡ, thêm lần nữa chắc trái tim của Giản Ngô Châu cũng ngừng lại luôn mất. Thế là anh gọi điện thoại cho tài xế, đón Lục Phồn trước rồi chờ họ ở lối ra.

Bởi vì Giản Ngô Châu bị thương, nếu đi qua cửa bình thường ngộ nhờ lại xảy ra tình huống bất ngờ, cho nên họ quyết định sẽ đi ra bằng cửa vip. Tuy nhiên, trước đó Trần Tiêu vẫn đẩy Giản Ngô Châu ló mặt trước mặt fan, không để người hâm mộ phải chờ lâu mà không thấy được gì.

Lục Phồn vội vàng chui vào xe con, kéo màn hình xe lại sợ bị fan nhìn thấy. Tài xế vẫn là người trước kia, có biết Lục Phồn, cũng biết cả thân phận của cô, vì thế không thể nào không trò chuyện đôi câu.

“Đường tới sân bay đều bị chặn cả rồi, toàn fan hết đây, may mà tôi đã đứng chờ ở đây từ lâu, chứ không hôm nay phải muộn lắm mới đón bọn họ được”. Tài xế cảm khái: “Đại minh tinh tốt ghê, như hoàng đế thời cổ đại ấy, ra đường là một đám người theo, thật có phong cách mà”.

Lục Phồn không phát biểu ý kiến, chỉ cười cười. Sau mười phút, tài xế

nhòai người nhìn ra lối đi vip, sau đó vội vã mở cửa xuống xe. Lục Phồn cũng hé rèm cửa nhìn ra bên ngoài, Giản Ngô Châu ngồi trên xe lăn, đùi phải bị bó bằng thạch cao, càng nhìn lại càng thấy đau lòng, lúc bị té xuống chắc là anh đau lắm.

Khó khăn lắm Giản Ngô Châu mới được đỡ lên xe, lúc nhìn thấy đôi mắt hơi ửng hồng của Lục Phồn, những đau đớn về thể xác cũng dường như biến mất, anh hơi cau mày, đưa tay lau nước mắt cho cô: “Không cho khóc”.

Anh lớn thế này rồi còn không nhìn nổi con gái khóc đâu, vừa thấy đôi mắt đỏ của Lục Phồn anh đã hoảng.

Vốn Lục Phồn chỉ thấy mắt cay cay, giờ được anh an ủi mắt lại ầng àng nước.

Giản Ngô Châu luống cuống, nhưng chỉ có thể nhân mạnh thêm: “Không cho em khóc, anh có quà đâu”. Lục Phồn không nói câu nào, đầu hơi cúi xuống.

Rốt cục Giản Ngô Châu cũng không cứng rắn nổi, anh kéo đầu cô chạm vào lồng ngực mình, sau đó vuốt ve rất khẽ, dụ dỗ nói: “Không có chuyện gì thật, anh cũng không đau, em đừng khóc, cũng đừng im lặng thế này, được không em?”

Lục Phồn khịt khịt mũi, vội đưa tay lau nước mắt trên khóe mi, chưa nói câu nào đã chảy nước mắt thế này đúng là mất mặt thật, thế là mặt ai kia lại càng rúc càng sâu.

Trần Tiêu và Tiểu Trương ngồi phía trước, chứ ngồi sau nghe hai người kia tình nồng ý mật chắc ngược chết luôn, dù Tiểu Trương đã có vợ nhưng cũng không nhìn nổi.

Vào đến nhà, Trần Tiêu đẩy Giản Ngô Châu vào cửa xong thì bỏ mặc anh luôn, nằm ườn xuống ghế sa lon: “Mệt quá đi, tôi phải cố gắng nghỉ xả hơi đã”.

Ngày hôm qua, sau khi Lục Thời biết chuyện của anh rể tương lai thì vô cùng rộng lượng nhường phòng mình lại cho Giản Ngô Châu, cậu ra ngoài ở. Chờ đến khi chân Giản Ngô Châu lành rồi thì cậu lại quay về, tình cảm anh rể em vợ lại càng thêm sâu sắc.

Tiểu Trương và tài xế dìu Giản Ngô Châu lên giường, sau đó lại bận rộn cố định cái chân gãy của anh. Bó thạch cao lại, treo chân lên. Giản Ngô

Châu đang cau mày, nhưng vừa nhìn thấy Lục Phồn thì lại duỗi mày ra, động viên sờ đầu cô một cái.

Tối hôm đó Trần Tiêu và Tiểu Trương ở lại nhà Lục Phồn ăn tối, Lục Phồn lấy tô múc cơm và mấy món ăn bung vào phòng, Giản Ngộ Châu đang tựa gối dựa vào tường đọc sách, thấy cô vào thì cũng khép sách lại: “Em dứt anh đi”.

Lục Phồn liếc xuống tay anh: “Tay anh cũng gãy à?”

“Không nhưng mà bị ngã cũng đau”.

Lục Phồn không giằng co thêm nữa, dù sao cũng nên chăm sóc bệnh nhân thật tốt, nằm trên giường suốt ba tháng cũng đáng thương lắm rồi.

Thế là cô gấp mấy sợi khoai tây trong bát, đưa đến gần miệng anh. Ánh mắt Giản Ngộ Châu vẫn nhìn cô, đôi đồng tử thâm đen lại ánh lên vẻ dịu dàng mềm mại, há miệng ngậm lấy.

Lục Phồn không rút về được: “Anh định làm gì thế?”

Giản Ngộ Châu ngồm ngoàm: “Em nói gì đi, anh muốn nghe em nói”.

“... Không có gì đáng nói cả”.

Giản Ngộ Châu nhớ tới viên mắt ửng đỏ của cô khi ngồi ở trên xe cũng trầm mặc hồi lâu, anh đau lòng lắm rồi, buông chiếc đĩa ra, nghiêm mặt nói: “Anh không sao thật, truyền thống cứ chuyện bé xé ra to thôi, em xem không phải anh rất khỏe đây à?”

Lục Phồn thở dài một hơi: “Em biết rồi”.

Giản Ngộ Châu thấy sắc mặt của cô cuối cùng cũng tốt hơn một chút, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng Lục Phồn lo lắng cho mình như vậy, sao anh không vui cho được đây. Anh kìm lòng không đặt nắm chặt tay Lục Phồn, đưa đến bên môi, hôn lên đầu ngón tay cô từng ngón một.

Hơi nhột, nhưng Lục Phồn vẫn không rút trở về, giống như chỉ có cảm giác ấm áp nơi đầu ngón tay mới có thể động viên cho nỗi lòng lo lắng của cô bấy lâu nay. Cô vừa lên mạng xem tin, Giản Ngộ Châu rơi từ độ cao mấy mét thẳng xuống đất, chỉ ngã gãy chân đã là may lắm rồi.

Nếu như dưới đất có thứ gì sắc nhọn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Chỉ cần tưởng tượng ra khung cảnh hỗn loạn khi đó thôi cô đã kinh hoàng rồi. May mà bây giờ anh vẫn còn ở trước mặt cô đây. Giản Ngô Châu không nói thêm gì nữa, anh nhận bát, tự mình ăn cơm. Ăn cơm tối xong, Trần Tiêu chỉ dẫn lại một số điều mà bác sĩ dặn cho Lục Phồn, cô ghi nhớ từng thứ một.

Đột nhiên Trần Tiêu như nghĩ tới điều gì: “Hôm nay phiền em một chút, mai anh mời hộ lí tới”. Lục Phồn sững sờ: “Mời hộ lí làm gì?”

Trần Tiêu ho nhẹ một tiếng: “Thì mấy chuyện như tắm rửa cho lão Giản, giải quyết vấn đề cá nhân... sao em giúp được? Tuy hai người có quan hệ như vậy, nhưng dù sao cũng không phải vợ chồng...”

Mặt Lục Phồn ửng đỏ: “...Ừm”.

Đúng lúc này, tiếng Giản Ngô Châu phản đối lại vang từ trong phòng ra: “Tôi thà chết trên giường còn hơn”.

Lục Phồn: “...”

Trần Tiêu: “...”

Trong lòng anh oán thâm: “Này lão Giản, ý đồ của cậu rõ ràng quá rồi đấy! Cậu muốn Lục Phồn tắm rửa cho mình chứ gì!!! Cậu không biết xấu hổ!!!

Bây giờ Lục Phồn đã vươn cấp lên trình độ bao dung vô hạn với Giản Ngô Châu: “Anh ấy không chịu kia, em có thể học thử xem phải chăm sóc ra sao”.

Trần Tiêu thở dài: “Em đừng nuông chiều hắn như thế, cái tên này sẽ được đăng chân lên đăng đầu đấy, cho ít màu mà mở phường nhuộm luôn”.

“Không sao đâu, nếu em không làm được thì sẽ mời hộ lí”.

Trần Tiêu hơi do dự: “Vậy cũng tốt, em đồng ý là được”.

Tiền Tiểu Trương và Trần Tiêu đi, Lục Phồn đi vào phòng, điều chỉnh đệm cho Giản Ngô Châu: “Anh muốn xem ti vi hay tắm rửa nghỉ ngơi trước”.

Giản Ngô Châu quả đoán: “Rửa ráy”. Tuy là đã đồng ý chuyện này rồi, nhưng xưa nay Lục Phồn chưa tắm rửa cho ai bao giờ, đột nhiên lại không

biết làm sao: “Cái này, là lấy khăn lông ướt lau người, hay là diu anh vào phòng tắm?”

Giản Ngô Chân nhìn về mặt xoắn xuýt nhăn nhó của cô, anh nghĩ mình không nên làm cô khó xử quá, nếu không cô ấy mà ngược thì bỏ mặc anh luôn mất.

“Lau qua là được, hôm nay không chảy mồ hôi lắm”. Nói xong, anh chủ động cởi nút áo sơ mi. Động tác đó quá sức tự nhiên, nhưng tựa như đã tính trước lâu rồi.

Lúc Lục Phồn bung chậu nước vào phòng, Giản Ngô Châu đã cởi quần áo xong, cả cơ thể cường tráng không mất đi mỹ cảm. Bắp thịt cân xứng, không to quá cũng không lỏng lẻo, vai rộng eo thon, đúng chuẩn hình tam giác hoàn mỹ, Lục Phồn liếc mắt nhìn thôi cũng phải khó khăn lắm mới dòi mắt đi được.

Phản ứng đó rơi vào mắt Giản Ngô Châu, khóe miệng anh lại cong lên rất nhỏ, thấp giọng nói: “Lại đây”. Nằm xuống...

Cô cực kì nghi ngờ không biết có phải Giản Ngô Châu cố ý cởi quần áo để quyến rũ mình hay không.

Lục Phồn đi tới bên giường, vắt khăn lông thấm nước, sau đó lau người cho Giản Ngô Châu. Thỉnh thoảng, đầu ngón tay lại chạm được vào làn da của anh, cảm giác căng mịn với xúc cảm rõ ràng, như kiểu vừa chạm vào một nơi nào tích điện, đầu ngón tay tê dại rần rần.

Giản Ngô Châu cực kì hưởng thụ phản ứng tránh né của Lục Phồn, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn cô cẩn thận giúp anh lau khắp cả người.

Sau đó, Giản Ngô Châu tiếp tục chỉ nửa người dưới: “Chân anh không nhúc nhích được, nên không cởi được quần”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngô Châu kéo tay cô đặt lên thắt lưng của mình, dụ dỗ: “Khô cho em rồi”. Động tác của anh cực kì thoải mái, lại khiến mặt Lục Phồn đỏ rần cả lên.

Cuối cùng vẫn phải nhắm mắt cởi quần giúp anh, ánh mắt bất giác lại lướt qua nơi bốn góc nào đó rồi vội vàng dời đi.

Cô tránh phần đấy, dè dặt lau chân xong mới thở ra một hơi: “Lau sạch

rồi, phần còn lại... anh tự làm đi, anh lau được mà”.

Nói xong, cô vắt khăn lông lại, quay đầu ra khỏi phòng. Giản Ngộ Châu có phần tiếc nuối nhìn bóng lưng ai kia đang bỏ chạy trời chết, nghĩ thầm, ngày mai phải tiến thêm bước nữa.

Chương 41

Bởi vì có một bệnh nhân “cần chăm sóc đặc biệt”, cho nên Lục Phồn mang hết công việc về nhà làm, nếu có việc gấp lắm cần tới đài truyền hình cũng không quá ba tiếng.

Có lúc Giản Ngô Châu sẽ quán quýt lấy cô không tha, nhưng phần lớn thời gian anh vẫn khá cẩn trọng, đường hoàng, không làm mấy chuyện ngu xuẩn để yên cho Lục Phồn làm việc.

Một tuần sau khi anh đến ở nhà cô, Lục Phồn bắt đầu nhận được nhiều bưu phẩm không rõ nguồn gốc, lúc mở ra xem, đa số đều là mấy thứ đồ đại bổ, yến đỏ Lữ Tống Đào, sừng hươu hoang dại, có cả cá biển Nauy, một đồng thứ đắt tiền làm cô nháy dưng.

Trong phòng khách nhà Lục Phồn đã chất đầy một góc, cô không biết nguồn gốc của nó nên không biết phải xử lí thế nào, cứ chùng lên như vậy. Sau đó Giản Ngô Châu thấy được, nói là người quen gửi tới, em cứ dùng thoải mái đi.

Người quen của Giản Ngô Châu có lẽ đều trong giới showbiz, chẳng trách trên hóa đơn chỉ điền tên người nhận.

“Rất nhiều người biết anh ở nhà em à?”

“À, chắc là do Trần Tiêu nói đấy”.

“...”

Nếu là bạn anh đưa tới, Lục Phồn cũng không cần phải lãng phí những đồ bổ đắt giá kia, tranh thủ lúc rảnh rỗi, cô nghiên cứu thêm mấy phương pháp nấu nướng, mỗi ngày Giản Ngô Châu đều có thể thưởng thức những món ăn làm từ những nguyên liệu đắt giá, cuộc sống mới phơi phơi tươi đẹp làm sao, vừa không phải ra khỏi cửa tính toán chuyện kiếm tiền mồ hôi máu chảy, vừa có thể ôm vợ rồi ăn ăn uống uống.

Mấy ngày ngắn ngủi, Giản Ngô Châu cảm thấy bấp thịch trên bụng mình cũng lỏng lẻo hết rồi.

Sau một lát mặc niệm cho mấy khối cơ bụng hoàn mỹ, một lúc sau, Giản Ngô Châu không chút áp lực lại tiếp tục say sưa buông thả trong cuộc sống xa hoa đòi trụ đầy hạnh phúc.

Hôm nay trước giờ cơm tối Lục Phồn sắp xếp xong công việc về nhà, đứng trước cửa tiểu khu, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Giản Ngô Châu. Cô còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, bởi vì khi Lục Phồn ra ngoài rất hiếm khi Giản Ngô Châu gọi điện tới quấy rầy như thế. Thế là vội vàng nhận máy: “Sao vậy anh?”

Giản Ngô Châu lạnh lùng nói: “Ngoài cửa có một tên điên nào đó, gõ cửa liên tục mười phút rồi, nếu không phải chân anh gãy anh đã ra ngoài đánh hắn ta một trận”.

Lục Phồn: “...Em sắp về rồi đây”.

Giọng nói ai kia như quay phát 180 độ: “Được, đi ra ngoài dốc sức làm việc cũng không quên trọng phụ tàn tật đang ở nhà, anh sẽ lên mạng giấu tên đề cử em trở thành “cô vợ đẹp nhất Hàng Châu” kế nhiệm.

“Xin anh đấy”.

“Không phải ngại, người dân Hàng Châu hiền lành chất phác sẽ tán dương đức hạnh tốt đẹp của em”.

“Không phải đâu, em thấy mất mặt quá thôi mà”.

Đang nói chuyện, Lục Phồn đã tới trước cửa nhà, hóa ra là anh nhân viên chuyên phát nhanh đang ngồi xổm trước cửa ai oán chọt chọt vào hộp giấy.

Lục Phồn cúp máy, đi tới: “Xin chào?”

Nhân viên chuyên phát nhanh lập tức đứng lên. “Có bưu phẩm, mời cô kí nhận”.

Lục Phồn lấy bút trong túi ra rồi xoay xoay kí tên, uyển chuyển nói: “Lần sau anh có thể gọi điện cho tôi, hoặc là để ở phòng bảo vệ dưới lầu cũng được”.

Anh nhân viên nọ là người phụ trách khu vực này, suốt một tuần qua Lục Phồn đã thấy mặt anh ta không dưới mười lần. Anh nhân viên chuyên phát nghe Lục Phồn nói vậy thì ánh mắt càng đơng nổi bi thương: “Điện thoại đúng lúc hết pin, hơn nữa chuyên phát nhanh quốc tế phải giao tận tay người nhận, tôi đành phải ngồi chờ thôi”.

Lục Phồn: “...Vất vả cho anh rồi”. Anh nhân viên đưa một gói hàng màu đen cho Lục Phồn, chưa kịp mời chén nước anh đã nhanh chóng rời đi.

Không hổ là người chuyên phát nhanh mà, Lục Phồn vào phòng xem tình hình của Giản Ngô Châu trước. Anh gãi hai tay ra sau ót, nhìn trời hoa trong tranh sỡ, suy nghĩ về cuộc sống nhân sinh. Thấy bóng Lục Phồn đi vào thì tinh táo hơn một chút: “Em biết anh vừa nghĩ gì không?”

Lục Phồn vô cùng phối hợp: “Nghĩ gì vậy?”

“Về tình trạng của chúng ta bây giờ”. Khóe miệng anh thoáng cong lên: “Giống như trong sách Tử Cầm play ấy, em nhốt anh trong nhà không cho gặp người khác, sau đó lại tiến hành xâm phạm về tâm lý và sinh lý song song, vừa lấy thức ăn ngon ra dụ dỗ”.

Lục Phồn: “...”

“Anh xem sách gì thế hả! Hơn nữa em xâm phạm tâm lý rồi sinh lý của anh lúc nào”.

“Tập chí thương mại, sách danh nhân, Hồng lâu mộng, tiểu thuyết viễn tưởng, xem hết”. Anh bổ sung: “Nhưng mà hôm nay anh thấy trên giá sách của em có khá nhiều tiểu thuyết”.

“...Lúc em còn bé mới xem thôi! Anh mấy tuổi rồi mà còn xem”.

“Mặc dù không có chiều sâu cho lắm nhưng giết thời gian cũng không tệ. Hơn nữa sau một ngày học tập, anh phát hiện hình như em khá thích hình tượng người đàn ông chuyên quyền ngang ngược thì phải”.

Giản Ngô Châu sờ cằm: “Sở hữu sản nghiệp không kể xiết, có địa vị hiển hách, bên cạnh lại có đủ kiểu mỹ nữ vây quanh, nhưng rồi người đó lại yêu một cô gái ngây ngô nghèo rớt mồng tơi? Hơn nữa anh nhận ra các nữ chính đều có điểm giống nhau, đó là về ngoại hình lẫn tiền bạc đều không có gì có thể lọt được vào mắt nam chính, nhưng anh ta lại thấy cô gái này rất đặc biệt...”

“Hơn nữa, thông thường nội dung vẫn hay có những loạt cảnh giam cầm, chẳng lẽ con gái giờ vẫn thích những tình tiết vậy à? Cho nên anh cũng rất tò mò, anh nằm trên giường chờ em về suốt ngày qua tháng lại như thế này, có phải trong lòng em cũng mừng thầm lắm không?”

Lục Phồn che mặt: “Xin anh đừng có nói nữa”.

Ai mà chẳng có thời thích đọc truyện tổng giám đốc ngang ngược và tiểu bạch đáng yêu kia!! Tại sao lại cứ bóc mẽ hết ra!! Xấu hổ quá!!

Cuối cùng, Giản Ngô Châu quan tâm nói: “Nếu mà em thích thể thật thì anh cũng có thể miễn cưỡng phối hợp với em. Nhưng mà anh không đóng vai bị giam đầu, kiểu muốn sống muốn chết đó không hợp với khí chất của anh. Nhưng mà nếu em có làm gì anh cũng không phản kháng”.

Lục Phồn: “Rốt cuộc cả tuần này anh ở nhà làm gì vậy?”

“Đọc sách, xem ti vi, nhớ em”.

Đột nhiên Lục Phồn càng lúc càng hoài nghi, lẽ nào người trước mặt lúc này không phải là Giản Ngô Châu mà cô quen biết.

Lẽ nào đọc tiểu thuyết tình cảm có ảnh hưởng tới trực nam mạnh mẽ vậy sao!! Phong thái gì mất hết rồi!!! Lục Phồn không nhìn nổi nữa, định xoay người bỏ đi.

Giản Ngô Châu gọi lại: “Em yêu, em quên một chuyện này”.

“Gì?”

Giản Ngô Châu giang hai tay ra: “Hôn anh một cái”.

Anh ấy dùng một vẻ mặt nghiêm trang đường hoàng để nói những lời như vậy đấy, đúng là muốn giết người mà.

Lục Phồn uể oải vô cùng. Lần này bưu phẩm gửi tới là cá lư Nhật Bản và xương cừu, rất có lợi cho người cần liền xương, Lục Phồn xắn tay áo lên xách nguyên liệu nấu ăn vào nhà bếp để nấu.

Sau một tiếng, cô bày món ăn lên khay rồi bung vào phòng. Mùi thơm lan tỏa ngất ngậy, làm Giản Ngô Châu ngồi chờ chỉ hận không thể mọc ra cái đuôi sau lưng mà vẫy vẫy. “Không biết hôm nay do ai gửi tới, cá vẫn còn sống luôn, em dùng để hấp, anh ném thử xem sao”.

Giản Ngô Châu không quên khích lệ vợ hiền: “Em nấu gì cũng ngon cả”.

“Đừng có học đòi mấy câu dẻo miệng thấp kém này, im lặng, ăn cơm”.

“...”

Giản Ngô Châu ném trái cảm giác bị ăn hiếp xong, sau đó giơ ngón cái lên với Lục Phồn, không buồn nói nữa mà vui đầu ăn luôn. Lục Phồn nhìn anh ăn ngon miệng như vậy tâm tình cũng trở nên vui vẻ, cô bung bát ngồi bên cạnh anh ăn, khẩu vị cũng tốt hơn bình thường.

Ăn lung dạ, Giản Ngô Châu bắt đầu dò hỏi chuyện công việc của cô, Lục Phồn không kể cho anh nghe những chuyện không vừa ý, chỉ lượm lặt mấy chuyện vui đùa lí thú mà thôi. Giản Ngô Châu nghe rất chuyên tâm, sau đó nói: “Em có thể làm được mà, mới bắt đầu thì sẽ có khó khăn, chuyện nào không giải quyết được thì cứ tới hỏi anh, anh sẽ cố gắng giúp đỡ em”.

Anh ngừng một lúc: “Có phải em còn chưa tìm được khách mời thích hợp không?”

Lục Phồn gật đầu. Anh ho khụ một tiếng: “Tài nguyên tốt thế này đang an vị ở trước mặt em đó, sao em không thử lợi dụng xem”.

Lục Phồn sững sờ, sau đó dở khóc dở cười: “Chương trình số đầu tiên mà mời được một ông phật lớn thế này cũng kinh khủng quá đi”.

Ánh mắt Giản Ngô Châu chăm chú nhìn cô, đột nhiên nắm chặt lấy tay người kia rồi làm như đang nói chuyện bình thường: “Chúng ta công khai, nhé?”

“...”

Lục Phồn yên lặng, Giản Ngô Châu vuốt ve ngón tay của cô: “Em không muốn à?”

Lục Phồn hơi cúi thấp đầu.

Không phải không muốn, chỉ là lúc này không thích hợp, không bàn đến chuyện công việc sẽ rồi ren thế nào, chỉ nói riêng tới Giản Ngô Châu thôi, bây giờ anh đang ở trên đỉnh cao sự nghiệp, nếu lúc này có tin tình ái, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ rồi.

Cô vẫn hay tính toán thiệt hơn như thế, trong mắt cô, sau khi công khai sẽ kéo theo rất nhiều phiền toái, sẽ có paparazi túc trực khắp nơi nhìn chăm chăm vào cuộc sống của họ, mọi nhất cử nhất động của họ sẽ là một đề tài bàn tán trên internet, nếu có hành động gì không thích hợp sẽ bị người ta hiểu lầm nghĩ bậy.

Có người chúc phúc là chuyện tốt, nhưng dù sao cô cũng chỉ là một người bình thường, không thích cuộc sống cá nhân của mình bị nhiều người soi mói và bình phẩm.

So với việc phải che giấu lén lút, không bằng cứ quang minh chính đại đi tới trước mặt mọi người, nói người bên cạnh là người anh muốn sống trọn

đòi trọn kiếp, anh không quan tâm người khác nhận xét thế nào. Nhưng anh không thể không quan tâm tới suy nghĩ của Lục Phồn, vì thế anh mới phải tính toán xem làm thế nào mới có thể giảm bớt ảnh hưởng đến Lục Phồn xuống mức thấp nhất, nếu không phải bây giờ vừa lúc có cơ hội này, nói không chừng có lẽ còn phải chờ thêm lâu nữa.

Rất lâu sau Giản Ngô Châu vẫn không nhận được câu trả lời, anh nhíu mày: “Em nghĩ gì thì cứ nói đi, nói gì cũng được”.

Lục Phồn thở dài thườn thượt: “Anh muốn công khai à?”

“Đương nhiên. Anh đã debut mười năm rồi, cái gì cần có cũng đã có, không quá coi trọng những thứ được mất này nữa, giờ anh chỉ muốn có một mái nhà yên ấm mà thôi”. Anh hôn nhẹ lên lòng bàn tay cô: “Lục Phồn, em đừng lo, anh đã đồng ý với em vợ rồi, sẽ không khiến em chịu khổ, anh là người đàn ông của em mà, anh có thể gánh được hết”.

Anh ngược mắt lên, đôi đồng tử như hai hạt pha lê lấp lánh, nhìn cô chăm chặp, ở nơi sâu nhất như toát lên vẻ kiên định đợi chờ: “Anh muốn, có thể cùng em thoải mái đi trên đường lớn, lúc truyền thông hỏi về chuyện tình cảm anh có thể tự nhiên nhắc tới em, cũng có thể quang minh chính đại đi xem chương trình của em, để cho người ta khỏi nói này nói nọ”.

Lục Phồn cắn môi, trở tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh. Anh ấy biết rõ phải nói thế nào để khiến cô nhẹ dạ mà.

“Vậy ít nhất là đợi tới khi chân anh lành đã được không?” Giản Ngô Châu mừng rỡ siết chặt lấy tay cô: “Được, nghe lời em”.

Nhìn anh lầy lòng như con chó con thế này, Lục Phồn không nhịn được bật cười, néo mặt anh một cái, sau đó bung mâm ra ngoài, Giản Ngô Châu nhắm nháp lại dư vị cá Lư trong bữa tối, cầm điện thoại di động lên, mở weibo ra, sau đó gửi thư cho đại ca sĩ nào đấy.

Khoai tây hầm thịt bò: Cá Lư với xương cừu ngon lắm, cảm ơn.

Đại ca sĩ: Anh thích là vui rồi, anh nhiều vào, em đặt cho anh cả tuần đấy, mà Lục Phồn là bạn gái anh à, là cô gái anh thổ lộ trước đó chứ gì?

Khoai tây hầm thịt bò: Ủ, nghe hay không?

Đại ca sĩ: Nhìn cái kiểu phẫn chấn của anh ai mà không biết là vợ anh kia chứ?

Khoai tây hầm thịt bò: Cô ấy đồng ý công khai rồi, người nhà em còn chưa đồng ý à?

Đại ca sĩ: ...Em gọi lại hủy đơn hàng đây.

Giản Ngô Châu cười nhạt, đang định tắt điện thoại thì đột nhiên người kia gửi tới một tin nhắn thoại. Trục giác của anh linh tính không phải chuyện tốt đẹp gì, thế là đeo tai nghe vào, mở thử.

“Quên nói với anh, cá Lư xương cừu ngoài tác dụng kích thích sản sinh xương còn có một tác dụng nữa ít người biết tới, đó là bổ thận tráng dương, hahahhahahah Giản Vũ Trục à, chân anh không nhúc nhích được đúng không hahahahaha tối nay dùng tay đi nhé hahahahaha!!

Giản Ngô Châu: “...”

Chương 42

Không biết có phải do tác dụng tâm lí hay không, sau đó tự dưng anh cũng thấy cơ thể mình khô nóng. Giản Ngô Châu mở hai nút áo ra. Có lẽ là do mới cơm nước xong, nóng quá cũng nên. Anh cố gắng tự thôi miên chính mình.

Chân không động đậy được, hơn nữa Lục Phồn không ngủ cùng giường với mình, không thể ôm hôn trong tình huống dương khí đại thịnh thể này đúng là việc không tốt! Trong lòng Giản Ngô Châu văng tục liên tiếp, quyết định phải vất đồng cá Lư xương cừ vào trong góc mốc meo. Trước khi đi ngủ, Lục Phồn bung chậu nước vào phòng, chuẩn bị lau người cho anh.

Mấy ngày trước Giản Ngô Châu có thể thỏa thích ngắm gương mặt đỏ hồng của Lục Phồn, nhưng mà giờ khắc này, trong lòng anh lại có một số ý định tà ma. Lục Phồn vừa chạm vào thôi mà cứ như thể lửa vụt lên lại cao hơn một chút, chỉ còn cách nắm chặt nắm đấm mới có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Thấy cơ thể anh càng lúc càng căng thẳng, Lục Phồn không nhịn được hỏi: “Anh làm sao thế?”

“...Không có chuyện gì”.

Lục Phồn đang định cởi quần áo anh ra, Giản Ngô Châu đã bất giác đưa tay chặn lại, nín nửa ngày mới nói được một câu: “Hay là hôm nay không lau người nữa?”

“Không được, mùa hè không lau người thì khó ngủ lắm đấy”. Lục Phồn cũng thấy kì lạ, mấy ngày trước mỗi khi tới lúc lau người, anh ấy đều phấn chấn tinh thần, hận không thể lột sạch sành sanh mới vui, sao hôm nay lại chần chừ kiểu đấy?

Giản Ngô Châu buông tay ra: “Lau phía trên là được”.

Thái độ của anh đúng là quá lạ lùng, mà trí tưởng tượng của Lục Phồn thì vô cùng phong phú, trong đầu đã ảo tưởng ra đủ thứ khả năng, sau đó thăm dò thử: “Không lẽ... anh tè ra quần?”

Giản Ngô Châu: “...”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Không có!”

“Ồ”.

Không có thì không có, tức giận thế làm gì? Lục Phồn bật cười lắc đầu, bắt đầu cởi quần áo cho anh. Trong lúc đó, Giản Ngộ Châu vẫn run rẩy không ngừng, đầu ngón tay Lục Phồn chạm vào thì lại càng run hơn. Mà Lục Phồn lau người giúp anh đã nhiều ngày như vậy, cũng không thấy xấu hổ nữa rồi, thản nhiên xử lí.

Ngày hôm nay Giản Ngộ Châu kì lạ như vậy cô cũng thấy khá thú vị, không kì lòng được lại muốn lao vào đùa giỡn, lúc lau người lại vờ như chậm lại, thỉnh thoảng còn dùng móng tay đâm đâm vào bắp thịt của anh.

Cuối cùng Giản Ngộ Châu cũng hiểu được cảm giác đau khổ khi bị giam cầm của các nhân vật chính trong tiểu thuyết rồi, Lục Phồn trêu chọc như thế mà vẫn phải gắng nhịn, đúng là đại biểu ưu tú của thân tàn mà chí khí kiên trung!!

Lục Phồn nâng anh ngồi dậy, lau phía sau lưng, Giản Ngộ Châu nghiêng đầu là nhìn thấy cằm cổ trắng nõn của cô, cả đường cong nơi cổ áo lúc ai đó cúi người.

Trong nháy mắt, đại não như muốn nổ tung. Yết hầu lại bất giác lặn lên lặn xuống, anh cảm thấy một luồng khí nóng tập trung xuống bụng mình, nhiệt độ cả người cũng theo đó dâng cao.

Lục Phồn không hề hay biết những thay đổi của anh, lau xong phía sau lưng, cũng như nhiều ngày trước, cô hôn nhẹ lên má anh một cái, biểu dương sự phối hợp của người này.

Đôi môi mềm mại chạm lên mặt mình chẳng khác nào chiếc lông chim êm ái đảo qua, cũng hết như cơn sóng thần ập vào lòng Giản Ngộ Châu lúc này.

Mẹ nó, giờ mà nhịn nữa thì không phải đàn ông!! Khóe miệng Giản Ngộ Châu mím lại, đột nhiên quay người, ôm chặt vòng eo của Lục Phồn, không buồn để tâm đến vẻ kinh ngạc hoảng hốt của cô, cứ thế ấn môi mình xuống.

Làn môi dịu dàng ướt át vừa tiếp xúc như thể một viên lửa đỏ rơi vào chảo nóng, chỉ trong nháy mắt đã bùng lên ngọn lửa hùng hực không cách nào ngăn nổi. Giản Ngộ Châu giữ chặt lấy gáy cô, vừa thô lỗ vừa mạnh bạo quần quýt triền miên.

Cơ thể ngửa ra sau, đầu của anh đụng phải tường như lại không có chút

cảm giác, chỉ lo gắng sức ôm người nào đó mà hôn, sức lực ấy như kiêu hân không thể nghiền nát người kia vào lòng.

Lục Phồn vừa muốn đối phó với sự xâm lược hùng hực nóng bừng của anh, vừa lo chân anh có chuyện gì, hai tay đỡ trước ngực cả buổi cũng không đẩy ra được, để mặc anh chiếm hết tiện nghi.

Đến nửa ngày sau, gió cuốn mây vùn mới tạm thời ngơi nghỉ, Giản Ngô Chân nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi kia từ từ liếm mát.

Lục Phồn cũng tỉnh táo lại giữa cơn ý loạn tình mê, cô hơi đẩy anh ra, nghiêng đầu sang nhìn thử chân anh: “Chân anh có sao không?”

“Không sao”.

Hình như anh hôn còn chưa đủ, cứ nhích lại gần, lần này Lục Phồn quyết định đẩy anh ra: “Chân gãy rồi mà không chịu ngoan đi. Nằm xuống nào”.

Giản Ngô Châu tiếc nuối thở dài thườn thượt. Với bầu không khí vừa rồi, nếu cơ thể không sao, chắc chắn anh sẽ đè Lục Phồn xuống dưới... quên đi, thế này cũng tốt rồi.

Đêm khuya, Giản Ngô Châu nằm trên giường tròng mắt nhìn trần nhà. Vốn cứ tưởng hôn rồi sẽ dập lửa được thôi, ai ngờ lửa càng cháy càng to. Không cách nào ngủ được, trong đầu toàn là những tưởng tượng mê người.

Thở dài một hơi, Giản Ngô Châu quyết định phải lừa Lục Phồn tới đây, dù sao ngủ sát bên cạnh còn tốt hơn là tự mình giải quyết vấn đề.

May mà Lục Phồn cũng chưa ngủ được, thấy tin nhắn của anh thì vội vàng xuống giường, lo lắng bật đèn lên: “Anh đau chân à?”

Giản Ngô Châu mặt không đỏ tim không đập đập: “Ừm, hình như vị trí không thoải mái”.

Lục Phồn đi xuống cuối giường, điều chỉnh lại vị trí cho anh: “Có khá hơn không?” Anh lắc đầu, mặt mày khổ sở, nhíu lông mày nói tiếp: “Nằm với anh một lúc”.

Lục Phồn thương anh bị đau, đương nhiên cô sẽ không từ chối, quay về phòng mình tắt đèn hòa đi, sau đó chui vào chăn của anh. Trong chăn rất ấm, càng tới gần anh càng cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ người kia. Lục Phồn tựa sát vào, nghiêng người nắm chặt tay anh rồi khẽ nói: “Nếu đau lắm thì uống một viên thuốc giảm đau nhé, bác sĩ nói không nên uống quá

thường xuyên, nhưng thỉnh thoảng một hai viên vẫn được”.

Giản Ngô Châu cũng nắm chặt tay cô, lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi, Lục Phồn còn tưởng là do đau mà chảy.

“Không cần đâu, thuốc giảm đau gây nghiện, anh có thể nhịn được”. Anh nghiêng đầu, nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt cô, thì thầm: “Em ở đây là tốt rồi”.

Lòng Lục Phồn rung động, cô vòng lấy hông anh, tựa đầu lên bả vai rộng lớn: “Ừm, em nằm cùng anh, anh ngủ đi”. Sao mà Giản Ngô Châu có thể ngủ được đây. Lục Phồn càng tới gần cơ thể anh lại càng thêm rối loạn, cuối cùng ngay cả hít thở cũng nặng nề khó khăn.

Lục Phồn cứ tưởng anh đang nhịn đau, nên không ngừng hôn nhẹ lên khuôn mặt người nào đó. Giản Ngô Châu nhân cơ hội đó, níu lấy cổ cô, sức mạnh ấy hoàn toàn không giống một bệnh nhân đang bị đau chút nào.

Lục Phồn thương anh nên không dám kháng cự. Trong bóng tối, tiếng thở dốc rõ ràng nặng nhọc, tình mê quần quýt, hơi thở vẫn vương. Kết thúc một nụ hôn nóng bỏng, lúc này Lục Phồn mới phát hiện ra tay anh đã chui vào váy ngủ của cô, nhẹ nhàng lướt khẽ trên da thịt. Lòng bàn tay của anh hơi chai chai, ma sát làm làn da sau lưng như tích điện, xông thẳng lên đại não, cô vô thức khẽ ưm một tiếng.

Giản Ngô Châu như thể được uống thêm thuốc lắc, vội vã ôm cả người cô lên người mình, tư thế thuận tiện, bàn tay to lớn càng làm càn trong quần áo người kia không còn gì ngăn cản.

Khuôn mặt Lục Phồn đỏ bừng như sắp nhỏ ra thành máu, cô sợ đụng tới chân anh, luống cuống muốn bò xuống: “Đừng rộn”. Giản Ngô Châu rên khẽ một tiếng, Lục Phồn hoảng tới mức không dám động đậy thêm. Anh kéo dài một lúc, làn da nhẵn mịn mềm mại đến không muốn buông tay: “Em đừng động thì anh sẽ không đau”.

Lục Phồn không còn gì để nói, giữa lúc cô còn đang do dự phân vân, Giản Ngô Châu đã ăn sạch đậu hu không còn lại chút nào. Không vừa lòng với va chạm bên ngoài, anh bắt đầu vừa xoa xoa bóp bóp, sức không mạnh, nhưng lại khiến người ta mềm nhũn nửa người. Lục Phồn cắn răng nói: “Anh, anh giả vờ”.

Giản Ngô Châu vô tội đáp: “Không có, chân anh đau thật”.

“... ”

Cô không nói nên lời, bởi vì cô cảm giác được nơi nào đó của anh đang bắt đầu rục rịch, kẻ sát bắt đầu mình, cảm giác rõ ràng đó khó có thể bỏ qua.

Mặt Lục Phồn nhìn đến đỏ bừng: “Anh...”

Giờ thì Giản Ngộ Châu đã hoàn toàn không biết xấu hổ là gì nữa: “Phản ứng sinh lí bình thường, em nên tìm hiểu một chút”.

Lục Phồn quyết định không dung túng cho người kia nữa, nhất quyết hất tay anh ra, sau đó xoay người nằm cách anh thật xa: “Ngủ”.

Giản Ngộ Châu yên lặng. Bây giờ tình hình của anh quả là khó khăn, vợ không chịu giúp, anh lại không thể tự đi vào vệ sinh ngâm nước lạnh, chẳng lẽ cứ thế này cả buổi tối”.

Nhân sĩ tàn tật không chiếm được yêu thương! Thế giới này không có tình yêu à! Giản Ngộ Châu cực kì đau khổ, thở một hơi thật dài.

Lục Phồn nằm một lúc lâu, tiếng hít thở bên cạnh vẫn nặng nề như thế, trong lòng cô giãy giụa một lúc lâu, cuối cùng cũng thức tỉnh quay lại, có hơi mất tự nhiên nhỏ giọng hỏi anh: “Nếu không, em dùng tay giúp anh...?”

Giản Ngộ Châu: “Không cần, anh biết em chê anh què, không muốn thân thiết với anh”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu: “Thật đấy, em không cần quan tâm anh, chắc nửa tiếng là ổn thôi”.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngộ Châu thở dài, chẳng khác nào chấp nhận số mệnh cực khổ bất công. Anh để nào kia dùng cả đời mình cho nghiệp diễn xuất: “trong xương đều là diễn”, muốn gạt người ta thì trước hết là phải gạt chính mình! Đây là chân lí đấy! Và hiển nhiên, Lục Phồn bị gạt. Cô cắn răng một cái, trực tiếp bắt đầu, kéo quần anh xuống.

Giản Ngộ Châu: “...”

****không thể miêu tả*****

Rốt cục thế giới cũng yên tĩnh, Lục Phồn rửa tay xong thì quay lại, nhìn người nào đó đang thỏa mãn mỉm cười, hai mắt như phát sáng cả lên, cứ

nhìn cô như vậy. Cô làm như không thấy, tắt đèn đi ngủ.

Giản Ngộ Châu bật cười khẽ gọi tên cô. Nhưng mà ai kia lại cứ bịt kín cả tai, nghĩ đến chuyện mình vừa làm lại đỏ bừng mặt mũi, tự trách sao mình lại phóng túng thế này. Giản Ngộ Châu thấy cô then thùng như vậy cũng không ép buộc nữa, vuốt ve mái tóc người kia rồi dỗ dành cô ngủ. Chỉ chốc lát sau, Lục Phồn dần dần buồn ngủ, cuối cùng cũng bất giác thiếp đi.

Ngày hôm sau, Lục Phồn xác nhận những đồ bỏ kia đều là hàng thật giá thật, bởi vì Giản Ngộ Châu sau một tuần bồi bổ, không phụ sự mong đợi của mọi người, ai kia đã chảy máu mũi đầy cả gói. Sau khi Giản Ngộ Châu tỉnh lại cũng thấy máu mũi lênh láng, anh nghĩ thầm, chắc chắn là do giấc mộng xuân tối qua thư thái quá đây.

Chương 43

Máu mũi chảy quá nhiều, Lục Phồn vừa nhìn đã hoảng, cho nên một tuần sau cũng không dám cho anh ăn đồ gì quá bổ nữa. Chỉ có điều cá lư xương cừu thì vẫn ăn, mặc dù có ai đó liệu chết không theo, rồi lại bày trò cách chức không đáng lấy một đồng, nhưng Lục Phồn kiên trì không lãng phí lương thực, nhất quyết ép anh ăn một tuần cá lư xương cừu.

Giản Ngô Châu cứ thế vượt qua một tuần dầu sôi lửa bỏng. Ngoại trừ ngày thứ nhất Lục Phồn nhẹ dạ đập lửa giúp anh, mấy ngày sau đó toàn phải tự mình chịu đựng. Cứ tiếp tục như vậy nữa thì bị bệnh mất!!

Mỗi ngày Giản Ngô Châu đều oanh tạc weibo của đại ca sĩ nọ, đại ca sĩ còn “săn sóc” gửi thêm cho anh một tuần thức ăn. Ha ha ha, nhân sĩ thương tật thì không có nhân quyền. Ăn liên tục một tuần liền, dù có ngon đến mấy cũng phát ngán, Giản Ngô Châu cứ tưởng Lục Phồn sẽ đổi món ăn, không ngờ ngày hôm sau lại tiếp tục nhìn thấy đĩa cá lư kho và xương dê hầm cay, anh muốn phun cả ngụm máu ra ngoài, bực bực bội bội chỉ vào đĩa thức ăn: “Vợ à, không phải em nói ăn chán rồi à?”

Lục Phồn đáp nhẹ như mây gió: “Đúng mà, vì thế em mới thay đổi món ăn cho mình, còn cái này là làm cho anh ăn”. Nói xong, cô bung tiếp mấy món dành cho mình lật đật đi ra. Lòng xào, thịt băm, cá hương thung chiên giòn,... Mùi thơm phảng phất, Giản Ngô Châu không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Lục Phồn đặc ý ngậm một miếng cá rồi híp mắt hưởng thụ.

Giản Ngô Châu nhìn lại đống cá lư trong chén của mình, lại nhìn cá hương thung của Lục Phồn, rốt cuộc không nhịn hơn được nữa, anh nghiêng người tới cắn nửa đoạn cá chiên phía ngoài.

Hàm răng hai người chạm vào cùng một nơi, Lục Phồn ngửa ra sau né tránh, cá đã bị anh ăn một nửa.

Rốt cuộc cũng được ăn một món khác ngoài cá lư xương cừu, Giản Ngô Châu cảm động muốn rơi nước mắt, vô cùng quý trọng nâng niu miếng cá chiên nhỏ vừa giành được.

Lục Phồn bật cười: “Ngon vậy à?”

Giản Ngô Châu nuốt xuống rồi nghiêng người sang, há miệng ra hiệu cô cho anh ăn.

Lục Phồn thấy khá buồn cười, gấp thêm một miếng lòng xào đưa tới bên miệng anh, anh vừa định cắn là lại chuyển đưa đi, miếng lòng già rơi vào chính miệng mình.

“Cơm trong chén mới là cơm trưa của anh, ngoan”. Cô vuốt ve tóc người nọ, cười vui vẻ trên sự đau khổ của người khác. Giản Ngô Châu cảm thấy nhất định mình phải chấn chỉnh lại uy nghiêm của một người chồng, nếu không Lục Phồn cứ bị nuông chiều thế này, có khi sau này còn cười lên đầu anh nữa đấy. Mới vừa quyết định xong, một giây sau, anh mềm mỏng nói: “Một miếng nữa thôi...”

Lục Phồn cảm thấy hình như Giản Ngô Châu càng sống càng thụt lùi, nhưng mà không thể không nói, trực nam làm nũng thế này, khụ, đúng là khó mà chống đỡ nổi.

Cô gấp một miếng lòng già lên, cho vào miệng anh. Hai người cứ anh một miếng em một miếng, giải quyết xong bữa cơm trưa. Lục Phồn nhìn anh thâm thù đại hận với món cá lư xương cừu như thế thì cũng không ép anh ăn nữa, hay là tặng cho Ngụy Gia Ngữ đi, cô bé đó mấy ngày nay toàn ở nhà ăn mì, người cũng sắp trương thành mì gói rồi.

Đảo mắt đã vào thu, Giản Ngô Châu đã có thể tự mình xuống giường, chống gậy đi lại trong một phạm vi nhỏ, vấn đề sinh hoạt cá nhân cũng thuận lợi hơn, nhưng mà về khoản tắm rửa anh vẫn kiên trì cho rằng mình không có năng lực để hoàn thành động tác có “độ khó cao” như thế, mặt dày mày dạn muốn Lục Phồn giúp anh.

Lục Phồn ở với anh đã lâu, da mặt cũng dày lên không ít, giờ đã có thể mặt không đổi sắc giúp anh cởi quần mặc áo.

...Thỉnh thoảng còn giải quyết thay ai kia... Lục Phồn cảm thấy mình đúng là “cô hộ lí tận tụy nhất trong lịch sử”, đáng được ghi công.

Ngày hôm nay hai người lại mặt đối mặt trên bàn ăn cơm, cuối cùng Giản Ngô Châu cũng có thể ăn uống bình thường, khẩu vị cũng tốt hơn, thỉnh thoảng lại gấp cho Lục Phồn ít rau, miệng lầm bầm: “Ăn nhiều một chút, em gầy quá, ôm toàn thấy xương”.

Gần đây Lục Phồn phải làm việc khá nhiều, một tháng giảm gần năm cân, trước mắt chương trình đang trong giai đoạn chuẩn bị, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một hơi, cũng định bù lại đồng thịt đã mất.

“Anh đừng gấp đồ anh không thích sang cho em”. Cô không kìm được nổi điên: “Anh là con nít mười tuổi đó chắc”.

Giản Ngô Châu nghiêm mặt nói: “Em không hiểu rồi, những thứ anh không thích ăn toàn là món nhiều dinh dưỡng, em nên ăn nhiều mới phải”.

Lục Phồn trợn trắng mắt lên, lười phải tranh luận với anh. Đột nhiên Giản Ngô Châu nghĩ tới chuyện gì đó, vờ hỏi như thể không quan tâm lắm: “Dạo này em có thích thứ gì không? Cái gì cũng được”. Lục Phồn sững sờ, bật cười nói: “Anh định lấy thân báo đáp để cảm ơn công chăm sóc của em đấy hả?”

Anh còn đàng hoàng trịnh trọng trả lời: “Nếu em có ý này thì anh đồng ý”.

“...Thôi đi”.

Anh chớp mắt một cái: “Em kén quá đi, cái này cũng không hài lòng à?”

“Có gì hay mà hài lòng?” Lục Phồn nhìn anh một cái, như kiểu trêu tức chọc anh: “Mười phút?”

Giản Ngô Châu cứng đờ: “...” Anh nhớ lại một lần tuần trước, buổi tối bi thảm nhất thế gian đó đã bị anh hoàn toàn xóa khỏi bộ não... có lẽ là do khó kìm nén quá, động tác của Lục Phồn lại quá bất ngờ, khiến anh không giữ được, cho nên trước thời gian... Vậy, mà, cô, áy, vẫn, nhớ!!!

Cô đã đồng ý là sẽ quên mà!!!

Tự tôn đàn ông như cảnh khô bị tàn phá đứt lìa, Giản Ngô Châu hận đến nghiến răng, khuôn mặt bất động từ trước đến giờ xuất hiện vẻ oán hận không cam lòng, anh chống chế: “Đó là vì bất ngờ!”

Lục Phồn bình chân như vại, đặc biệt hưởng thụ dáng vẻ thờ hỏn hển của Giản Ngô Châu: “Có một cô nhân từng nói, không nên quên bất kì chuyện ngoài ý muốn nào cả, nói không chừng đó là kết cục về sau”.

Giản Ngô Châu: “Cô nhân nào đó, anh muốn đi đốt tiền giấy cho ông ta”.

“Wal Ziji Sood”.

“Là ai vậy?”

Lục Phồn nhanh tay giành được miếng gà hấp muối cuối cùng trong đĩa:

“Anh đoán xem”,

“Cánh gà của anh! Anh muốn tới trung tâm gia đình phản ánh, em bắt nạt trọng phu tàn tật. Em đã nói một người ba miếng, cuối cùng anh chỉ ăn được có một miếng!”

Giản Ngô Châu cực kì đau lòng, khó khăn lắm mới thoát được đồng đồ bỏ đại thịnh dương khí, rốt cuộc mới có thể ăn no nê một bữa, cuối cùng Lục Phồn lại nhanh tay hơn anh, roẹt roẹt đã ăn xong ba miếng, còn nhân lúc anh quay đầu mà giành luôn phần của anh.

Cái gì còn có thể nhịn được, chứ cướp đồ ăn thì kiên quyết không nhịn! Dù có là vợ mình cũng không nhịn được! Anh nhất định phải tới trung tâm gia đình! Anh nhất định phải chân chính lại kỉ cương vợ chồng!

Lục Phồn nhả xương ra, lấy khăn giấy lau lau khóe miệng: “Ngoan, tự về giường chơi đi”.

Chỉ có một mình mình có ý chí chiến đấu, đồng chí tàn tật Giản Ngô Châu đành phải bắt đắc dĩ ngừng chiến tranh, quay về nằm trên giường. Tối nay nhất định phải đòi lại công bằng. Anh nghĩ. Và đương nhiên, kế hoạch của ai kia cũng hoàn toàn phá sản.

Từ khi động tác của anh càng lúc càng làm càn, Lục Phồn kiên quyết không chịu ngủ chung giường với anh. Giản Ngô Châu chờ đến mười giờ vẫn không thấy mặt người, khi đấy anh mới phát hiện hóa ra Lục Phồn đã về phòng cô rồi, để lại mình anh chần đờ đơn gối chiếc.

Lạnh lùng, thâm trầm. Ngày hôm sau, lúc Lục Phồn vừa rời giường đã nghe thấy tiếng từ trong bếp vang ra, cô vội vàng trông thêm áp bông, ra phòng bếp, Giản Ngô Châu đang chống gậy khó khăn đứng đánh trứng gà, cô hơi biến sắc: “Anh làm gì thế, đói bụng à?”

Cô giật lấy cái bát, đặt lên bàn rồi đỡ anh ra khỏi nhà bếp.

“Có phải ngay cả đánh trứng anh cũng không làm được đâu chứ”. Giản Ngô Châu nhìn Lục Phồn lo lắng như thế thì cũng thấy buồn cười, nhưng mà không làm trái ý cô, cùng đi ra khỏi bếp: “Mấy ngày nay em hay rời nhà sớm, bữa sáng cũng không ăn thì phải làm sao đây?”

Lục Phồn đỡ anh ngồi xuống ghế sa lon phòng khác: “Em mua ở ven đường được mà, anh đừng nghĩ lung tung, phải tỉnh dưỡng cho chân mau lành thì em đã cầu trời khẩn phật lắm rồi, được không?”

Giản Ngô Châu cười khê: “Được”. Sau đó anh lại tự bổ sung thêm một câu khác trong lòng: “Không mau lành chân thì sao có thể chinh phục em được đây?” Đương nhiên, Lục Phồn nào biết trong đầu ai kia toàn là những suy nghĩ đen tối, cất gậy cho anh xong, cô đưa điều khiển cho người nọ chuyển kênh.

“Hôm nay không tới đài truyền hình à?”

“Ừm”. Lục Phồn vươn người một cái: “Xế chiều em mới đi, em làm bữa sáng cho anh trước nhé, anh thích món gì?”

Giản Ngô Châu vui vẻ gật đầu, mắt dịu dàng trêu mếu: “Nghe em”.

Lục Phồn run run nổi da gà đầy người, lắc đầu một cái rồi xoay người vào bếp. Gần đây người này không bình thường cho lắm... Buổi chiều, Lục Phồn ngồi xem phim với Giản Ngô Châu xong thì tới đài truyền hình. Giản Ngô Châu ngồi trên ghế salon, nghĩ ngợi hồi lâu, rốt cuộc cũng quyết định đi trung cầu ý kiến của người khác.

Khoai tây hầm thịt bò: Lúc sinh nhật vợ mọi người làm thế nào?

Mỗ ca sĩ: Ăn cơm, ngủ

Khoai tây hầm thịt bò: Không rặng quà à?

Mỗ ca sĩ: Tự xem mình là quà luôn.

Khoai tây hầm thịt bò: ...

Mỗ ca sĩ: Ô, anh muốn đưa cũng không tặng được, một người tàn tật thôi mà, đừng làm trò gì nhé

Khoai tây hầm thịt bò: Nhanh góp ý cho tôi, cô ấy sắp về rồi.

Mỗ ca sĩ: Anh có thể tự mình hầu hạ, hiệu quả tuyệt vời, chắc chắn cô ấy không chịu nổi, nói không chừng còn chủ động nữa đấy.

Giản Ngô Châu rơi vào trầm tư.

Chủ động... Đúng thế, chân anh không động đậy được, nhưng nếu Lục Phồn có thể chủ động thì giấc mộng xuân của mình cũng có thể thành sự thật rồi! Quyển rũ, nhất định phải quyển rũ. Da mặt đã là gì, tự tôn đàn ông là cái thá gì, so với vợ chả là cái rắm.

Giản Ngô Châu quyết định xong thì chống gậy vào nhà chuẩn bị. Hôm nay là sinh nhật Lục Phồn, nhất định anh phải tặng cho cô một niềm vui bất ngờ.

Anh dương dương tự đắc nghĩ, có khi Lục Phồn muốn ngừng mà không ngừng được, có khi còn không rời khỏi anh nửa bước.

Trước giờ cơm tối, Lục Phồn quay về nhà, trước kia Giản Ngô Châu sẽ ngồi trên ghế sa lon chờ cô, ngày hôm nay lại không thấy bóng anh đâu. Lục Phồn đặt mấy món ăn vừa mua vào tủ lạnh thì nghe có tiếng người gõ cửa.

Không lẽ là chuyên phát nhanh? Cô đi ra mở thử, ngoài cửa thành linh vang lên tiếng pháo ruy băng nổ tung, sau đó là mấy tiếng hô không đồng đều cho lắm: “Sinh nhật vui vẻ”.

Lục Phồn choáng váng một lúc, dây ruy băng rơi trên đầu cô cả đống, nhìn cũng thấy buồn cười. Hứa Nghi Nhã hi hi ha ha phải giúp đi: “Xem vẻ ngờ ngẩn của chị kìa, không lẽ chị quên sinh nhật mình rồi à?”

Trần Dịch cười nói: “Chắc chắn là quên rồi, nhưng mà chúng ta sẽ không quên sinh nhật hai tám tuổi của cô đâu hahaha”

Phương Duệ cũng trêu theo: “Chúc mừng cô cách ba mươi chỉ còn thêm một bước”.

Lục Thời giờ chiếc bánh ga tô hai mưon bốn tác lên: “Chị, em mua bánh gato chocolate chị thích nhất đây này”.

Nguy Gia Ngữ cũng xách một cái túi lớn: “Chị Tiểu Phồn, em chọn quà mấy ngày luôn đó, hỏi Lục Thời rất lâu, hẳn mới chịu nói cho em biết chị thích cái này”.

Lục Phồn quên sinh nhật mình thật, nhìn thấy bạn bè em trai đều nhớ cả, trong lòng cũng cảm động không thôi: “Cảm ơn...”

“Cảm ơn gì chứ, không cần khách sáo”. Hứa Nghi Nhã trực tiếp đi vào: “Hôm nay có ăn uống đàng hoàng không?”

Lục Phồn giờ mới nhớ ra, giời ạ, Giản Ngô Châu ở đây!!!

Cô đang định rủ mọi người ra ngoài, Lục Thời liền ngăn lại, cười không có ý tốt, thấp giọng nói: “Sớm muộn gì cũng có ngày anh rể phải lộ mặt ra mà, chị, chị đừng kim ốc tàng kiều nữa, anh rể là tiểu thư khuê phòng sao, nào có ai không nhận ra đâu chứ”.

Lục Phồn dờ khóc dờ cười: “Tàng kiều cái rắm, có phải em cố ý dẫn họ tới không?” Lục Thời giơ hai tay lên, vô tội nói: “Em không có, là chị Nghi Nhã nói, muốn ăn đồ chị làm”. Lục Phồn nguýt cậu một cái dài, định để họ ở phòng khách rồi vào nhà tìm Giản Ngộ Châu thử. Dù sao sớm muộn gì hai người cũng phải công khai, nói chuyện với bạn bè cô trước cũng tốt. Nhưng mà cô còn chưa tới cửa, người bên trong đã mở cửa đi ra, kèm theo đó là tiếng cười trầm thấp khàn khàn: “Em yêu về rồi sao”.

Sau khi Lục Phồn thấy rõ, cả người đều ngẩng ngấn đờ ra. Giản Ngộ Châu mặc một chiếc áo màu xám tro bó người cổ áo khoét sâu hình chữ V, áo mỏng bó sát vào làn da, cổ sâu đến tận bụng, hoàn toàn miêu tả rõ ràng cơ ngực hoàn mỹ của người kia. Phía dưới là chiếc quần jean eo thấp, lưng quần như kiều sẽ sắp rơi xuống liền, eo nhỏ lộ ra ngoài hoàn toàn, và cả đôi chân dài đầy mê hoặc.

Không chỉ như vậy, vì quần quá chật, nơi nào đó cũng hết sức rõ ràng, phác họa đến mức người ta không muốn chú ý cũng không được.

Nhìn kĩ lại thì hình như anh ấy còn làm tóc và mặt nữa, mái tóc để nghiêng qua trước trán, vừa hỗn độn nhưng lại rất đẹp trai.

Trước kia râu ria xồm xoàm giờ cũng cạo hết sạch sẽ, khuôn mặt đường nét mà góc cạnh. Đôi mắt sáng rực lười biếng liếc ngang qua, quả thực có thể hút hồn người.

Gợi cảm mà quyến rũ, Lục Phồn choáng váng, toàn thể mọi người trên ghế sa lon cũng choáng váng. Không khí như đọng lại, bốn phía rơi vào yên tĩnh. Một hồi lâu sau, Giản Ngộ Châu là người đầu tiên phản ứng lại được, anh cố gắng kiềm chế khóe miệng đang co giật, vận dụng hết toàn lực để trấn định, rồi gật đầu khẽ với mọi người, sau đó dựa tường lê lét vào trong.

Rầm một cái, đóng sầm cửa lại. Mọi người hoàn hồn trong nháy mắt.

Về mặt Lục Phồn cũng phức tạp cực kì, trong lòng như có 10 ngàn con fuck your mother chạy qua, ngơ ngơ ngấn ngấn.

Hóa ra lúc Tử Trục Nam ở nhà tự chơi một mình là thế này sao!! Sao anh không cởi sạch rồi chạy ra luôn chứ!!!

Chương 44

Trên ghế sa lon, mọi người đều như thể bị sét đánh ngang qua, vẻ mặt không sao tin nổi, cằm còn sắp rơi xuống đất. Lục Phồn lúng túng cực kì, đủ thứ cảm xúc và còn cả chút xấu hổ khó nói thành lời. Chắc họ không nghĩ cô và Giản Ngộ Châu ở nhà sẽ hay chơi thế này đâu nhỉ... Đừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng xấu hổ. Hứa Nghi Nhã là người phản ứng đầu tiên, cô ấy phì ra một câu thô tục: “Mẹ nó, Lục Phồn, cậu với Giản Ngộ Châu bao giờ thế hả?”

Mấy người khác cũng kịp định thần, mồm năm miệng mười nhào nhào cả lên, Lục Phồn đau đầu đáp: “Tôi sẽ giải thích với mọi người sau, cứ ngồi uống nước trước đi đã”.

Nói xong, cô trốn luôn vào phòng giản Ngộ Châu, cuối cùng tai cũng được yên tĩnh một lúc.

Giản Ngộ Châu đang ngồi ở trên giường, tay đỡ trán, hình như đang nghiêm túc suy nghĩ về nhân sinh. Lục Phồn miễn cưỡng nhin cười, nhưng đáng tiếc là lúc lên tiếng vẫn nghe thấy rung rung: “Anh... làm gì thế?”

Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng đưa mắt liếc nhìn cô một cái, như kiểu không nghe không nhìn. Anh bỏ hết mặt mũi, hạ hết tự tôn để đi quyến rũ vợ, cả đời chắc chỉ mỗi lần này, vậy mà lại bị một đồng người xa lạ nhìn thấy...

Lục Phồn vừa buồn cười vừa đau lòng, lấy một bộ đồ trong tủ quần áo ra: “Nhanh thay đồ đi, đừng để mọi người cười nữa, đại minh tinh đang khập khiễng chân mà còn bày trò, anh thích chơi thật đấy”.

Giản Ngộ Châu uể oải rũ vai: “Sao em không nói hôm nay bạn đến?”

Nếu anh mà biết, anh sẽ mặc đồ đẹp trai một chút, ít nhất cũng không màu mè như bộ đồ hiện tại... anh thấy hình như mình bị thiếu năng mất rồi...

“Em không biết thật mà, em quên mất hôm nay là sinh nhật mình, họ cũng không nói một tiếng đã tới rồi”.

Cô dừng một chút, đột nhiên cúi người xuống, sát gần mặt anh, cười cong cả mắt: “Anh.. định lấy thân báo đáp thật đấy à? Mặc đồ đấy để quyến rũ em sao?”

Giản Ngộ Châu giả vờ trán định: “Không có”.

Tính Lục Phồn là vậy đấy, lúc Giản Ngô Châu không biết xấu hổ thì cô thẹn thùng, lúc Giản Ngô Châu xấu hổ thì cô lại mặt trời, giờ nhìn thấy Giản Ngô Châu ngượng ngùng ra mặt, cô lại ngả ngón đưa tay nâng cằm anh lên, sau đó cà lơ phớt nói: “Yêu tinh à, còn không chịu thừa nhận đi. Nói thật, anh thành công rồi đấy, đáng người được lắm”.

Nói xong, cô vuốt ve khoảng da thịt hở ra trước ngực anh, cười ha hả. Lúc này Giản Ngô Châu mới ngó ra mình đang bị đùa giỡn, tự dung lại thấy dở khóc dở cười, muốn kéo cô tới dạy dỗ một trận, nhưng bị cô né được: “Nhanh thay đồ nào”.

Hiếm khi Giản Ngô Châu táo bạo một lần, phô diễn hết dáng người ra mà lại bị nhiều người thấy được, trong lòng Lục Phồn cũng khó chịu không kém, cô nghĩ đúng là Lục Thời nói trúng rồi, cô đang kim ốc tàng kiều đây.

Giản Ngô Châu bị cô đùa giỡn thì trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu, hận không thể kéo cô lại mà hôn hít một hồi, nhưng mà thái độ của Lục Phồn kiên quyết quá, anh đành phải hậm hực cời đồ ra.

Cởi áo trên, cả người chỉ còn một chiếc quần jean bó sát. Trên dưới gì cô cũng nhìn hết rồi, nhưng mà lúc đó lòng cô sáng như gương, bây giờ cái dáng vẻ nửa che nửa mặc thế này trông Giản Ngô Châu còn gợi cảm hơn rất nhiều.

Lục Phồn không cầm lòng được, bịt mũi định rút lui ra ngoài trước, vừa mở chốt cửa ra, người bên ngoài lại ngã nhào vào toàn bộ, ai a ui a cả đống.

Lục Phồn: “...”

Giản Ngô Châu lập tức lấy áo che người, giống hết như cô dâu nhỏ chịu nhục, vẻ mặt vô cùng thâm trầm.

Mọi người: “Haha, hahahah, đi ngang qua, ngang qua thôi, hai người tiếp tục, tiếp tục...” Sau mười phút, rốt cuộc mọi người cũng hội tụ trong phòng khách. Giản Ngô Châu không hổ là ảnh đế, thay đổi trang phục xong như thoát thai hoán cốt, chuyện lúng túng vừa rồi cũng như thể nó chưa từng xảy ra, lấy tư thái chủ nhà ôn hòa chào hỏi mọi người mờ uông trà ăn vặt.

Hóa ra đàn ông cời đồ ra mặc đồ vào lại khác nhau đến vậy.

Anh bình tĩnh thong dong, mà mọi người lại lúng túng tìm tòi. Mặc dù là thế, được đại minh tinh rót trà họ vẫn thấy có hơi gò bó, đặc biệt là Lục Thời, sao cậu lại cảm giác như Giản Ngô Châu mới là chủ nhân căn nhà này

vậy, còn cậu là người ngoài tới đây??

Lục Phồn và Giản Ngô Châu người bên ngoài người bên trong, người phòng khách người phòng bếp, phối hợp nhìn nhàng, rất có phong cách phu thê. Sau khi Giản Ngô Châu khiến bạn bè của Lục Phồn hoàn toàn tin tưởng vào câu chuyện tình yêu truyền kì đầy màu sắc của hai người, Lục Phồn cũng vừa làm cơm tối xong, bắt mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Trên bàn bày toàn món ngon, mọi người vội vàng lấy đũa gấp gấp ăn ngấu nghiến. Lục Phồn và Giản Ngô Châu ngồi cạnh nhau, nhìn anh làm vẻ như chủ nhà bắt chuyện với mọi người ăn cơm, trong lòng cô lại không khỏi buồn cười. Lúc mới bắt đầu mọi người còn không dám ngồi yên, nhưng mà dáng vẻ ôn hòa lịch sự của người nọ cũng giảm bớt khoảng cách ít nhiều, ăn xong một bữa cơm, mọi người đều có thể cười nói tán gẫu với anh thêm mấy câu.

Sau khi ăn xong, Lục Phồn đỡ Giản Ngô Châu về phòng, anh vẫn chưa hoạt động trong thời gian dài được, hơn nữa giờ ngoài kia nhiều người như vậy, nằm trên giường vẫn an toàn hơn hết.

Lục Phồn chuyển mấy quyển ngôn tình anh muốn sang hết tủ đầu giường: “Lúc ăn bánh ngọt em sẽ quay lại gọi anh”.

Giản Ngô Châu giang hai tay ra: “Ôm một cái”.

Lục Phồn mím môi cười, cúi người nằm ngoài trước ngực.

Giản Ngô Châu buồn bực bật cười một tiếng, siết chặt hai tay, hai người lẳng lẳng ôm nhau một lúc, Lục Phồn mới nói: “Hôm nay... cảm ơn “đại lễ” mà anh chuẩn bị cho em nhé, sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?”

Anh có vẻ đặc ý: “Cái gì của em anh cũng biết hết”.

“Thôi lắm”. Dù nói như thế nhưng mắt cô đã cong cong mỉm cười. Giản Ngô Châu nhíu mày: “85, 60, 85”.

Lục Phồn: “...”

“Gần đây gầy quá, tháng trước còn lớn hơn một chút”.

Anh đường hoàng trịnh trọng: “Anh nghe nói con gái mà gầy thì gầy ngực trước, cái này đúng thật”.

Lục Phồn: “...” Từ sáng tới tối anh chú ý cái gì đấy hả!!

Giản ngộ Châu kéo cô lại, hôn từ tóc xuống mặt, rồi ấn vào làn môi ấm áp: “Sinh nhật vui vẻ”.

Lục Phồn nhắm mắt lại, chủ động ngẩng đầu lên đón nhận, chỉ là một tiếp xúc đơn giản, nhưng lại làm con tim hai người dậy sóng. Cô từng cảm thấy cuộc sống độc thân không có gì không tốt, tự do thoải mái, không cần phải chăm sóc ai, nhưng khi gặp được anh rồi, cô mới phát hiện tuy cuộc sống một mình tự tại thật đấy, nhưng dù sao cũng thiếu điều gì đó, mãi đến khi người này xuất hiện, mới lấp đầy khoảng trống kia đi.

Từ này về sau, tất cả những sướng vui đau buồn, chúng ta đều có thể vui vẻ chịu đựng. Hai người vui vẻ ngọt ngào một lúc, Lục Phồn mới thấy cứ vất người ta ở ngoài như vậy thì không tốt cho lắm, khi đó mới đi ra khỏi phòng. Ánh mắt lúc mọi người nhìn cô có mấy phần vi diệu.

Hứa Nghi Nhã: “Nói vậy thì mình đúng là bà mối rồi. Nếu không có mình thì hai người sao thành được.”

Lục Thời: “Chị nói xem, chồng quan trọng hơn hay em quan trọng hơn.”

Ngụy Gia ngữ: “Chị Tiêu Phồn, không phải tình yêu chân thành của chị là Xuyên Xuyên mà. Thế giới biến đổi khôn lường, sao chị lại ở cùng với người đối đầu với Xuyên Xuyên?”

Trần Dịch: “Haiz, cô gái này giấu kỹ ghê. Gì mà vẫn độc thân chứ, hóa ra đã cặp đôi cả rồi”.

Phương Duệ: “Cô gái tôi từng theo đuổi giờ lại ở cùng với thần tượng của tôi... Tôi cần yên tĩnh một lúc”.

Lục Phồn dờ khóc dờ cười: “Mọi người đừng nhìn tôi như thế, tôi ngại đấy”.

Hứa Nghi Nhã đẩy cô xuống ghế sa lon: “Thẳng thẳng sẽ được khoan hồng! Cầu kết từ bao giờ? Ai nói trước? Đến giai đoạn nào rồi?”

“Đối phương từ chối trả lời thì sẽ ném cho cô một bao thức ăn cho chó”.

“...”

Ở đây mọi người đều là “chó độc thân”, ai cũng vội vàng ôm tim, như kiểu vừa chịu đựng một đòn đau nghiêm trọng.

Bởi vì đôi tượng của mình khá đặc biệt, cho nên Lục Phồn không chịu nói, họ cũng không bám đòi, cũng bảo đảm không nói chuyện này với ai, đương nhiên Lục Phồn tin tưởng họ, trong lòng cũng cảm ơn sự trượng nghĩa bạn bè.

Hơn mười giờ mới ăn bánh ngọt xong, mọi người nhao nhao muốn đi buổi tối lại cho hai người, vì thế liên tiếp cáo từ. Còn Lục Phồn và Lục Thời ở lại, để cậu ngủ trong phòng mình, cô đành phải vào phòng của Giản Ngô Châu. Lục Thời lạnh mặt: “Em không muốn nghe tiếng gì kì lạ đâu nhé”.

“...”

Ngụy Gia Ngữ vẫy tay: “Nhà tôi có cái giường trống, dọn dẹp là ngủ được rồi”. Lục Thời kiên quyết thu dọn quần áo sang nhà Ngụy Gia Ngữ.

Lục Phồn ra vẻ mình hết sức vui mừng. Dù sao cô vẫn thấy em trai mình rất hợp với Giáp Ngư, nhưng mà hình như hai người không có cảm giác gì với nhau, lúc gặp mặt chỉ toàn chơi game với cướp đồ ăn vặt, như trẻ con vậy đây.

Nói không chừng ở chung cũng có chuyện xảy ra nhỉ? Cô bé Ngụy Gia Ngữ này cô rất thích, điền kiện gia đình tốt, nhưng cô bé vẫn cố gắng làm việc, không sợ khổ, tính cách cũng ngoan, Lục Phồn còn lo em trai ngốc nhà mình không lọt vào mắt người ta nữa.

Vì thế khi Lục Thời rời nhà, cô vui vẻ đóng rèm cửa một tiếng.

Lục Thời: “...”

Được lắm, đồng chí Lục Phồn, chị sẽ vĩnh viễn mất đi em trai bảo bối nhất của chị đây.

Giờ Giản Ngô Châu đã có thể vào bồn tắm tắm rửa, chỉ cần vắt chân ra ngoài là được.

Chờ anh tắm xong, Lục Phồn lại đỡ anh về giường, lúc này mới thoải mái đi tắm. Hôm nay khá mệt, được ngâm nước nóng thì quả là thư thái. Cô cũng hơi buồn ngủ, đến khi nước nguội rồi mới rửa hết xà phòng, mặc quần áo quay về phòng.

Hình như Giản Ngô Châu đã ngủ thiếp đi rồi, khép mắt không hề động đậy. Lục Phồn rón rén lên giường, tắt đèn, đang định ngủ luôn, ai ngờ vừa mới nằm xuống Giản Ngô Châu đã kéo cô sang, hai người dán chặt.

“Sao anh còn chưa ngủ?”

Giản Ngô Châu miễn cưỡng đáp: “Còn chưa tặng quà sinh nhật cho em mà, sao mà ngủ được”. Lục Phồn không kịp nói gì đã bị anh chặn lại. Không biết tại sao, giữa đêm tối anh lại có thể chuẩn xác tìm được môi cô. Mút mát trần trọc, vôi vàng không giống với anh lúc ngày thường, hình như lần này anh dùng hết kiên trì, từng chút từng chút một, muốn dùng dụ dàng để khiến Lục Phồn mềm nhũn ra.

Cảm giác được anh lấy lòng như vậy, Lục Phồn không nhìn được bật cười, cũng ngoan ngoãn nằm yên, xem thử anh có thể làm gì.

Giản Ngô Châu ôm cô lên người mình, cô định gáy người kia, môi lưỡi thăm dò tìm kiếm, hơi thở nóng bỏng quấn quít, như thể bao nhiêu cũng không đủ cả, mãi đến khi hai người cùng thở dốc, bờ môi dính chặt mới dần tách ra.

Lục Phồn mềm nhũn nằm trước ngực anh, Giản Ngô Châu càng thuận tiện đưa tay chui tọt vào áo ngủ của người nọ, từ từ vuốt ve phần da thịt bên eo.

Lục Phồn không ngăn lại, mãi đến khi tay anh dần dời lên, bao lấy nơi nào đó, cô mới giật mình giật giật. Giản Ngô Châu thấp giọng: “Anh chưa khỏe nên chưa phục vụ em tốt được?”

Giọng của anh rất khàn, nhưng lại quyến rũ vô cùng tận. Mặt Lục Phồn đỏ lên. Nghe tiếng anh cười khẽ: “Đừng xấu hổ, cứ để cho anh. Em sẽ thoải mái mà”.

Vừa nói, bàn tay khác đã trườn dần xuống dưới. Lục Phồn chôn đầu vào vai anh, sợ đến không dám thở.

Đầu tiên Giản Ngô Châu nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi cô, mãi đến khi cảm giác cả người cô dần dần thả lỏng, anh mới cẩn thận tiến về nơi nào đó.

Lục Phồn ôm sát cổ anh, vô thức kẹp chặt hai chân. Anh thấp giọng cười: “Thả lỏng nào, anh sẽ nhẹ thôi”.

Lục Phồn nhắm chặt mắt, bởi vì căng thẳng quá mức, hai chân cũng bắt đầu run run, Giản Ngô Châu đành phải vừa kết hợp xoa nắn bên trên, vừa dụ dàng tấn công phía dưới. Đầu ngón tay kích thích làm cả người Lục Phồn run rẩy, anh lại từ bên ngoài tiến vào trong.

Xã hội hài hòa theo anh là sẽ được

Lục Phồn nằm nhoài trên ngực anh, thở dồn dập ngắt quãng, mãi một lúc lâu còn chưa bình tĩnh nổi, cơ thể vẫn run run, Giản Ngộ Châu cũng chưa lấy tay ra, có lẽ rất muốn xem dáng vẻ ngại ngùng khép chặt mắt của cô, mở miệng ra là giỡn: “Quần ướt mất rồi”.

Lục Phồn đỏ cả mặt: “Anh im đi”.

Giản Ngộ Châu cười khẽ không ngừng, nghiêng đầu hôn miết lên gò má, lên môi.

Chương 45

Ngày Giản Ngô Châu đi gỡ thạch cao ra, Lục Phồn không đi cùng, một là số fan biết được tin này chạy tới bệnh viện quá nhiều, người chen người chực đầy chật kín, hai là ngày đó đúng dịp chương trình thử nghiệm lần đầu tiên.

Lục Phồn chờ chuyên gia trang điểm thay trang phục xong mới cúi đầu load mở weibo, mò ra một mớ fan đang túc trực ở bệnh viện mà Giản Ngô Châu chữa trị, vào lúc này, có rất nhiều bức hình được tung lên weibo, cô nhìn kĩ từng cái một để giết thời gian.

Giản Ngô Châu được cô nuôi mập mập lên rồi, không phải chỉ mình cô thấy vậy. Chỉ mới hai mươi phút ngắn ngủi, #Giản Ngô Châu mập lên# đã trở thành top tìm kiếm weibo, fan hâm mộ có người trêu chọc có người chế nhạo, khu bình luận của anh cũng trở thành nên giao chiến ra tay.

Lục Phồn vừa đọc vừa cười thầm liên tục. Cô nhớ trước đây không lâu, anh còn ôm cô thở dài: “Anh thấy gần đây hành động không linh hoạt chút nào, mỗi ngày chỉ có ăn rồi ngủ, nặng lên không ít đâu”.

Thực ra cũng không phải mập gì lắm, chỉ khoảng mười mấy cân thôi(*)... Lục Phồn không đành lòng đả kích anh thêm nữa.

(*) Cân bên Trung bằng 1/2 kg.

Giản Ngô Châu ưu sầu mấy ngày, cô cũng an ủi mấy ngày, bảo đảm mãi là dù anh có biến thành mặt trăng tròn bụng bia đi nữa cô vẫn cần anh, khi ấy Giản Ngô Châu mới yên lòng, tiếp tục sa đọa.

Lục Thời không nhìn nổi, một đại minh tinh khỏe mạnh nói mập là mập, có muốn tiếp tục làm việc trong ngành giải trí nữa không thế?!

Giản Ngô Châu: “Hết cách rồi, nếu không em cứ thử ba tháng nằm trên giường đi, mỗi ngày còn được ăn ngon nữa?”

Lục Phồn cũng không quá để tâm đến vấn đề này, Giản Ngô Châu đâu phải người dựa vào mặt kiếm cơm ăn, hơn nữa mập cũng có thể gây lại mà. Cô nhớ có ngày nào đó trong lúc vô tình mình có nói hồng Giản Ngô Châu giờ nhiều thịt ghê, Giản Ngô Châu đinh ninh là cô chê anh, kiên quyết tuyệt thực một ngày, Lục Phồn phải dỗ mãi mới chịu hạ xuống. Chờ khi chân anh

ngồi xuống phía sau khu giám sát, ra hiệu cho cô.

Tiết mục bắt đầu. Dưới sân khấu có một số fan chạy được vào hội trường, trốn tận trong góc, sợ bị người ta phát hiện lại đuổi ra, nhìn người trên kia đang thông dong trình bày, nhưng không hề mất đi vẻ hài hước, mắt ai nấy đều lóe sáng cả lên.

“Phiền Phiền đúng là đẹp quá oa oa oa trái tim bé nhỏ của mình ngừng đập mất thôi!!”

“Nữ thần hơn một năm, sau này có thể xem được trên đài truyền hình rồi, vừa hãnh diện vừa đau lòng QAQ”.

“Tôi muốn là con trai, dù phải dính chặt cũng phải theo đuổi cô ấy”.

Sợ ảnh hưởng tới trật tự, mọi người nói chuyện với nhau đều phải nhỏ tiếng hết mức, thế nhưng khuôn mặt phấn khích thì đỏ bừng cả lên.

Sau khi Lục Phồn rời khỏi LX, yên lặng suốt mấy tháng, không có tin tức mới trên weibo, những người hâm mộ của cô buồn rầu không kể xiết, trước đây không lâu mới biết được tin cô kí kết với đài truyền hình, những người hâm mộ đều vui mừng phấn khởi, nhưng cũng sợ phong cách của cô sẽ phải thay đổi theo đài truyền hình.

May mà, đứng trên sân khấu vẫn là người mà các cô quen thuộc. Mấy người họ lục tục chụp vài bức ảnh và video, lén lút đăng lên blog, Lục Phồn không hề biết trên blog đã xảy ra sóng gió vì mình như thế nhau, sau khi quay xong chương trình, cô thở dài một hơi, chuẩn bị xuống sân khấu nghỉ ngơi một lúc, Phương Duệ đi tới vỗ tay: “Trạng thái rất tốt! Biểu hiện của cô còn tốt hơn tưởng tượng của tôi nhiều ấy”.

Lục Phồn mỉm cười: “Cảm ơn đã khen ngợi, sau này còn phải làm phiền anh mà, buổi tối tôi mời ăn cơm nhé”.

Phương Duệ cười ha hả, vội vàng xua tay: “Nghĩ lại đã, vị kia nhà cô ghen ghê quá, tôi nói với cô một câu mà còn phải lo nom nớp này, không dám đi ăn cơm đâu”.

Lục Phồn nghe thế thì bật cười. Đúng thế thật, Giản Ngô Châu đúng là cực kì cẩn thận, trong mắt anh, những người đàn ông khác nhìn cô một cái là có ý với cô, Lục Phồn phản bác, anh lại nói chắc như đinh đóng cột, cô không hiểu gì đàn ông cả. Lâu dần Lục Phồn cũng lười để ý đến anh, cứ kệ anh dần vật đi.

“Vậy được, lần sau đi, tôi gọi mọi người tới nhà tôi liên hoan”.

“Được”.

Buổi quay thử nghiệm kết thúc đã hơn bốn giờ chiều, Lục Phồn ngồi phía sau sân khấu tháo trang sức thì nhận được điện thoại của Giản Ngô Châu, thế là cầm điện thoại đi vào phòng rửa tay.

“Alo? Anh mới từ bệnh viện về à?”

“Ừm, về đến nhà rồi, bao giờ em về? Không thì hôm nay anh làm cơm tối nhé?”

“Không cần đâu, em sắp về rồi đây, anh mới gỡ thạch cao, nghỉ ngơi mấy ngày nữa đã”.

Hai người nhỏ tiếng nói mấy câu, rõ ràng không bao lâu nữa là gặp nhau, nhưng vẫn không nở đập máy. Lúc này, một người phụ nữ từ bên ngoài bước vào, Lục Phồn quay đầu nhìn lại, là Ngô Lâm Hủy: “Em cúp trước, sắp về rồi. Ừ, bye bye”.

Cắt điện xong, Ngô Lâm Hủy chủ động lại nói chuyện với cô: “Chúc mừng cô, nghe nói chương trình thử nghiệm rất thành công, quản lí khen lắm đấy”.

Lục Phồn mỉm cười: “Cảm ơn”.

Qua mấy tháng tiếp xúc, Lục Phồn có thể cảm giác được Ngô Lâm Hủy có địch ý với mình, không nghi ngờ chút nào, có lẽ là vì hiểu lầm quan hệ giữa cô và Phương Duệ.

Trước kia đúng là Phương Duệ có theo đuổi cô, nhưng từ sau khi biết cô có bạn trai thì không còn suy nghĩ đó nữa, giờ hai người chỉ là bạn bè đơn thuần, nhưng mà Ngô Lâm Hủy không tin. Quan hệ giữa Lục Phồn và cô ấy cũng không phải quá tốt, đương nhiên cô cũng không muốn chạy theo giải thích cái gì, cứ kệ cô ấy thích nghĩ gì thì nghĩ.

“Hôm nay lúc cô quay chương trình thử nghiệm, Phương Duệ làm đạo diễn à?”

Xem kìa, quả nhiên tới rồi, Lục Phồn cười khở trong lòng, để tránh những tình huống tương tự xảy ra, cô vẫn giải thích: “Là giám đốc sắp xếp. Nếu không có cơ hội nghỉ ngơi, ai lại muốn làm việc chứ?”

Ngô Lâm Hủy ừ một tiếng, không biết có nghe lọt tai không.

Lục Phồn đang chuẩn bị rời đi thì Ngô Lâm Hủy lại lên tiếng: “Cô vừa tới không lâu, quan hệ không nhiều, có cần giúp đỡ thì cứ nói tôi, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp, có thể giúp thì sẽ giúp. Đúng rồi, tôi có mời Thẩm Uẩn Xuyên tháng sao làm khách mời chương trình, nghe Diêu Tĩnh nói cô hâm mộ cậu ta lắm, nếu muốn tới xem thì tôi sẽ giữ chỗ cho”.

Lục Phồn đáp tinh bơ: “Cảm ơn, tôi nhớ rồi”.

Trước đó cô đã nghe Diêu Tĩnh nhắc tới chuyện này rồi nên cũng không có gì kinh ngạc nữa. Nhưng mà nói thật, cô cũng muốn mời Xuyên Xuyên làm khách mời, không biết phải bao lâu nữa mới có tư cách đó _(: 3 ∩ ∠)_

Chương 46

Lúc Lục Phồn về đến nhà, trên bàn ăn đã dọn sẵn ba món, Tiểu Trương và Trần Tiêu đang ngồi trên ghế sa-lon xem ti vi: “Lục Phồn về rồi à?”

Cô ừ một tiếng rồi đi vào nhà bếp, thấy Giản Ngô Châu đang đeo tạp dề xào rau: “Không phải em nói anh cứ nghỉ đi mà”.

Giản Ngô Châu quay lại nhìn cô một cái: “Nằm trên giường lâu nên muốn hoạt động một chút. Bác sĩ nói các hoạt động thích hợp cũng có ích lắm”.

“Hả, vậy thì tốt”. Lục Phồn lấy một chiếc tạp dề khác: “Em giúp anh, còn mấy món nữa?”

“Còn gỏi trộn với khoai tây hầm thịt bò”.

Lục Phồn cười nói: “Anh cũng thích khoai tây hầm thịt bò à?”

“Ừm”. Anh cúi đầu thái rau, rồi dùng một chút: “Cũng?”

“...” Đương nhiên Lục Phồn không thể nói Xuyên Xuyên cũng thích ăn món này, nếu không thùng giấm trong nhà sắp lật luôn ra mất.

Cô cho thịt bò vào nồi hầm lên, Giản Ngô Châu đột nhiên ôm cô từ phía sau, Lục Phồn nghiêng đầu, khoe miệng cong cong: “Sao thế?”

Giản Ngô Châu chôn mặt bên cổ cô, hít một hơi thật sâu: “Hôm nay anh thấy trên blog có hình em, đẹp thật”.

Lục Phồn mới hiểu ra là anh nhìn thấy mấy bức hình các fan chụp trộm khi cô đứng trên sân khấu, cô cười khẽ thành tiếng, xoay tay lại vỗ vỗ vào đầu anh: “Khéo thế, hôm nay em cũng thấy trên blog có hình của anh”.

Giản Ngô Châu mập lên trở thành đề tài hot nhất trong ngày, từ sớm đến muộn cô cứ cười không ngừng, hình như chính Lục Phồn cũng quên mất mình là người đã nuôi anh mập mập như bây giờ, cô vào blog nhỏ, còn tàn nhẫn bôi đen anh một hồi.

Một antifan xuống chức sao có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy chứ. Có lẽ Giản Ngô Châu cũng biết mình đã trở thành đề tài nóng trên blog hôm nay, mặt anh trầm xuống, há mồm ngậm chặt bên cổ cô.

Lục Phồn thấp giọng: “Nói chuyện cẩn thận, đừng hờ chút là cắn em”.

Đây là một đặc điểm kì lạ nữa của Giản Ngô Châu mà cô mới phát hiện. Anh rất thích cắn cô, cắn tai, mu bàn tay, mũi, chỗ nào cắn được đều cắn hết. Lấy răng day day phần da đó, sau đó đưa lưỡi liếm một cái, mút một cái, nhiều lần Lục Phồn bị anh chọc cho vừa nhột vừa buồn cười, không biết tại sao anh lại muốn chơi trò này nữa.

Đúng như dự đoán, Giản Ngô Châu chẳng những không buông hàm răng ra mà còn liếm liếm một hồi. Lục Phồn hít một hơi: “Tiểu Trương và Trần Tiêu còn ở bên ngoài đó”.

“Không sao đâu”. Anh hàm hồ nói: “Họ không vào đâu”.

Liếm xong phần cổ, môi anh bắt đầu di chuyển lên trên, cắn vào vành tai của cô, lại hay chọn những nơi mềm mềm dễ cắn nhất. Hơi thở nóng rực phảng phất bên tai, Lục Phồn bết giác rút cổ lại, muốn tránh: “Đừng làm rộn mà... Ăn cơm tối xong đã”.

Cô nói thế nghĩa là đồng ý cho anh tối chiêm được ít tiện nghi, Giản Ngô Châu mới hài lòng buông vành tai kia ra, hôn lên mặt cô một cái rồi thấp giọng: “Em biết không, lúc nhìn thấy em trong video anh đã nghĩ cái gì ấy?”

Trực giác của Lục Phồn là tên ác ma này không thể nào nghĩ cái gì trong sáng được, thế là ngậm miệng không hỏi, vô cùng chuyên chú khuấy nồi canh.

Giản Ngô Châu không ai hỏi thì tự đáp: “Anh muốn ôm em lên giường, sau đó...”

“Anh im miệng đi có được không?”

“Sau đó cởi hết bộ trang phục kín mít kia...”

Lục Phồn không thể nhịn được nữa, cô đỏ mặt nói: “Giản Ngô Châu, xem anh đi! Từ sáng đến tối suy nghĩ cái gì thế hả?”

“Nhớ em chứ gì”.

Giản Ngô Châu chỉ thích ngắm lúc Lục Phồn đỏ mặt mắng anh thôi: “Mới một lúc không gặp đã nhớ”.

Lục Phồn trợn trắng mắt lên, mặc kệ anh. Vì Giản Ngô Châu vẫn còn táy máy tay chân, quấy nhiễu việc nấu ăn của cô, nên đến hai mươi phút sau cơm tối mới được dọn lên bàn.

Tiểu Trương và Trần Tiêu ngậm miệng không hỏi, chuyên tâm ăn cơm, chỉ mong ăn xong thì mau mau chạy lẹ, ở lâu thêm một chút thì sẽ bị hai người này chọc mù mắt mất.

Ăn cơm tới xong, Tiểu Trương và Trần Tiêu lấy đồ rồi đi ngay, hôm nay Lục Phồn bận bịu cả ngày, đi đi đứng đứng nhiều nên uể oải, vì thế mới quyết định đi ngủ sớm một chút, giao việc rửa chén lại cho Giản Ngô Châu.

Cô bật máy sưởi lên, sau đó cởi áo khoác lăn lên giường nằm ngủ. Mơ mơ màng màng, hình như có người đang cởi nút áo quần cho cô, Lục Phồn hé mắt, ú ớ nói: “Anh rửa chén xong rồi à?”

Giản Ngô Châu cúi đầu hôn lên mí mắt còn không nhắc lên nỗi của cô: “Chưa xong, phục vụ em ngủ đã”.

Lục Phồn phát tay: “Đi ra đi ra, ở đây không cần anh phục vụ”.

Giản Ngô Châu cười nhẹ một tiếng: “Thay áo ngủ cho em, em cứ nằm là được”.

Lục Phồn có buồn ngủ đi nữa cũng biết trong đầu tên ác ma này đang nghĩ cái gì: “Dù anh có lạnh chân đi nữa em cũng không làm đâu”.

Giản Ngô Châu: “...” Anh lập tức đổi sang vẻ mặt bi thương: “Anh biết em ghét bỏ anh mà, giờ cuối cùng em cũng nói thật rồi”.

Lục Phồn không thèm để ý tới anh. Giản Ngô Châu lòng dạ khó dẫn, hóa bi phần thành dục vọng, cúi đầu châm lửa khắp người Lục Phồn. Chỉ trong chốc lát đã cởi xong sạch sẽ.

Ba tháng trước hai người từng va chạm không ít lần, cũng đã rất quen thuộc cơ thể của nhau, dù Lục Phồn có muốn ngủ đi nữa cũng khó mà kiềm chế khi anh cứ châm lửa như vậy.

“Anh...” Còn chưa nói hết câu đã bị ngón tay của ai kia lao vào ngăn hết lại.

Lục Phồn mở mắt ra, đôi mắt với đôi mắt yêu thương ngập tràn dục vọng của Giản Ngô Châu, chỉ trong nháy mắt tất cả chóng cự bất an đều rút hết như thủy triều.

Lần thứ hai anh cúi người xuống, hôn không ngừng nghỉ lên khắp góc ngách trên mặt cô, quý trọng cẩn thận từng tí một. Lục Phồn kìm lòng không đặng vòng lấy cổ anh, nghĩ thầm cứ vậy đi, nhưng mà người này... hình như Giản Ngộ Châu đã nhận được tín hiệu ngầm cho phép của người nào đó, anh mừng rỡ như điên, động tác trên tay lại càng thêm êm ái, sợ làm cô đau. Đôi môi ấm áp vẫn quấn quýt không ngừng, từ mặt, tới cổ, còn lẩm bẩm gọi tên cô từng tiếng một. Lục Phồn chê anh nói nhiều, muốn làm thì cứ làm đi, gọi cái gì mà gọi, muốn kéo đầu anh lại nhưng toàn thân vô lực đến cảnh tay cũng không nhắc lên nổi, chỉ có thể mềm nhũn dựa vào anh, tùy anh dẫn lối.

Lên lên xuống xuống, quấn quýt say mê.

Lục Phồn ngủ một giấc thật lâu, ít nhất cũng phải ba bốn cơn mơ ngắt quãng, ý thức dần tỉnh táo, nằm mơ thấy cái gì cũng đã quên hết sạch, chỉ nhớ được chuyện tối qua người nào đó lật cô qua lại giày vò từ trên xuống dưới.

Cuối cùng cô mệt không chịu nổi, ngủ thẳng cẳng, anh vẫn không chịu buông tha.

Cô cắn răng, vừa cử động một cái, cảm giác tê dại bủn rủn dưới nửa người, hai chân như không phải của mình nữa.

May mà không thấy khó chịu mấy, sạch sẽ khô ráo, chắc tối hôm qua anh đã tắm rửa cho cô... Cả người mệt mỏi, ngay cả đứng thẳng cũng không đứng lên nổi, cô nhắm mắt lại, muốn ngủ thêm một lúc. Một giây sau, một cánh tay từ sau lưng vòng lại, siết chặt lấy eo cô, nóng hầm hập: “Dậy thôi nào, em yêu”.

Tiếng cười khàn khàn văng vẳng bên tay, Lục Phồn làm như không nghe thấy, tiếp tục vùi mặt vào trong gối, Giản Ngộ Châu tỉnh táo hẳn: “Anh sai rồi”.

Vẫn không phản ứng.

Anh không nhịn được nhớ lại mấy phen chìm nổi tối hôm qua, cơ thể vô thức lại phản kích hẳn lên, anh chồm người lên nhẹ hôn lên phần vai lộ ra bên ngoài: “Hay em thích một cách rời giường khác hả?”

Nụ hôn của anh càng lúc càng dòi xuống, rốt cuộc Lục Phồn không giả vờ được nữa, đẩy đầu anh ra: “Tỉnh rồi, em tỉnh rồi”.

Giản Ngô Châu cười nhẹ một tiếng, kéo cô vào lòng: “Hôm nay cuối tuần, chúng ta không bận gì, nằm thêm lúc nữa vậy”.

Từ tóc tới chân ai kia đều toát ra vẻ thỏa mãn lạ kì, chỉ hận không thể ôm Lục Phồn mãi không buông, Lục Phồn cũng lười động, mặc cho anh ôm, thỉnh thoảng nghe anh nói đôi câu, tùy tâm tình thì ờ ừ vài tiếng. Cứ thế không biết từ lúc nào cô lại ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại lần nữa là do đói bụng mà tỉnh.

Cô hơi động dậy Giản Ngô Châu đã phát hiện ra rồi: “Sao thế?”

Lục Phồn ôm bụng: “Em đói...”

Giản Ngô Châu nghe vậy thì bật cười: “Anh đi nấu cơm cho em, thích ăn gì?”

“Nấu mì được rồi, trong tủ lạnh có mì trứng gà”.

“Được”.

Anh kéo chăn xuống giường, trong lúc vô tình Lục Phồn liếc mắt nhìn qua, ai kia trần trụi...

Tuy rằng gần đây anh mập lên, dáng người không gầy gò như trước, nhưng vẫn rất điển trai, cô đỏ mặt kéo chăn lên che lại. Giản Ngô Châu trông quần vào xong thì kéo chăn xuống hôn lên môi cô một cái: “Nhanh thôi”.

Lục Phồn buồn bực ừ một tiếng... rõ ràng cả hai người đều là lần đầu, cũng cùng một loại hình vận động.

Rất nhanh sau đó, Giản Ngô Châu bung hai bát mì vào, Lục Phồn dựa vào đầu giường, cầm hai quyển sách lên lót bát, có lẽ là do năng lượng tiêu hao quá nhiều, cô cực kỳ đói bụng, cứ thế giải quyết hơn phân nửa. Trong lúc đó Giản Ngô Châu lại ra ngoài gọi điện thoại, nói rất lâu.

Lục Phồn ăn xong bát của mình, còn lén lút gấp của anh vài miếng, lúc này Giản Ngô Châu vừa vào, Lục Phồn bị phát hiện đang ăn vụng thì khụ khụ không ngừng. Anh bật cười tới vỗ lưng cho ai kia: “Cho em ăn đây, đừng vội”.

Lục Phồn ho tới mức chảy cả nước mắt, chẳng còn sức mà lờm anh. Giản Ngô Châu thấy vậy thì càng nhích người lên, chưa kịp làm gì thì điện thoại của Lục Phồn đã reo vang, cắt đứt sóng triền giữa hai người.

Giản Ngô Châu chặc một tiếng, vốn định tắt điện thoại nhưng Lục Phồn lại sợ có chuyện gì quan trọng, thế là trốn ra ngoài nhận máy.

“Alo?”

“Chị chị chị chị ơi... mau lên mạng! Ảnh chị và anh rể bị paparazi chụp được rồi”.

Chương 47

Sắc mặt Lục Phồn thoáng thay đổi, cô tắt điện thoại, mở weibo ra, tự dung lại thấy hơi do dự, thế là cầm điện thoại ngẩn người một lúc. Giản Ngộ Châu ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng cắn lấy bên vành tai: “Sao thế em?”

Lục Phồn hơi nghiêng đầu đi: “Có phải Trần Tiêu vừa gọi điện cho anh không?”

Giản Ngộ Châu im lặng rồi mới ừ một tiếng.

“Có phải chuyện chúng ta không?”

Giản Ngộ Châu nhìn cô cắn môi, hai đầu mày chau lại, không kìm được đưa tay kéo đôi môi đang bị cô giày xéo, chậm rãi nói: “Ừ, bị paparazi chụp được, Trần Tiêu đang cho người xử lý, Lục Phồn, em có nhớ đã đồng ý với anh không?”

Lục Phồn biết anh ám chỉ chuyện công khai. Anh cúi đầu khẽ hôn sau tai cô: “Chúng ta công khai nhé, được không?”

Lục Phồn im lặng rất lâu rồi mới gạt đầu. Chuyện đã đồng ý với anh cô sẽ không qua loa tùy tiện. Khóe miệng ai kia cong lên rất cao, trong đôi mắt yêu thương chất chứa khiến người ta chìm đắm, càng ôm cô chặt hơn, khẽ thở dài: “Anh chờ ngày này lâu lắm rồi”.

Lục Phồn nhắm hai mắt, an tâm nằm trong lòng ngực anh. Lòng dần dần trấn định, Lục Phồn mới bắt đầu mở xem blog, Giản Ngộ Châu thì vui vẻ ngân nga đi rửa bát.

Lúc mới đầu chỉ có một số bức hình do một số paparazi đăng lên, cảnh họ nắm tay vào rạp chiếu phim, vào cùng một tòa nhà, nhưng nhìn qua cũng biết quan hệ giữa họ không phải là bạn bè thông thường.

Chuyện đi rạp chiếu phim đã ba tháng trước đó, sao tới giờ paparazi mới đăng lên? Lục Phồn lú lẫm, nhưng cô cũng không ngờ là mình lại bị tóm từ lúc đó, tự dung lại thấy sồn tóc gáy.

Sau khi mấy tấm hình kia được share đi, tốc độ chia sẻ càng lúc càng kinh hoàng, chỉ trong hai giờ ngắn ngủi, #Tình yêu của Giản Ngộ Châu lộ ra ngoài ánh sáng# được vũng vàng đứng trên top tìm kiếm, bỏ qua top hai là Giản Ngộ Châu mập ra# vài con phở.

Lục Phồn còn nhàn nhã nghĩ, Giản Vũ Trục không hổ là tiêu điểm truyền thông, thế thôi mà cũng được mấy đề bài... Trang cá nhân của Lục Phồn cũng hoàn toàn nổ tung, cô vào thử còn mất vài giây để load. Paparazi không tìm ra thân phận và công việc của cô, nhưng cư dân mạng thì đâu phải ngồi không, tin tức lan ra không lâu, họ đã bới ra tiểu sử hai mươi bảy năm của Lục Phồn sạch bách.

Bởi vì đã có chuẩn bị tâm lý sẵn, cho nên khi mở ô bình luận, cô cũng không áp lực nhiều. Người ta có bình luận chê bai thế nào cũng không thể thay đổi được chuyện đã trở thành hiện thực.

Hot girl mạng, ảnh đề làm hoạt náo viên à...

Không hiểu sao Giản Ngô Châu lại để ý đến người bán thịt trên mạng kiểu này.

Mấy người không biết Phiên Phiên thì đừng nói năng lung tung.

Phiên Phiên nhà chúng ta đáng người đẹp, giọng nói lại ngọt, so ra thì hơn mấy đứa fan não tàn kia mấy trăm con phố đó.

Không phát biểu ý kiến, Giản Ngô Châu muốn bên ai là tự do của anh, chỉ cần anh ấy thích là được rồi, mấy anh hùng bàn phím lại có dịp để nhảy nhót rồi đó.

Vì thế cô ta được vào đài truyền hình là dựa hơi Giản Ngô Châu nhỉ.

Nếu ai nghĩ Phiên Phiên nhờ Giản Ngô Châu mới vào được đài truyền hình thì phiên mọi người đi tìm lại video được đăng mấy ngày trước đi, không khác nào tát vào mặt mình đâu.

Xem hình thấy họ rất vui vẻ, chúng ta đừng làm loạn nữa, chúc phúc cho họ không tốt sao?

Một chủ chương trình trên mạng cũng có người bảo vệ thế à, mướn thủy quân sao.

Lục Phồn thở dài, cất điện thoại đi, xoa xoa eo rồi xuống giường tìm nước.

Giản Ngô Châu vừa mới rửa bát xong, quay lại đã thấy cô đứng dựa vào bàn uống nước: “Sao không gọi anh?”

Lục Phồn tức giận liếc nhìn anh: “Em không què”.

Biết cô đang trách chuyện tối qua anh không biết thương hoa tiếc ngọc, Giản Ngô Châu cười cười tới điu cô, nhưng lại bị Lục Phồn đẩy ra, tự mình về giường nằm.

Buổi chiều, Trần Tiêu đã tới, Lục Phồn còn đang ngủ trưa, Giản Ngô Châu nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó ngồi xuống sa-lon trao đổi với Trần Tiêu. Trần Tiêu đưa các bình luận ở blog của Lục Phồn cho anh xem, sắc mặt Giản Ngô Châu càng lúc càng trầm, sau đó ngược mắt lên nhìn về phía phòng ngủ, đôi mắt lóe lên nét áy náy đau lòng.

Trần Tiêu bắt chéo chân, cà lơ phất phơ lắc lắc: “Tôi nói nhé, cậu không ngăn được miệng lưỡi nhiều người vậy đâu, Lục Phồn biết tin chưa, phản ứng thế nào?”

Giản Ngô Châu trầm giọng nói: “Cô ấy không nói gì”.

Trần Tiêu dừng một lúc lâu, than thở: Lục Phồn là một cô gái tốt, lão Giản, cậu phải cố gắng đối xử tốt với cô ấy đấy”.

“Không cần anh nói”. Giản Ngô Châu tự mở blog mình ra: “Tôi định công khai”.

Trần Tiêu xoa xoa trán: “Tôi biết sẽ có ngày này mà... Tính toán cho kĩ, cậu thì vui chứ tôi là người cậu lấy tiền mời tới đó, cậu rút một đồng hỗn loạn cho tôi à”. Nói xong lại lảm bảm: “Mẹ kiếp, nghĩ xong tự nhiên lại thấy mạng ông khổ quá”.

“Chuyện sau đó phải phiền mọi người rồi, sau khi dẹp loạn tình hình, tôi sẽ mời cả phòng một bữa lớn”.

“Thuận tiện giới thiệu vợ chứ gì?”

“Ừm”.

Trần Tiêu phát tay: “Đi đi đi, đừng ân ái trước mặt tôi nữa”.

Lục Phồn ngủ một giấc tới năm giờ chiều. Cả ngày hôm nay đều trải qua trên giường, ngủ đủ rồi, tinh thần cũng thoải mái hơn, cô chậm rãi xoay người, vừa mở mắt đã thấy Giản Ngô Châu đang ngồi ở đầu giường đọc sách.

“Mấy giờ rồi?”

Giản Ngô Châu khép sách lại, đưa tay vuốt tóc cô: “Hơn năm giờ”.

Lục Phồn mong ngóng nhìn anh: “Em tin anh đã làm xong bữa tối rồi”.

Giản Ngô Châu bật cười: “Vì không phụ lòng tin của cấp trên, hai mươi phút trước anh đã kêu thức ăn ngoài rồi, gọi món tôm em thích”.

Lục Phồn ngồi dậy: “Buổi chiều Trần Tiêu có tới ạ? Hình như em nghe có tiếng anh ta”.

“Ừm”. Giản Ngô Châu xoa xoa tóc cô: “Tối nói chuyện trên mạng”.

“Mọi người giải quyết thế nào?”

Vừa lúc chuông cửa reo, Giản Ngô Châu vén chăn xuống giường: “Lên mạng xem đi, xem xong rồi ra ăn cơm”.

Anh tròng áo khoác rồi ra ngoài lấy thức ăn.

Lục Phồn tìm điện thoại, mở blog ra, ngoài dự liệu, trong khu bình luận của cô không còn gió giạt mây vần như mấy giờ trước đó, trái lại, tất cả đều là lời chúc phúc, thỉnh thoảng có người nói không hay ho, nhưng rất nhanh đã bị người ta đẩy mắt.

Lục Phồn cực kì nghi ngờ Giản Ngô Châu vừa mới thuê thủy quân. Đề tài #tình yêu của Giản Ngô Châu lộ ra ngoài ánh sáng# vẫn hot như lúc trước, không có dấu hiệu hạ nhiệt, nhưng mà trên blog bầu không khí thảo luận dần dần đã chuyển từ “Vũ Trục mà yêu ai tôi sẽ bỏ cho xem” sang “Tôi mừng vì cuối cùng Vũ Trục cũng tìm được hạnh phúc cho mình”. Lục Phồn không hiểu ra sa, mới nghi ngờ mở weibo của Giản Ngô Châu ra xem, giờ mới hiểu nguyên do.

Từ trước tới giờ blog của Giản Ngô Châu rất ít khi đăng tin, hơn nữa có đăng cũng toàn tin gì gì, từ khi anh mở weibo đến nay không có được một tấm selfie, fan muốn tự sướng cũng phải đi tìm weibo phim ảnh.

Lục Phồn: Hôm nay là ngày quái quỷ gì thế này.

Chín tám hình, có lúc chụp trực diện, có khi là cô đang ở phòng bếp làm cơm, có bức cô cũng không biết Giản Ngô Châu chụp lúc nào, tấm cuối cùng là vừa lúc này, khi cô còn đang ngủ, mà Giản Ngô Châu khẽ hôn lên trán cô một cái. Ánh mắt anh chất chứa yêu thương và quý trọng, khuôn mặt ngày thường cũng dịu dàng không ít.

Trong khung cảnh âm áp và yên tĩnh như vậy, người nhìn bất giác cũng thả chậm nhịp thở, không đành lòng quấy rối. Mà khi đọc đến dòng status, trái tim trong lồng ngực cũng ngừng đập trong nháy mắt.

Giản Ngô Châu: “Đây là cô gái mà tôi thương nhất, lúc đầu cô ấy không thích tôi, phải vất vả lắm tôi mới theo đuổi được. Tôi không mong mọi người sẽ yêu thương cô ấy giống như tôi, nhưng hi vọng mọi người đừng ác ý tổn thương đến cô ấy, cũng đừng quấy rầy cuộc sống bình thường của cô, cảm ơn.

Share 30k

Bình luận 46k

Like 92k

Bàn tay cầm điện thoại Lục Phồn hơi run lên, sau một phút ngẩn ngui, cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu rồi từ từ bình tĩnh lại. Cô mở file ảnh, tìm chín tấm hình của Giản Ngô Châu rồi đăng lên blog.

Lục Phiền Phiền: “Trong mắt anh có xuân gió thu đây, em nhìn thấy cả núi song yêu mến. Giản Ngô Châu.

Đăng lên blog xong, Lục Phồn vẫn cảm thấy trái tim mình như có gì đầy ngập, cô xuống giường, mang dép đi ra phòng ngủ.

Giản Ngô Châu đứng trước bàn ăn cơm, đồ tôm trong hộp ra tô, Lục Phồn đi tới ôm lấy anh từ phía sau, đầu khẽ tựa vào lưng anh.

“Sao rồi?”

Lục Phồn buồn buồn: “Không có gì, muốn ôm thôi”.

Anh lau khô tay, xoay người lại nhìn thấy vành mắt của Lục Phồn ửng đỏ, không khỏi bật cười: “Có thể đã cảm động rồi à?”

Lòng bàn tay chai chai của anh lướt qua khóe mắt ươn ướt của cô, sau đó kéo đầu cô vào lòng mình, cười nhẹ: “Anh mà biết em dễ cảm động thế này thì lúc đầu đã không phải đi vào con đường tình khổ thế rồi”.

Lục Phồn buồn cười: “Anh thấy anh đi vào con đường gì hả?”

“Phải phô diễn mị lực này, chân thiện mỹ để quyến rũ em này”.

“Chứ không phải lạnh lùng tàn bạo à”. Cô nhin không được, vòng lấy hông anh nhỏ giọng nói: “Em cũng thương anh lắm”.

Giản Ngô Châu ôm chặt lấy cô: “Lặp lại đi, anh không nghe rõ”.

“Anh nghe rõ”.

“Không có”.

Anh liều chết không nhận, dụ dỗ cô: “Nói thêm lần nữa”.

Lục Phồn đỏ mặt lặp lại một lần nữa. Vừa dứt lời, Giản Ngô Châu đã cúi xuống hôn lên môi cô, mân mê cọ xát. Lục Phồn nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở của anh, cả nhịp tim trong lồng ngực, cuồng nhiệt mạnh mẽ, như hùng hực cả tình yêu thương nồng cháy.

Đù không nói câu nào, nhưng họ đều có thể nghe được tiếng đối phương than thở. Cả đời này, có em là đủ.

Chương 48

Giản Ngô Châu công khai tình yêu lại khiến cho mạng xã hội sục sôi thêm lần nữa, các kênh truyền thông tranh nhau đưa tin, từ sáng đến tối đều có rất nhiều phóng viên chặn dưới nhà Lục Phồn, hi vọng có thể gặp được trực tiếp rồi phỏng vấn.

Mặc dù bên ngoài ầm ĩ đến vậy, đối với Giản Ngô Châu và Lục Phồn, cuối tuần này vẫn âm áp và bình thản như thường. Bọn họ chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, yên tâm hưởng thụ cuối tuần ý nghĩa của chính mình. Sáng thức hai, Giản Ngô Châu nhẹ nhàng đánh thức Lục Phồn vẫn đang say giấc mộng, như thể khẽ cười: “Nên dậy đi làm thôi em”.

Lục Phồn mơ mơ màng màng mở mắt: “Mấy giờ rồi?”

“Bảy giờ.”

“Thêm năm phút nữa thôi.”

Giản Ngô Châu bật cười, cũng nằm xuống ôm cô, không hỏi thúc nữa. Lục Phồn bị đánh thức cũng hoàn toàn tỉnh táo, cô xoay người, dựa vào trong ngực của anh: “Anh dậy khi nào vậy?”

“Hơn sáu giờ, đã làm xong bữa sáng cho em rồi.”

Nhìn người nào đó bày ra nụ cười lấy lòng, Lục Phồn khinh thường, bĩu môi.

Bởi vì hôm nay hai người đều phải đi làm việc, nên hôm qua trước khi ngủ cô đã nói rõ ràng, chỉ được làm một lần thôi, kết quả thì sao chứ? Sớm biết thế cô đã không mềm lòng, đá bay người nợ ra khỏi phòng có phải tốt hơn không.

Ngồi bên bàn ăn, sau khi đã ăn xong bữa sáng, hai người chia nhau đi rửa mặt, sau khi ra khỏi cửa, cả người đã không còn hơi thở chán chường của mấy ngày cuối tuần vừa qua.

Đứng trên ban công nhìn xuống, sau hai ngày, chỉ còn năm, sáu phòng viên vẫn phục kích nơi tiền tuyến, để tránh gặp phải những tình huống bất ngờ, Giản Ngô Châu vẫn gọi cho bia đỡ đạn Trần Tiêu chạy tới.

Khi hai người xuống lầu, không biết từ đâu ra hai mươi mấy phóng viên

ùa tới quay phim, chụp ảnh, Trần Tiêu mang theo mấy bảo vệ, nhanh chóng tạo thành hàng rào ngăn cản, mặc dù là thế, nhưng khi Lục Phồn cùng Giản Ngô Châu lên xe, khuôn mặt cũng bơ phờ mệt mỏi, sau đó bọn họ nhìn nhau một chút, cùng lúc phải bật cười.

Trần Tiêu qua loa lấy lệ với nhóm phóng viên, quay lên xe rồi đóng cửa âm một cái: “Lái xe đi.”

Tài xế nhanh chóng lái xe rời đi, hòa vào dòng người đông đúc. Trần Tiêu nhìn Lục Phồn rồi lại nhìn Giản Ngô Châu, mãi đến khi Giản Ngô Châu không nhìn được mà đưa mắt liếc lại, anh mới ho nhẹ một tiếng: “Cái đó, hai người cũng không tệ nhỉ.”

Giản Ngô Châu trung ra vẻ mặt “anh nói phí lời” ghê nhìn mình.

Trần Tiêu: “Ồ, hai người chưa đọc tin trên weibo sao?”

Lục Phồn: “Lại có chuyện gì mới ạ?”

Trần Tiêu khoát tay, nháy mắt với Lục Phồn: “Tự cô xem đi.”

Lục Phồn vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của Trần Tiêu, trong lòng bất giác có dự cảm chẳng lành.

Đại não của cô nhanh chóng hoạt động, xác định bản thân không hề có lịch sử đen tối nào hết, mới hơi nghiêng người, chặn ánh mắt của Giản Ngô Châu, sau đó chậm rãi lấy điện thoại ra, đăng nhập weibo.

Không xem thì không biết, vừa xem đã giật mình, không biết từ lúc nào, tên của cô đã lên hot tìm kiếm.

#Lục Phồn Thảm Uẩn Xuyên#

#antifan Lục Phồn#

#Đau lòng Vũ Trục#

... Cái quỷ gì thế này! Mặc dù không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng Lục Phồn lại bắt đầu chột dạ. Vừa vặn đúng lúc này, Giản Ngô Châu thông thả đọc mấy tiêu đề bên kia lên, sau đó hơi nhíu mày lại, hỏi lại: “Có ý gì vậy?” Ánh mắt của Lục Phồn lóe lên một lúc, yên lặng không đáp.

“Vậy anh tự xem.” Nói xong, anh giành lấy điện thoại di động trong tay cô, sau đó một tay nắm lấy cổ tay của Lục Phồn, một tay nhấp mở những đề

mục kia ra. Linh cảm chẳng lành của Lục Phồn ứng nghiệm, hông tin của cô đã bị cư dân mạng dùng mọi cách moi ra...

Sau đó một blogger viết bài dài đăng tải, đưa hết tất cả mọi thông tin, quá trình, tự thuật, sau đó rất nhiều người phối hợp chụp thêm hình.

Xuyên Xuyên Xuyên tình yêu của tôi moa~: Gào khóc, phim điện ảnh mới ra có đồ khỉ mới xem! Nam chính quá sát phong cảnh mà, cứ ép người ta đến phát phiến lên được, Xuyên Xuyên là giỏi nhất! Thảm Uẩn Xuyên ơi!

Xuyên Xuyên Xuyên tình yêu của tôi moa~: Thực ra tôi thấy Xuyên Xuyên tốt hơn Tử Trục Nam rất nhiều! Lúc nào mặt Tử Trục Nam cũng xỉ ra hết cả, như kiểu vợ mình bỏ theo trai còn mang theo năm triệu tệ ấy

Xuyên Xuyên Xuyên tình yêu của tôi moa~: Nghe nói gần đây Tử Trục Nam mập ra, người hâm mộ chạy mất, xem ra sắp mất fans rồi. Chuẩn bị tới đây nhân khí của cục cưng Xuyên Xuyên sẽ vượt qua hẳn đó.

Bình luận trong bài đều là fan của Giản Ngộ Châu, vô cùng sôi nổi, hết sức đau lòng.

Sau đó là đến cao trào, không biết Thảm Uẩn Xuyên thiếu căn cơ hay chê việc này còn chưa huyền não đủ, blog kia đăng tải tiếp hình ảnh Thảm Uẩn Xuyên gửi lời cho Lục Phồn: “Tử Trục Nam mập quá phải giảm cân”, cộng thêm lời bình: Chúc cô may mắn nhé.

Bạn bè trên mạng: Cứ xếp hàng xem kịch vui trước đã! Sao Giản Vũ Trục còn chưa xử lý nhỉ! Đồi thủ một mất một còn của anh đã phát chiến thư rồi kìa! Vợ mình còn đứng về phía Xuyên Xuyên nữa đây! Là đàn ông thì không thể nhịn được!!

....

Lục Phồn nhìn trời rồi lại nhìn đất, với tinh thần lộn chết không sợ nước sôi: “...” Giản Ngộ Châu nhìn cô một cách rất sâu xa: “Em có cần giải thích một chút không?”

Lục Phồn biết dù bây giờ cô có tránh cũng không sao thoát được, đành phải nhắm mắt nhắm mũi nói: “Khụ, cái kia, em coi Xuyên Xuyên như em trai thôi mà, còn em là fan chị gái đó, ừm.”

Giản Ngộ Châu nhíu mày: “Anh không đẹp bằng Thảm Uẩn Xuyên à?” Lục Phồn ngửi thấy có gì đó rất chua, cô lập tức dụ dỗ: “Không có không có,

đều đẹp như nhau.”

“Anh mập lên thì em vui thế à?”

“Không có, không có, không vui gì hết.”

“Anh ít fan thì em vui về ngất trời sao?”

“Không có không có, em khô sở thay anh.”

Lục Phồn cố sức trợn mắt lên, để Giản Ngộ Châu có thể thấy rõ sự chân thành trong đôi mắt của mình, nhưng đáng tiếc Giản Ngộ Châu vẫn cứ xi mặt ra, không có vẻ gì là trời quang mây sẽ tạnh.

Trần Tiêu nhìn cười đến nội thương, bây giờ còn được chứng kiến vẻ mặt “cậu bé không vui, cậu bé bị oan” của Giản Ngộ Châu thì chỉ muốn ôm đù mà cười cho thỏa thích.

Rất nhanh sau đó đã đến đài truyền hình, Lục Phồn liếc nhìn người nào kia vẫn còn đang hằm hằm bực bội, cô khẽ ho khan một tiếng. “Thế... em đi trước nhé?”

Giản Ngộ Châu hờ hững khẽ hừ một tiếng. Lục Phồn kìm nén khóe môi muốn nhếch lên, mở cửa xe ra, quả nhiên Giản Ngộ Châu đưa tay kéo cô lại. Lục Phồn quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Giản Ngộ Châu dừng một lát: “... Buổi tối nhớ về nhà sớm.”

“Được”. Lục Phồn cười cười, vẫy tay từ biệt. Tài xế nhìn Thấy Giản Ngộ Châu đang khoanh tay trước ngực, lông mày nhíu chặt thì không biết làm sao.

Trần Tiêu đẩy đẩy anh: “Thôi đi, cậu là đàn ông sao mà bụng dạ lại hẹp hòi thế chứ, hơn nữa có phải bây giờ cậu mới biết Lục Phồn thích Thẩm Uẩn Xuyên đâu...”

“Dùng từ khác được không, sùng bái, hâm mộ, cái gì cũng được.”

Trần Tiêu cười ha hả: “Sao trước đây tôi không biết cậu hẹp hòi vậy nhỉ, ghen tuông với một chàng trai kém mình đến tận năm tuổi, cậu được đấy.”

Giản Ngộ Châu lờm anh một cái, tự mình trầm tư hồi lâu, đột nhiên hỏi lại: “Thế rốt cuộc giữa tôi và Thẩm Uẩn Xuyên, ai đẹp trai hơn?”

Trần Tiêu khoát tay lia lịa: “Tôi là thẳng nam, đừng hỏi tôi vấn đề này.”

Giản Ngô Châu không tiếp tục xoắn xuýt với chủ đề này nữa, anh vỗ đùi: “Anh sắp xếp đi, tôi muốn làm khách quý trong chương trình kỳ này của Lục Phồn.”

“... Cái gì?” Người ta còn chưa mời cậu đâu?

“Có chương trình gì cũng phải hoãn hết đây. À, đúng rồi, nghe nói công ty Olmy mới mở một thương hiệu đồng hồ muốn mời Thẩm Uẩn Xuyên làm người đại diện, anh giành hợp đồng này về cho tôi.”

Trần Tiêu: “... Lúc trước, người phụ trách của họ tới tìm thì cậu tự mình từ chối, giờ lại muốn đi cướp...”

“Cần thể diện làm gì? Cứ cướp đi rồi tính.”

... Hình như đàn ông rơi vào lưới tình rồi đầu óc đều không bình thường vậy sao?!

Lục Phồn bước xuống xe, đi thẳng về phía đài truyền hình, cô cảm giác ánh mắt từ bốn phương tám hướng chĩa về đây, có hiếu kỳ quan sát, có xem thường khinh bỉ, thôi cứ bỏ qua hết đi.

Không quản được miệng của người khác, chẳng nhẽ cô còn không quản được tâm trạng mình hay sao. Phương Duệ có tới thăm một lần, thấy tâm trạng cô không bị ảnh hưởng gì mới yên tâm hơn trước, cười cười trò chuyện một lúc rồi bỏ đi.

Những đồng nghiệp ngày thường ít khi gần gũi quan tâm, giờ cũng muốn lần sang siết chặt quan hệ, đến lúc ăn cơm trưa ở căng-tin, không kể có quen biết hay không, ai cũng tới hỏi thăm cô một chút.

Trong lòng Lục Phồn cảm thấy hơi quái dị, nhưng trên mặt không biểu hiện điều gì, vẫn khách sáo chào đáp lại.

Buổi chiều là cuộc họp như thường lệ, thái độ của Tổng giám đốc với cô cũng khác biệt rõ ràng, thậm chí sau khi cuộc họp kết thúc, ông ta còn giữ cô lại, tỉ mỉ thảo luận về chương trình kỳ sau.

Đãi ngộ mới tăng cao như vậy, đương nhiên sẽ có không ít người ghen ăn tức ở, chẳng qua nghĩ đến việc bây giờ Lục Phồn là bạn gái của Giản Ngô Châu, ô dù to đến vậy, cô ta còn cần quan tâm tiết mục này có ai xem hay không nữa?

Đương nhiên đài truyền hình vẫn phải đề bạt cô, sau khi suy nghĩ thông suốt những điểm ấy, đồng nghiệp cùng ban chỉ có thể có thể nuốt cục tức vào lòng, chuyên tâm làm tốt chuyện của mình.

Năm giờ chiều, Lục Phồn tan làm trở về nhà, cô đoán chắc Giản Ngộ Châu vẫn chưa về được đâu, cởi áo khoác, lấy điện thoại di động ra, hỏi thử xem tối nay anh có về ăn cơm tối.

Thời gian dưỡng bệnh của Giản Ngộ Châu vẫn còn chưa kết thúc, hôm nay anh phải đến trung tâm hồi phục chức năng để kiểm tra tình trạng phục hồi của xương đùi bên phải, vừa nhìn thấy tin nhắn của Lục Phồn đã trả lời ngay lập tức.

Giản Ngộ Châu: Anh sẽ về ngay thôi, em đói thì ăn trước đi, phần anh một ít là được.

Lục Phồn cười cười, để điện thoại di động xuống, vào phòng bếp để chuẩn bị thức ăn. Đến sáu rưỡi tối, Trần Tiêu đưa Giản Ngộ Châu về nhà. Người nào đó lúc ngoài cửa vẫn còn phi bước như bay, nhưng vừa nhìn thấy Lục Phồn đã giả vờ kêu đau khổ sở, nói gì mà bài tập phục hồi chức năng kinh khủng lắm, Trần Tiêu đảo mắt sang chỗ khác, tránh kéo mắt mình mù mắt, vội vàng rút lui.

Lục Phồn còn không hiểu Giản Ngộ Châu đang giả bộ hay sao, buổi tối hai ngày trước, biểu hiện của anh có vẻ gì là đau chân đâu cơ chứ.

Chẳng qua, trẻ con ấy mà, muốn dỗ dành, cho nên cô đành nín cười, đỡ anh ngồi xuống ghế sofa: “Bác sĩ nói thế nào?”

Giản Ngộ Châu nhân cơ hội sờ soạng eo của Lục Phồn một lúc, đầu cũng mềm nhũn dựa vào bả vai cô: “Bác sĩ nói không thể vận động mạnh, chỉ có thể vận động nhẹ nhàng thôi.”

“Ồ... Vậy đêm nay anh ngủ ở phòng khách đi.”

“...”

Giản Ngộ Châu trầm mặc một lúc, nghiêm túc đáp.

“Anh có thể không dùng đến chân mà.” Lục Phồn giả vờ nghe không hiểu: “Tường ngủ của anh xấu lắm, em không muốn ngủ cùng giường với anh đâu.”

Câu này là nói thật, mấy tháng trước anh vẫn phải treo chân, tư thế ngủ bị

giới hạn, hai người ngủ chung giường vẫn bình an vô sự. Kết quả là hai ngày nay, chân anh khỏi rồi, lúc ngủ lại bắt đầu xoay ngang xoay dọc, nhiều lần Lục Phồn bị anh ép đến tỉnh giấc, vừa tỉnh lại đã bực bội đến bật cười, tứ chi của người nào đó đang quấn lấy cô hết như gấu koala, nửa người lật úp, cô cũng sắp bị ép xuống nệm bông luôn rồi.

Nhớ lại chuyện người nào đó khi uống say lại muốn ôm gấu bông đi ngủ, Lục Phồn nghĩ thầm, hóa ra lúc bình thường anh cũng giống vậy sao? Xem cô thành gấu bông rồi đấy à?

Dường như Giản Ngộ Châu cũng nghĩ đến chuyện gì, anh ngượng ngùng nói: “Sau này anh sẽ chú ý...”

Lục Phồn bĩu môi mặc kệ anh, đi vào phòng bếp dọn bữa tối ra, hai người ngồi ở bên bàn trà, ăn tối.

Sau khi Lục Phồn tắm rửa xong, vừa bước vào phòng ngủ, quả nhiên Giản Ngộ Châu đã mặt dày mày dạn nằm trên giường của cô, một bộ dạng mặc bảo táp mưa sa cũng không sòn lòng, thậm chí Lục Phồn còn có ảo giác, một giây sau anh sẽ đưa tay chống đầu, nhìn cô rồi ngoắc ngoắc hai tay, đến đây đến đây nào.

... Hình ảnh đẹp quá. Lục Phồn lắc đầu một cái. Cô cũng không muốn để Giản Ngộ Châu phải ra phòng khách ngủ.

Thế là, lên giường, nằm xuống, Giản Ngộ Châu lập tức xoay người, lấy cùi chỏ chống nửa người dậy, cũng không đến nỗi ép vào cô: “Hôm nay tới đài truyền hình có phiền phức gì không em?”

“Không có.” Lục Phồn không muốn tán gẫu đề tài này: “Anh chưa ngủ à?”

“Em muốn ngủ hả?”

“Ừm. Ngủ đi.”

Hình như Giản Ngộ Châu hơi thất vọng, giúp cô đắp kín chăn. “Vậy em ngủ đi, anh nhìn em ngủ rồi sẽ ngủ.”

Lục Phồn ừ một tiếng, nhích lại gần, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy hông anh, Giản Ngộ Châu nhẹ nhàng vỗ lưng cô từng cái một.

Không biết sau bao lâu, Giản Ngộ Châu cúi nhìn, hình như lông mi của Lục Phồn vẫn đang khẽ run lên. Anh bật cười, véo nhẹ lên eo cô một cái: “Cố ý

giả vờ ngủ để gạt anh à?”

Lục Phồn sợ ngửa, lập tức co người lại: “Em ngủ thật rồi!”

Giản Ngộ Châu thấy cô cong người thì động tác trêu chọc cũng có mùi vị hơn, mãi đến khi cánh tay của anh gian xảo tiến vào trong quần áo, Lục Phồn mới ngưng cười: “Anh mới nói không được vận động mạnh nữa mà.”

Giản Ngộ Châu kìm nén suốt bao lâu, anh cúi đầu, ngấu nghiêng hôn cô đầy cuồng nhiệt: “Anh nói có thể không cần dùng đến chân mà.”

Nước chảy thành sông.

Giản Ngộ Châu đưa tay tắt đèn. Không lâu sau, căn phòng ngập trong bóng tối, nghe tiếng thở vẫn vang lên dồn dập, đan xen hòa lẫn, khiến cho người ta vừa nghe thôi đã đổ mặt đến tận mang tai.

Sau khi đã vui vẻ một lần, Giản Ngộ Châu không vội vàng nữa, cũng không chịu đi ra, cứ quán lấy cô như thế: “E nói xem, anh với Thẩm Uẩn Xuyên, ai đẹp trai hơn?”

Lục Phồn bị anh làm cho mơ mơ màng màng, trong lúc hốt hoảng nghe thấy câu hỏi này, trong lòng thâm mắng anh đến máu chó đầy đầu, ăn giấm chua lắm thế, chỉ một câu nói thôi mà ghi thù đến vậy, còn vào thời điểm này...

Giản Ngộ Châu cúi đầu, khẽ hôn lên mặt cô mấy cái, cố kìm nén dục vọng, lại nhỏ giọng hỏi thêm lần nữa: “Ai đẹp trai hơn?”

Lục Phồn bị anh giày vò không chịu nổi: “Anh đẹp trai hơn, anh đẹp trai nhất...” Lúc này Giản Ngộ Châu mới cảm thấy hài lòng: “Ngoan, đây là khen thưởng cho em.”

Trong phòng lại vang lên những tiếng thở mệt mỏi không dứt.

Chương 49

Lục Phồn đi vào phòng quay phim, nhân viên công tác vội vàng chào hỏi cô một lượt, cô cũng mỉm cười đáp lại: “Cực khổ cho mọi người rồi.”

Ánh mắt bắn khoắn của cô đảo khắp phòng một lượt, không thấy người kia, tự dừng lại thấy hơi kì lạ, sao vẫn chưa đến nhỉ? Không phải mười phút trước anh đã gọi nói sắp tới rồi sao?

Tổng đạo diễn đang ở phía sau khu quan sát ăn cơm hộp, giơ tay vẫy vẫy cô, Lục Phồn đi tới: “Đạo diễn Lý, khách mời còn chưa tới sao?”

Đạo diễn Lý kinh ngạc, nói “Sao lại hỏi tôi, không phải đó là bạn trai của cô à?” Lục Phồn: “...”

Cô cười khổ một cái: “Đạo diễn Lý, ông đừng đùa tôi mà.”

Gần đây, những người ở đài truyền hình khi nói chuyện với cô chưa bao giờ gọi thẳng tên của Giản Ngô Châu, người nào cũng gọi là “bạn trai của Lục Phồn.”

Mấy lần Lục Phồn nghe thấy đều dờ khóc dờ cười.

Giản Ngô Châu còn chưa tới, Lục Phồn đành phải mang ghế băng ra ngồi bên cạnh đạo diễn Lý, nghe ông nói về những chuyện cần chú ý khi quay trực tiếp. Đây là lần phát sóng trực tiếp đầu tiên của Lục Phồn, cũng là chương trình đầu tiên Giản Ngô Châu nhận quay sau khi bị gãy chân.

Sau khi thông báo chương trình, cộng đồng mạng đã gọi đây là couple thường xuyên phát kẹo nhất năm nay, không chỉ hay bắt gặp hai người chụp chung trên weibo của Giản Ngô Châu, đến bây giờ còn cùng quay trong một chương trình nữa.

Lại qua hai mươi phút nữa, Lục Phồn liên tục xem đồng hồ, cô cảm thấy kì lạ quá, Giản Ngô Châu không phải là người không đúng giờ mà.

Đang lúc ấy thì em gái thư kí trường quay chạy tới đây vội nói: “Giản Ngô Châu đã tới hậu trường rồi, mọi người mau chuẩn bị.” Đạo diễn Lý nhìn Lục Phồn có vẻ bồn chồn không yên, thế là phát tay nói: “Đi đi, đi đi, đừng ngồi đây nghe ông già này cảm rằm nữa, nhớ đến trước một rưỡi để quay đây.”

Lục Phồn cười cười: “Tôi biết rồi, cảm ơn đạo diễn Lý.” Lục Phồn đi tới phòng nghỉ của Giản Ngô Châu, anh đang ngồi trên ghế, chuyên gia trang điểm đang trang điểm cho anh.

“Sao anh đến muộn vậy?”

Lục Phồn ngồi xuống ghế bên cạnh, Giản Ngô Châu vừa nghe tiếng cô đã mở mắt ra ngay: “Trên đường đi gặp người giả bị tai nạn, kéo kéo chân anh, không cho đi”.

Lục Phồn “...”

“Tiểu Trương thương tình cho hắn, nên nhất định phải đưa hắn đi tìm con gái.”

Lục Phồn “...”

Sao nghe quen tai quá vậy?

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó, anh gọi 110, nhân tiện vất Tiểu Trương đang thông cảm sâu sắc ở đó luôn, để cậu ta tự chạy đến đây.”

Lục Phồn không nhịn được, bật cười: “Người kia thấy anh là đại minh tinh, chắc lại muốn kiếm ít thịt chứ gì?”

Giản Ngô Châu khẽ hừ vài tiếng: “Nhìn anh giống thằng ngốc lắm à?” Lục Phồn nghĩ thầm, nói không chừng người kia có thể nhìn thấu bề ngoài để thấy được bản chất bên trong đấy.

Chỗ ngồi trong trường quay đã chật kín đầy người, bởi vì không bán vé ra ngoài, nên phần lớn ở đây đều là người nhà của nhân viên.

Chương trình trực tiếp bắt đầu đúng giờ, khán giả đã chờ chương trình trực tiếp ở trên mạng từ lâu, vừa xem trực tiếp, vừa kích động phát weibo, đảo mắt, đề tài #vợ chồng Giản Phồn nắm tay nhau ngược cầu(*) đã có mười triệu lượt thảo luận, một blogger nổi danh hài hước lại tung ra một bức ảnh khiến cho đề tài này càng không ít lượt xem

(*) Ngược cầu: ngược dân FA.

Lão Vương ở sát vách tên Tám Tám v: Có quan hệ mới được đến trường

quay xem phim trực tiếp, mỗi tôi đây tiện tay chụp một bức hình ảnh để nào đó trị giá hơn trăm triệu vừa mới vào tiết mục, không khí ân ái này khiến tôi vô cùng thỏa mãn, phải kìm nén sự kiêu ngạo đó lại, hai tấm hình này vô tình chụp được, ở giữa sân khấu, trong lúc nghỉ ngơi, Giản Ngộ Châu và Lục Phồn bước xuống hậu đài, đứng trong bóng tối, Giản Ngộ Châu há miệng ngậm lấy sợi cá mực trong tay Lục Phồn.

Cộng đồng mạng vừa nhìn thấy hành động ấu trĩ ngàn năm khó gặp của Giản Ngộ Châu, ai cũng nhao nhao bày tỏ không được nhìn kéo mù mắt luôn đây.

#đây không phải là Vũ Trục mà tôi biết#

#Từ bao giờ Vũ Trục đã học được cách trêu ghẹo thế này vậy#

Hơn nửa tiếng sau khi chương trình trực tiếp kết thúc, đề tài này đã có hơn trăm triệu, mà Lục Phồn tăng thêm mấy vạn fans hâm mộ. Khách giả lục tục rời khỏi trường quay, Lục Phồn đi về phía hậu trường, vừa đúng lúc gặp Giản Ngộ Châu bị Trần Tiêu kéo ra khỏi phòng nghỉ, chạm mặt nhau, Lục Phồn dừng bước: “Phải đi tới chỗ khác làm việc tiếp sao?”

Trần Tiêu cười hì hì: “Thông cảm nhé, tại công việc nhiều quá, tôi sẽ tranh thủ đưa anh ta về nhà trước bảy giờ tối.”

Lục Phồn cười nói: “công việc quan trọng mà, mau đi đi.” Giản Ngộ Châu đẩy Trần Tiêu một cái, Trần Tiêu tự động đi ra chỗ khác, anh dang hai tay ôm lấy Lục Phồn, khẽ nói: “Biểu hiện tốt lắm, nhất định khán giả sẽ nhận ra điều đó.”

Lục Phồn sững sờ, sau đó mới phản ứng lại được, mấy ngày vừa rồi sau khi anh công khai chuyện yêu đương, không ít người trên mạng đã bàn tán việc cô được đảm nhận tiết mục này là dựa vào Giản Ngộ Châu. Cô cười cười, vỗ vỗ lưng anh: “Được rồi, được rồi, em biết rồi, nhanh đi làm việc đi, trước khi về nhà nhớ gọi điện cho em.”

Giản Ngộ Châu ừ một tiếng, nghiêng cái đầu khẽ hôn lên má cô một cái: “Đừng vất vả quá.”

Trần Tiêu âm thầm siết chặt tay, mẹ kiếp, công việc này không làm tiếp được rồi, hoặc là từ chức, hoặc là đi xem mặt!

Bởi vì có hai người nào đó ngang nhiên ân ái ngay ở giữa trường quay, đã chọc giận một tổ chức mang tên “câu độc thân vạn tuế”. Cho nên tổ chức đó

ngay lập tức đã nhắm vào hoạt động đặc thù của Giản Vũ Trực, bọn họ lần mò weibo của Lục Phồn, phát hiện ra có một blogger nam, tên Chuyên gạch không bằng ăn cơm. Người này đã cố thủ ở weibo của Lục Phồn từ hơn một năm rưỡi trước, mỗi bài viết của Lục Phồn anh ta đều bình luận rất văn chương lai láng, ngôn từ kịch liệt, có ý bôi đen, thế nhưng càng bị bôi đen thì cộng đồng lại càng thêm tin tưởng, yêu thương sâu sắc.

Nhưng có đen đến thế nào vẫn không giành được sự chú ý của Lục Phồn, sau này người nọ sinh ra tuyệt vọng, tâm lý có phần hơi vụn vẹo!

Đặc biệt là sau khi Lục Phồn công khai với Giản Ngô Châu, chàng trai nọ cũng mất tích một cách vô cùng bí ẩn, não bộ con người có thể chứa đựng cả vũ trụ bao la, cộng đồng mạng ngay lập tức đã vẽ ra một bộ phim tình tay ba kinh thiên động địa, bởi vì mong không được nên trở nên vụn vẹo, sau đó đành phải tác thành cho nữ chính và nam chính mà yên lặng rút lui, lặng lẽ trở thành thần bảo vệ, đúng là chọc người ta quá đáng đi mà!

“Nam chính là để nữ chính yêu, nam thứ là để độc giả yêu”. Đây là quy tắc bất thành văn đã được khái quát nhiều năm qua, tâm can của cộng đồng mạng bị lay chuyển lập tức lao sang chĩa mũi nhọn về phía Giản Vũ Trực, người vừa có giang sơn vừa có mỹ nhân, dẫu biết dù có kích động thế nào cũng không thể thay đổi được sự thực, nhưng họ cũng không muốn Giản Vũ Trực sống yên, phải khiến anh khổ sở ít nhiều mới hả lòng hả dạ.

Antifan là gì, là sinh vật thần kỳ nhất thế gian. Thế là, vào một đêm khuya một ngày nào đó, blogger nhà nọ chuyên tung hoành ngang dọc, sợ lửa cháy không đủ lại đồ tiếp thêm dầu - Lão vương sát vách tên Tám Tám - đăng weibo.

Blogger này đã chặn bình luận của Chuyên gạch không bằng ăn cơm, còn có phần đã trả lời của Lục Phồn, quan trọng hơn là người này nhấn mạnh, weibo nọ chỉ quan tâm mỗi một mình Lục Phồn mà thôi, tất cả các bài đăng đều liên quan đến Lục Phồn, hình tượng người con trai si tình lại tung bừa xuất hiện, cộng đồng mạng lại thôn thức không thôi.

Phía dưới weibo còn đăng một bức ảnh gần đây của Giản Ngô Châu so sánh, chủ topic bình luận thêm rằng: Ba mươi đã mập, bốn mươi hỏi đầu, năm mươi trở hành người qua đường.

Rất nhiều Antifan của Giản Ngô châu share bài vui vẻ đến quên trời quên đất, đối thủ của Giản Ngô Châu thì vui vẻ hóng trò vui.

Giản Ngô Châu đang trên đường về nhà, nhìn thấy trò này thì khẽ xì một tiếng: “Tẻ nhạt, ấu trĩ, hồ đồ.”

Anh mập chỗ nào? Đây gọi là khỏe mạnh đấy òa! Sao anh có thể hỏi đầu được? Chưa nghe câu đàn ông bốn mươi như hoa tươi đỏ thắm đó à?

Nhưng cộng đồng mạng lại thổi phồng chuyện này càng lúc càng lớn hơn, càng ngày càng hăng, trong lòng Giản Ngô Châu lại càng thêm sâu muộn, bây giờ mắt mọi người đều mù hết rồi à, anh là người có tiền, lại đẹp trai, đáng người cũng đẹp, đối xử tốt với vợ, một người đàn ông tốt thế này biết chạy đâu tìm được? A? A? Lại còn nói một người đàn ông đến mặt cũng chưa lộ ra mới xứng với Lục Phồn nữa chứ?

Trần Tiêu, Tiểu Trương: Hình như cậu ta quên mất Chuyển gạch là nick phụ của mình rồi ấy → _ → chúng ta cũng không cần nhắc nhở cậu ta đâu.

Càng nghĩ càng giận, sau đó Giản Ngô Châu đánh tiếng với người quen làm việc ở công ty Sina, tổ các các blogger tham gia, còn hứa hẹn đưa rất nhiều lợi ích, hối lộ thành công để người ta chặn nick blogger kia im lặng suốt ba ngày.

Người nào đó ôm một bụng giấm chua trong lòng, sau khi về nhà liên ôm lấy Lục Phồn, cắn cắn chỗ này, gặm gặm chỗ kia, mãi đến lúc Lục Phồn bị anh làm cho đỏ cả mặt, mắt long lanh sũng nước, anh mới thỏa mãn dừng tay, vui vẻ ôm bà xã nhà mình đi ăn tối.

Sau bữa cơm chiều, cái mông của Giản Ngô Châu cứ dính chặt trên ghế, từ chối rửa bát.

Vốn dĩ hai người đã quy định với nhau, mỗi người rửa bát một ngày, thay phiên nhau, thế nhưng Lục Phồn cứ hay đùn đẩy mãi, tìm đủ các loại lý do để trốn tránh, mấy ngày thì không nói làm gì, nhưng mà Giản Ngô Châu bấm đót tay tính toán, anh phát hiện cô đã trốn việc rửa bát ròng rã một tháng rồi, lúc này phải cương quyết nhiều hơn.

Muốn anh rửa bát cũng được thôi, không có thù lao thì làm sao được chứ? Dù thế nào cũng phải làm nũng hôn hít các kiểu mới được? Cô ấy chẳng ra dáng vợ yêu gì cả!

Thế là hôm nay, hai người ngồi đối diện với nhau, địch không động ta cũng không động. Rốt cuộc Lục Phồn cũng không chịu hơn được nữa: “Sao anh còn không đi rửa bát đi?”

“Ngày hôm qua anh đã rửa rồi, theo quy định thì hôm nay đến lượt em chứ nhỉ.”

Lục Phồn cau mày: “Anh không thương em nữa à?”

Giản Ngô Châu nhíu mày: “Chiều này hôm qua em đã dùng rồi.”

“Cơm là do em nấu, vậy bát thì phải do anh rửa chứ.”

“Việc trong nhà đều là anh làm hết, em chỉ nấu mỗi cơm thôi mà.”

“Em mang thai con của anh, bác sĩ nói vị trí bào thai không ổn định, không thể hoạt động nhiều được.”

“Anh đã xem bệnh án của em rồi, em chỉ bị viêm dạ dày thôi mà.”

“...”

Hai người cứ trừng mắt nhìn đối phương như thế, ngay khi Giản Ngô Châu cảm thấy không cầm cự nổi nữa thì cửa lớn mở ra, Lục Thời bước vào: “Chị, anh về, em về rồi _____”

“Quá tốt rồi, em về thật đúng lúc, bát để lại cho em rửa nhé, đứa bé này thật ngoan!”

Hai người chạy vọt về phòng nhanh như sét đánh, khóa trái cửa lại.

Lục Thời mông lung: ???

Đêm đến, Giản Ngô Châu vẫn không biết mệt mỏi, giằng co với Lục Phồn đến hơn nửa đêm. Lục Phồn sức cùng lực kiệt nằm rạp trên giường, nghiêm túc tự hỏi, có phải cô đã để Giản Ngô Châu phóng túng quá rồi hay không, hai người vừa mới quan hệ cách đó có mấy ngày, cô nghĩ thầm, qua vài ngày chắc anh không miệt mài vậy nữa, kết quả là đã một tháng trôi qua, hình như có người càng lúc càng trầm mê, làm cô cũng thường xuyên mang đôi mắt gấu trúc lét thân đi làm, chắc chắn đồng nghiệp đã cười không ít dạo.

Nghĩ tới đây, Lục Phồn che mặt lại.

Giản Ngô Châu ôm chặt lấy hông của cô, môi vẫn lưu luyến lướt dài trên phần gáy, cạ cạ, Lục Phồn cảm thấy nơi nào đó của anh lại có động tĩnh, cô vội vàng, xoay người đẩy anh ra: “Anh đừng nghịch nữa, làm một lần rồi, em muốn đi ngủ.”

Giản Ngô Châu muốn kìm nén dục vọng vừa dâng lên, cũng không âm ỉ

cô thêm nữa, để cho cô ngủ, nhưng mà thực sự nhịn không được. Thế là nhẹ nhàng lừa gạt cô: “Em ngủ đi, anh sẽ làm nhẹ một chút, rất nhẹ thôi.”

Nói xong, anh liền nặng nề lách vào. Đầu Lục Phồn đụng phải đầu giường, thế là phát hỏa: “Nhẹ cái quỷ nhà anh đấy!!”

Giản Ngộ Châu hôn liên tiếp mấy cái lên mặt cô, xoa xoa đầu cô: “Xin lỗi bé ngoan, anh không nhịn được...”

.....

Lục Phồn cũng không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, sau khi Giản Ngộ Châu thỏa mãn ra ngoài, anh ôm chặt lấy cô, hơi thở vẫn còn hổn hển. Ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng thật cảm động xiết bao, Giản Ngộ Châu cũng không nỡ buông ra, hôn thẳng một đường từ trên xuống dưới, hôn miết lên cần cổ.

Nhìn thấy những dấu hôn hồng hồng lấm tấm trên làn da trắng nõn, anh thỏa mãn vuốt vuốt khoe miệng, rồi cũng ôm cô ngủ thiếp đi.

Có thể tưởng tượng được, ngày hôm sau, khi Lục Phồn nhìn thấy từng dấu hôn trên cổ, sắc mặt của cô âm trầm đến mức nào. Cuối cùng, cô chỉ có thể dùng khăn lụa che đi, cả ngày cũng không dám tháo xuống. Trái lại, vẻ mặt của Giản Ngộ Châu như được đón gió xuân, bước đi nhẹ nhàng như mây đưa gió thổi, khoe mắt đuôi mày đều viết to mấy chữ thôi nát vì miệt mài quá độ.

Trần Tiêu, Tiểu Trương đều đồng loạt che mắt. Vừa nhìn đã biết tối hôm qua hẳn trải qua chuyện gì! Sắc đẹp dụ người!

Buổi trưa, Giản Ngộ Châu nhìn thấy trên weibo antifan đăng bài, anh nghĩ thầm, nhất định lần này phải nhổ cỏ tận gốc, ngăn chặn mấy đối tượng tội ác xấu xa này.

Thế là anh dùng nick phụ, chọn một bức ảnh của ngày hôm nay, tung lên. Cộng đồng mạng phát hiện nhân vật Chuyển gạch đã lâu không xuất hiện đột nhiên lại đăng ảnh weibo, hứng thú bùng bùng lao tới xem náo nhiệt. Đến khi nhìn thấy rõ anh up cái gì lên thì toàn bộ đều rơi vào trầm mặc.

Chuyển gạch không bằng ăn cơm: Mọi người có điều bất mãn gì với tôi à.

Hình ảnh này là gò má của Lục Phồn lúc đang đánh răng, bên trong tấm gương phản chiếu gương mặt của một người, rõ ràng là Giản Ngộ Châu.

.....

Trên weibo đang sóng to gió lớn, nhưng Lục Phồn hoàn toàn không phát hiện điều gì, lúc rảnh rỗi cô mới lấy điện thoại ra nghịch nghịch, nhưng lại không mở phần tin tức ra xem, sau cùng khi mở weixin ra, trong nhóm bạn bé đang bùng bùng phần khởi.

Lướt qua một lượt, nửa giờ trước Xuyên Xuyên có đăng bài.

Khoai tây hầm thịt bò: Chuyện may mắn nhất trên đời là anh biết có em, chuyện hạnh phúc nhất trên đời là yêu và được người đáp lại.

Lục Phồn không nhịn được khẽ cười. Xem ra cuối cùng Xuyên Xuyên cũng theo đuổi được cô gái mà cậu ta thầm mến. Cô mở khung chat ra, nhắn tin cho cậu.

Xoài tây mẽ lộ: Chúc mừng anh, cô gái được anh yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Khoai tây hầm thịt bò: Nhưng tôi vẫn muốn nghe được nghe chính cô ấy nói ra điều đó.

Xoài tây mẽ lộ: Ha ha, nói không chừng cô bé ấy đang thẹn thùng, ngại nói thẳng.

Lúc Giản Ngộ Châu cúi đầu đọc được dòng tin đó, khóe miệng hơi cong lên một chút

Anh mở danh bạ, bấm số điện thoại của Lục Phồn. Anh muốn nghe chính miệng cô nói, được anh yêu, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ, đất trời hồi xuân, mây cao gió mát, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua từng vòm lá, tim anh rộn ràng, mí mắt cũng hơi run.

Anh buông mắt xuống, khuôn mặt nhu hòa nhìn nghiêng phảng phất như một thiếu niên ngây ngô đang kiên trì chờ đợi cô bạn gái nhỏ bé xấu hổ nói lời yêu.

Chuyện may mắn nhất trên đời là khi anh biết, có một lúc nào đó anh sẽ biết yêu em.

Chương 50

Ngày người bạn nhỏ Lục Nhị chào đời, tiểu ma vương Giản Hủ được năm tuổi ngã nhào trên bậc thang bệnh viện, lăn thẳng đến lầu ba, năm giữa đất lăn lộn kêu đau. Đáng tiếc là lúc đó trong đầu Giản Ngộ Châu đã bị lấp đầy bởi ba chữ vợ sắp sinh nên chỉ liếc nhìn cậu một cái, thậm chí còn chẳng thèm lo lắng hỏi xem cậu nhóc bị ngã có đau không, anh đưa tay nhắc cậu dậy, kẹp dưới cánh tay rồi vội vã đi về lầu bốn.

Chờ sau khi bạn nhỏ Lục Nhị lớn rồi, Giản Hủ mới ý thức một cách sâu sắc được, thực ra cái vụ ngã lộn xuống đất kia là lời tiên tri cho tương lai thấp nhỏ sẽ đầy chua xót của mình.

Lúc mới đầu, Giản Hủ rất thích em gái trắng trắng mềm mềm này đây chứ, tròn xoe nho nhỏ, mút ngón tay, ánh mắt trong veo long lanh nhìn cậu, Giản Hủ cảm thấy cả người mình như được hòa tan, thậm chí còn sinh ra ý chí liều chết bảo vệ em gái nhỏ bé này.

Khi đó, cậu bảo vệ em gái vô cùng, ai cũng không được nhìn, ngay cả cha muốn ôm Lục Nhị, cậu cũng thấy không vui. Hiển nhiên là mị lực nam tính của Giản Ngộ Châu dồi dào hơn cậu nhóc, cho nên Lục Nhị thích cha hơn, bôi hết nước miếng vào đây mặt cậu.

Mỗi khi như vậy, Giản Hủ lại ghen tức chạy lạch bạch chạy đến cạnh Lục Phồn, ôm bấp đùi Lục Phồn, đòi thơm mẹ, buổi tối còn nhất quyết chen vào giữa cha và mẹ, vùi đầu trong lòng mẹ để ngủ, nhất định liều chết không sợ Giản Ngộ Châu.

Một lần hai lần cũng thôi đi, nhưng nhiều lần như vậy, trong mắt Giản Ngộ Châu viết đầy hai chữ bất mãn, vào một ngày nào đó, lúc thằng bé vừa mới tắm rửa thơm tho sạch sẽ nhảy nhót đòi lên giường, anh liền chặn lại, vác xuống khỏi giường, vỗ hai cái vào cái mông trắng nõn: “Em gái cũng ngủ một mình, con còn đòi chen vào giữa ba mẹ, có biết xấu hổ không đấy hả?”

Giản Hủ đáp thành thịch: “Giản Ngộ Châu! Ba có bản lĩnh thì thả con xuống!!” Giản Ngộ Châu tóm lấy hai chân của con xách con vào phòng: “Thằng nhóc không có lương tâm này, suốt ngày con nghịch ngợm ngoài kia, ba cũng lười không quản con, lâu lắm ba của con mới về nhà một lần, con đừng làm hỏng chuyện tốt của cha có được không vậy hả?”

“Con muốn ôm Lục Phồn ngủ!”

Giản Ngộ Châu đánh một cái lên mông cậu cái nữa: “Không được phép gọi thẳng tên của mẹ con!”

Dạy dỗ xong rồi, chờ đến khi Giản Hủ trốn trong chăn thút tha thút thít đầy ứ ứ, Giản Ngộ Châu thở ra một hơi đầy nguy hiểm, rầm một cái đóng cửa đi về phòng.

Từ khi Giản Hủ ra đời, bởi vì xinh xắn quá nên ai ai cũng quý, vì vậy từ nhỏ đã sinh ra ngỗ nghịch, hỗn hào, là một tiểu ma vương không hơn không kém, trong phạm vi 500m, không có trẻ con nhà nào dám chơi đùa với cậu, cậu chỉ sợ mỗi Lục Phồn, chỉ trước mặt mẹ cậu mới không dám giương ra cái vẻ ông đây là to nhất mà thôi.

Vì vậy Giản Ngộ Châu rất buồn phiền về thằng con của mình, mỗi lần về nhà, việc đầu tiên là đi tìm vợ, tìm xong vợ là dạy dỗ con trai, nhưng mà chưa dạy dỗ được mấy câu, thằng nhóc kia đã nước mắt nước mũi tèm nhem, gào khóc gọi điện cho hai ông bà nội tố cáo, Giản Ngộ Châu tức đến ứ mật, lâu dần cũng lười chẳng thèm quản cậu nữa, may mà Lục Phồn vẫn còn quản được, đứa nhỏ phá phách này có ngỗ nghịch cũng không dám ngỗ nghịch sang chỗ khác.

Tình hình có chuyển biến tốt sau khi sinh Lục Nhị, bầu không khí gia đình cũng hài hòa hẳn đi, chỉ tiếc là sự hài hòa này không kéo dài lâu lắm.

Chờ đến khi bạn nhỏ Lục Nhị từ từ lớn lên, những ngày sống tốt của tiểu ma vương Giản Hủ cuối cùng cũng chấm dứt, Lục Nhị và Giản Hủ, mặc dù đều do một mẹ sinh ra, nhưng xét về tính cách hay nhân phẩm đều chênh lệch nhau một trời một vực.

Giản Hủ không thích đọc sách, đến giờ học ở trường là cứ trốn đi chơi, suốt ngày kết bè kết đảng leo cây trèo tường, mãi đến lúc năm mười tuổi, ngay cả bài tối giản nhất là Xuân Hiếu cậu cũng không thuộc được.

Lúc này Lục Phồn và Giản Ngộ Châu lại tiến hành bàn bạc một cách thấu đáo về vấn đề của con.

Lục Phồn: “Chắc chắn thằng bé này không giống em, em là học sinh ba tốt, ở sơ trung còn học vượt một lớp đấy.”

Giản Ngộ Châu: “Vậy chắc chắn cũng không giống anh rồi, tốt xấu gì anh

cũng thuận lợi học xong đại học.”

Lục Phồn nhìn anh đầy sâu xa: “Em nghe Trần Tiêu nói, lúc anh học đại học, mỗi học kỳ đều thi trượt...”

Giản Ngô Châu: “Em đừng nghe hắn nói mò! Trí thông minh của anh không thiếu hụt gì đâu! Anh trượt là vì phải đóng phim nhiều quá, không thường xuyên đi học!”

“Đừng nói mấy cái này nữa. Anh nói xem chúng ta có cần mời gia sư phụ đạo cho con không, là kiểu mời đến nhà ấy?”

“Không cần mời, không phải chỉ học bài thôi à, có gì mà ghê gớm chứ? Chỉ cần con vui vẻ là được rồi, sau đó ấy à....Còn có chúng ta đây, cũng không để con chết đói được đâu. “

Lục Phồn: “.... Anh đúng là bao dung. “

Thế là hai vợ chồng quyết định bao dung bỏ qua việc này, Giản Hủ nên buông thả thì vẫn cứ buông thả, nên tự mình cất cánh thì vẫn phải tự bay lên.

So ra thì Lục Nhị lại hoàn toàn khác so với anh trai ngốc của mình. Từ nhỏ cô bé đã là đại biểu điển hình của những đứa trẻ ngoan, từ nhỏ đến lớn chưa từng khiến Lục Phồn và Giản Ngô Châu lo lắng, bé rất thích yên lặng đọc sách, đủ các loại sách từ cổ chí kim, từ nội đến ngoại, từ truyện đến ký, đủ thể loại, vừa mới lên tiểu học đã đọc văn ngôn, thoại bản, thành tích cũng vững vàng đứng ở một trong ba vị trí đầu của lớp.

Sau đó Lục Nhị được nhảy lớp, cuối cùng còn thành công học cùng với anh trai Giản Hủ hơn bé năm tuổi (do cậu bị lưu ban). Đây đúng là chuyện khiến Lục Phồn và Giản Ngô Châu vừa vui sướng vừa bi thương...

Thực ra chuyện học hành của Lục Nhị và Giản Hủ hai người đều quan tâm rất nhiều, mặc dù công việc của hai người rất bận, nhưng họ biết, so với việc học tập, quá trình định hướng con đường nhân sinh sau này cho con còn quan trọng hơn nhiều, tu rèn phẩm cách đoan chính và tam quan ngay thẳng là điều tiên quyết nhất, họ không can thiệp quá nhiều vào cách sống mà hai đứa bé mong muốn trải qua.

Chỉ có điều, hai đứa nhỏ này khác nhau quá nhiều đi!!

Một đứa yên tĩnh, một đứa hiếu động, một đứa hiểu biết sâu rộng, một đứa chẳng biết chữ gì.

Thật sự là... Người không biết thì chẳng ai tin đây là người một nhà đầu đây?

Lại nói, từ khi hai anh em học cùng chung một lớp, lúc mới đầu Giản Hủ rất vui vẻ, tuy rằng em gái mình hơi ngây ngô, sần muộn một chút, nhưng lớn lên lại rất đáng yêu, vì vậy vừa có chỗ trống, cậu đã chuyên ghé đến ngồi cạnh bên em gái.

Chỉ có điều, sau đó, mỗi lần phát kết quả học tập ra, hai đứa bé, một đứa vững vàng ở vị trí thứ nhất, một đứa cũng ở vị trí đầu tiên từ dưới lớp đếm lên, Giản Hủ mờ nhạt đến đáng thương, lòng tự ái và háo thắng cũng bị kích động như thế đó...

Ai có thể thoải mái được khi em gái kém mình đến năm tuổi luôn đê bẹp mình ở tất cả các phương diện được chứ!!

Hơn nữa từ khi Lục Nhị thể hiện những phẩm chất thần đồng, Giản Hủ nhạy cảm phát hiện ra, người nhà không còn cưng chiều cậu giống như trước đây nữa, càng ngày càng xoay quanh Lục Nhị.

Đặc biệt là Giản Ngô Châu, mỗi ngày chỉ biết ôm con gái đi loanh quanh khoe khoang. Tiểu ma vương uất ức không chịu được, lại xấu hổ không dám ôm mẹ khóc nhe như những ngày còn bé, vì vậy cậu đành trốn vào phòng riêng tuyệt thực.

Tuy rằng Lục Phồn rất bận rộn, nhưng cô vẫn luôn quan tâm đến tình hình cuộc sống cũng như tâm lý của hai đứa bé, Giản Hủ vừa mới cáu kỉnh không bao lâu, Lục Phồn đã phát hiện ra, cô nén cười cố ý làm bữa khuya bung vào phòng cho cậu.

Người thấy mùi thơm của món ngon mẹ làm, cái bụng Giản Hủ vô thức lại sục sôi gào thét.

Lục Phồn cười, nói: “Tiểu tổ tông vẫn còn đói đấy à?”

Giản Hủ nằm lỳ trên giường, rầu rĩ nói: “Mẹ ơi, có phải con ngốc lắm không?”

Lục Phồn xoa xoa đỉnh đầu cậu: “Ừ.”

Giản Hủ: “....”

Mẹ có thể quan tâm con một chút được không Lục Tiểu Phồn!!

Giản Hủ u oán nhìn Lục Phồn, rất giống dáng vẻ nàng dâu nhỏ chịu quá nhiều tủ thân.

Lục Phồn không nhịn được bật cười: “Đừng buồn mà con, mặc dù em con rất giỏi, nhưng không phải con không có ưu điểm gì.”

“Ưu điểm gì cơ?”

“Cái này mẹ không nói ngay bây giờ được, nhưng mà nhất định là có.”

Giản Hủ: “...Lục Tiểu Phồn, mẹ đừng an ủi con như thế, đổi thành Giản Đại Châu đi.”

Lục Phồn véo mũi cậu: “Con còn mong ba con sẽ an ủi con à? Ba con chỉ muốn đánh đòn con thôi đó.”

Giản Hủ thở dài thườn thọt: “A, con thật khổ mà, con rất đau lòng, Lục Tiểu Phồn, mẹ sinh thêm em trai nữa đi, con muốn truyền lại vị trí bang chủ bang thanh long cho nó.”

Lục Phồn cười: “Em gái không tốt à?”

“Tốt, nhưng mà quá tốt, con không dám mang em đến bang phái của con, nó là đứa trời gà không chặt, nhất định sẽ bị bắt nạt.”

“Không tệ lắm nha tiểu tổ tông, câu tay trời gà không chặt này con học được ở đâu thế?”

“...”

Giản Hủ không bám lấy Lục Nhị như trước đây nữa, bé Lục Nhị cũng không biết mình làm sai chỗ nào, sao đột nhiên anh trai lại không quan tâm đến bé nữa?

Bé đành phải ôm sách mỗi ngày, khó khăn chạy theo sau Giản Hủ, Giản Hủ kết bè kết đảng ra ngoài chơi, Lục Nhị sợ mấy nhóc lớn hơn, đành phải lẻo đẻo theo sau từ phía xa, chờ Giản Hủ chơi đủ rồi mới dè dặt đi đến khuyên cậu bé về nhà.

Mỗi buổi tối, bé luôn chủ động ôm sách bài tập mang đến phòng Giản Hủ, muốn cùng cậu làm bài tập, có lúc nhìn thấy vẻ mặt đau khổ, vò đầu bứt tai của anh trai, bé sẽ giả bộ vô ý để quên quyển bài tập của mình ở phòng của cậu, đến hôm sau mới chịu mang về.

Cứ cẩn thận thân thiết với anh mình như thế, nhưng Giản Hủ vẫn lạnh lùng như xưa có lần Giản Hủ cùng bạn bè đi chơi, Lục Nhị theo sau, đột nhiên Giản Hủ quay đầu, quát về phía Lục Nhị, nói cậu không phải là anh bé nữa.

Lục Nhị khóc thút thít đi về, đi được nửa đường rồi tài xế mới chạy tìm thấy bé, dẫn về nhà. Lục Phồn và Giản Ngô Châu ý thức được tình hình càng trở nên nghiêm trọng, phải phân công nhau đi tìm hai bảo bối tâm tình, thế nhưng cả hai đứa bé đều buồn bực chẳng nói chẳng rằng, họ đành phải bắt đắc dĩ lặng yên quan sát tiếp.

Ngày nào đó, Lục Nhị một mình lẻ loi mang cặp sách đi về phía công trường, đột nhiên bị hai đứa bé trai cùng lớp chặn ngay giữa lối.

Tuy rằng là cùng lớp, nhưng Lục Nhị nhỏ tuổi hơn, con gái đồng ý chơi với bé, còn con trai lại chê bé quá nhỏ, không thể nói chuyện với bé được, vì vậy Lục Nhị và đám nam sinh cũng không thân thuộc lắm.

Trước đây đều là Giản Hủ bảo vệ mình, giờ chỉ có một mình bé, Lục Nhị sợ hãi hỏi hai cậu bạn kia có chuyện gì không.

Hai cậu nhóc hỏi mượn sách bài tập, còn tuyên bố, nếu như bé không chịu cho mượn, bọn nó sẽ nói chuyện lưu ban ngốc nghếch của anh trai cho mọi người đều biết.

Khuôn mặt của Lục Nhị giận đến mức đỏ bừng, vành mắt ửng đỏ cả lên, nước mắt sắp chảy xuống đến nơi, đột nhiên có một bóng người gầy gò nhưng nhanh nhẹn xông lên phía trước, che chở ngay trước mặt: “Các cậu làm cái gì thế hả? Cút, đừng có mong bắt nạt được em gái tôi.”

Lục Nhị nhìn thấy bóng lưng của Giản Hủ là khóc nức nở lên luôn, thút thít, nghẹn ngào nói: “Anh tôi không ngốc, các cậu nói bậy, anh tôi tốt hơn các cậu.”

Hai nam sinh đành hậm hực bỏ đi.

“Đừng khóc! Vốn đã chẳng đẹp như anh, còn khóc nữa thì xấu xí lắm!!”

Lục Nhị khóc càng đau lòng hơn: “Anh...Nói linh tinh....Em giống mẹ, anh giống ba....Mẹ đẹp hơn ba, ba xấu...” Giản Hủ nghĩ thầm, nhất định phải kể lại câu này cho Giản Ngô Châu nghe.

Nhìn xem, con gái nhỏ mà ba cưng tận trời, sau lưng ba em nó nói thế

đấy.

Giản Hủ chờ Lục Nhị khóc đủ rồi, mới dặt bàn tay nhỏ bé của bé, dẫn bé cùng nhau về nhà.

Mấy ngày này Lục Phồn và Giản Ngộ Châu đều rảnh, tự mình xuống bếp làm bữa tối, chờ hai con về ăn.

Lục Nhị và Giản Hủ về đến nhà, Lục Phồn vừa nhìn thấy vành mắt hồng hồng của Lục Nhị thì vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy hai bảo bối: “Sao thế? Sao bé ngoan lại khóc?”

Lục Nhị nằm nhoài lên vai của Lục Phồn, khóc thút thít: “Hôm nay anh trai dẫn con về, anh không còn không để ý tới con như trước nữa. “

Lục Phồn nghe vậy thì nhìn sang tiểu ma vương, Giản Hủ ngưng ngưng, quay mặt sang một bên, Lục Phồn cố ý trêu chọc cậu: “Tiểu tử tông à, có còn muốn thêm đồng bọn nữa không?”

Giản Hủ cắn môi dưới, dáng vẻ vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, cuối cùng Giản Ngộ Châu đi ra vô mông cậu một cái, rút cuộc cậu cũng không nhịn được nữa, òa khóc thật to: “Oa....Con không muốn đồng bọn nữa.... Con chỉ muốn em gái thôi.”

Hai tiểu bảo bối đứa này khóc to hơn đứa kia, người giúp việc cũng không biết phải dỗ bên nào trước, Lục Phồn và Giản Ngộ Châu lại cứ đứng cười suông.

Sau khi tiểu ma vương Giản Hủ ăn cơm xong, cảm thấy mình hơn mười tuổi rồi mà còn khóc nhè thì đúng mất mặt quá. Thế là bỏ đứa xuống chạy về phòng.

Theo thường lệ Lục Phồn mang đồ ăn khuya vào cho hai bảo bối, tiểu ma vương nhăn nhăn nhó nói ra hết chân tướng, thế là cô mới biết, hóa ra bởi vì cậu bé nghe nói Lục Nhị có anh trai ngốc nghếch, cho nên cậu mới cảm thấy mình sẽ làm em mất mặt. vì vậy mới cố ý không quan tâm đến em, đúng là vừa buồn cười lại vừa đau xót.

Trở về phòng, sau khi kể cho Giản Ngộ Châu nghe, Giản Ngộ Châu cười cười, ôm cô, nói: “Người một nhà có ai mà không thương nhau đâu, huống hồ hai đứa bé được sinh ra từ tình yêu của chúng ta, sao có thể thua kém được.”

Lục Phôn không biết nên khóc hay nên cười: “Đây là kiểu lý luận gì vậy...”

Đột nhiên cô nhớ tới chuyện gì: “Em nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không yên tâm lắm, cuối năm nay Giản Hủ đáng nhẽ phải học sơ trung rồi, nếu vẫn lưu ban thì làm thế nào? Hay là chúng ta cứ tìm cho nó một gia sư đi, trước khi thi cố gắng thử một chút.”

“Được, nghe theo em.”

Thế là tiểu ma vương Giản Hủ phải sớm kết thúc cuộc đời bang chủ thanh long bang của mình, tập trung vào biển học vô biên, ra sức vật lộn. Mà bé ngoan Lục Nhị lại tiếp tục con đường học tập đầy hào quang xán lạn, ngẩng cao đầu bước tiếp trên con đường tri thức.

Rốt cuộc, trong tương lai, vào một ngày nào đó, Lục Nhị lại thành học tử của Giản Hủ.

Chuyện này, đối với Lục Phôn và Giản Ngộ Châu mà nói, vừa là chuyện vui mừng, lại là chuyện bi thương.

The End